DAN
BROWN

CONSPIRAȚIA

Dan Brown

Conspiraţia

(Deception Point)

2001

NOTA AUTORULUI

Delta Force, National Reconnaissance Office şi Space Frontier Foundation sunt organizaţii reale. Toate tehnologiile descrise în acest roman există cu adevărat.

„Dacă această descoperire se confirmă, ea va oferi una dintre cele mai uluitoare perspective dezvăluite vreodată de ştiinţă despre universul nostru. Implicaţiile acestei descoperiri sunt aproape imposibil de stabilit în acest moment. Chiar dacă promite să ofere răspunsuri la unele dintre cele mai vechi întrebări ale omenirii, ea are darul de a ridica şi alte întrebări, la fel de esenţiale.”

Preşedintele Bill Clinton, în timpul unei conferinţe de presă după anunţul unei descoperiri botezate ALH84001, la data de 7 august 1997.

PROLOG

În locul acesta uitat de Dumnezeu, moartea putea lua nenumărate forme. Geologul Charles Brophy se confruntase cu splendoarea sălbatică a acestei zone vreme de ani întregi, totuşi nimic nu-l putea pregăti pentru o soartă atât de necruţătoare şi de neobişnuită ca aceea care îl aştepta.

Cei patru câini husky trăgeau prin tundră sania în care se găsea echipamentul lui de cercetare, când, deodată, încetiniră ritmul şi-şi ridicară capetele înspre cer.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Brophy, coborând din sanie.

Dincolo de norii de furtună care se adunau, se ivi un elicopter de transport cu două rotoare, manevrat cu o extraordinară dexteritate printre piscurile de gheaţă.

„Ce ciudat!” îşi zise el. Nu văzuse niciodată elicoptere în această zonă din extremitatea nordică. Aparatul aterizâ la cincizeci de metri depărtare, ridicând vârtejuri înţepătoare de zăpadă. Câinii chelălăiră, speriaţi.

Uşile elicopterului se deschiseră şi coborâră doi bărbaţi înarmaţi cu puşti, îmbrăcaţi în salopete albe de iarnă, care se îndreptară grăbiţi spre Brophy.

— Doctorul Brophy? îl întrebă unul din ei.

Geologul era descumpănit.

— De unde îmi ştiţi numele? Cine sunteţi?

— Scoateţi-vă staţia radio, vă rog.

— Poftim?

— Faceţi ce vi se spune!

Uimit, Brophy scoase staţia din haina groasă.

— Trebuie să transmiteţi un apel de urgenţa. Puneţi staţia pe frecvenţa de 100 KHz.

„100 KHz? se miră Brophy, neînţelegând nimic. Nimeni nu poate să recepţioneze ceva la o frecvenţă atât de joasă.”

— A fost vreun accident?

Cel de-al doilea bărbat ridică arma şi o îndreptă spre

capul lui Brophy.

— Nu avem timp de explicaţii. Faceţi ce vi s-a spus!

Tremurând, Brophy reglă staţia pe frecvenţa indicată.

Primul bărbat îi înmână un bilet.

— Transmiteţi acest mesaj. Acum!

Brophy privi biletul.

— Nu înţeleg. Informaţia aceasta este incorectă. Nu am…

Bărbatul îi lipi arma de tâmplă.

Vocea lui Brophy tremura în timp ce transmitea bizarul mesaj.

— Bine, zise primul bărbat. Acum urcă-te împreună cu câinii în elicopter!

Sub ameninţarea cu arma, Brophy reuşi să-şi suie câinii şi sania în elicopter, cu ajutorul unei rampe. Imediat ce operaţiunea fu îndeplinită, aparatul decolă, îndreptându-se spre vest.

— Cine naiba sunteţi? ceru Brophy să afle, transpirând în haina groasă. „Şi ce sens avea mesajul acela?!”

Bărbaţii nu-i răspunseră.

Vântul şuiera înăuntru prin uşa deschisă a elicopterului în timp ce acesta lua înălţime. Cei patru husky ai lui Brophy, încă legaţi la sania încărcată, începură să chelălăie.

— Măcar închideţi uşile, le ceru Brophy. Nu vedeţi că animalele sunt speriate?

Din nou nu primi niciun răspuns.

Când elicopterul ajunse la o altitudine de 1200 de metri, rămase suspendat deasupra unui lanţ de prăpăstii şi crevase. Deodată, cei doi bărbaţi se ridicară şi, fără un cuvânt, apucară sania încărcată şi o împinseră prin uşa deschisă. Brophy privi îngrozit cum câinii încearcă în zadar să se opună greutăţii enorme care îi trăgea după ea. Într-o clipă animalele dispărură, urlând în timp ce cădeau din elicopter.

Brophy se ridicase în picioare ţipând, când bărbaţii îl înşfăcară şi îl târâră spre uşă. Paralizat de groază, Brophy lovi cu pumnii, încercând să se ferească de mâinile viguroase care îl împingeau afară.

Împotrivirea fu zadarnică. Câteva momente mai târziu, se rostogolea spre abisul de dedesubt.

1

Restaurantul Toulos, care se află chiar lângă Capitol Hill, se laudă cu un meniu *politically incorrect,* care include viţeluş şi *carpaccio* de cal, ceea ce îl transformă, ca o ironie, în locul cel mai căutat de protipendada Washingtonului pentru luarea micului dejun. În această dimineaţă, Toulos era aglomerat – o adevărată larmă făcută de folosirea tacâmurilor din argint, de maşinăriile de făcut cafea espresso şi de conversaţiile purtate prin intermediul telefoanelor celulare.

Şeful de sală tocmai lua o înghiţitură din Bloody Mary-ul său pe care îl bea de dimineaţă, când îşi făcu apariţia o femeie. Omul se întoarse spre ea afişându-i un zâmbet pe care-l exersa de mult timp.

— Bună dimineaţa, rosti el. Cu ce vă pot ajuta?

La treizeci şi ceva de ani, femeia era foarte atrăgătoare. Purta pantaloni gri din bumbac, pantofi fără toc clasici şi o bluză de firmă de culoarea fildeşului. Stătea drept, cu bărbia chiar uşor ridicată, nu ca un indiciu al aroganţei, ci mai degrabă ca un semn al forţei. Părul ei era castaniu deschis, coafat după canoanele celui mai popular stil în Washington: „femeia-ancoră” – adică o coafură bogată în volum şi întoarsă spre interior la nivelul umerilor... cu părul suficient de lung pentru a fi sexy, dar în acelaşi timp suficient de scurt pentru a-i aminti oricărui interlocutor că tânăra se socotea ceva mai deşteaptă decât acesta.

— Am întârziat puţin, rosti ea pe un ton indiferent. Am programată o întâlnire la micul dejun cu senatorul Sexton.

Şeful de sală se enervă brusc. „Senatorul Sedgewick Sexton.” Senatorul era un obişnuit al localului şi unul dintre cei mai faimoşi oameni ai momentului din întreaga ţară. Cu o săptămână în urmă, după ce învinsese la scor în toate cele douăsprezece circumscripţii republicane la aşa-numita Super Marţea Electorală, senatorul îşi asigurase practic

sprijinul partidului la nominalizarea pentru alegerile la preşedinţia Statelor Unite. Mulţi credeau că senatorul are o şansă foarte mare de a-i fura fotoliul de la Casa Albă actualului preşedinte la alegerile din toamnă. În ultima vreme, chipul lui Sexton părea să se regăsească în toate revistele din ţară, alături de sloganul de campanie electorală suprapus imaginii Americii: „Stop cheltuielilor. Start refacerii”.

— Senatorul Sexton se află în separeul domniei sale, îi zise şeful de sală. Şi dumneavoastră cine sunteţi?

— Rachel Sexton. Fiica lui.

„Ce prostie am făcut”, îşi spuse bărbatul. Asemănarea era frapantă. Femeia avea ochii pătrunzători ai senatorului şi aceeaşi siluetă rafinată, acel aer şlefuit al nobilimii vechi. Senatorul reuşise în mod clar să paseze generaţiei următoare trăsăturile sale fine, cu toate că Rachel Sexton părea să îşi poarte frumuseţea naturală cu o graţie şi o modestie din care tatăl ei ar fi avut ce învăţa.

— E o plăcere să vă avem printre noi, domnişoară Sexton.

În timp ce o conducea pe fata senatorului către masa tatălui ei, şeful de sală se simţi ruşinat de mulţimea de priviri lascive care o urmăreau pe femeie... unele discrete, altele de-a dreptul neruşinate. Puţine femei luau masa la Toulos şi doar câteva arătau la fel de bine ca Rachel Sexton.

— Mişto trup, şopti un mesean. Sexton şi-a găsit deja o nevastă nouă?

— E fata lui, idiotule, îl apostrofă un altul.

Individul chicoti:

— Aşa cum îl ştiu eu pe Sexton, probabil c-ar regula-o chiar şi pe ea.

Când ajunse la masa tatălui ei, Rachel văzu că senatorul era prins într-o discuţie aprinsă la telefonul său celular despre unul dintre succesele lui recente. Se uită la Rachel doar atât cât să bată cu degetul în ceasul Cartier pe care-l

avea la mână, amintindu-i astfel că întârziase.

„Şi mie mi-a fost dor de tine”, îi răspunse Rachel în gând.

Primul dintre cele două prenume ale tatălui ei era Thomas, deşi el alesese cu mult timp în urmă să-l folosească pe cel de-al doilea. Rachel bănuia că motivul fusese faptul că lui îi plăcea aliteraţia creată. Senatorul Sedgewick Sexton. Individul era un animal politic cu părul argintiu şi limba mieroasă, înzestrat cu aspectul unui medic din serialele de duzină, o înfăţişare cum nu se putea mai potrivită dacă privim lucrurile prin prisma talentelor sale de actor.

— Rachel!

Bărbatul îşi închise telefonul celular şi se ridică să îşi sărute fata pe obraz.

— Bună, tată, îl salută ea, dar nu-i răspunse la sărut.

— Arăţi epuizată.

„Iar începe”, îşi spuse.

— Am primit mesajul tău. Ce s-a întâmplat?

— N-am voie să-mi invit fata în oraş la micul dejun?

Rachel învăţase de mult că, de obicei, tatăl ei voia să o întâlnească doar dacă urmărea ceva anume.

Sexton sorbi o gură de cafea:

— Deci, cum o mai duci?

— Sunt ocupată. Văd că îţi merge campania de minune.

— Oh, să nu discutăm despre afaceri.

Sexton se aplecă peste masă şi îşi coborî vocea:

— Cum e tipul ăla de la Departamentul de Stat cu care ţi-am făcut cunoştinţă?

Rachel pufni, simţind deja nevoia imperioasă de a se uita la ceas.

— Chiar n-am avut timp să-l sun, tată… Şi aş vrea să încetezi să mai…

— Trebuie să-ţi faci timp pentru lucrurile importante, Rachel. Dacă-ţi lipseşte dragostea, restul nu mai are niciun sens.

În mintea lui Rachel se perindară câteva replici, dar ea se hotărî să nu îi răspundă. Când era vorba de tatăl ei, faptul

că era o persoană mai în vârstă nu constituia un impediment.

— Ai vrut să mă vezi, tată? Spuneai că e ceva important.

— Chiar este.

Privirea tatălui ei o cerceta cu atenţie.

În faţa lui, Rachel simţi cum o parte a argumentelor create tocmai pentru a se apăra dispar. Îi blestemă în gând forţa şi puterea. Ochii erau darul cel mai de preţ al senatorului – Rachel era aproape sigură că acest dar îl va purta pe senator până la Casa Albă. Ochii lui se puteau umple de lacrimi la comandă, ca apoi, după doar o secundă, să se limpezească precum o fereastră deschisă către un suflet înflăcărat, un legământ de încredere adresat tuturor. „Totul se rezumă la încredere”, îi spusese el întotdeauna. Senatorul pierduse cu mulţi ani în urmă încrederea fiicei sale, dar o câştiga acum, cu paşi repezi, pe cea a unei ţări întregi.

— Vreau să-ţi fac o propunere, rosti senatorul Sexton.

— Dă-mi voie să ghicesc, veni replica lui Rachel, încercând să revină în forţă. Vreun divorţat de soi care-şi caută o nevastă tânără?

— Nu te amăgi singură, dulceaţă! Nu mai eşti chiar aşa de tânără!

Rachel ar fi vrut să se facă mică de tot, senzaţie pe care o resimţea adesea când se întâlnea cu tatăl ei.

— Vreau să-ţi arunc un colac de salvare! îi zise el.

— Habar n-aveam că mă duc la fund!

— Tu nu te duci! Preşedintele, da! Ar trebui să sari în altă barcă până nu e prea târziu.

— N-am mai discutat pe tema asta?

— Gândeşte-te la viitorul tău, Rachel! Ai putea să vii să lucrezi pentru mine.

— Sper că nu de-asta m-ai invitat la micul dejun!

Vocea calmă a senatorului începu să dea uşoare semne de nerăbdare:

— Rachel, tu nu înţelegi că faptul că tu lucrezi pentru el are efecte negative asupra mea… Şi asupra campaniei

mele.

Rachel oftă. Nu se întâmpla pentru prima dată.

— Tată, eu nu lucrez pentru preşedinte. Nici măcar nu *m-am întâlnit* cu preşedintele. Muncesc în Fairfax, pentru numele lui Dumnezeu!

— Politica înseamnă imagine şi percepţie, Rachel. Tu *dai impresia* că lucrezi pentru preşedinte.

Rachel pufni, încercând să-şi păstreze calmul:

— Am muncit prea mult ca să obţin slujba asta, tată! Nu renunţ la ea!

Senatorul îşi miji ochii şi-o sfredeli cu privirea:

— Ştii, câteodată egoismul ăsta al tău chiar că…

— Domnul senator Sexton?

Lângă masă apăruse ca din senin un reporter.

Dispoziţia lui Sexton se schimbă instantaneu. Rachel oftă şi luă un corn din coşul de pe masă.

— Ralph Sneeden, se recomandă reporterul. *Washington Post.* Pot să vă pun câteva întrebări?

Senatorul îi zâmbi şi îşi şterse gura cu un şerveţel:

— Cu multă plăcere, Ralph. Dar să nu dureze mult. Nu-mi place să-mi beau cafeaua rece.

Reporterul râse ca la comandă:

— Bineînţeles, domnule.

Scoase un minicasetofon şi îl porni:

— Domnule senator, în intervenţiile dumneavoastră televizate faceţi apel la o legislaţie care să asigure salarii egale pentru femei… precum şi la reduceri de impozite pentru familiile tinere. Puteţi să ne explicaţi care e logica acestor afirmaţii?

— Desigur. Pur şi simplu sunt un admirator înfocat al femeilor şi al familiilor puternice.

Rachel era cât pe ce să se înece cu o bucată de corn.

— Iar în ceea ce priveşte familiile, continua reporterul, vorbiţi foarte mult despre educaţie. Aţi propus mai multe reduceri de buget care au stârnit mari controverse în efortul de a se aloca fonduri mai mari şcolilor din aceasta ţară.

— Cred sincer că tinerii sunt viitorul acestei ţări.

Lui Rachel nu-i venea să creadă ca tatăl ei se coborâse până la a cita din textele cântecelor pop.

— Încă o întrebare, domnule, zise reporterul. În ultimele săptămâni aţi înregistrat un salt uriaş în sondaje. Preşedintele are de ce să-şi facă griji. Ne puteţi împărtăşi gândurile dumneavoastră legate de aceste succese recente?

— Cred că aici e vorba de încredere. Americanii încep să înţeleagă că preşedintele nu se mai poate bucura de sprijinul populaţiei în deciziile dure pe care trebuie să le ia. Imensele cheltuieli pe care le face guvernul îndatorează această ţară tot mai mult, iar americanii încep să înţeleagă că a sosit timpul ca aceste cheltuieli să înceteze şi să înceapă procesul de refacere.

În acea clipă, pagerul din geanta lui Rachel începu să sune, de parcă ar fi vrut să pună capăt discursului retoric al tatălui ei. În mod normal, sunetul electronic ascuţit ar fi venit ca o întrerupere neplăcută, însă, în acel moment, pentru ea aproape că semăna cu o melodie.

Senatorul se strâmbă, indignat că fusese întrerupt.

Rachel pescui pagerul din geantă şi apăsă o secvenţă prestabilită de cinci butoane, confirmând astfel că era într-adevăr persoana căreia îi era destinat mesajul. Sunetul se opri şi LCD-ul începu să clipească. Era semnalul că în decurs de cincisprezece secunde Rachel urma să primească un mesaj securizat.

Sneeden îi zâmbi senatorului:

— Este clar că fata dumneavoastră este o femeie ocupată. Mă bucur să constat că vă mai găsiţi timp pentru a lua masa împreună!

— Cum v-am mai spus, familia e întotdeauna pe primul plan!

Sneeden încuviinţă, apoi îi aruncă o privire mai tăioasă.

— Pot să vă întreb, domnule, cum vă gestionaţi, dumneavoastră şi fata dumneavoastră, conflictul de interese?

— Conflict?

Senatorul Sexton îşi înclină capul cu o expresie de totală nedumerire:

— La ce conflict vă referiţi?

Rachel îşi ridică privirea, strâmbându-se de teatrul pe care-l juca taică-său. Ştia precis încotro se îndrepta discuţia. „Lua-i-ar naiba pe reporteri”, îşi zise ea. Jumătate dintre ei se găseau pe ştatele de plată ale partidelor politice. Întrebarea reporterului era una dintre cele pe care jurnaliştii le numeau *grapefruit,* adică o întrebare menită a fi în aparenţă dură, dar care în realitate îi ridica mingea la fileu senatorului – o minge pe care tatăl ei o putea folosi ca să dea câteva lovituri decisive în cele mai diverse direcţii.

— Păi, domnule… tuşi reporterul, mimând stingherealа. Conflictul stă în faptul că fiica dumneavoastră lucrează pentru „inamic”.

Senatorul Sexton izbucni într-un hohot de râs, eliminând imediat tensiunea creată:

— În primul rând, Ralph, preşedintele şi cu mine nu suntem *duşmani.* Pur şi simplu suntem doi patrioţi care au idei diferite despre modul în care trebuie condusă ţara pe care o iubesc.

Reporterul radia de satisfacţie. Nada fusese bine aruncată.

— Şi în al doilea rând?

— În al doilea rând, fiica mea nu este angajata preşedintelui; ea este angajata Serviciilor de Informaţii. Compilează rapoarte cu date şi trimite rezultatele la Casa Albă. Este o poziţie cât se poate de neînsemnată.

Făcu o pauză şi se uită la Rachel:

— De fapt, draga mea, nu sunt nici măcar sigur că l-ai *întâlnit* vreodată pe preşedinte, nu-i aşa?

Rachel se uită fix la tatăl ei, străfulgerându-l cu privirea.

Pagerul începu să scoată nişte zgomote şi atrase atenţia lui Rachel asupra mesajului care tocmai apărea pe ecran:

„RPRT DIRNRO STAT”

Rachel descifră instantaneu mesajul şi se încruntă.

Veştile erau neaşteptate şi, cu siguranţă, proaste. Acum chiar avea un motiv să plece de la întâlnire:

— Domnilor, rosti ea, mă doare sufletul, dar chiar trebuie să plec. Am întârziat la lucru.

— Domnişoară Sexton, i-o reteză scurt reporterul, înainte de a pleca, mă întrebam dacă puteţi comenta zvonul conform căruia dumneavoastră aţi cerut această întâlnire la micul dejun pentru a discuta posibilitatea de a vă părăsi actuala slujbă ca să vă alăturaţi campaniei tatălui dumneavoastră.

Rachel se simţi de parcă îi aruncă cineva cafea fierbinte drept în faţă. Întrebarea o luase complet pe nepregătite. Se uită la tatăl ei şi înţelese din rânjetul lui că întrebarea fusese pregătită dinainte. Vru să se arunce peste masă şi să-l înjunghie pe senator cu furculiţa.

Reporterul îi vârî reportofonul sub nas:

— Domnişoară Sexton?

Rachel îl privi ţintă pe reporter:

— Ascultă, Ralph, sau cum naiba te-o mai fi chemând, să-ţi intre bine în cap un lucru: nu am nici cea mai mică intenţie de a renunţa la slujba actuală ca să lucrez pentru senatorul Sexton, iar dacă publici altceva, o să ai nevoie de un cleşte mare ca să-ţi scoţi reportofonul din fund!

Se părea că ochii reporterului mai aveau puţin şi-i ieşeau din orbite. Îşi închise reportofonul, stăpânindu-şi cu greu un rânjet:

— Vă mulţumesc amândurora!

După care se făcu nevăzut.

Rachel regretă imediat această ieşire. Moştenise temperamentul tatălui ei şi se ura pentru asta. „Cu calm, Rachel. Cu foarte mult calm.”

Taică-său se uită la ea dezaprobator:

— Ai face bine să iei nişte lecţii de bună purtare.

Imediat Rachel începu să-şi strângă lucrurile:

— Întâlnirea asta a luat sfârşit!

Senatorul părea că oricum terminase cu ea. Îşi scoase mobilul ca să dea un telefon:

— La revedere, dulceaţă. Treci pe la birou într-o zi să ne saluţi. Şi mărită-te odată, pentru numele lui Dumnezeu! Ai treizeci şi trei de ani!

— Treizeci şi *patru,* i-o întoarse ea. Secretara ta ţi-a trimis o înştiinţare.

El murmură trist:

— Treizeci şi patru! Aproape o fată bătrână. Ştii, când eu ajunsesem la treizeci şi patru de ani, deja…

— Te însuraseşi deja cu mama şi o regulai pe vecina?

Cuvintele se auziră mai tare decât ar fi vrut Rachel şi acum atârnau aproape ireale în spaţiul dintre ei. Oamenii de la mesele din apropiere îşi întoarseră capetele.

Senatorul Sexton încremeni. Ochii lui se transformaseră în două săgeţi de gheaţă.

— Ai grijă cum te porţi, tânără domniţă!

Rachel porni spre uşă. „Nu, tu să ai grijă, domnule senator!”

2

Cei trei bărbaţi stăteau tăcuţi în cortul lor protejaţi împotriva furtunii. Vântul rece ca gheaţa le scutura adăpostul, ameninţând să-l rupă din ancore. Niciunul dintre bărbaţi nu părea că ia în seamă ameninţarea; fiecare dintre ei avusese parte de situaţii mult mai grele.

Cortul lor, de un alb imaculat, stătea ancorat într-o depresiune puţin adâncă, ascuns vederii. Ocupanţii lui dispuneau de mijloace de comunicare, arme şi mijloace de transport de ultimă generaţie. Liderul grupului era cunoscut sub numele de cod Delta One. Era un individ musculos şi zvelt, cu ochii la fel de lipsiţi de orice expresie ca peisajul în care se găseau.

Cronograful militar de la încheietura mâinii lui Delta One emise un sunet ascuţit. În aceeaşi fracţiune de secundă, ceasurile celorlalţi doi bărbaţi scoaseră acelaşi tip de sunet.

Trecură astfel alte treizeci de minute.

Venise clipa. Din nou.

Dintr-o singură mişcare, Delta One îşi părăsi partenerii şi ieşi în întunericul şi vântul turbat de afară. Cercetă orizontul luminat de razele lunii cu ajutorul unui binoclu cu infraroşu. Ca întotdeauna, se concentră asupra structurii. Se găsea la o mie de metri depărtare – un edificiu enorm, cu o arhitectură atipică, care se ridica drept peste terenul golaş. Trecuseră zece zile de când Delta One şi tovarăşii lui urmăreau edificiul – de când fusese terminată construcţia lui. Nu exista niciun dubiu că informaţiile care se aflau în interiorul acelei construcţii aveau să schimbe lumea. Pentru protejarea lui, se pierduseră deja vieţi umane.

Momentan, totul părea liniştit în afara construcţiei.

Adevărata încercare însă o reprezenta ceea ce se petrecea *înăuntru.*

Delta One intră înapoi în cort şi li se adresă camarazilor lui de arme:

— A sosit vremea pentru un mic zbor.

Ceilalţi doi încuviinţară. Cel mai înalt dintre ei, Delta Two, deschise un laptop şi îl porni. Se poziţionă în faţa ecranului şi apucă un joystick şi îl împinse uşor. O mie de metri mai încolo, ascuns bine sub construcţie, un robot de supraveghere de mărimea unui ţânţar primi semnalul şi se trezi la viaţă.

3

Rachel Sexton îşi conducea furioasă maşina ei Integra albă străbătând Leesburg Highway. Pe dealurile Falls Church se vedeau siluetele golaşe ale arţarilor pe fundalul cerului de martie, însă superbul peisaj nu prea reuşea să-i îmbunătăţească starea de spirit. Recentul salt în sondaje al tatălui ei ar fi trebuit să-i ofere acestuia un pic de încredere şi de eleganţa, dar singurul care părea a fi crescut în intensitate era propriul orgoliu.

Dezamăgirea pe care i-o provocase era dublă, deoarece el reprezenta singura rudă apropiată care-i mai rămăsese lui Rachel. Mama ei murise cu trei ani în urmă; o pierdere devastatoare, ale cărei efecte, deşi cicatrizate, continuau să-i provoace lui Rachel strângeri de inimă. Singura mângâiere din sufletul fetei era aceea că moartea o eliberase, printr-un act de compasiune ironică, pe mama ei din cumplitele chinuri ale unei căsătorii nenorocite cu senatorul.

Pagerul lui Rachel scoase din nou un sunet, determinând-o să se concentreze şi mai mult asupra drumului pe care îl parcurgea. Mesajul era acelaşi:

„RPRT DIRNRO STAT”.

„Raportează imediat directorului de statistici NRO.” Rachel oftă. „Vin, pentru numele lui Dumnezeu!”

Din ce în ce mai nesigură, Rachel se îndreptă spre drumul obişnuit de acces, coti pe aleea intrării private şi se opri în faţa cabinei santinelei înarmate. Adresa era 14.225 Leesburg Highway, una dintre cele mai secrete locaţii din ţară.

În timp ce paznicul îi inspectă maşina pentru a verifica dacă nu exista microfoane ascunse, Rachel se uită la construcţia mamut din depărtare. Complexul întins pe unsprezece hectare era amplasat într-o zonă împădurită de peste treizeci de hectare, la marginea Districtului Columbia,

în Fairfax, Virginia. Faţada clădirii era un adevărat bastion de sticlă care reflecta, dublând numărul prin reflexie, mulţimea de antene de satelit şi antene obişnuite, montate pe terenul înconjurător.

După două minute, Rachel parcă maşina şi traversă o bucată de teren bine îngrijit către intrarea principală, pe care se vedea o inscripţie gravată în granit:

„NATIONAL RECONNAISSANCE OFFICE (NRO)”.

Cei doi puşcaşi marini care păzeau masiva uşă rotativă blindată rămaseră nemişcaţi atunci când Rachel trecu printre ei. Împingând uşa, Rachel resimţi iarăşi aceeaşi senzaţie pe care o avea întotdeauna: că intra în pântecele unui gigant adormit.

Odată ajunsă în hol, Rachel sesiză ecourile slabe ale unor conversaţii şoptite de jur împrejurul ei, ca şi cum cuvintele se strecurau cumva din birourile de deasupra. Pe pardoseală, un mozaic enorm proclama directiva de funcţionare a NRO:

„ÎNTĂRIREA SUPERIORITĂŢII
INFORMAŢIONALE AMERICANE,
PE TIMP DE PACE ŞI DE RĂZBOI”.

Pereţii erau plini de fotografii uriaşe: lansări de rachete, botezări de submarine, instalaţii de intercepţie – realizări monumentale care puteau fi celebrate doar între acei pereţi.

Ca întotdeauna, Rachel simţi cum problemele lumii din afară dispar. Intra în universul umbrelor. Aici problemele apăreau cu viteza şi forţa unor trăsnete, iar soluţiile erau elaborate în cea mai mare taină.

Apropiindu-se de ultima poartă de control, Rachel se întreba ce fel de problemă făcuse ca pagerul ei să sune de două ori într-o jumătate de oră.

— Bună dimineaţa, domnişoară Sexton!

Paznicul îi zâmbi, în vreme ce ea se apropia de poarta de oţel.

Rachel îi răspunse şi ea printr-un zâmbet, în vreme ce paznicul îi întinse o cutiuţă minusculă cu peri.

— Ştiţi procedura, zise el.

Rachel luă cutiuţa închisă ermetic şi îndepărtă acoperitoarea de plastic. După aceea îşi introduse cutiuţa în gură, ca pe un termometru, şi o ţinu două secunde sub limbă. Apoi se aplecă şi îi permise paznicului să o scoată. Paznicul introduse cutiuţa umezită într-o fantă a unei maşinării din spatele lui. Maşinăriei îi trebuiră patru secunde să confirme ADN-ul din saliva lui Rachel. Imediat după aceea un monitor se trezi la viaţă şi afişă poza lui Rachel şi permisiunea de a intra.

Paznicul îi făcu semn cu ochiul:

— Se pare că aţi rămas aceeaşi!

Scoase cutiuţa folosită din maşinărie şi o aruncă printr-o deschizătură într-un incinerator.

— Să aveţi o zi bună!

După care apăsă un buton şi masiva poartă de oţel se deschise.

Croindu-şi drum prin labirintul de coridoare din spatele porţii, Rachel se trezi surprinsă că, după şase ani petrecuţi acolo, continua să fie copleşită de dimensiunile colosale ale operaţiunii. Agenţia includea şase instalaţii majore americane, peste zece mii de agenţi angajaţi şi avea costuri operaţionale de peste 10 miliarde de dolari pe an.

Într-un secret desăvârşit, NRO construise şi menţinea un arsenal uluitor de tehnologii de spionaj: interceptoare electronice în toată lumea; microprocesoare miniaturale şi discrete încastrate în produsele comerciale de telecomunicaţii; sateliţi de spionaj, ba chiar şi o reţea navală de recunoaştere la nivel mondial cunoscută sub numele de Vrăjitorul Clasic, o plasă secretă de 1456 de hidrofoane montate pe fundul mărilor şi al oceanelor din întreaga lume, capabilă să monitorizeze mişcările navelor indiferent de locul lor pe glob.

Tehnologiile NRO nu numai că ajutau Statele Unite să câştige conflicte militare, dar ele furnizau date nepreţuite pe timp de pace unor agenţii precum CIA, NSA şi Departamentul Apărării, ajutându-le să combată terorismul,

să localizeze actele de agresiune împotriva mediului şi să le ofere factorilor politici de decizie datele necesare luării diverselor hotărâri într-un număr enorm de probleme arzătoare.

Rachel lucra acolo ca „punctator”. Punctarea sau reducerea datelor presupunea analizarea unor rapoarte extrem de complexe şi extragerea esenţei sau „punctarea” lor în minute informaţionale concise, lungi de maximum o pagină. Rachel dovedise un talent deosebit pentru o asemenea sarcină. „Şi asta datorită anilor în care am învăţat să citesc printre toate prostiile pe care le-a debitat tatăl meu”, îşi zise ea.

Rachel deţinea acum poziţia de prim-punctator în NRO. Era ofiţerul de legătură dintre ei şi Casa Albă. Sarcina sa era să rezume rapoartele secrete zilnice ale NRO, să decidă care poveste avea însemnătate pentru preşedinte, să reducă rapoartele în cauză la rapoarte informaţionale de o pagină şi apoi să înainteze materialele Consilierului pe Probleme de Securitate Naţională al preşedintelui. Folosind limbajul NRO, Rachel Sexton „fabrica produsul finit şi servea *clientul”.*

Deşi munca era dificilă şi cerea ore îndelungate de lucru, slujba însemna pentru ea o insignă de onoare, o cale de a-şi câştiga independenţa faţă de tatăl ei. Senatorul Sexton se oferise de multe ori să o sprijine pe Rachel dacă ea ar fi vrut să renunţe la acea slujbă, însă tânăra n-avea nici cea mai mică intenţie să devină dependentă financiar de un individ precum Sedgewick Sexton. Mama ei reprezenta încă o mărturie dureroasă a ceea ce se putea întâmpla când un om ca el avea prea mulţi aşi în mânecă.

Sunetul pagerului lui Rachel produse un ecou în holul de marmură.

„Din nou?” Rachel nici măcar nu se mai deranjă să îşi verifice mesajul.

Întrebându-se ce naiba se petrecea, se urcă în lift, trecu în grabă cu degetul peste butonul pentru etajul ei şi apăsă direct butonul pentru etajul cel mai de sus.

4

A spune că directorul NRO era un om obişnuit constituia în sine o exagerare. William Pickering era un bărbat mărunţel, cu pielea gălbuie, cu un chip şters, chel şi cu ochi căprui, care, trecând peste faptul că aveau acces la cele mai mari secrete ale ţării, păreau doar două găoace lipsite de viaţă. Cu toate astea, pentru cei care lucraseră pentru el, Pickering era un monstru sacru. Personalitatea docilă şi filosofiile lui de viaţă deveniseră legendare în NRO. Combinată cu garderoba care cuprindea în majoritate costume negre simple, atitudinea discreta a omului îi adusese porecla „Quakerul”. Un strateg strălucit şi un model de eficienţă, Quakerul îşi *conducea* micul lui univers cu o limpezime fără egal. Omul avea şi o obsesie a lui, exprimată într-un moto: „Găsiţi adevărul. Acţionaţi conform lui.”

Când Rachel ajunse în biroul directorului, acesta vorbea la telefon. Rachel era întotdeauna surprinsă când îl vedea: Pickering nu semăna nici pe departe cu un om care deţinea atât de multă putere încât să-l deranjeze pe preşedinte la orice oră din zi sau din noapte.

Pickering închise şi îi făcu semn lui Rachel să poftească înăuntru:

— Ia loc, agent Sexton.

Vocea lui era voit aspră.

— Mulţumesc, domnule!

Rachel se aşeză.

Chiar dacă multă lume era intimidată de felul direct de a fi al lui William Pickering, lui Rachel omul îi plăcuse întotdeauna.

Întruchipa exact opusul tatălui ei… mărunţel de statură, fără niciun pic de charismă, individul îşi îndeplinea îndatoririle cu un patriotism lipsit de orice urmă de egoism şi evita să iasă în evidenţă – spre deosebire de tatăl ei, care

adora să fie în centrul atenţiei.

Pickering îşi scoase ochelarii şi se uită la ea:

— Agent Sexton, preşedintele m-a sunat acum o jumătate de oră. A făcut o referire directă la tine.

Rachel se foi uşor pe scaun. Pickering era recunoscut pentru abordarea directă a subiectelor. „Un început de discuţie al naibii de interesant”, îşi zise ea în gând.

— Sper că nu e vreo problemă cu vreuna din informările mele.

— Din contră. Mi-a spus că toţi cei de la Casa Albă sunt impresionaţi de munca ta.

Rachel încercă să nu pară impresionată:

— Şi atunci ce a vrut?

— O întâlnire cu tine. Faţă în faţă. Imediat.

Rachel începu să fie neliniştită:

— O întrevedere? Despre *ce?*

— A naibii de bună întrebarea. N-a vrut să-mi spună.

Rachel era pierdută. A ascunde informaţii directorului NRO echivala cu a ascunde papei secretele Vaticanului. În lumea Serviciilor Secrete umbla vorba că niciun lucru nu se putea petrece dacă William Pickering n-avea habar despre el.

Pickering se ridică şi începu să se plimbe prin faţa ferestrei.

— Mi-a cerut sa te contactez imediat şi să te trimit la întâlnirea cu el.

— Chiar acum?

— A trimis şi un mijloc de transport. Te aşteaptă afară.

Rachel se încruntă. Dacă dorinţa preşedintelui avea darul de a o nelinişti, expresia de concentrare de pe chipul lui Pickering o îngrijora de-a dreptul.

— E clar că aveţi rezerve.

— Evident! o repezi Pickering, într-una din rarele lui izbucniri. Momentul ales de preşedinte e de-a dreptul ilar de transparent. Eşti fata candidatului care acum îl conduce în sondaje, iar el cere o întâlnire privată cu tine? Cred că este extrem de nepotrivit. Şi mai cred că tatăl tău ar fi de

acord cu mine.

Rachel îşi dădea seama că Pickering avea dreptate, chiar dacă nu dădea doi bani pe ceea ce credea tatăl ei.

— Nu aveţi încredere în motivele preşedintelui?

— Jurământul pe care l-am depus este de a furniza informaţii administraţiei de la Casa Albă, nu de a emite judecăţi de valoare asupra politicii de acolo.

„Un răspuns tipic pentru Pickering”, îşi zise Rachel. William Pickering nu-şi ascunsese niciodată părerile despre politicieni, pe care-i considera nişte personaje tranzitorii ce traversau temporar tabla de şah a vieţii ai cărei adevăraţi jucători erau oamenii precum Pickering însuşi, „vieţaşi” cu state de plată suficient de lungi pentru a privi jocul dintr-o perspectivă mai îndepărtată. Pickering afirma adesea că două mandate la Casa Albă nu însemnau nici pe departe îndeajuns de mult ca o persoană să priceapă complexitatea reală a peisajului politic mondial.

— Poate că e o cerere nevinovată, sugeră Rachel, sperând ca preşedintele să încerce ceva mai inteligent decât un truc electoral ieftin. Poate că are nevoie de o sinteză a unor date mai speciale.

— Nu vreau să par condescendent, agent Sexton, dar Casa Albă are la dispoziţie o mulţime de angajaţi calificaţi în sinteza datelor, dacă este nevoie de aşa ceva. Preşedintele n-are nevoie să te contacteze pe tine dacă e o treabă internă a Casei Albe. Iar dacă nu, atunci ar trebui să-şi dea seama ce face când cere un activ NRO, după care refuză să îmi spună de ce are nevoie de el.

Pickering se referea întotdeauna la angajaţii săi ca la nişte active, o manieră de adresare pe care mulţi o găseau deconcertant de dură.

— Tatăl tău urcă pe creasta valului politic, continuă Pickering. Pe o creastă *înaltă.* Situaţia la Casa Albă trebuie să fi devenit problematică.

Oftă:

— Politica este o afacere disperată. Dacă preşedintele cere o întâlnire privată cu fata contracandidatului său,

bănuiesc că la mijloc e ceva mai mult decât o sinteză a unor informaţii secrete.

Rachel simţi răceala din glasul lui. Aluziile lui Pickering aveau tendinţa constantă de a deveni sentinţe care te condamnau la moarte.

— Şi vă temeţi că disperarea de la Casa Albă a ajuns la asemenea cote încât să mă amestece pe *mine* în jocurile politice?

Pickering nu-i răspunse imediat:

— Nu eşti tocmai discretă în privinţa sentimentelor pe care le nutreşti faţă de tatăl tău, iar eu sunt convins că staff-ul care se ocupă de campania preşedintelui este conştient de ruptura dintre voi. Mai degrabă înclin să cred că s-ar putea să vrea să te folosească împotriva lui cumva.

— Unde trebuie să mă înregistrez? îl întrebă Rachel, pe jumătate în glumă.

Pickering nu păru impresionat de ironia fetei. Se uită la Rachel cu o expresie împietrită pe chip:

— Te avertizez, agent Sexton. Dacă simţi cumva că problemele personale pe care le ai cu tatăl tău te pot împiedica să judeci limpede în cadrul acestei întâlniri, te sfătuiesc din inimă să refuzi cererea preşedintelui.

— Să refuz?

Rachel chicoti nervoasă:

— E clar că nu-l pot refuza tocmai pe preşedinte.

— Tu nu, zise directorul. Eu însă o pot face.

Cuvintele lui rămaseră suspendate în aer, amintindu-i lui Rachel celălalt motiv pentru care Pickering era poreclit „Quakerul”. Chiar dacă era un om mic de statură, William Pickering putea provoca adevărate cutremure politice, dacă se trecea peste capul lui.

— Îngrijorarea mea are cauze simple, continuă Pickering. În responsabilitatea mea intră protecţia oamenilor care lucrează pentru mine, iar eu nu apreciez câtuşi de puţin nici măcar o aluzie la posibilitatea ca unul dintre ei să fie folosit drept pion într-un joc politic.

— Şi ce îmi recomandaţi să fac?

Pickering oftă:

— Îţi sugerez să te întâlneşti cu el. Nu te angaja la nimic. Sună-mă de îndată ce preşedintele îţi dezvăluie ce naiba are de gând. Crede-mă că, dacă voi suspecta că încearcă să te implice în vreun joc politic, te scot de acolo atât de repede că individul nici nu-şi va da seama ce l-a lovit.

— Mulţumesc, domnule!

Rachel simţea un soi de aură protectoare care venea dinspre director, o aură pe care adesea şi-ar fi dorit să o simtă venind dinspre tatăl ei.

— Şi spuneţi că preşedintele a trimis deja o maşină?

— Nu chiar.

Pickering se încruntă şi făcu semn înspre fereastră.

Ezitând, Rachel se duse într-acolo şi privi în direcţia pe care o indica degetul întins de Pickering.

Pe pajişte aştepta răbdător un elicopter MH-60G PaveHawk cu botul ca un nas cârn. Unul din cele mai rapide elicoptere fabricate vreodată, acest PaveHawk avea înscrise însemnele Casei Albe. Pilotul aştepta lângă el, uitându-se mai tot timpul la ceas.

Rachel se întoarse spre Pickering nevenindu-i să-şi creadă ochilor:

— Casa Albă a trimis un *PaveHawk* să mă ducă treizeci de kilometri până în D. C.

— Se pare că preşedintele speră să fii impresionată sau intimidată. Pickering o privi cu atenţie. Îţi sugerez să nu te simţi în niciun fel!

Rachel dădu din cap. Era şi impresionată, şi intimidată.

Patru minute mai târziu, Rachel Sexton ieşea din NRO şi se urca în elicopter. Aparatul se ridică în zbor şi începu survolul peste pădurile din Virginia chiar înainte ca ea să apuce să-şi pună centura de siguranţă. Rachel privi mulţimea de copaci de sub ea şi simţi cum pulsul i-o ia razna. Ar fi fost şi mai emoţionată dacă ar fi ştiut că acel elicopter nu avea să ajungă niciodată la Casa Albă.

5

Vântul turbat zgâlţâia cortul ThermaTech, dar Delta One abia dacă observa acest lucru. El şi cu Delta Three erau concentraţi asupra camaradului lor, care manevra joystick-ul cu o dexteritate ca de chirurg. Pe ecranul din faţa lor se vedea o transmisie în direct a camerei minuscule montate pe corpul microrobotului.

„Cel mai nou instrument de spionaj”, îşi zise Delta One, uluit de fiecare dată când maşinăriei i se dădea drumul să funcţioneze. În ultima vreme, în universul micromecanicii, faptele păreau să depăşească orice ficţiune.

Micro sistemele electromecanice (MEMS), sau microboţii, reprezentau cele mai noi instrumente în domeniul spionajului *hightech,* sau al tehnologiei de „zbor pe perete” – cum i se mai spunea.

Iar lucrurile se petreceau întocmai.

Deşi microscopici, roboţii controlaţi de la distanţă ţineau mai degrabă de domeniul science-fiction, deşi apăruseră pe piaţă în anii ’90. În mai 1997, revista *Discovery* publicase un articol detaliat despre microboţi, trecând în revistă atât modelele „zburătoare”, cât şi pe cele „înotătoare”. Înotătorii – nanosubmarine de dimensiunea grăunţelor de sare – puteau fi injectaţi în vene, exact ca în filmul *Fantastic Voyage.* Acum, erau folosiţi în clinicile medicale performante pentru a ajuta medicii să navigheze de la distanţă prin arterele umane, să observe transmisii intravenoase în direct şi să localizeze blocajele arteriale fără a interveni cu bisturiul.

Construirea unui microbot *zburător* era o chestiune şi mai simplă, chiar dacă intuiţia îţi spunea altceva. Tehnologia aerodinamică prin care o maşină putea fi făcută să zboare exista din timpuri străvechi, aşa că singura problemă care mai rămăsese de rezolvat era aceea a miniaturizării. Proiectaţi de NASA ca instrumente automate de explorare

pentru viitoarele misiuni pe Marte, primii microboţi zburători aveau câţiva centimetri lungime. Între timp, descoperirile din nanotehnologie, micromecanică şi tehnologia materialelor uşoare absorbante de energie transformaseră microboţii zburători în realitate.

Adevărata revoluţie fusese provocată de descoperirea unui nou domeniu – biomimica, cu alte cuvinte copierea Mamei Naturi. Aşa cum se descoperise cu repeziciune, modelele de zbor miniaturale care copiau musca-dragon reprezentau prototipul ideal din punctul de vedere al agilităţii şi al eficienţei. Modelul PH2 pe care îl manevra acum Delta Two avea doar un centimetru lungime – lungimea unui *ţânţar* – şi dispunea de o pereche dublă de aripioare transparente, din siliciu, fapt care îi conferea o mobilitate şi o eficienţă în aer fără egal.

Mecanismul de alimentare cu energie al microbotului constituise o altă revoluţie. Primele prototipuri de microboţi îşi puteau reîncărca uşor celulele de stocare a energiei doar dacă stăteau o vreme sub lumina directă a soarelui, ceea ce nu le permitea folosirea în acţiuni sub acoperire sau în locuri întunecate. Prototipurile noi se puteau reîncărca mult mai uşor, pur şi simplu oprindu-se câteva secunde lângă un câmp magnetic. Ideea venise în urma constatării că în societatea modernă câmpurile magnetice se găseau pretutindeni şi erau la îndemână în cele mai diverse locuri, prizele de curent, monitoarele de computer, motoarele electrice, boxele audio, telefoanele celulare, fapt care avea darul de a le transforma în surse de energie universal valabile. Odată ce un microbot era introdus cu succes într-o locaţie, acesta putea transmite semnale audio şi video, practic, pe o durată nelimitată. PH2-ul aparţinând Delta Force transmitea deja de peste o săptămână şi nu părea să fi obosit deloc.

Ca o insectă care zbârnâia printr-un hambar, microbotul atârna parcă peste spaţiul din masiva încăpere centrală a construcţiei. Captând imaginea întregului spaţiu de

dedesubt, microbotul efectua tăcut cercuri deasupra ocupanţilor încăperii tehnicieni, oameni de ştiinţă, specialişti în numeroase domenii de cercetare, niciunul dintre ei nefiind conştient că era spionat. În vreme ce PH2 dădea rotocoale încăperii, Delta One zări două feţe cunoscute, prinse într-o conversaţie aprinsă. Cei doi puteau oferi informaţii preţioase. Delta One îi făcu semn colegului să coboare şi să activeze sistemul audio.

Manevrând controalele, Delta Two activă senzorii de sunet ai robotului, orientă antena parabolică a dispozitivului şi micşoră înălţimea la care să zboare până ce robotul ajunse la trei metri deasupra capetelor celor doi oameni de ştiinţă. Transmisia nu era foarte clară, dar se putea auzi destul de bine:

— Tot nu-mi vine să cred, spunea unul dintre oamenii de ştiinţă.

Emoţia din vocea omului nu se diminuase absolut deloc de la sosirea lui în tabără, petrecută cu patruzeci şi opt de ore în urmă.

Interlocutorul lui îi împărtăşea, evident, entuziasmul.

— Ţi-a trecut prin minte vreodată… că vei fi martor la aşa ceva?

— Niciodată, răspunse omul de ştiinţă, încântat la culme. E un vis minunat!

Delta One auzise destul. În mod clar, manevrele în interior se petreceau conform aşteptărilor. Delta Two îndepărtă robotul de locul conversaţiei şi îl manevră înapoi spre ascunziş. Postă dispozitivul minuscul lângă cilindrul unui generator electric. Celulele de curent ale lui PH2 începură imediat să se reîncarce pentru următoarea misiune.

6

Rachel Sexton căzuse pe gânduri, din cauza evenimentelor ciudate din acea dimineaţă, în vreme ce PaveHawk-ul îşi vedea de zbor. Rachel îşi dădu seama că se îndrepta într-o cu totul altă direcţie abia când elicopterul trecu peste Chesapeake Bay. Nedumerirea pe care o simţise când observă acest lucru făcu repede loc indignării.

— Hei! strigă ea către pilot. Ce faci?

Vocea ei abia se auzea pe fondul zgomotului făcut de motoare.

— Credeam că mă duci la Casa Albă!

Pilotul clătină din cap:

— Îmi pare rău, doa'nă! Preşedintele nu e la Casa Albă în dimineaţa asta.

Rachel încerca să-şi amintească daca Pickering specificase Casa Albă sau dacă nu cumva asta fusese doar o presupunere a ei.

— Şi unde e preşedintele?

— Vă întâlniţi cu el în alta parte.

„Nu zău."

— Unde în altă parte?

— Nu mai avem mult.

— Nu asta te-am întrebat.

— Încă vreo douăzeci şi cinci de kilometri.

Rachel se strâmbă la el. „Tipul ăsta ar trebui să se facă politician."

— Eviţi gloanţele la fel de bine cum eviţi şi întrebările?

Dar pilotul nu îi răspunse.

Elicopterul avu nevoie de mai puţin de şapte minute ca să traverseze golful Chesapeake. După ce pământul începu să se zărească din nou, pilotul o luă spre nord şi survolă o peninsulă îngustă, pe care Rachel zări mai multe piste de aterizare şi clădiri care păreau fi ale armatei. Pilotul începu să coboare spre ele. Rachel îşi dădu seama de-abia atunci

încotro se îndrepta şi ce era acel loc. Cele şase turnuri înnegrite de lansare a rachetelor reprezentau un indiciu bun, iar dacă asta nu era suficient, acoperişul uneia dintre clădiri fusese pictat cu două cuvinte cu litere imense: „WALLOPS ISLAND”.

Insula Wallops era una dintre cele mai vechi baze de lansare pe care le avea NASA. Încă folosită pentru lansarea de sateliţi şi testarea de aparate experimentale de zbor, Wallops însemna şi locul secret pe care NASA îl utiliza.

„Preşedintele este pe insula Wallops?” N-avea niciun sens.

Pilotul alinie traiectoria elicopterului de-a lungul unei serii de trei piste de aterizare care străbăteau insula în lung. Elicopterul păru să se îndrepte spre capătul pistei centrale.

Pilotul începu să încetinească:

— Vă veţi întâlni cu preşedintele în biroul lui.

Rachel se întoarse pe scaun, întrebându-se dacă tipul avea chef de glume.

— Preşedintele Statelor Unite are un birou aici, pe insula Wallops?

Pilotul părea extrem de serios:

— Preşedintele Statelor Unite are un birou oriunde doreşte, doa’nă.

Arătă înspre capătul pistei de aterizare. Rachel văzu silueta imensă sclipind la distanţă şi inima aproape că îi stătu în loc. Recunoscu, chiar dacă se afla la peste trei sute de metri, fuzelajul albastru deschis al aeronavei Boeing 747 modificate.

— Mă întâlnesc cu el la bordul…

— Da, doa’nă. Asta e locuinţa lui când e departe de casă.

Rachel se holbă la uriaşa aeronavă. Indicativul militar pentru acest avion celebru era VC-25-A, cu toate că restul lumii îl cunoştea sub un alt nume: Air Force One.

— Se pare că în dimineaţa asta veţi urca în cel *nou,* îi zise pilotul arătând înspre numerele de pe coada aeronavei.

Rachel dădu absentă din cap. Puţini americani ştiau că există, de fapt, două aeronave Air Force One în serviciu – o

pereche de modele 747-200-Bs identice, modificate special, unul cu numărul 28.000 pe coadă, celălalt cu numărul 29.000. Ambele avioane puteau atinge o viteză de croazieră de 900 de kilometri pe oră şi fuseseră modificate pentru alimentare în zbor, astfel căpătând practic autonomie nelimitată de zbor.

În vreme ce PaveHawk-ul se aşeza pe pistă lângă aeronava prezidenţială, Rachel începu să înţeleagă referirile la Air Force One ca la „avantajul de mobilitate casnică" al comandantului suprem. Avionul constituia cu adevărat o privelişte care te intimida.

Când zbura în alte ţări ca să se întâlnească cu şefi de state, preşedintele cerea adesea, din raţiuni de securitate, ca întâlnirea să aibă loc chiar pe pistă, la bordul aeronavei sale. Chiar dacă motivele erau legate de securitate, un alt motiv avea legătură cu dobândirea unor avantaje preliminarii în negocieri prin simpla intimidare a partenerului de negociere. O vizită la bordul Air Force One te intimida cu mult mai mult decât orice călătorie la Casa Albă. Pe fuzelajul avionului era scris: „UNITED STATES OF AMERICA", cu litere de doi metri. O doamnă ministru îl acuzase odată pe preşedintele Nixon că „îşi legăna bărbăţia în faţa ei" când acesta îi ceruse să urce la bordul Air Force One. Ulterior, echipajul poreclise în glumă aeronava „Sculă mare".

— Domnişoara Sexton?

Un individ de la Serviciile Secrete îmbrăcat într-un blazer se ivi ca din senin lângă elicopter şi îi deschise uşa ca s-o ajute să coboare.

— Preşedintele vă aşteaptă.

Rachel coborî şi privi în sus, dincolo de rampa de acces, către fuzelajul masiv. „Intru în falusul zburător." Auzise odată de la cineva că „Biroul Oval" zburător dispunea de peste 450 de metri pătraţi de spaţiu interior, incluzând patru apartamente private pentru dormit, cabine pentru un echipaj de zbor de douăzeci şi şase de oameni şi două cambuze capabile de a furniza hrană pentru cincizeci de

oameni.

În timp ce urca scara, Rachel îl simţi pe individul de la Serviciile Secrete chiar în spatele ei, grăbind-o să urce mai repede. Undeva sus, uşa cabinei stătea deschisă precum o mică rană pe corpul unei balene argintii, de dimensiuni fantastice. Rachel se apropie de uşa întunecoasă şi simţi cum încrederea în sine începe să i se clatine.

„Uşurel, Rachel. E doar un avion."

Ajunşi pe palier, omul de la Serviciile Secrete o luă politicos de braţ şi o pofti spre un coridor surprinzător de îngust. O cotiră spre dreapta, parcurseră încă o mică distanţă, apoi intrară într-o cabină spaţioasă şi luxoasă. Rachel o recunoscu imediat după fotografiile pe care le văzuse.

— Aşteptaţi aici, rosti însoţitorul ei, după care se făcu nevăzut.

Rachel rămase singură în faimoasa cabină în lambriu din Air Force One. Aceasta era încăperea destinată întâlnirilor, pentru distrarea demnitarilor de stat şi, posibil, sperierea de moarte a pasagerilor care se aflau pentru prima dată acolo. Camera se întindea pe toată lăţimea aeronavei, la fel ca toate covoarele groase de pe podea. Mobila era impecabilă din punctul de vedere al calităţii – fotolii din piele fină în jurul unei mese rotunde din arţar folosite pentru întâlniri, lampioane de podea lângă un divan imens şi sticlărie de cristal fabricat manual pe tejgheaua unui bar din mahon.

Proiectanţii Boeingului realizaseră cu mare atenţie planul acestei cabine pentru a le oferi pasagerilor un sentiment de „ordine şi relaxare în acelaşi timp". Oricum, relaxarea constituia ultimul sentiment din lume pe care îl nutrea Rachel acum. Nu se putea gândi decât la numărul de lideri care stătuseră chiar în acea încăpere şi luaseră decizii care influenţau cursul istoriei.

Totul în acea cameră vorbea despre putere, de la vaga aromă de tutun fin de pipă la imensul sigiliu prezidenţial. Vulturul care ţinea în gheare săgeţile şi ramurile de măslin

era brodat pe perne, era încastrat pe frapiera de gheaţă şi era chiar imprimat pe tirbuşoanele de pe bar. Rachel luă un tirbuşon şi îl examină.

— Deja furaţi suvenire? se auzi o voce profundă în spatele ei.

Uluită, Rachel se răsuci pe călcâie şi scăpă tirbuşonul pe podea. Îngenunche stângace ca să îl ridice. Apucând tirbuşonul, se întoarse şi îl văzu pe preşedintele Statelor Unite privind-o cu zâmbetul pe buze.

— Nu sunt un membru al familiei regale, domnişoară Sexton. Nu era nevoie să îngenuncheaţi!

7

Senatorul Sedgewick Sexton savura intimitatea limuzinei Lincoln în vreme ce aceasta se strecura către birou prin traficul infernal de dimineaţă din Washington. Pe bancheta din faţa lui, Gabrielle Ashe, asistenta personală în vârstă de 24 de ani, îi citea programul din acea zi. Sexton abia dacă auzea ceva.

„Iubesc Washington-ul”, îşi zise el, admirându-i formele perfecte ascunse sub puloverul de caşmir. „Puterea este cel mai bun afrodiziac din câte există… şi ea atrage femeile ca aceasta pe care o am în faţă în D. C. Precum mierea.”

Gabrielle era o newyorkeză tipică, visând să devină ea însăşi senator al Statelor Unite într-o bună zi. „Şi chiar ar putea reuşi”, îşi zise Sexton. Arăta incredibil de bine şi era ascuţită la minte. Mai presus de toate, înţelegea perfect regulile jocului.

Gabrielle Ashe era negresă, dar pielea ei avea mai degrabă o culoare arămie, între scorţişoară şi mahon, acea confortabilă nuanţă intermediară pe care Sexton ştia că „albii” fanatici o puteau accepta fără a avea senzaţia că fac un compromis. Amicilor lui, Sexton o descria pe Gabrielle ca pe un amestec între Halle Berry ca înfăţişare şi Hillary Clinton ca ambiţie şi creier, deşi uneori el însuşi credea că o asemenea descriere însemna o subestimare.

De când o promovase în poziţia de asistent personal, cu trei luni în urmă, Gabrielle devenise un bun de nepreţuit pentru campania lui. Şi, colac peste pupăză, femeia lucra şi pe gratis. Răsplata pentru zilele de lucru de şaisprezece ore o constituia învăţarea tuturor jocurilor de culise de la un expert într-ale politicii.

„Bineînţeles, îşi aminti Sexton cu plăcere, că am convins-o să se ocupe şi de altceva, în afară de muncă.” După ce o promovase, Sexton o invitase la o „şedinţă de orientare” noaptea târziu în biroul lui. Aşa cum era de aşteptat, tânăra

asistenta sosise gata să se apuce de treabă şi dornică de a-i mulţumi. Cu o răbdare şlefuită în decenii de „practică”, Sexton îşi „desfăşura” magia... consolidând astfel încrederea lui Gabrielle, îndepărtându-i cu grijă inhibiţiile, exercitând un control înşelător şi, în cele din urmă, seducând-o chiar acolo, în birou.

Sexton era convins că întâlnirea fusese una dintre cele mai plăcute experienţe sexuale din viaţa tinerei femei, cu toate că, a doua zi, Gabrielle regretase escapada. Ruşinată, îşi depusese demisia. Sexton însă nu i-a acceptat-o. Gabrielle rămăsese în echipă, dar îşi exprimase foarte clar intenţiile. Din acel moment, relaţia lor fusese strict una de afaceri.

Buzele cărnoase ale fetei continuau să se mişte:

— ... N-aş vrea să vă duceţi complet nepregătit la această dezbatere de după-amiază de la CNN. Încă nu ştim pe cine va trimite Casa Albă. Poate că vreţi să parcurgeţi notiţele pe care vi le-am pregătit.

Îi înmână un dosar.

Sexton îl luă, savurând aroma parfumului ei amestecat cu mirosul scaunelor de piele.

— Nu mă ascultaţi, zise ea.

— Ba da.

Sexton îi zâmbi:

— Lasă dezbaterea CNN. În cel mai rău caz, Casa Albă îmi dă cu tifla trimiţând vreun pălmaş de campanie de doi bani. În cel mai bun caz, trimit un mahăr, iar eu o să-l mănânc de viu.

Gabrielle se încruntă:

— Bine. Am inclus între notiţe o listă cu cele mai ostile subiecte cu putinţă.

— Fără îndoială cele deja cunoscute!

— E şi unul nou. Cred că aţi putea fi atacat de către comunitatea homosexualilor pentru comentariile de azi-noapte din emisiunea lui Larry King.

Sexton ridică din umeri, abia catadicsind să o asculte:

— Mda. Chestia cu căsătoria între aceleaşi sexe.

Gabrielle îl privi dezaprobator:

— *Chiar* aţi luat poziţie împotriva ei.

„Căsătorie între aceleaşi sexe, se gândi Sexton dezgustat. Dacă ar fi după mine, poponarii n-ar avea nici măcar drept de vot.”

— Bine, o s-o las ceva mai moale!

— În regulă. Aţi cam insistat pe astfel de subiecte fierbinţi în ultima vreme. Să nu deveniţi prea încrezut. Alegătorii îşi pot modifica preferinţele într-o secundă. Acum sunteţi în câştig şi urcaţi pe creasta valului. Rămâneţi acolo. Azi nu e cazul să vă aventuraţi prea mult. Mulţumiţi-vă să jucaţi cu mult calm.

— Vreo veste de la Casa Albă?

Gabrielle păru surprinsă plăcut:

— O tăcere continuă. Acum a devenit oficial – contracandidatul dumneavoastră s-a transformat în „omul invizibil”.

Lui Sexton abia dacă îi venea să creadă cât noroc avusese în ultima vreme. Luni de zile preşedintele lucrase din greu la pregătirea campaniei proprii. Apoi, brusc, cu o săptămână în urmă, se închisese în Biroul Oval şi de atunci nimeni nu îl mai văzuse sau nu mai auzise de el. De parcă, pur şi simplu, nu mai putea suporta creşterea sprijinului electoral înregistrat de Sexton.

Gabrielle îşi trecu o mână prin părul ei negru şi drept:

— Am auzit că personalul de campanie de la Casa Albă e la fel de nedumerit ca noi. Preşedintele nu a oferit nicio explicaţie pentru dispariţia sa şi toată lumea de acolo e furioasă.

— Ceva ipoteze? se interesă Sexton.

Gabrielle îl privi peste rama ochelarilor săi de formă clasică:

— Azi-dimineaţă am primit nişte date interesante de la un cunoscut de la Casa Albă.

Sexton îi recunoscu privirea. Gabrielle Ashe făcuse rost din nou de nişte informaţii confidenţiale. Sexton se întreba dacă, în schimbul secretelor de campanie electorala, ea nu

oferea cumva şedinţe generoase de felaţie pe bancheta din spate a maşinii vreunui asistent prezidenţial. Nu că i-ar fi păsat… câtă vreme informaţiile continuau să curgă.

— Se zvoneşte, începu asistenta, coborându-şi tonul vocii, că purtarea bizară a preşedintelui a început săptămâna trecută după o întâlnire privată de urgenţă cu directorul administrativ NASA. Se pare că preşedintele a ieşit destul de ameţit. Imediat după aceea şi-a anulat toate celelalte întâlniri şi din acel moment a rămas în contact permanent doar cu NASA.

Lui Sexton îi plăcea cum sună informaţia.

— Crezi că NASA i-ar fi putut livra alte veşti proaste?

— Pare a fi o explicaţie logică, zise Gabrielle. Deşi trebuia ca lucrurile care s-au petrecut să fie extrem de grave pentru ca preşedintele să lase totul baltă.

Sexton se gândi la posibilităţi. Evident, orice s-ar fi întâmplat în legătură cu NASA trebuia să fie ceva destul de serios. „Altfel preşedintele mi-ar fi dat cu tifla chiar în faţă.” În ultima vreme, Sexton îl atacase destul de dur pe preşedinte în legătură cu fondurile alocate pentru NASA. Şirul recent de misiuni eşuate şi depăşirile groteşti de buget ale NASA atrăseseră agenţiei onoarea îndoielnică de a deveni portdrapelul neoficial al campaniei lui Sexton contra imenselor şi ineficientelor cheltuieli guvernamentale. În mod normal, atacarea NASA, unul dintre cele mai proeminente simboluri ale mândriei americane, nu reprezenta o cale la care politicienii să se gândească serios pentru a câştiga voturi, însă Sexton dispunea de o armă pe care puţini politicieni o aveau – Gabrielle Ashe şi instinctele ei extraordinare.

Tânăra cea isteaţă intrase în atenţia lui Sexton cu câteva luni în urmă, când lucra pe poziţia de coordonator în biroul de campanie din Washington. Văzând că Sexton e situat destul de rău în primele sondaje şi că mesajul lui referitor la cheltuielile guvernamentale exagerate se loveşte pretutindeni doar de urechi astupate, Gabrielle Ashe întocmise o notă internă sugerând un nou unghi de

abordare, radical diferit de precedentul. Îi explicase senatorului că ar fi trebuit să atace depăşirile exorbitante de buget ale NASA şi permanentele manevre evazioniste ale Casei Albe ca pe un exemplu tipic pentru politica bugetară neglijentă a preşedintelui Herney.

„NASA îi costă pe americani o avere”, îi scrisese Gabrielle în notă, incluzând o listă cu toate costurile operaţiunilor, misiuni eşuate şi manevre de eschivare. „Alegătorii habar n-au. Dacă ar şti, ar fi oripilaţi. Cred că ar trebui să faceţi din NASA o chestiune politică de prim rang.”

Sexton râsese de naivitatea ei atunci când citise nota. „Da, şi dacă tot sar la gâtul celor de la NASA, aş putea la fel de bine să mă opun intonării imnului naţional la meciurile de baseball”, îşi zisese.

În săptămânile care urmaseră, Gabrielle continuase să îi trimită informaţii despre NASA. Cu cât citea mai mult, cu atât senatorul Sexton îşi dădea seama că această tânără Gabrielle Ashe ştia ceva. NASA era un sac fără fund, chiar şi după propriile standarde ale acestei agenţii guvernamentale – scumpă, ineficientă şi, în ultimii ani, de o incompetenţă crasă.

Într-o după-amiază, Sexton era intervievat în direct în legătură cu probleme legate de educaţie. Gazda emisiunii insista să afle de unde va găsi Sexton fondurile necesare îndeplinirii promisiunilor legate de revizuirea sistemului şcolar. Ca răspuns, Sexton hotărâse să testeze teoria lui Gabrielle legată de NASA, mai mult în glumă decât în serios.

— Bani pentru educaţie? făcuse el pe miratul. Poate că aş reduce bugetul programului spaţial la jumătate. Cred că dacă NASA poate cheltui cincisprezece miliarde în spaţiu în fiecare an, atunci aş putea şi eu să cheltuiesc şapte miliarde şi jumătate pentru copiii de aici, de pe Pământ!

Aflaţi în cabina de transmisie, managerii de campanie ai lui Sexton răbufniră îngroziţi de gafa acestuia. În definitiv, alte campanii fuseseră îngropate pe veci de chestiuni mult mai puţin periculoase decât o lovitură directă îndreptată

asupra subiectului mult prea fierbinte pe care-l reprezintă NASA. Liniile de telefon ale studioului de radio începuseră imediat să fie luate cu asalt. Managerii de campanie ai lui Sexton se făcuseră mici; patrioţii „spaţiali” începuseră să îi dea târcoale pradei.

Numai că se petrecuse ceva neaşteptat.

— Cincisprezece miliarde pe an? întrebase primul ascultător, care părea şocat. Miliarde? Vreţi să spuneţi că la ora de matematică a fiului meu clasa este supraaglomerată pentru că şcolile nu-şi pot permite destui profesori, în vreme ce NASA cheltuieşte cincisprezece miliarde pe an ca să fotografieze praful din spaţiu?

— Ăă… cam aşa ceva, răspunsese, cu prudenţă, Sexton.

— Dar e absurd! Preşedintele are puterea să întreprindă ceva în acest sens?

— Categoric, îi confirmă Sexton, din ce în ce mai încrezător. Un preşedinte are drept de veto asupra tuturor cererilor bugetare ale oricărei agenţii despre care el are impresia că are cheltuieli exagerate.

— Atunci aveţi votul meu, domnule senator Sexton! Cincisprezece miliarde pentru cercetarea în spaţiu, şi copiii noştri nu au profesori! Este inadmisibil! Noroc, domnule! Sper să mergeţi până la capăt.

Urmase un al doilea ascultător pe fir:

— Domnule senator, tocmai am citit că Staţia Spaţială Internaţională lansată de NASA a depăşit cu mult cheltuielile estimate şi că preşedintele se gândeşte să îi acorde agenţiei fonduri suplimentare pentru menţinerea în funcţiune a respectivului proiect. Este adevărat?

Sexton profită din plin de această ocazie:

— E adevărat!

Începuse să îi explice că acea staţie orbitală fusese concepută iniţial ca o realizare comună internaţională, douăsprezece ţări urmând să împartă cheltuielile. Numai că, după începerea construcţiei, bugetul proiectului ieşise de sub orice control, astfel încât multe ţări renunţaseră dezgustate la participarea lor. În loc să renunţe la proiect,

preşedintele hotărâse să acopere toate costurile.

— Cheltuielile noastre pentru proiectul ISS, le dezvălui Sexton, au crescut de la cifra propusă de opt miliarde la uluitorul nivel de *o sută de miliarde* de dolari!

Ascultătorul se-nfurie:

— De ce naiba nu opreşte preşedintele totul???

Lui Sexton îi venea să îl pupe pe individ.

— A naibii de bună întrebare! Din nefericire, o treime din nevoile construcţiei sunt deja pe orbită, iar preşedintele a cheltuit dolarii *voştri* din taxe ca să le arunce acolo, astfel încât oprirea lucrărilor ar echivala cu a recunoaşte că a făcut o boacănă de mai multe miliarde de dolari din banii *voştri.*

Apelurile continuaseră pe acelaşi ton. Americanii păreau să priceapă de-abia acum că NASA constituia doar o opţiune şi nu o chestiune naţională imuabilă.

La sfârşitul emisiunii, cu excepţia câtorva adepţi fanatici ai NASA, care ţinuseră pledoarii emoţionante despre lupta eternă a omului pentru cunoaştere, consensul fusese stabilit. Campania lui Sexton dăduse marea lovitură; atinse punctul slab al contracandidatului – o chestiune controversată nedezvăluită unei opinii publice încă sensibile.

În săptămânile care au urmat, Sexton îşi doborâse contracandidaţii în cinci dintre cele mai importante circumscripţii electorale. O prezentase pe Gabrielle Ashe ca asistenta lui personală, lăudând-o pentru intuiţia ei de a aduce chestiunea NASA în atenţia alegătorilor. Cu un simplu gest, Sexton transformase o tânără afro-americană într-o stea în ascensiune în domeniul politicii, astfel încât opiniile lui rasiste şi misogine din trecut fuseseră imediat date uitării.

Acum, în vreme ce stăteau împreună în limuzină, Sexton îşi dădu seama că Gabrielle îşi demonstrase din nou valoarea. Informaţiile ei despre întâlnirea secretă care a avut loc săptămâna trecută dintre directorul administrativ al NASA şi preşedinte indicau cu siguranţă apariţia altor

probleme referitoare la NASA, poate încă o ţară care se retrăgea din proiectul spaţiului orbital.

În vreme ce limuzina trecea pe lângă Monumentul Washington, senatorul Sexton avu brusc sentimentul că destinul l-a ales pe el.

8

Chiar dacă ascensiunea politică îl adusese în cea mai influentă poziţie din lume, preşedintele Zachary Herney era un bărbat de statură medie, cu o constituţie firavă şi umeri înguşti. Avea o faţă pistruiată, ochelari cu dioptrii mari şi un păr negru, foarte rar. Statura lui măruntă venea în contrast flagrant cu afecţiunea pe care omul o stârnea în cei care îl cunoşteau. Se spunea că, odată ce l-ai întâlnit pe Zach Herney, ajungeai să mergi până la capătul pământului pentru el.

— Mă bucur că ai putut veni, îi zise preşedintele Herney, întinzându-se să îi strângă mâna lui Rachel.

Strângerea lui era puternică şi sinceră.

Rachel se lupta cu un nod pe care-l simţea în gât.

— Bineînţeles, domnule preşedinte. E o onoare să vă întâlnesc.

Preşedintele îi zâmbi cu blândeţe şi Rachel sesiză din prima legendara amabilitate a lui Herney. Omul avea o uşurinţă fantastică de a se exterioriza, lucru îndrăgit de caricaturişti, deoarece, indiferent care era tema desenului, căldura şi zâmbetul amabil al preşedintelui nu puteau fi niciodată confundate. Ochii lui trădau sinceritate şi demnitate.

— Dacă mă vei urma, zise el cu voce veselă, am o ceaşcă de cafea pe care e scris numele tău.

— Vă mulţumesc, domnule!

Preşedintele apăsă pe butonul interfonului şi ceru să i se aducă în biroul lui cafea.

Urmându-l pe preşedinte prin avion, Rachel nu se putu abţine să nu remarce că tipul părea extrem de fericit şi de odihnit pentru un candidat care stătea destul de prost în sondajele electorale. Totodată, era extrem de lejer îmbrăcat – blugi, tricou cu mâneci şi bocanci L. L. Bean de alpinism.

Rachel încercă să înceapă discuţia:

— Vă… căţăraţi pe munte, domnule preşedinte?

— Nicidecum. Consilierii mei de campanie au decis că aceasta ar trebui să fie noua mea înfăţişare. Tu ce crezi?

De dragul lui, Rachel spera ca omul să nu vorbească serios.

— E foarte… ăă… *bărbătească,* domnule!

Herney nu reacţionă:

— Bine. Noi credem că mă va ajuta să luăm înapoi o parte din voturile femeilor care ar înclina să i le acorde tatălui tău.

După o clipă, preşedintele îi zâmbi larg:

— A fost o *glumă,* domnişoară Sexton. Cred că ştim amândoi că am nevoie de mai mult decât un tricou şi o pereche de blugi ca să câştig aceste alegeri.

Dezinvoltura şi umorul preşedintelui reuşiră să înlăture repede orice tensiune pe care Rachel o resimţise venind acolo. Preşedintele compensa din plin lipsa forţei fizice cu talentul diplomatic. Diplomaţia făcea apel la talentele umane înnăscute, iar Zach Herney avea acest dar.

Rachel îl urmă pe preşedinte spre partea din spate a avionului. Cu cât înaintau mai mult, cu atât interiorul semăna mai puţin cu un avion; holuri curbate, pereţi tapetaţi, chiar o sală de sport complet echipată cu echipamente de forţă. Ciudat, dar avionul părea complet pustiu.

— Călătoriţi singur, domnule preşedinte?

El clătină din cap:

— De fapt, abia am aterizat.

Rachel fu surprinsă. „Aterizat, de unde?” Rapoartele sale secrete din acea săptămână nu includeau nimic în care să se menţioneze vreo călătorie prezidenţială. Probabil că el folosea baza Wallops Island ca să călătorească cât mai discret:

— Echipa mea a părăsit avionul chiar înainte de a sosi dumneavoastră, o lămuri preşedintele. Trebuie să mă întorc la Casa Alba, dar am ţinut să mă întâlnesc cu

dumneavoastră aici, nu în Biroul Oval.

— Încercaţi să mă intimidaţi?

— Dimpotrivă, o fac din respect pentru dumneavoastră, domnişoară Sexton. Casa Albă nu are nimic secret în ea, iar ştirea despre o întâlnire între noi doi te-ar pune într-o poziţie delicată faţă de tatăl dumitale.

— Vă apreciez grija, domnule!

— Se pare că eviţi cu eleganţă o posibilă situaţie conflictuală, iar eu nu am niciun motiv să distrug acest echilibru.

Rachel îşi aminti de întâlnirea de dimineaţă cu tatăl ei şi se îndoi că o astfel de întâlnire se putea considera desfăşurată cu „eleganţa”. Nu era mai puţin adevărat că Zach Herney făcea totul ca să se desfăşoare într-o manieră decentă, deşi nu era obligat la aşa ceva.

— Pot să-ţi spun Rachel? o întreba Herney.

— Bineînţeles. „Pot să-ţi spun Zach?”

— Cabinetul meu, o anunţă preşedintele, poftind-o printr-o uşă din arţar sculptat.

Cu siguranţă biroul de la bordul lui Air Force One era mai intim decât cel de la Casa Albă, însă mobilierul mai păstra totuşi un aer de austeritate. Biroul era îngropat sub hârtii, iar în spatele lui atârna un tablou pictat de un clasic al genului, o goeletă cu trei catarge navigând cu toate pânzele sus, făcând tot posibilul să facă faţă unei furtuni dezlănţuite. Tabloul părea a fi metafora perfectă a preşedinţiei lui Zach Herney din acel moment.

Preşedintele îi oferi lui Rachel unul dintre cele trei scaune din faţa biroului. Femeia se aşeză. Rachel se aştepta ca el să ia loc la birou, însă preşedintele îşi trase un al doilea scaun şi se aşeză lângă ea.

„Ca să jucăm de la acelaşi nivel”, înţelese ea mesajul. „Expertul în diplomaţie.”

— Ei bine, Rachel, zise Herney, oftând obosit în vreme ce se aşeza. Cred că eşti cam nedumerită de vizita făcută aici, nu-i aşa?

Blândeţea din vocea lui îndepărtă orice reţinere pe care

ar mai fi avut-o Rachel:

— De fapt, domnule, sunt total debusolată.

Herney izbucni în râs:

— Minunat. Nu reuşesc în fiecare zi să zăpăcesc pe cineva de la NRO.

— Nu în fiecare zi cineva de la NRO primeşte invitaţia de a urca la bordul Air Force One ca să fie întâmpinat de un preşedinte în bocanci de alpinist.

Preşedintele râse din nou.

O bătaie discretă în uşă anunţă sosirea cafelei. Una dintre membrele echipajului intră cu o cafetieră aburindă şi două ceşti pe o tavă. La semnul preşedintelui, femeia lăsă tava pe birou şi se făcu nevăzută.

— Zahăr şi frişcă? întrebă preşedintele, ridicându-se ca să toarne în ceşti.

— Doar frişcă, vă rog.

Rachel savură aroma îmbietoare. „Preşedintele Statelor Unite îmi serveşte cafeaua?”

Zach Herney îi întinse o ceaşcă.

— E Paul Revere autentic, rosti el. Unul dintre micile luxuri pe care mi le permit.

Rachel sorbi o gură de cafea. Era cea mai bună din câte băuse ea vreodată.

— În fine, continuă preşedintele, turnându-şi o ceaşcă şi pentru el şi aşezându-se la loc pe scaun, timpul pe care-l pot petrece aici este destul de scurt, aşa că ar trebui să trecem la treabă.

Îşi puse un cub de zahăr în cafea şi îşi ridică privirea spre Rachel:

— Îmi imaginez că Bill Pickering te-a avertizat că singurul motiv pentru care aş fi vrut să te văd era acela de a te folosi în avantajul meu politic.

— De fapt, domnule, *exact aşa* mi-a spus.

Preşedintele chicoti:

— Întotdeauna e un cinic.

— Deci, s-a înşelat?

— Glumeşti? se miră preşedintele. Bill Pickering nu se

înşală niciodată. A nimerit la fix, ca de obicei.

9

Gabrielle Ashe privea absenta pe fereastra limuzinei senatorului Sexton, în vreme ce aceasta se îndrepta prin traficul de dimineaţă către clădirea de birouri a senatorului. Se întreba cum naiba ajunsese în acest punct al vieţii ei. Asistenta personală a senatorului Sedgewick Sexton. În definitiv, doar asta fusese intenţia ei, nu?

„Sunt într-o limuzină, împreună cu viitorul preşedinte al Statelor Unite ale Americii.”

Gabrielle privi dincolo de interiorul luxos al limuzinei către senator, care părea cufundat în gânduri. Îi admiră trăsăturile bine conturate şi ţinuta perfectă. Chiar arăta a preşedinte.

Gabrielle îl văzuse pe Sexton vorbind cu trei ani în urmă, pe vremea când era în anii terminali ai facultăţii de Ştiinţe Politice de la Universitatea Cornell. Nu o să uite niciodată cum scrutau ochii lui audienţa, ca şi cum ar fi transmis un mesaj direct spre ea – *crede-mă.* După discurs, Gabrielle se aşezase la coadă ca să îi strângă mâna lui Sexton.

— Gabrielle Ashe, îi zisese senatorul, citindu-i numele de pe ecuson. Un nume minunat pentru o tânără tot atât de minunată.

Ochii îi întăreau spusele.

— Mulţumesc, domnule, îi răspunse Gabrielle, simţind forţa bărbatului în vreme ce îi strângea mâna. Am fost cu adevărat impresionată de discursul dumneavoastră.

— Mă bucur să aud asta!

Sexton îi vârâse o carte de vizită în mână:

— Sunt permanent în căutare de minţi tinere şi strălucite care îmi împărtăşesc viziunea. După ce termini şcoala, caută-mă. Oamenii mei s-ar putea să aibă o slujbă pentru tine.

Gabrielle vru să-i mulţumească, dar senatorul trecuse deja la următoarea persoană din rând. Cu toate astea, în

lunile care urmaseră, Gabrielle se trezise că urmăreşte cariera lui Sexton la televizor. Îl urmărea cu admiraţie cum se pronunţă categoric împotriva imenselor cheltuieli guvernamentale proclamând reducerile de buget, îndemnând Fiscul să lucreze mai eficient, atacând agenţiile şi chiar sprijinind anularea unor programe de servicii civile redundante. Apoi, când soţia senatorului murise pe neaşteptate într-un accident de maşină, Gabrielle urmărise uluită cum Sexton transformă ceea ce era negativ în pozitiv. Trecuse peste propria durere şi declarase lumii întregi că va candida la preşedinţie şi că îşi va dedica restul timpului din serviciul public memoriei soţiei dispărute. În acel moment, Gabrielle hotărâse fără nicio remuşcare că voia să lucreze cu echipa de campanie a senatorului Sexton.

Acum ajunsese în poziţia cea mai influenta pe care şi-o putuse dori.

Gabrielle îşi aminti de noaptea pe care o petrecuse cu Sexton în biroul lui îmbrăcat cu pluş şi se strâmbă, încercând să oprească imaginile stânjenitoare care îi veneau în minte. „Oare la ce mă gândeam?” Ştia că ar fi trebuit să reziste, dar cumva se trezise că nu era în stare. Sedgewick Sexton fusese idolul ei de atâta timp… şi când se gândise că *o dorea.*

Limuzina trecu peste o denivelare din asfalt, întrerupându-i lui Gabrielle şirul amintirilor.

— Te simţi bine? se interesă Sexton, care acum o urmarea atent.

Gabrielle schiţă un zâmbet vag:

— Foarte bine.

— Doar nu te gândeşti iar la bluful ăla, nu-i aşa?

Ea ridică din umeri:

— Încă mă îngrijorează un pic, recunosc.

— Las-o baltă. Blufurile au fost cel mai bun lucru din campania mea.

Gabrielle învăţase pe propria piele că bluful era echivalentul politic al scăpării de informaţii tendenţioase

despre rival, cum ar fi că acesta tocmai folosea un aparat de mărire a penisului sau se abonase la o revistă deocheată. Bluful nu reprezenta o tactică strălucită, dar atunci când dădea rezultate, acestea erau senzaţionale.

Când însă i se răspundea cu aceeaşi monedă…

Căci aşa se şi întâmplase. Din partea Casei Albe. Cu vreo lună în urmă personalul de campanie al preşedintelui decisese, impulsionat de sondajele de opinie proaste, să treacă la atac şi lansase un zvon socotit adevărat, cum că senatorul Sexton avea o relaţie amoroasă cu asistenta lui personală, Gabrielle Ashe. Din nefericire pentru Casa Albă, nu existau dovezi. Un ferm adept al zicalei că apărarea cea mai bună e atacul dezlănţuit, senatorul Sexton prinsese din zbor ocazia de a lansa un nou atac furibund. Convocase o conferinţă naţională de presă în cursul căreia îşi proclamase nevinovăţia şi mânia. „Nu pot să cred, afirmase el, privind cu lacrimi de durere drept spre camerele de luat vederi, că preşedintele dezonorează amintirea soţiei mele prin astfel de minciuni rău intenţionate.”

Rolul jucat de senatorul Sexton în faţa camerelor de luat vederi fusese atât de convingător, încât aproape nici Gabrielle nu mai ştia sigur dacă într-adevăr se culcase cu el sau nu. Văzând însă cât de uşor putea minţi el, Gabrielle îşi dăduse repede seama că senatorul Sexton era cu adevărat un om periculos.

În ultima vreme, chiar dacă era convinsă că ajunsese să sprijine *cel mai puternic* cal din cursa prezidenţială, Gabrielle începuse să se întrebe dacă îl sprijinea şi *pe cel mai bun.* A lucra în apropierea lui Sexton însemnase o experienţă dură – asemănătoare cu experienţa pe care ar fi încercat-o un copil care ar fi văzut ce înseamnă viaţa dincolo de studiourile Hollywoodului, unde magia nu mai era ceea ce pretindea a fi.

Deşi credinţa lui Gabrielle în politica lui Sexton rămăsese intactă, femeia începea să aibă serioase dubii în privinţa persoanei în sine.

10

— Ceea ce îţi voi spune acum, Rachel, îi zise preşedintele, este clasificat ca „UMBRA”. Este cu mult dincolo de nivelul tău de securitate.

Rachel simţi că se sufocă între pereţii fuzelajului. Preşedintele o adusese cu avionul până în insula Wallops, o invitase la bordul acestuia, îi turnase cafea, îi spusese cu francheţe că avea de gând să o folosească drept capital politic împotriva tatălui ei şi acum o anunţa că are de gând să îi ofere ilegal informaţii secrete. Oricât de afabil părea Zach Herney la suprafaţă, Rachel Sexton tocmai învăţase o lecţie importantă despre el: omul prelua controlul cu rapiditate.

— Cu două săptămâni în urmă, continuă preşedintele, uitându-se drept în ochii ei, NASA a făcut o descoperire.

Vorbele rămaseră suspendate o clipă în aer înainte ca Rachel să le poată pricepe. „O descoperire NASA?” Ultimele rapoarte de informaţii nu indicau nimic neobişnuit legat de agenţia spaţială. Bineînţeles însă că în zilele noastre o „descoperire NASA” însemna, de obicei, faptul că agenţia conştientizase că subevaluase cheltuielile unui proiect nou.

— Înainte de a continua această discuţie, reluă preşedintele, aş vrea să aflu dacă împărtăşeşti cinismul tatălui tău legat de explorarea spaţiului.

Rachel refuză să comenteze:

— Sper că nu m-aţi chemat aici ca să îmi cereţi să controlez ieşirile tatălui meu contra NASA.

Preşedintele râse:

— La naiba, nu. Am stat pe lângă Senat destul de mult ca să aflu că *nimeni* nu îl poate controla pe Sedgewick Sexton.

— Tata e un oportunist, domnule. Aşa sunt cei mai mulţi politicieni de succes. Din nefericire, NASA s-a transformat singură într-o astfel de ţintă.

Recentul şir de erori ale NASA devenise atât de

nesuportat, încât lumea nu putea decât să râdă sau să plângă – sateliţi care se dezintegrau pe orbită, sonde spaţiale care nu mai trimiteau niciun semnal acasă, Staţia Spaţială Internaţională al cărei buget se umflase de zece ori, determinând statele membre să dea bir cu fugiţii ca şoarecii de pe un vas care tocmai se scufundă. Se pierduseră miliarde de dolari, iar senatorul Sexton profita la maximum din asta conducând valul de proteste – un val care părea predestinat a-l purta drept spre adresa 1600 Pennsylvania Avenue (Adresa Casei Albe).

— Recunosc că NASA s-a transformat într-un dezastru în ultima vreme, zise preşedintele. Oriunde m-aş uita în agenţie, nu văd decât un nou motiv de a tăia fonduri.

Rachel întrezări o oportunitate pentru ea şi profită imediat:

— Şi totuşi, domnule, n-am citit chiar săptămâna trecută că tocmai i-aţi păsuit oferindu-le alte trei milioane din fonduri de urgenţă pentru a-i menţine pe linia de plutire?

Preşedintele chicoti:

— Tatăl tău a fost extrem de mulţumit de asta, nu?

— Ca şi cum i-aţi fi oferit securea călăului.

— L-ai auzit la *Nightime?* „Zach Herney este un dependent de spaţiu, iar plătitorii de taxe îi finanţează viciul.”

— Dar dumneavoastră nu faceţi decât să-i daţi dreptate, domnule.

Herney încuviinţă:

— Nu fac un secret din faptul că sunt un fan al NASA. Am fost dintotdeauna. Am fost un copil al cursei spaţiale – *Sputnik,* John Glenn, *Apollo 11* – şi n-am ezitat niciodată să îmi exprim admiraţia şi mândria pentru programele noastre spaţiale. Pentru mine, bărbaţii şi femeile din NASA reprezintă pionierii istoriei moderne. Ei încearcă imposibilul, acceptă eşecurile, după care se întorc la planşa de proiectare, în vreme ce noi, restul, stăm pe margine şi îi criticăm.

Rachel rămase tăcută, simţind, dincolo de calmul pe care

îl afişa preşedintele, furia dezlănţuită contra nesfârşitei retorici anti-NASA a tatălui ei. Rachel se trezi întrebându-se ce mama naibii descoperise NASA. Preşedintelui îi plăcea la nebunie să întârzie momentul dezvăluirii.

— Astăzi, zise Herney, din ce în ce mai pătimaş, am de gând să modific în totalitate opinia ta despre NASA.

Rachel îl privi nesigură:

— Aveţi deja votul meu, domnule! Poate că ar fi mai bine să vă concentraţi asupra restului ţării.

— Asta şi intenţionez.

Herney mai sorbi o gură de cafea şi îi zâmbi:

— Şi o să te rog pe tine să mă ajuţi.

Făcu o pauză, după care se aplecă spre ea:

— Într-un mod cu totul neobişnuit.

Rachel simţea acum cum Zach Herney îi scrutează fiecare mişcare, ca un vânător care evalua dacă prada are de gând să fugă sau rămâne să lupte. Din nefericire, Rachel nu întrezărea vreo portiţa de salvare.

— Presupun, continuă preşedintele, reumplând ceştile de cafea, că ai idee despre un proiect NASA numit EOS?

Rachel dădu din cap:

— Earth Observation System. Cred că tatăl meu a menţionat despre EOS o dată sau de două ori.

Tentativă nereuşită de sarcasm îl făcu pe preşedinte să se încrunte. Adevărul era că tatăl lui Rachel adusese vorba despre Sistemul de Observare a Pământului ori de câte ori avusese ocazia. Era unul dintre cele mai riscante, dar şi mai controversate proiecte de la NASA – o constelaţie de cinci sateliţi proiectaţi să privească din spaţiu şi să analizeze mediul planetar: micşorarea stratului de ozon, topirea calotelor polare, încălzirea globală, defrişarea pădurilor. Intenţia era de a le furniza ecologiştilor date şi informaţii cum nu mai existaseră până atunci, astfel încât aceştia să poată întocmi planuri mai exacte şi mai detaliate pentru viitorul planetei.

Din păcate, proiectul EOS fusese sortit eşecului. Ca atâtea alte proiecte NASA din ultima vreme, fusese marcat,

încă din start, de depăşirea bugetului. Iar Zach Herney fusese mereu cel învinuit. Se folosise de lobby-ul ecologiştilor pentru a trece proiectul în valoare de 1,4 miliarde de dolari prin Congres. Însă, în loc să furnizeze preconizatele contribuţii la cunoaşterea planetei, EOS se transformase cu repeziciune într-un coşmar costisitor, cu lansări eşuate, probleme de funcţionare a calculatoarelor şi conferinţe de presă NASA cât se poate de sumbre.

Singurul chip zâmbitor din ultima vreme fusese cel al senatorului Sexton, care le reamintea cu obstinaţie alegătorilor *câţi bani* din taxele lor cheltuise preşedintele pe EOS şi cât de nesemnificative fuseseră profiturile.

Preşedintele îşi puse un cub de zahăr în ceaşca de cafea:

— Oricât de surprinzător ar părea, descoperirea NASA la care mă refer a fost făcută *chiar* de EOS.

Acum Rachel se simţea pierdută. Cu siguranţă că NASA ar fi anunţat un succes al EOS de dată recentă, nu? Tatăl ei crucificase EOS în mass-media, iar agenţia spaţială ar fi avut nevoie ca de aer de orice veşti bune.

— Eu n-am auzit nimic, îngăimă Rachel, despre vreo descoperire EOS.

— Ştiu. NASA a preferat să păstreze o vreme veştile bune pentru sine.

Rachel se îndoia:

— Din experienţa mea, domnule, când e vorba de NASA, lipsa de ştiri înseamnă, în general, veşti proaste.

Modestia nu reprezenta una dintre virtuţile Departamentului de Relaţii Publice din NASA. Ultima glumă care circula prin NRO era că NASA ţinea o conferinţă de presă de fiecare dată când unul dintre savanţii de acolo mai trăgea câte un vânt.

Preşedintele se încruntă:

— Ah, da. Uit că discut cu un discipol în securitate al NROului lui Pickering. El încă geme şi mormăie enervat de gura spartă a celor de la NASA?

— Securitatea e viaţa lui, domnule! Şi o ia foarte în serios.

— Aşa şi trebuie. Pur şi simplu îmi vine greu să cred că două agenţii care au atâtea în comun găsesc permanent un subiect pe baza căruia să se încaiere.

Rachel aflase destul de devreme, în calitatea ei de subalternă a lui William Pickering, că, deşi amândouă erau agenţii guvernamentale legate amândouă de problemele spaţiului cosmic, NASA şi NRO aveau filosofii care se situau la poli opuşi. NRO era o agenţie destinată apărării şi îşi menţinea secrete activităţile legate de spaţiul cosmic, în vreme ce NASA era o agenţie ştiinţifică şi îşi făcea imediat cunoscute descoperirile în întreaga lume, adesea, aşa cum susţinea William Pickering, punând în pericol securitatea naţională. Unele dintre cele mai avansate tehnologii NASA, cum erau lentilele de înaltă rezoluţie pentru telescoapele sateliţilor, sistemele de comunicaţie la mare distanţa sau dispozitivele radio pentru codare şi transmitere complexă audio-video, aveau prostul obicei de a apărea în arsenalul secret al unor ţări ostile şi de a fi folosite apoi în spionajul contra Statelor Unite. Bill Pickering bombănea adesea că oamenii de ştiinţă de la NASA dispuneau de creiere uriaşe… şi de guri şi mai mari.

În orice caz, un motiv şi mai evident de dispută între agenţii era reprezentat de faptul că multe dintre recentele eşecuri NASA afectaseră NRO în mod direct, deoarece lansările de sateliţi NRO se efectuau prin intermediul NASA. Niciun eşec nu fusese mai dramatic decât cel din 12 august 1998, când o rachetă purtătoare Titan 4 aparţinând NASA şi Forţelor Aeriene ale SUA explodase la patruzeci de secunde după lansare şi pulverizase încărcătura – un satelit NRO în valoare de 7,2 *miliarde de dolari,* având numele de cod Vortex 2. Se părea că Pickering îşi aduce mereu aminte doar de acel eveniment.

— Aşadar, de ce n-a ieşit NASA la rampă cu acest succes? îl întrebă Rachel. Le-ar prinde tare bine nişte veşti bune!

— NASA tace pentru că aşa am *cerut eu,* îi răspunse preşedintele.

Rachel se întrebă dacă auzise bine. Dacă lucrurile stăteau aşa, atunci preşedintele comisese un act de harachiri politic pe care ea nu-l înţelegea.

— Această descoperire, continuă el, este... să spunem... cel puţin uluitoare prin implicaţiile pe care le-ar putea avea.

Rachel simţi un fior pe şira spinării. În lumea serviciilor secrete expresia „implicaţii uluitoare” rareori însemna o veste bună. Ajunse să se întrebe dacă toată acea atmosferă conspirativă legată de EOS nu se datora cumva faptului că sistemul de sateliţi observase un dezastru ecologic iminent.

— E vreo problemă?

— Nicio problemă. Descoperirea EOS e de-a dreptul minunată.

Rachel tăcu.

— Să presupunem, Rachel, că ţi-aş spune că NASA tocmai a făcut o descoperire de o asemenea însemnătate ştiinţifică... asemenea însemnătate colosală încât merită fiecare cent pe care americanii l-au cheltuit vreodată în programele spaţiale!

Rachel nu-şi putea imagina aşa ceva.

Preşedintele se ridică:

— Vrei să ne plimbăm puţin?

11

Rachel îl urmă pe preşedintele Herney către pasarela de acces în Air Force One. Coborând scara, simţi cum aerul răcoros de martie îi limpezeşte gândurile. Din nefericire, acum cererile preşedintelui deveniră şi mai ciudate în mintea ei.

„NASA a făcut o descoperire de o asemenea importanţă ştiinţifică încât merită fiecare cent cheltuit de americani pe programele spaţiale?”

Rachel îşi imagina că o descoperire de o asemenea anvergură nu se putea baza decât pe un singur lucru – scopul sacru al NASA, şi anume contactul cu viaţa extraterestră. Din păcate, Rachel ştia suficiente lucruri despre *acel* scop ca să îşi dea seama că era imposibil de atins.

Ca analist de date secrete, Rachel avea de-a face în permanenţă cu întrebări venite din partea prietenilor, legate de presupusele operaţiuni guvernamentale de stabilire de contacte cu extratereştrii. Era copleşită de teoriile prietenilor ei „educaţi” – farfurii zburătoare prăbuşite şi ascunse în buncărele guvernamentale secrete, cadavre de extratereştri păstrate la gheaţă, ba chiar civili nevinovaţi răpiţi şi folosiţi de extratereştri pe post de cobai.

Bineînţeles că totul era o absurditate. Nu existau extratereştri. Nu existau operaţiuni ascunse prin care să se încerce stabilirea unor legături cu ei.

Toată lumea din cadrul serviciilor secrete înţelegea că majoritatea viziunilor şi răpirilor reprezentau, pur şi simplu, produsul unor imaginaţii bogate sau al unor făcături generatoare de bani. Acele probe fotografice ale OZN-urilor care *existau* cu adevărat se părea că au fost surprinse doar în apropierea aeroporturilor militare americane unde se testau noi modele avansate de aeronave. De exemplu, atunci când compania Lockheed începuse testarea aeriană

a unui nou supersonic revoluţionar botezat Stealth Bomber, numărul de apariţii a OZN-urilor din jurul bazei aeriene Edwards a crescut de cincisprezece ori.

— Pari destul de sceptică, îi zise preşedintele, privind-o curios.

Însă ceea ce o uluia pe Rachel era vocea lui. Privi înspre el, neştiind ce să îi răspundă.

— Păi… ezită. Să presupun, domnule, că nu vorbim în acest moment de nave extraterestre sau omuleţi verzi?

Preşedintele păru amuzat:

— Rachel, cred că vei găsi această descoperire mult mai interesantă decât science-fiction-ul.

Rachel se simţi uşurată când auzi că NASA nu ajunsese la un asemenea hal de disperare, încât să încerce să îi servească preşedintelui poveşti cu extratereştri. Cu toate acestea, comentariul lui avea darul de a adânci misterul.

— Ei bine, zise ea, orice ar fi descoperit NASA, trebuie să spun că momentul este unul extrem de bine ales.

Herney se opri pe scară:

— Bine ales? Cum adică?

„Cum adică?” Rachel se opri şi ea:

— Domnule preşedinte, NASA este acum angajată într-o bătălie pe viaţă şi pe moarte pentru a-şi justifica existenţa, iar dumneavoastră sunteţi permanent atacat pentru că îi alocaţi mereu fonduri. O descoperire NASA majoră în acest moment ar însemna o adevărată mană cerească, atât pentru NASA, cât şi pentru campania dumneavoastră electorală. Criticii dumneavoastră vor socoti, evident, că momentul ales este extrem de suspect.

— Aşadar… mă socoteşti un mincinos sau un prost?

Rachel simţi un nod în gât:

— N-am intenţionat să vă jignesc, domnule. Doar că…

— Stai liniştită.

Pe buzele lui Herney înflori un zâmbet firav, în vreme ce începu să coboare iar scările:

— Când directorul administrativ al NASA mi-a povestit prima dată despre descoperire, am respins-o şi am

catalogat-o ca fiind absurdă. L-am acuzat că pune la cale cea mai transparentă farsă politică din istorie.

Rachel simţi cum îi dispare nodul din gât.

La baza scării, Herney se opri şi se uită fix la ea:

— Unul dintre motivele pentru care am cerut ca descoperirea să rămână, deocamdată, secretă a fost acela de a proteja NASA. Dimensiunea acestei descoperiri întrece orice mare realizare pe care agenţia a anunţat-o până acum. Ea are darul de a transforma aterizarea pe Lună într-un fapt banal. Pentru că omenirea, şi aici mă includ şi pe mine, are enorm de câştigat sau de pierdut, am crezut că ar fi prudent ca o persoană anume să verifice datele NASA înainte de a apărea sub luminile reflectoarelor cu un anunţ oficial.

Rachel era năucită:

— Cu siguranţă că nu vă referiţi la *mine,* domnule?

Preşedintele râse:

— Nu, ăsta nu e domeniul tău de expertiză. În plus, am efectuat deja verificări pe căi extraguvernamentale.

Uşurarea fetei făcu loc unei noi nedumeriri:

— Extraguvernamentale, domnule? Vreţi să spuneţi că aţi apelat la *sectorul privat?* Într-o chestiune atât de secretă?

Preşedintele dădu din cap cu convingere:

— Am alcătuit o echipă de verificare din exterior, formată din patru oameni de ştiinţă civili, personal din afara NASA cu nume mari în branşă şi cu o serioasă reputaţie de protejat. Au folosit echipamentul propriu pentru a face observaţii şi pentru a ajunge la propriile concluzii. În ultimele patruzeci şi opt de ore, aceşti oameni de ştiinţă au confirmat descoperirea NASA dincolo de orice urmă de îndoială.

Acum, Rachel era impresionată. Preşedintele se protejase cu un aplomb tipic pentru Herney. Angajând o echipă formată din cei mai sceptici indivizi – outsideri care n-aveau nimic de câştigat din confirmarea descoperirii NASA – Herney îşi crease antidotul contra suspiciunii că nu era vorba decât de un complot disperat NASA pentru

justificarea bugetului, realegerea preşedintelui fan al agenţiei şi pararea atacurilor senatorului Sexton.

— În seara asta la ora opt, zise Herney, voi convoca o conferinţă de presă la Casa Albă ca să anunţ lumii întregi această descoperire.

Rachel se simţi frustrată. Practic, Herney nu-i spusese nimic.

— Şi mai exact ce este această descoperire?

Preşedintele zâmbi:

— Astăzi vei descoperi că răbdarea e o virtute. Trebuie să vezi această descoperire cu ochii tăi. Vreau să înţelegi situaţia în complexitatea ei înainte de a merge mai departe. Directorul administrativ al NASA te aşteaptă să te pună la curent. El îţi va spune tot ce trebuie să ştii. După aceea, vom discuta care va fi rolul tău pe mai departe.

Rachel citi dramatism în ochii preşedintelui şi îşi aminti că Pickering simţise cum Casa Albă are un as în mânecă. Se părea că şeful ei a avut dreptate, ca de obicei.

Herney îi făcu semn înspre un hangar din apropiere.

— Urmează-mă, zise el, îndreptându-se spre construcţia acoperită.

Rachel se luă, nedumerită, după el. Clădirea din faţa lor nu avea ferestre, iar uşile enorme păreau încuiate. Singura cale de acces părea a fi o arcadă micuţă într-o parte a hangarului. Uşa era întredeschisă. Preşedintele o îndrumă pe Rachel până în apropierea uşii, după care se opri.

— Aici drumul meu se termină, rosti el, arătând spre uşă. Intri pe acolo!

Rachel ezită:

— Nu veniţi?

— Trebuie să mă întorc la Casa Albă. O să mai vorbim în curând. Ai un telefon?

— Bineînţeles, domnule!

— Dă-mi-l!

Rachel scoase telefonul şi i-l dădu, presupunând că el vrea să introducă un număr privat în memorie. În loc de asta, preşedintele strecură telefonul în propriul buzunar.

— Acum nu mai eşti în reţea, zise el. Toate responsabilităţile de la locul de muncă ţi-au fost acoperite. Astăzi nu vei mai discuta cu nimeni fără permisiunea mea sau a directorului administrativ NASA. Înţelegi?

Rachel se holbă, uluită. „Preşedintele tocmai mi-a furat telefonul?”

— După ce directorul administrativ te pune la curent cu descoperirea, o să intri în contact cu mine prin intermediul unei linii securizate. Vorbim în curând. Noroc!

Rachel privi uşa hangarului şi simţi cum neliniştea o copleşeşte.

Preşedintele Herney îşi lăsă mâna să zăbovească puţin pe umărul ei şi făcu semn din cap înspre uşă:

— Te asigur, Rachel, că nu vei regreta ajutorul pe care mi-l dai în această problemă.

Fără a mai adăuga vreo vorbă, preşedintele porni spre elicopterul care o adusese pe Rachel acolo. Se urcă la bord şi decolă. Nu se uită nicio secundă în urmă.

12

Rachel Sexton stătea singură pe pragul de acces în hangarul izolat de pe insula Wallops şi încerca să zărească ceva în bezna de dincolo. Avea sentimentul că se află la întretăierea dintre două lumi. Dinspre interiorul cavernos sufla o briză răcoroasă şi densă, ca şi cum clădirea avea un suflu propriu.

— *Hello?* strigă ea, cu voce uşor tremurândă.

Tăcere.

Păşi dincolo de prag, din ce în ce mai neliniştită. Pentru câteva fracţiuni de secundă, imaginea pe care o avea în faţa ochilor se întunecă, fiindcă încerca să se acomodeze cu întunericul.

— Domnişoara Sexton? se auzi vocea unui bărbat la doar câţiva paşi mai încolo.

Rachel tresări brusc şi se întoarse în direcţia din care venea sunetul.

— Da, domnule!

Se apropie silueta nedesluşită a unui om.

Pe măsură ce vederea i se limpezea, Rachel observă că se afla lângă un tânăr cu un chip colţuros, echipat din creştet până în tălpi cu costum de zbor NASA. Individul avea un corp atletic, iar pe pieptul lui se vedeau numeroase decoraţii.

— Comandant Wayne Loosigan, se recomandă tânărul. Mă iertaţi dacă v-am speriat! E cam întuneric pe aici. Încă n-am apucat să deschid uşile docului.

Înainte ca ea să apuce să îi răspundă, bărbatul continuă:

— Va fi o onoare pentru mine să fiu pilotul dumneavoastră în această dimineaţă.

— Pilot?

Rachel se holbă năucă la el. „Tocmai am avut o «întâlnire» cu un pilot.”

— Sunt aici ca să mă întâlnesc cu directorul

administrativ.

— Da, doa’nă. Am primit ordin să vă duc imediat la el.

Îi luă câteva secunde până să poată înţelege ceea ce-i spusese. După ce pricepu cum stăteau lucrurile, Rachel se simţi foarte dezamăgită. Călătoria ei nu părea să fi luat sfârşit.

— Unde este directorul administrativ? îl întrebă ea, de-a dreptul îngrijorată.

— Nu deţin această informaţie, răspunse pilotul. O să primesc coordonatele doar după ce decolăm.

Rachel îşi dădu seama că omul spunea adevărul. Se părea că directorul Pickering şi ea nu erau singurele persoane cărora nu li se dădeau prea multe informaţii în acea dimineaţă. Preşedintele considera extrem de serioasă problema securităţii, iar uşurinţa şi rapiditatea cu care o izolase pe Rachel de restul lumii o făcuseră pe fată să se simtă de-a dreptul jenată. „Sunt de o jumătate de oră pe teren şi deja nu mai am niciun mijloc de comunicare, iar şeful meu habar n-are unde sunt.”

Stând în faţa tânărului pilot NASA, n-avea nicio îndoială că jocurile fuseseră deja făcute. Avionul avea să pornească la drum cu ea la bord, indiferent că îi plăcea sau nu. Singura întrebare era încotro se îndrepta.

Pilotul se duse spre perete şi apăsă pe un buton. Imediat partea îndepărtată a hangarului porni să gliseze cu zgomot. Lumina năvăli în interior, lăsând să se vadă silueta unui obiect imens, aflat în mijlocul încăperii.

Rachel făcu ochii mari. „Dumnezeu să mă ajute.”

Obiectul cu pricina era un avion de vânătoare negru, cu un aspect înfricoşător. Era aeronava cu cea mai aerodinamică formă pe care ea o văzuse vreodată.

— *Glumeşti,* mai reuşi Rachel să îngaime.

— E o reacţie obişnuită, doa’nă, dar să ştiţi că F-l4 Tomcat Split-tail este un avion cu performanţe excelente.

„E o racheta cu aripi.”

Pilotul o conduse spre aeronavă. Îi făcu semn înspre carlinga cu două locuri.

— Veţi sta în spate.

— Zău? îi rânji Rachel. Şi eu care credeam că vrei să pilotez.

După ce îmbrăcă peste haine un costum de zbor protejat termic, Rachel se trezi, aproape fără voie, urcând în carlingă. Se aşeză cu greu pe scaunul îngust.

— E clar că NASA nu dispune de piloţi cu fundul mare, zise ea.

Pilotul îi zâmbi şi o ajută să îşi pună centurile de siguranţă. După aceea, îi fixă o cască de zbor.

— O să zburăm destul de sus, rosti el. O să aveţi nevoie de oxigen.

Zicând astea, scoase o mască de oxigen dintr-un compartiment lateral şi vru să o ataşeze de casca ei.

— Mă descurc, refuză ea ajutorul, întinzându-se şi luând obiectul din mâna lui.

— Bineînţeles, doa’nă.

Rachel se luptă puţin cu masca până ce reuşi să o potrivească pe cască. Filtrul era surprinzător de incomod.

Comandantul o privi câteva clipe, părând oarecum amuzat:

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nimic, doa’nă.

Părea că încearcă să îşi ascundă un zâmbet ironic:

— Sacii pentru rău de înălţime sunt sub scaun. Celor mai mulţi pasageri li se face rău când zboară prima dată cu un astfel de avion.

— Ar trebui să n-am nimic, îl asigură Rachel, cu o voce uşor schimbată din cauza filtrului măştii. Nu sufăr de rău de înălţime.

Pilotul ridică din umeri:

— Mulţi puşcaşi marini au zis acelaşi lucru şi după aceea a trebuit să curăţ voma din carlingă de pe urma lor.

Rachel dădu uşor din cap. „Minunat”.

— Vreo întrebare înainte de a ne lua zborul?

Ea ezită o clipă, după care bătu uşor în filtrul care îi

rănea obrazul.

— Mă sufocă. Cum puteţi să purtaţi chestiile astea în zborurile lungi?

Pilotul îi zâmbi îngăduitor:

— Ei bine, doa’nă, de obicei noi nu le purtăm cu susul în jos.

Parcă înfiptă în capătul pistei, cu motoarele duduind sub ea, Rachel se simţea ca un glonţ într-o armă care aştepta doar un deget care să apese pe trăgaci. Când pilotul împinse manşa, motoarele gemene Lockheed 345 se treziră la viaţă. Părea că întregul univers se zguduie. Odată frânele eliberate, Rachel se trezi lipită strâns de spătarul scaunului. Supersonicul parcurse pista şi decolă în câteva secunde. Dincolo de hublou, pământul începu să se îndepărteze cu o viteză ameţitoare.

Rachel închise ochii atunci când aeronava se ridică în mare viteză. Se întrebă unde greşise în acea dimineaţa. Ar fi trebuit să fie acum la biroul ei, sintetizând şi selectând informaţii. În loc de asta, „călărea” o torpilă încărcată cu testosteron şi abia respira printr-o mască de oxigen.

Începu să simtă o uşoară stare de rău, înainte ca aeronava să ajungă la cincisprezece mii de metri altitudine. Încercă să se gândească la altceva. În timp ce admira oceanul de sub ea, avu brusc sentimentul că e departe de casă.

Pilotul vorbea cu cineva prin staţia radio. Când termină conversaţia, omul luă un viraj abrupt spre stânga. Avionul se răsuci aproape la o sută optzeci de grade, făcând-o pe Rachel să simtă că i-a ajuns stomacul drept în gât. În cele din urmă, aeronava reveni în plan orizontal.

Fata gemu:

— Mersi pentru avertisment, asule!

— Îmi cer scuze, doa’nă, dar tocmai am primit coordonatele întâlnirii dumneavoastră cu directorul administrativ.

— Dă-mi voie să ghicesc. Către nord?

Pilotul păru nedumerit:

— De unde aţi ştiut?

Rachel oftă. „Iubesc piloţii ăştia care au făcut practică doar pe computer.”

— E ora nouă dimineaţa, amice, iar soarele e în dreapta noastră. Aşadar zburam spre nord.

În carlingă, se lăsă un moment de tăcere.

— Da, doa’nă, în dimineaţa asta zburăm spre nord!

— Şi cât de departe zburam spre nord?

Pilotul verifică încă o dată coordonatele:

— Vreo 4.500 de kilometri.

Rachel se ridica brusc pe scaun.

— Ce???

Încercă să-şi imagineze o hartă, dar nu putea nici măcar să-şi închipuie *unde* însemna acel nord.

— Dar ăsta e un zbor de patru ore!

— La viteza asta, da, o aprobă pilotul. Ţineţi-vă bine, vă rog!

Înainte ca ea să îi răspundă, bărbatul retrase aripile aeronavei F-l4. O clipă mai târziu, Rachel se simţi iarăşi lipită de scaun, în vreme ce avionul ţâşni, de parcă până atunci stătuse locului. În mai puţin de un minut ajunseră la o viteză de croazieră de aproape 2300 de kilometri pe oră.

Acum era ameţită de-a binelea. Văzând cum avionul spintecă cerul cu viteză năucitoare, Rachel simţi cum i se face rău. În minte îi reveni, ca un ecou pierdut, vocea preşedintelui: „Te asigur, Rachel, că nu vei regreta că mă ajuţi în această chestiune”.

Gemând, Rachel întinse mâna după punga salvatoare. „Să n-ai niciodată încredere într-un politician.”

13

Deşi îl dezgusta interiorul modest şi murdar al taxiurilor, senatorul Sedgewick Sexton învăţase că, uneori, trebuie să suporte astfel de condiţii în ascensiunea sa către glorie. Vehiculul rablagit care tocmai îl adusese la cel mai de jos nivel al parcării Hotelului Purdue îi oferea ceva ce limuzina lui nu putea – anonimatul.

Senatorul constată mulţumit că parcarea era pustie, cu excepţia câtorva maşini prăfuite, rătăcite prin mulţimea de stâlpi de ciment. Traversând, Sexton îşi privi ceasul.

„11.15 dimineaţa. Perfect”.

Individul cu care se întâlnea era un maniac al punctualităţii. Amintindu-şi însă pe cine şi ce reprezenta acel om, Sexton îşi spuse că individul putea fi un maniac la orice ar fi vrut el.

Zări dubiţa albă Ford Windstar parcată exact în acelaşi loc în care era parcată de fiecare dată când se întâlneau acolo – în colţul de est al garajului, în spatele unui şir de tomberoane. Sexton ar fi preferat ca întâlnirea să se petreacă într-unul dintre apartamentele hotelului, dar înţelegea prea bine măsurile de precauţie. Prietenii individului nu ajunseseră unde se aflau acum dacă nu ar fi fost grijulii.

Îndreptându-se către dubiţă, Sexton simţi acea nelinişte familiară ce preceda întotdeauna astfel de întâlniri. Forţându-se să rămână calm, se urcă pe locul pasagerului din dreapta cu un semn vioi din mână. Bărbatul cu părul negru de pe locul şoferului nu-i răspunse la salutul voios. Omul avea aproape şaptezeci de ani, însă chipul cernit inspira o duritate care se potrivea perfect cu poziţia sa de emisar al unei armate de vizionari îndrăzneţi şi întreprinzători, lipsiţi de scrupule.

— Închide uşa! rosti individul cu voce aspră.

Sexton se supuse, tolerând cu graţie morocăneala

omului. În definitiv, tipul reprezenta oameni care controlau sume enorme de bani, din care o bună parte fuseseră recent virate în sprijinul lansării senatorului Sexton către cea mai puternică poziţie din lume. Cu timpul, Sexton pricepuse că astfel de întâlniri însemnau mai puţin nişte lecţii de strategie şi mai mult nişte ocazii de reamintire a gradului de îndatorare al senatorului faţă de binefăcătorii lui. Aceşti oameni aşteptau câştiguri serioase de pe urma investiţiei lor. După cum trebuia să recunoască Sexton, „câştigul” însemna o cerere a naibii de îndrăzneaţă. Cu toate astea şi oricât de incredibil ar fi părut, era vorba de ceva aflat în sfera de influenţă a lui Sexton, odată ce acesta avea să se instaleze în Biroul Oval.

Ştiind că bărbatului de la volan îi plăcea să treacă repede la subiect, Sexton îi zise:

— Presupun că a fost depusă o altă sumă?

— Da. Ca de obicei, vei folosi aceste fonduri doar pentru campanie. Am fost mulţumiţi să vedem cum urci în sondaje, ceea ce înseamnă că managerii tăi de campanie au cheltuit eficient banii noştri.

— Câştigăm repede teren.

— Aşa cum ţi-am spus la telefon, am convins alţi şase şi o să vă întâlniţi la noapte.

— Excelent.

În minte, Sexton îşi aranjase deja programul.

Celalalt îi întinse un dosar lui Sexton.

— Ai aici informaţiile. Studiază-le. Ei vor să ştie clar că le înţelegi foarte bine preocupările. Vor să ştie că le susţii cauza. Ţi-aş sugera să te întâlneşti cu ei la reşedinţa ta.

— Acasă? Dar de obicei mă întâlnesc…

— Senatorule, aceşti şase domni conduc firme ce deţin resurse mult mai mari decât cele cu care ai avut de-a face până acum. Ei sunt peştii cei mari şi de aceea sunt îngrijoraţi. Au mult de câştigat şi, prin urmare, enorm de mult de pierdut. Am depus multe eforturi ca să-i conving să vă întâlniţi. Va trebui să te ocupi în mod special de ei. Într-o notă personală.

Sexton încuviinţă imediat:

— Categoric. Pot aranja o întrevedere acasă la mine.

— Bineînţeles că au nevoie de discreţie totală.

— La fel ca mine.

— Noroc, îi ură bătrânul. Dacă în seara asta totul iese cum trebuie, ar putea fi ultima noastră întâlnire. Aceşti oameni singuri îţi pot furniza ceea ce ai nevoie ca să transformi campania Sexton într-un succes.

Lui Sexton îi plăcea cum sună. Îi zâmbi încrezător bărbatului de lângă el:

— Cu puţin noroc, prietene, la vremea alegerilor vom putea sărbători cu toţii victoria.

— Victoria?

Individul se încruntă şi se aplecă spre Sexton cu ochi ameninţători:

— Instalarea ta la Casa Albă este doar *primul pas* către victorie, senatorule! Presupun că n-ai uitat asta.

14

Casa Albă este una dintre cele mai mici reşedinţe prezidenţiale din lume. Măsoară doar cincizeci şi şase de metri în lungime, douăzeci şi opt de metri în lăţime şi are o suprafaţă de teren amenajat de doar şapte hectare. Proiectul, întocmit de arhitectul James Hoban, prezentase o structură asemănătoare unei cutii, cu un acoperiş înălţat, balustrada şi o intrare cu numeroase coloane; deşi lipsit de originalitate, el fusese selectat în cadrul unui concurs deschis de către juraţii care îl apreciaseră ca fiind „atrăgător, cu demnitate şi flexibil”.

Chiar dacă stătuse trei ani şi jumătate la Casa Albă, preşedintele Zach Herney se simţea rareori acasă acolo, în acel labirint de candelabre, antichităţi şi puşcaşi marini înarmaţi până în dinţi. Pe moment însă, în vreme ce se îndrepta spre aripa de vest, se simţea înviorat şi ciudat de uşurat. Părea că pluteşte peste covoarele de pluş.

Mai mulţi membri din personalul Casei Albe îşi ridicară privirea înspre preşedintele care se apropia. Herney le făcu la toţi cu mâna şi îi salută, pe fiecare pe rând. Răspunsurile oamenilor, deşi politicoase, trădau supunere şi erau însoţite de zâmbete forţate.

— Bună dimineaţa, domnule preşedinte!

— Mă bucur să vă văd, domnule preşedinte!

— O zi bună, domnule!

În vreme ce se îndrepta spre birou, Herney sesiză şoaptele din jurul lui. În Casa Albă părea că se pregăteşte o insurecţie. În ultimele săptămâni, dezamăgirea celor din 1600 Pennsylvania Avenue crescuse până în punctul în care Herney începuse să se simtă precum căpitanul Bligh – comandând o navă în derivă, al cărei echipaj se pregătea de revoltă.

Preşedintele nu-şi putea învinui oamenii. Personalul lucrase mult peste orele de program ca să îl sprijine în

alegerile ce băteau la uşă, iar acum, ca din senin, preşedintele părea a-şi fi pierdut interesul pentru victorie.

„În curând vor înţelege, îşi spuse Herney. În curând voi fi din nou eroul lor.”

Regreta că îşi menţinuse personalul departe de aceste informaţii atâta timp, dar confidenţialitatea era strict necesară. Iar când era vorba de păstrarea secretelor, Casa Albă avea renumele de locul în care se clevetea cel mai mult din tot Washingtonul.

Herney ajunse în sala de aşteptare de lângă Biroul Oval şi îi făcu voios cu mâna secretarei.

— Arăţi bine în dimineaţa asta, Dolores!

— Şi dumneavoastră, domnule, îi răspunse femeia, uitându-se la ţinuta lui cu dezaprobare făţişă.

Herney îşi coborî vocea:

— Vreau să organizezi o întâlnire.

— Cu cine, domnule?

— Cu tot personalul din Casa Albă!

Secretara îşi ridică privirea:

— *Tot* personalul, domnule? Adică toţi cei 145 de oameni?

— Chiar aşa.

Femeia părea nedumerită:

— Bine. Să fixez întâlnirea în… Sala de Briefing?

Herney clătină din cap:

— Nu. Să fie în biroul meu.

Acum secretara făcu ochii mari:

— Vreţi să vă întâlniţi cu *întregul* personal în Biroul Oval?

— Exact.

— Cu toţi în acelaşi timp?

— De ce nu? Fixeaz-o pentru ora patru după-amiază!

Secretara dădu din cap, de parcă ar fi compătimit un bolnav mintal.

— Foarte bine, domnule. Şi întâlnirea se va referi la…?

— În seara asta voi face un anunţ important către poporul american. Vreau ca oamenii mei să fie primii care îl aud.

Pe chipul femeii se ivi brusc o umbră de tristeţe, ca şi cum s-ar fi temut de apropierea acestui moment. Îşi coborî glasul:

— Vă retrageţi din cursă, domnule?

Herney izbucni în râs:

— La naiba, nu, Dolores! Mă pregătesc de bătălie!

Secretara se îndoia de acest lucru. Toate analizele din presă afirmau că preşedintele Herney avea să lase baltă alegerile.

El îi făcu încurajator cu ochiul:

— În aceşti ultimi ani ai lucrat excelent pentru mine, Dolores, şi o să continui să faci aceeaşi treabă şi în următorii patru ani. O să *rămânem* în Casa Albă. Jur.

Femeia părea că vrea să-l creadă din tot sufletul:

— Foarte bine, domnule! O să anunţ personalul. Patru după-amiază.

Intrând în Biroul Oval, Zach Herney nu se putu abţine să nu zâmbească când îşi imagină întregul personal înghesuit în acea încăpere îngrozitor de mică.

Deşi acel măreţ birou al puterii primise multe porecle în decursul timpului – Toaleta, Cuibul Sculei, Dormitorul lui Clinton –, porecla favorită a lui Herney era „Capcana de Homari”. Părea mult mai potrivită. Oricine intra pentru prima dată acolo era imediat dezorientat. Simetria camerei, pereţii uşor rotunjiţi la colţuri, uşile mascate, toate contribuiau la sentimentul năucitor pe care-l aveau vizitatorii: că fuseseră legaţi la ochi şi răsuciţi în loc de mai multe ori. După ce avusese o întrevedere cu preşedintele în Biroul Oval, se întâmpla adesea ca vreun demnitar străin să se ridice, să dea mâna cu preşedintele şi să pornească drept spre o debara. În funcţie de rezultatul întâlnirii, Herney îl oprea pe oaspete la timp sau se amuza văzând cum acesta se face singur de râs.

Herney crezuse întotdeauna că lucrul care era cel mai impunător în Biroul Oval era vulturul american ţesut pe imensul covor oval din încăpere. Gheara stângă a vulturului

ţinea ramura de măslin, în vreme ce gheara dreaptă strângea un mănunchi de săgeţi. Foarte puţini erau cei din exterior care ştiau că, pe timp de pace, vulturul privea spre stânga – către ramura de măslin. În timp de război însă, vulturul se întorcea misterios spre dreapta – înspre săgeţi. Mecanismul care permitea acest mic truc devenise sursă de speculaţii în rândul personalului de la Casa Albă, deoarece el era cunoscut numai de preşedinte şi de şeful echipei de întreţinere. Herney, descoperind adevărul din spatele enigmaticului vultur, era dezamăgit de cât de banal era de fapt. În una dintre debaralele din subsol ale Casei Albe mai era un al doilea covor oval, iar şeful echipei de întreţinere nu făcea decât să schimbe covoarele în cursul nopţii.

Privind acum spre vulturul care se uita paşnic înspre stânga, Herney se gândi că poate era cazul să schimbe covoarele în onoarea micului război pe care avea să îl lanseze contra senatorului Sedgewick Sexton.

15

Delta Force este singura echipă de asalt americană ale cărei acţiuni se bucură de imunitate prezidenţială completă faţă de lege.

Ordinul Prezidenţial 25 (OP 25) le acordă soldaţilor din Delta Force „libertate faţă de orice acţiune legală”, incluzând aici excepţia din Posse Comitatus Act, emis în 1876, o lege care impunea pedepse penale tuturor celor care foloseau forţa militară în scopuri personale, impunere a legii interne sau efectuarea de operaţiuni sub acoperire. Membrii echipei Delta Force sunt aleşi pe sprânceană din cadrul Combat Applications Group (CAG), o organizaţie secretă ce activează în cadrul Centrului de Operaţiuni Speciale din Fort Bragg, Carolina de Nord. Soldaţii Delta Force sunt, în esenţă, ucigaşi profesionişti – experţi în operaţii antitero, eliberări de ostatici, asalturi şi eliminarea forţelor inamice secrete.

Deoarece misiunile Delta Force implică, de obicei, un grad sporit de confidenţialitate, lanţul clasic de comandă pe mai multe niveluri este adesea înlocuit de aşa-zisa comandă „monocaput” – un singur manager, care are autoritatea să controleze unitatea din subordine, după cum îi convine. Acest manager este, de obicei, un militar sau un factor de decizie politică, cu un grad sau cu o influenţă suficient de mare încât să conducă misiunea. Indiferent de identitatea managerului, misiunile Delta Force sunt secretizate la cel mai înalt nivel, iar odată ce misiunea ia sfârşit, soldaţii Delta Force nu o mai menţionează niciodată – nici în discuţiile dintre ei şi nici în discuţiile cu ofiţerii din cadrul Operaţiunilor Speciale.

„Zboară. Luptă. Uită.”

Echipa Delta care staţiona acum deasupra Paralelei 82 nu zbura şi nici nu se lupta. Doar observa.

Delta One trebuia să recunoască faptul că misiunea

fusese cu totul neobişnuită până acum, dar învăţase de mult să nu se mai mire de ceea ce i se cerea să execute. În ultimii cinci ani, fusese implicat în eliberări de ostatici din Orientul Mijlociu, în depistarea şi eliminarea celulelor teroriste care acţionau din interiorul Statelor Unite şi chiar în suprimarea discretă a unor personaje periculoase, bărbaţi şi femei, din diverse zone ale lumii.

Cu numai o lună în urmă, echipa lui folosise un microbot zburător pentru a provoca un atac de cord care îi fusese fatal unui cap al lumii interlope din America de Sud. Folosind un microbot echipat cu un ac de titaniu, cât un fir de păr, ce conţinea o puternică substanţă vasoconstrictoare, Delta Two introdusese dispozitivul în casa omului printr-o fereastră deschisă de la etajul doi, găsise dormitorul, după care îl înţepase pe individ în umăr, în timp ce acesta dormea. Microbotul zburase înapoi pe fereastră, cu încărcătura golită, înainte ca omul să se trezească şi să acuze dureri atroce în piept. Când nevasta personajului în cauză chema ambulanţa, echipa Delta făcea deja drum întors spre casă.

Fără forţare de uşi şi scandal.

Moarte survenită din cauze naturale.

O adevărată operă de artă.

Mai recent, un alt microbot staţionase în interiorul biroului unui senator de marcă pentru a monitoriza voluptuoasele întâlniri amoroase, discrete ale acestuia. Echipa Delta făcea în glumă referire la acea misiune ca la „inserare în spatele liniilor inamice”.

Acum, după ce fusese prins cu operaţiunea de supraveghere în acel cort mizer de zece zile, Delta One era gata să pună capăt misiunii.

„Rămâi ascuns.”

„Supraveghează construcţia – înăuntru şi pe afară.”

„Raportează controlorului orice eveniment neaşteptat.”

Delta One fusese instruit să nu simtă niciodată emoţii, indiferent de sarcina primită. La primul instructaj legat de această misiune însă, lui şi echipei sale li se accelerase

pulsul. Întâlnirea fusese „oarbă” – fiecare fază a misiunii fiind explicată prin intermediul unor canale electronice de comunicaţii securizate. Delta One nu se întâlnise niciodată faţă în faţă cu managerul responsabil de aceasta misiune.

Tocmai pregătea ceva de mâncare din conserve de proteine deshidratate, când ceasul lui scoase un sunet, la unison cu ceasurile celorlalţi doi. În câteva secunde, dispozitivul CrypTalk de comunicaţii de lângă el începu să clipească în chip de alertă. Delta One se opri din ceea ce făcea şi apucă echipamentul de comunicaţii. Ceilalţi doi îl priviră în tăcere:

— Delta One, rosti el în emiţător.

Aplicaţia software de recunoaştere a amprentei vocale identifică instantaneu cele două cuvinte. Aplicaţia atribuia fiecărui cuvânt un număr referenţial, care era apoi criptat şi trimis prin satelit celui aflat la capătul opus al convorbirii. Interlocutorul dispunea de un dispozitiv similar, prin care numerele erau decriptate şi traduse înapoi în cuvinte prin folosirea unui dicţionar anume. După aceea cuvintele erau rostite tare de o voce robotizată. Întârzierea totală a semnalului nu depăşea opt milisecunde.

— Aici controlorul, îi zise personajul care conducea misiunea. Tonul de robot al maşinăriei era extrem de bizar – androgin şi metalic. Cum staţi cu operaţiunea?

— Totul decurge conform planului, îi răspunse Delta One.

— Excelent. Am actualizat secvenţa de timp. Informaţia devine publică la ora opt seara. Meridian estic.

Delta One îşi verifică cronograful. „Doar opt ore au mai rămas.” Misiunea lui avea să se sfârşească în curând. Era un lucru încurajator.

— Încă un amănunt, rosti controlorul. În arenă a intrat un nou jucător.

— Ce jucător?

Delta One ascultă. „Interesant joc de noroc.” Cuiva îi plăcea tare mult să deţină toate atuurile.

— Credeţi că se poate avea încredere în ea?

— Trebuie supravegheată îndeaproape.

— Şi dacă apar probleme?

— Ordinele rămân valabile, rosti vocea fără niciun fel de ezitare.

16

Rachel Sexton zbura spre nord de mai bine de o oră. În afara câtorva imagini rapide ale Newfoundlandului, nu zărise decât apă pe parcursul întregii călătorii.

„De ce trebuia să fie apă?” se întrebă ea, strâmbându-se. Când avea şapte ani, căzuse în apa îngheţată a unui iaz, în timp ce patina. În vreme ce stătea prinsă sub gheaţă, fusese ferm convinsă că va muri. Doar forţa disperată cu care mama ei îi trăsese la suprafaţă trupul îmbibat de apă a salvat-o. După acele clipe de coşmar, Rachel se luptase mereu cu senzaţia de hidrofobie – o senzaţie neplăcută de frică la vederea apelor întinse, mai ales a apelor reci. Acum, văzând de jur împrejur, până la limita orizontului, doar apele Atlanticului de Nord, vechea spaimă începea să o cuprindă din nou.

Îşi dădu seama cât de mult zburaseră doar atunci când pilotul verifică poziţia avionului cu turnul de control al bazei aeriene Thule din nordul Groenlandei. „Am ajuns deasupra Cercului Arctic?” Revelaţia îi spori teama. „Unde mă duc? Ce a descoperit NASA?” La scurt timp, masa de apă cenuşiu-albăstrie de dedesubt începu să fie presărată cu mii de puncte albe.

„Aisberguri.”

Rachel mai văzuse un aisberg doar o singură dată în viaţa ei, cu şase ani în urmă, când mama ei o convinsese să plece împreună într-o croazieră prin Alaska. Rachel sugerase mai multe destinaţii de vacanţă aflate pe *pământ,* însă mama ei fusese deosebit de insistentă.

— Rachel, draga mea, zisese ea, două treimi din planeta asta sunt acoperite de apă. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să înveţi să ţii această problemă sub control.

Doamna Sexton fusese o fiică a New Englandului, hotărâtă să crească o fată puternică.

Acea croazieră fusese ultima călătorie pe care Rachel o

făcuse împreună cu mama ei.

„Katherine Wentworth Sexton.” Rachel simţi cum junghiul singurătăţii o străpunge. Amintirile reveniră, dureroase, sfâşiind-o aşa cum avionul sfâşia aerul, stârnind afară urletele vântului. Ultima lor conversaţie fusese una telefonica. În dimineaţa Zilei Recunoştinţei.

— Îmi pare aşa de rău, mamă, îi spusese Rachel, telefonând acasă din aeroportul O’Hare, pe o vreme în care zăpada curgea în valuri din cer. Ştiu că familia noastră n-a petrecut niciodată Ziua Recunoştinţei separată. Se pare că astăzi va fi prima dată.

Mama ei păruse puternic afectată de acest lucru:

— Abia aşteptam să te văd.

— Şi eu, mamă. Gândeşte-te la mine cum mănânc ceva în aeroport, în vreme ce tu şi tata vă ospătaţi cu minunatul curcan.

Urmase o pauză pe fir.

— Rachel, n-aveam de gând să îţi spun decât atunci când ai fi ajuns aici, dar tatăl tău susţine că are prea mult de lucru ca să vină acasă în acest an. Spune că o să petreacă weekend-ul în apartamentul lui din D. C.

— Ce???

Surprinsă, Rachel se înfuriase imediat:

— E Ziua Recunoştinţei. Senatul nu e în sesiune! E la mai puţin de două ore distanţă de tine. Ar trebui să fie acolo!

— Ştiu. Spune că e epuizat şi că nu se simte în stare să conducă. A decis să îşi petreacă weekend-ul în pat împreună cu lucrările lui.

„Lucrări?” Rachel deveni brusc sceptică. Mai probabil era că senatorul Sexton să petreacă în pat cu altă femeie. Deşi comise cu discreţie, infidelităţile lui durau de ani de zile. Doamna Sexton nu era proastă, dar afacerile extraconjugale ale soţului ei fuseseră întotdeauna însoţite de alibiuri puternice şi indignări ultragiate la simpla aluzie că el ar putea să îi fie necredincios. În cele din urmă, doamna Sexton nu văzuse altă soluţie decât să îşi înăbuşe durerea prefăcându-se că nu observă nimic. Deşi Rachel o

îndemnase în repetate rânduri să divorţeze, Katherine Wentworth Sexton era o femeie de cuvânt.

— Până ce moartea ne va despărţi, îi spusese ea lui Rachel. Tatăl tău m-a binecuvântat cu tine, o fată minunată, şi pentru asta îi mulţumesc. Pentru celelalte acţiuni ale lui va trebui să răspundă cândva în faţa unei instanţe superioare mie.

În timp ce stătea în aeroport, Rachel simţi cum creşte furia în ea:

— Dar asta înseamnă că vei fi singură tocmai astăzi!

I se făcea rău de la stomac. Faptul că-şi părăsise familia într-o asemenea zi reprezenta o altă josnicie din partea senatorului.

— Ei bine... rostise doamna Sexton cu voce dezamăgită, dar decisă, este clar că nu pot lăsa toată mâncarea asta să se strice. O să mă duc la mătuşa Ann. Ne-a invitat întotdeauna la ea pentru a sărbători împreună. O s-o sun chiar acum.

Rachel se simţise doar puţin absolvită de vină.

— Bine. O să ajung acasă cât de repede pot. Te iubesc, mamă!

— Zbor lin, draga mea!

În acea noapte, ceasul arăta zece şi jumătate când taxiul reuşise, în sfârşit, să cotească pe aleea lungă de acces către luxoasa reşedinţă a familiei Sexton. Rachel îşi dăduse imediat seama că se întâmplase ceva rău. Pe alee, se găseau trei maşini ale poliţiei şi câteva dubiţe ale unor echipe de ştiri. Toate luminile din casă erau aprinse. Rachel coborâse în fugă din taxi, cu inima bătându-i nebuneşte.

La uşă fusese întâmpinată de un poliţist care purta uniforma statului Virginia, cu o faţă mohorâtă. Nu fusese nevoie să scoată nicio vorbă. Rachel ştia. A avut loc un accident.

— Drumul douăzeci şi cinci era alunecos din pricina poleiului, informase ofiţerul. Mama dumneavoastră a ieşit de pe şosea şi s-a izbit de nişte copaci. Îmi pare rău. A murit instantaneu în urma impactului.

Rachel înmărmurise. Întors acasă imediat ce aflase vestea, tatăl ei se găsea deja în living şi ţinea o conferinţă de presă ad-hoc, anunţând cu stoicism lumii întregi că soţia lui decedase în urma unui accident de maşină, în vreme ce se întorcea de la o petrecere de Ziua Recunoştinţei împreună cu familia.

Fiica lui rămăsese ascunsă pe durata întregului eveniment, plângând pe înfundate.

— Tot ce mi-aş fi dorit, declarase tatăl ei presei, cu ochii înotând în lacrimi, ar fi fost să stau acasă doar de dragul ei în acest weekend. Nu s-ar fi întâmplat această tragedie.

„Ar fi trebuit să te gândeşti la asta de ani de zile” îi răspunse Rachel în tăcere, ura faţă de tatăl ei crescând cu fiecare secundă care trecea.

Din acel moment, Rachel se „despărţise” de tatăl ei, aşa cum doamna Sexton n-avusese puterea s-o facă niciodată. Senatorul nu păruse a acorda vreo atenţie faptului. Brusc, devenise foarte ocupat să cheltuiască averea strânsă de nevasta lui pentru a dobândi nominalizarea partidului său la candidatura pentru preşedinţie. Voturile aduse din simpatie pentru tragedia pe care a trăit-o n-aveau cum să-i facă rău.

Ca o cruzime nemeritată, chiar şi la o distanţă de trei ani, senatorul continua să o facă pe Rachel să se simtă singură. Cursa lui pentru Casa Albă amânase pe o perioadă nedefinită visele ei de a cunoaşte un bărbat adevărat, cu care să îşi întemeieze o familie. Îi fusese mult mai uşor să se izoleze complet faţă de lume decât să aibă de-a face cu şirul nesfârşit de pretendenţi lacomi de putere din Washington, fiecare sperând să pună laba pe îndurerata şi potenţiala „primă fiică a Americii”.

Lumina zilei începea să pălească. În Arctica era perioada sfârşitului de iarnă – vremea întunericului continuu. Rachel îşi dădu seama că se îndrepta spre ţinutul nopţii eterne.

Curând soarele dispăru în întregime, ascunzându-se vederii sub linia orizontului. Ei îşi continuară zborul spre nord. La orizont, se ivi o lună strălucitoare, pe trei sferturi plină, atârnând albă în aerul cristalin şi rece. Undeva jos,

departe, valurile oceanului licăreau, în vreme ce aisbergurile păreau diamante cusute pe o pânză întunecată.

Într-un târziu, Rachel zări linia ceţoasă a pământului. Însă nu era ce aştepta ea. În faţa avionului, se ivea drept din ocean linia ameninţătoare a unui lanţ muntos acoperit de zăpadă.

— Munţi? se miră Rachel. Sunt munţi la *nord* de Groenlanda?

— Aşa se pare, zise pilotul, care părea la fel de surprins.

În vreme ce botul aeronavei se înclină în jos, Rachel se simţi ciudat, de parcă era lipsita de greutate. În tot zgomotul din jur auzea un sunet electronic repetat în carlingă. Pilotul părea să se fi cuplat pe un soi de fascicul direcţional şi acum îl urma.

Ajungând sub o mie de metri înălţime, Rachel se uită cu atenţie la terenul luminat de lună de sub ei. La baza lanţului muntos se întindea o câmpie uriaşă, acoperită cu zăpadă. Platoul se întindea graţios pe o distanţă de vreo cincisprezece kilometri, până ce se termina brusc într-o creastă de gheaţă ce cădea vertical în ocean.

Abia atunci Rachel văzu. O privelişte cum nu este alta pe faţa pământului. La început crezu că razele lunii îi joacă feste. Îşi miji ochii înspre câmpul de zăpadă, incapabilă să înţeleagă exact la ce anume se uita. Imaginea devenea tot mai clară, pe măsură ce avionul cobora.

„Ce e asta, pentru numele lui Dumnezeu?”

Platoul de sub ei era defrişat… ca şi cum cineva ar fi pictat pe zăpadă trei dungi imense de vopsea argintie. Panglicile sclipitoare curgeau paralel cu creasta. Iluzia optică fusese desluşită abia când avionul ajunse sub două sute de metri înălţime. Cele trei panglici argintii erau nişte şanţuri adânci, fiecare având o lăţime de circa treizeci de metri. Şanţurile fuseseră umplute cu apă, care îngheţase şi formase canale largi şi argintii care se întindeau în paralel pe toată lungimea platoului. Zonele albe dintre ele nu erau altceva decât dâmburi albe de zăpadă.

În timp ce cobora spre platou, avionul începu să se zgâlţâie din cauza turbulenţelor intense. Rachel auzi trenul de aterizare coborând cu un bufnet greu, însă tot nu vedea nicio pistă de aterizare. În vreme ce pilotul se lupta să menţină aeronava sub control, ea se zgâi afară şi zări două şiruri de lumini intermitente care străpungeau gheaţa de dedesubt. Îngrozită, înţelese ceea ce avea pilotul de gând să facă.

— Aterizăm pe *gheaţă?* voi ea, uluită, să afle.

Pilotul nu îi răspunse. Se concentra să aterizeze contra vântului turbat. Rachel simţi cum stomacul i se face ghem în timp ce avionul încetinea, coborând drept spre canalul de gheaţă. Ridicăturile de zăpadă se înălţau de o parte şi de alta a avionului, determinând-o pe Rachel să îşi ţină răsuflarea. Orice calcul greşit al aterizării ar fi însemnat moarte sigură. Avionul coborî şi mai mult între dâmburi, astfel încât turbulenţele dispărură brusc. Astfel adăpostit de vânt, avionul atinse gheaţa lin şi fără probleme.

Motoarele Tomcatului gemură, încetinind aeronava. Rachel respiră uşurată. Supersonicul opri la o sută de metri mai încolo, în dreptul unei linii roşii vopsite drept pe panglica de gheaţă.

În dreapta nu se vedea decât un perete de zăpadă în lumina lunii – marginea unui dâmb. La stânga priveliştea era identică. Ceva, ceva se putea zări doar înainte, prin botul avionului… o întindere nesfârşită de gheaţă. Rachel avea sentimentul că tocmai aterizase pe o planetă moartă. Dincolo de liniile trasate geometric pe gheaţă, nu exista nicio urmă de viaţă.

De-abia atunci Rachel auzi. Undeva, în depărtare, se desluşea un zgomot de motor. Un zgomot ascuţit. Sunetul se intensifică. O maşină se ivi curând. Era un tractor de zăpadă, pe şenile, care străbătea canalul de gheaţă spre ei. Părea o insectă futuristă înaltă, care venea spre ei pe picioare rotative vorace ca nişte tentacule. Sus pe şasiu se găsea o cabină de plexiglas, în faţa căreia un şir de faruri puternice luminau drumul.

Maşinăria se opri chiar lângă aeronava F-l4. Uşa cabinei de plexiglas se deschise, iar dinăuntru, o siluetă coborî o scară de acces drept pe gheaţă. Silueta era îmbrăcată din cap până în picioare cu un costum alb şi pufos, care părea o îmbrăcăminte gonflabilă.

„Mad Max se întâlneşte cu Pillsbury Dough Boy”, îşi zise Rachel uşurată să vadă că aceasta planetă stranie era, totuşi, locuită.

Omul îi făcu semn pilotului să deschidă carlinga.

Pilotul se supuse.

Valul de aer îngheţat care pătrunse în carlingă o făcu pe Rachel să simtă frigul până în măduva spinării.

„Închide capacul ăla blestemat!”

— Domnişoara Sexton? a strigat silueta.

Omul avea accent de american.

— Vă urez bun venit în numele NASA!

Rachel tremura. „Mulţumesc mult.”

— Vă rog să vă desprindeţi centurile de zbor, să vă lăsaţi casca în avion şi să coborâţi folosind găurile pentru picioare din fuzelaj. Aveţi întrebări?

— Da, i-o reteză scurt Rachel. Unde mama naibii mă aflu?

17

Marjorie Tench, principalul consilier al preşedintelui, era o creatură deşirată şi scheletică. Corpul ei, de aproape doi metri, semăna cu un turn de încheieturi şi de membre. Deasupra corpului scheletic trona un chip pământiu, cu o piele asemănătoare unui pergament străpuns de doi ochi lipsiţi de orice expresie. La cincizeci şi unu de ani, femeia arăta de parcă ar fi avut şaptezeci.

În Washington, Tench era privită ca o zeiţă a arenei politice. Se spunea despre ea că e atât de talentată la analiză încât se apropie de clarviziune. Cei zece ani de când conducea Biroul de Informaţii şi Cercetare al Departamentului de Stat o ajutaseră să-şi şlefuiască o inteligenţă extraordinar de ascuţită şi de critică. Din nefericire, expertiza ei politică era însoţită de un temperament de gheaţă pe care puţini îl puteau îndura mai mult de câteva minute. Marjorie Tench fusese binecuvântată cu creierul unui supercomputer, dar şi cu căldura specifică unei astfel de maşinării. Cu toate astea, preşedintele Zach Herney nu avea probleme cu tolerarea acestei femei; intelectul şi capacitatea ei de muncă fuseseră aproape singurele responsabile de aducerea lui Herney în fotoliul de preşedinte de la Casa Albă.

— Marjorie, îi zise preşedintele, ridicându-se să o întâmpine în Biroul Oval. Cu ce pot să te ajut?

Nu-i oferi şi un scaun. Ospitalitatea nu se aplica şi în cazul femeilor ca Marjorie Tench. Dacă voia un scaun, Tench n-avea decât să-şi ia unul.

— Am văzut că aţi fixat întâlnirea cu personalul pentru ora patru, rosti ea, cu voce răguşită de la atâta fumat. Minunat.

Tench începu să se plimbe, făcându-l pe Herney să se întrebe ce gânduri îi treceau prin mintea ei complicată. Preşedintele îi era recunoscător. Tench era una dintre

puţinele persoane din statul prezidenţial pe deplin conştiente de implicaţiile descoperirii NASA, iar expertiza ei politică îl ajuta foarte mult în elaborarea unei strategii.

— Dezbaterea asta de la CNN de la ora unu, continuă ea, tuşind. Pe cine trimitem să se bată cu Sexton?

Herney zâmbi:

— Un purtător de cuvânt cu rang inferior.

Tactica folosită în politică, de frustrare a „vânătorului" prin lipsirea lui de o confruntare cu un adversar pe măsură, era veche, de când existau dispute pe lumea asta.

— Am o idee mai bună, zise Tench, încercând să se uite drept în ochii lui Herney. Lăsaţi-mă să mă duc eu acolo.

Zach Herney îşi ridică, surprins, privirea:

— Tu? „Oare ce naiba pune la cale?" Marjorie, tu nu participi la dezbateri în presă. În plus, este emisiunea din timpul prânzului transmisă prin cablu. Ce mesaj aş transmite dacă îmi trimit principalul consilier? O să ne creadă cuprinşi de panică.

— Exact.

Herney o măsură cu privirea. Orice strategie complicată ar fi conceput Tench, n-avea să-i permită, pentru nimic în lume, să apară la CNN. Oricine o văzuse vreodată pe Marjorie Tench îşi dădea seama că exista un motiv pentru care ea lucra în *spatele* scenei. Era o femeie cu un aspect înfricoşător – în orice caz nu genul de faţă care să „livreze" un mesaj de la Casa Albă.

— Mă duc la dezbaterea CNN, îi repetă ea, pe un ton imperativ.

— Marjorie, încercă preşedintele o manevră, simţindu-se oarecum nelinişţit, oamenii de campanie ai lui Sexton vor pretinde cu siguranţă că prezenţa ta la CNN dovedeşte teama Casei Albe. Trimiterea armelor noastre grele atât de devreme ne face să părem disperaţi.

Femeia încuviinţă în tăcere şi îşi aprinse o ţigară:

— Cu cât părem mai disperaţi, cu atât mai bine.

În următoarele şaizeci de secunde, Marjorie Tench îi descrise pe larg de ce preşedintele trebuia să o trimită la

dezbaterea CNN pe ea în locul unui purtător de cuvânt. Când termină, Herney nu putu decât să o privească uluit.

Marjorie Tench se dovedise încă o dată un geniu politic.

18

Banchiza de gheaţă Milne este cel mai mare sloi de gheaţă din emisfera nordică. Situată deasupra paralelei 82, pe coasta nordică a insulei Ellesmere, partea de nord a Oceanului Arctic, banchiza Milne are o lăţime de şase kilometri şi o grosime a stratului de gheaţă de peste o sută de metri.

Când se urca în cabina de plexiglas montată pe tractorul de gheaţă, Rachel era recunoscătoare pentru hainele groase şi mănuşile care o aşteptau pe scaun, precum şi pentru căldura care venea în valuri prin sistemul de ventilaţie al maşinii. Afară, pe pista de gheaţă, motoarele aeronavei F-l4 gemură cu putere, apoi avionul începu să se îndepărteze.

Rachel îşi ridică, alarmată, privirea:

— Pleacă?

Noua ei gazdă se urcă în tractor şi dădu din cap:

— În acest loc au voie să stea doar membrii echipei de ştiinţă şi personalul de întreţinere NASA.

Văzând cum aeronava decolează către cerul întunecat, Rachel avu un sentiment de deprimare.

— De aici luăm IceRover-ul, zise însoţitorul ei. Directorul administrativ vă aşteaptă.

Rachel privi calea argintie de gheaţă din faţa lor şi încercă să îşi închipuie ce naiba căuta administratorul NASA într-un asemenea loc.

— Ţineţi-vă bine, îi strigă omul de la NASA, în timp ce mânuia nişte manivele.

Cu un huruit, maşinăria se roti cu nouăzeci de grade pe loc, ca un tanc greu. Acum se afla cu faţa înspre un perete înalt format de zăpada îngheţată.

Rachel se uită la panta abruptă şi brusc i se făcu pielea ca de găină de teamă. „Doar nu are de gând să…”

— Rock-and-roll!

Omul băgă în viteză şi acceleră tractorul direct spre perete. Rachel îşi înăbuşi un ţipăt şi se ţinu bine. Când atinseră peretele, picioarele maşinăriei se înfipseră în zăpadă şi insecta uriaşă începu să urce. Rachel era ferm convinsă că aveau să se răstoarne, însă cabina rămase, surprinzător, la un nivel orizontal. Când ajunseră pe creasta dâmbului, conducătorul ei o opri şi se întoarse vesel spre pasagera ale cărei încheieturi se albiseră de groază:

— Încercaţi *asta* cu un SUV! Am luat proiectul sistemului de protecţie la şoc de la modulul Mars Pathfinder şi l-am montat pe bebeluşul ăsta! Merge ca uns!

Rachel dădu uşor din cap:

— Frumos.

Aflată acum pe vârful peretelui de zăpadă îngheţată, Rachel îşi îngădui să admire priveliştea, care, în alt context, ar fi fost greu de imaginat. În faţa lor se afla un alt dâmb mare, după care ondulaţiile se opreau abrupt. Dincolo de ele, gheaţa se netezea într-o întindere lucitoare, cu o pantă de înclinare extrem de lină. Platoul luminat de razele lunii se întindea până departe, după care se îngusta şi se oprea în coastele munţilor.

— Gheţarul Milne, rosti conducătorul, arătându-i oaspetelui munţii din depărtare. Începe de acolo şi coboară către această deltă largă, unde ne aflăm noi.

Omul porni iarăşi motorul. Rachel se prinse din nou bine de bare, în vreme ce tractorul acceleră în josul dâmbului. Ajungând la poale, traversară un nou râu de gheaţă, după care urcară panta dâmbului următor. În cele din urmă ajunseră pe porţiunea netedă de gheaţă şi începură să traverseze gheţarul.

— Cât mai avem?

Rachel nu vedea altceva decât gheaţă de jur împrejur.

— Circa trei kilometri, drept înainte!

Lui Rachel distanţa i se păru imensă. Vântul de afară izbea tractorul în rafale necontenite, zguduind cabina de plexiglas, de parcă ar fi vrut să-i arunce pe amândoi înapoi în mare.

— Aşa e vântul polar, îi strigă conducătorul tractorului. Ar fi bine să vă obişnuiţi!

Printre rafale îi spuse că acea zonă era bătută în permanenţă de o briză puternică: *katabatic* – termenul grecesc pentru curgerea în jos de-a lungul unei pante. Acea briză necontenită părea a fi rezultatul unor şuvoaie de aer rece care „curgea” pe pereţii gheţarului precum un râu năvalnic de munte.

— E singurul loc de pe planetă, adăugă bărbatul râzând, unde iadul este îngheţat bocnă!

Câteva minute mai târziu, Rachel întrezări o formă ceţoasă la distanţă în faţa lor – silueta unui dom alb enorm care se înălţa drept din gheaţă. Se frecă la ochi. „Ce Dumnezeu mai e şi…?”

— Cam *mari* eschimoşii pe aici, nu? glumi însoţitorul ei.

Rachel încercă să descifreze ceva din acea structură. Părea un model la scară redusă al astrodomului din Houston.

— NASA l-a construit cu vreo săptămână şi jumătate în urmă, zise bărbatul. E făcut din plexipolysorbat multistrat gonflabil. Piesele se umflă, se conectează între ele, apoi totul se prinde de zăpadă cu sârme şi pitoni. Pare un cort imens închis, dar este, de fapt, prototipul NASA pentru habitatul mobil pe care sperăm să-l folosim într-o zi pe Marte. Noi îl denumim „habisferă”.

— Habisferă?

— Mda, v-aţi prins? Pentru că nu e o sferă *întreagă,* e doar o *habi* sferă.

Rachel zâmbi şi se holbă la bizara construcţie de care se apropiau vizibil peste câmpia de gheaţă.

— Şi pentru că NASA n-a ajuns încă pe Marte, voi aţi decis în schimb să trageţi un pui zdravăn de somn aici?

Omul râse:

— De fapt, aş fi preferat Tahiti, dar soarta a hotărât altfel.

Rachel se uită iarăşi, nedumerită, la construcţie. Carcasa albă părea doar un contur fantomatic, decupat pe fundalul

unui cer întunecat. În timp ce se apropia de edificiu, IceRover-ul se opri în dreptul unei uşi mici care tocmai se deschidea. Lumina dinăuntru se revărsă peste zăpadă. În cadrul uşii apăru o siluetă. Un gigant îmbrăcat cu un pulover de flanelă ce îi amplifica dimensiunile şi îl făcea să semene cu un urs fioros. Omul se îndreptă spre IceRover.

Rachel n-avu niciun dubiu asupra identităţii uriaşului: Lawrence Ekstrom, directorul administrativ al NASA.

Conducătorul tractorului îi zâmbi încercând s-o consoleze:

— Să nu vă lăsaţi păcălită de dimensiunile lui. Tipul e o pisicuţă.

„Mai degrabă un tigru”, îi răspunse Rachel în gând, cunoscând prea bine reputaţia lui Ekstrom de a „reteza” capetele celor care stăteau în calea îndeplinirii viselor lui.

Vântul aproape o doborî atunci când coborî din vehicul. Îşi strânse haina mai bine şi porni spre dom.

Directorul administrativ al NASA o întâmpină la jumătatea drumului şi îi întinse o imensă labă înmănuşată:

— Domnişoara Sexton! Vă mulţumesc că aţi venit!

Rachel dădu nesigură din cap şi îi strigă peste urletul rafalelor de vânt:

— Să fiu sinceră, domnule, nu prea cred că am avut de ales!

*

La o mie de metri distanţă, în susul gheţarului, Delta One se uita prin binoclul cu infraroşii şi urmărea cum Ekstrom o conducea pe Rachel Sexton în dom.

19

Lawrence Ekstrom, directorul administrativ al NASA, era un munte de om, roşu în obraji şi greoi la vorbă, ca un zeu furios al vikingilor. Părul blond şi ţepos era tuns milităreşte deasupra unor sprâncene groase, în vreme ce nasul borcănat era împestriţat de vene de sânge. În acel moment, ochii duri stăteau să se închidă din pricina oboselii acumulate în nenumăratele nopţi nedormite. Strateg aerospaţial cu influenţă şi consilier pe probleme operaţionale al Pentagonului înainte de numirea la NASA, Ekstrom avea reputaţia unei îndărătnicii egalate doar de incontestabila dedicare faţă de misiunile pe care le avea de rezolvat.

Urmându-l în habisferă, Rachel se trezi plimbându-se printr-un labirint bizar şi translucid de coridoare. Reţeaua labirintică părea să fi fost modelată prin atârnarea unor foi opace de plastic peste plase de sârmă bine întinse. Podeaua labirintului nu exista practic, fiind constituită de gheaţă peste care se montaseră benzi de cauciuc care să ajute la stabilitate. Trecură printr-o zonă rudimentară de locuit, plină cu paturi de campanie şi toalete chimice.

Din fericire, aerul din habisferă era călduţ, chiar dacă încărcat de amestecurile de mirosuri specifice spaţiilor strâmte. Undeva, bâzâia un generator electric, probabil sursa de electricitate care alimenta becurile cu incandescenţă care atârnau de cablurile spânzurate în hol.

— Domnişoară Sexton, rosti Ekstrom, cu voce aspră, ghidând-o destul de brutal către o destinaţie necunoscută, dă-mi voie să-ţi spun cum stau lucrurile chiar de la bun început.

Tonul lui exprima orice altceva, în afara plăcerii de a o avea pe Rachel ca oaspete.

— Eşti aici pentru că *preşedintele* vrea asta. Zach Herney îmi este un bun prieten şi mai este un fan înrăit al NASA. Îl

respect, îi sunt dator şi am încredere în el. Nu-i pun la îndoială ordinele directe, nici măcar atunci când nu îmi plac deloc. Ca să nu existe niciun fel de confuzie, să îţi fie clar că personal nu împărtăşesc entuziasmul preşedintelui de a te implica în această chestiune.

Rachel nu putea face altceva decât să se uite ţintă la bărbatul de lângă ea. „Am zburat cinci mii de kilometri ca să am parte de o asemenea ospitalitate?” În fond, individul nu era un stăpân absolut pe moşia proprie. Se hotărî să îi dea o replică pe măsură:

— Cu tot respectul, vă spun că *şi eu* mă aflu sub ordinele preşedintelui. Nu mi s-a comunicat care e scopul prezenţei mele aici. Am efectuat această călătorie cu cele mai bune intenţii.

— Bine, zise Ekstrom. Atunci vă voi vorbi pe şleau.

— Chiar aţi început să faceţi asta!

Replica dură păru să îl întărâte şi mai mult pe directorul administrativ. Individul încetini ritmul o clipă, ca să îşi studieze mai îndeaproape musafira. Apoi, ca un şarpe care îşi desface inelele, scoase un oftat din rărunchi şi mări la loc pasul:

— Înţelege bine, reluă el discursul, că te afli aici, în locul unde se desfăşoară un proiect secret al NASA, împotriva voinţei mele. Nu numai că reprezinţi NRO, o agenţie al cărei director se bucură să desconsidere angajaţii NASA socotindu-i nişte copii handicapaţi, dar mai eşti şi fata omului care şi-a făurit un stindard personal de luptă din distrugerea agenţiei mele. Acesta ar trebui să fie momentul de triumf al NASA; personalul din subordinea mea a fost îndelung criticat în ultima vreme, aşa că merită acest moment de glorie. Oricum, datorită unui val de scepticism al cărui creastă e reprezentată de tatăl *tău,* NASA se găseşte în situaţia politică în care oamenii mei dedicaţi sunt obligaţi să împartă lumina reflectoarelor cu o mână de oameni de ştiinţă civili şi cu fata omului care încearcă să ne distrugă.

„Eu nu sunt tata”, vru Rachel să ţipe, însă acum nu era

momentul să ţină o dezbatere pe teme politice cu şeful NASA.

— N-am venit aici ca să mă aflu în lumina reflectoarelor, domnule!

Ekstrom o privi încruntat:

— S-ar putea să nu ai de ales.

Comentariul o luă prin surprindere. Deşi preşedintele Herney nu specificase nimic despre vreun ajutor acordat de ea în mod „public”, William Pickering dăduse glas bănuielii că Rachel ar putea fi folosită drept pion politic.

— Aş vrea să ştiu ce am de făcut aici, ceru ea să afle.

— Şi eu. Nu deţin o asemenea informaţie.

— Pardon?

— Preşedintele mi-a cerut să te informez complet asupra descoperirii noastre în clipa în care ajungi aici. Ce anume vrea să faci este o chestiune care vă priveşte doar pe voi doi.

— Mi-a povestit că Sistemul vostru de Observare a Pământului a descoperit ceva.

Ekstrom se uită la ea pieziş:

— Cât de bine cunoşti proiectul EOS?

— EOS reprezintă o constelaţie de cinci sateliţi care scrutează suprafaţa solului terestru în moduri diferite, prin cartografiere oceanică, prin analiza erorilor geologice, prin observarea topirii calotei polare, prin localizarea rezervelor fosile…

— Bine, o întrerupse Ekstrom, care nu părea deloc impresionat. Deci ştii ceva de ultimul adaos la constelaţia EOS? Se numeşte PODS (The Polar Orbiting Density Scanner).

Rachel încuviinţă. PODS fusese proiectat să ajute la măsurarea efectelor încălzirii globale.

— Din câte am înţeles, PODS măsoară grosimea şi duritatea calotei polare de gheaţă?

— Cam aşa ceva. Foloseşte tehnologia benzilor spectrale pentru scanări de densităţi compozite ale unor zone mari şi pentru a găsi anomalii de duritate în gheaţă, cum ar fi topiri

interne, fisuri mari, zone apoase, toate acestea indicând o încălzire globală.

Rachel cunoştea procedeul de scanare a densităţilor compozite. Semăna cu un ultrasunet subteran. Sateliţii NRO folosiseră o tehnologie similară pentru a cerceta variaţiile de densitate ale subsolului în Europa de Est şi pentru a localiza gropile comune, preşedintele obţinând astfel confirmarea epurărilor etnice.

— Cu două săptămâni în urmă, zise Ekstrom, PODS a trecut peste banchiza de gheaţă şi a depistat o anomalie de densitate care părea total diferită de ceea ce ne-am fi aşteptat noi să vedem. La şaizeci de metri adâncime sub suprafaţă, perfect îmbinată într-o matrice de gheaţă solidă, PODS a descoperit ceea ce părea o globulă imensă cu diametrul de circa trei metri.

— Un buzunar de apă?

— Nu. Nu era lichidă. Ciudat, dar această anomalie era *mai dură* decât gheaţa.

Rachel făcu o pauză:

— Deci… este un bolovan sau ceva de genul ăsta?

Ekstrom încuviinţă:

— În esenţă, da.

Rachel aşteptă explozia, dar aceasta nu veni. „Mă aflu aici pentru că NASA a găsit o bucată de stâncă în gheaţă?”

— Ne-am emoţionat abia când PODS a calculat densitatea acestui bolovan. Am trimis imediat o echipă aici să analizeze piatra. S-a dovedit că roca din gheaţa de sub noi este semnificativ *mai densă* decât oricare altă rocă găsită pe insula Ellesmere. Ea este, de fapt, mai densă decât orice gen de rocă de pe o rază de şase sute de kilometri.

Rachel se uită la gheaţa de sub picioare, imaginându-şi acel bolovan uriaş acolo jos, undeva.

— Vreţi să spuneţi că cineva a *mutat* roca aici?

Ekstrom păru amuzat de naivitatea întrebării ei:

— Piatra aia cântăreşte peste opt sute de tone. Este închisă într-o carapace de *şaizeci* de metri adâncime de

gheaţă solidă, ceea ce înseamnă că este aici, neatinsă, de peste trei sute de ani.

Rachel se simţea deja obosită. Îl urmă pe directorul administrativ spre capătul unui coridor lung şi îngust, trecând printre doi angajaţi NASA înarmaţi care stăteau de pază. Se uită la Ekstrom.

— Presupun că există o explicaţie logică pentru prezenţa acestei pietre aici... şi pentru tot secretul ăsta!?!

— Categoric că da, răspunse, destul de sec, Ekstrom. Piatra descoperită de PODS este un meteorit.

Rachel se opri la intrarea în coridor şi făcu ochii mari:

— Un *meteorit?*

O încercă instantaneu dezamăgirea. Un meteorit nu părea un lucru atât de important încât să explice entuziasmul de nedescris al preşedintelui. „Va justifica această descoperire, doar ea singură, cheltuielile şi eşecurile NASA din trecut?” La ce se gândise Herney? Adevărat, meteoriţii erau raritäţi pe Pământ, dar NASA făcuse astfel de descoperiri tot timpul.

— Acest meteorit e unul dintre cei mai mari care s-au descoperit vreodată, îi explică Ekstrom, stând ţeapăn în faţa ei. Noi credem că e un fragment dintr-un meteorit mai mare despre care se ştie că a căzut în Oceanul Arctic, în anii 1700. Cel mai probabil, această piatră a fost aruncată ca un rest în urma impactului cu oceanul, a aterizat pe gheţarul Milne şi a fost treptat îngropată de zăpada căzută în ultimii trei sute de ani.

Rachel se încruntă. Descoperirea nu schimba nimic. Avea tot mai acut sentimentul că era martoră la o cascadorie publicitară supraestimată plănuită de Casa Albă şi de o agenţie NASA disperată; două entităţi suferinde care încercau să aducă o descoperire oarecare la nivelul unei victorii NASA devastatoare.

— Nu pari prea impresionată, observă Ekstrom.

— Cred că mă aşteptam... la altceva.

Ochii directorului administrativ se îngustară.

— Un meteorit de o asemenea mărime este o

descoperire foarte rară, domnişoară Sexton. În lume sunt doar câţiva mai mari.

— Înţeleg…

— Dar nu *mărimea* meteoritului ne incită.

Rachel se uită în sus.

— Dacă mă laşi să termin, continuă el, vei afla că *acest* meteorit are unele caracteristici care n-au mai fost observate la altul. Indiferent că e mic sau mare. Îi făcu semn să meargă mai departe pe coridor. Şi acum, dacă mă vei urma, îţi voi prezenta pe cineva mai calificat decât mine să discute despre această descoperire.

Rachel era nedumerită:

— Cineva mai calificat decât directorul administrativ al NASA?

Ekstrom o ţintui cu privirea:

— Mai calificat, domnişoară Sexton, în ceea ce priveşte lucrurile prin perspectiva faptului că e un civil. Pentru că eşti un analist profesionist de date, am presupus că preferi să obţii aceste date dintr-o sursă *nepartizană.*

„Touché.” Rachel bătu în retragere.

Îl urmă pe directorul administrativ de-a lungul coridorului îngust, până ce acesta se înfundă în dreptul unei pânze negre, grele. Dincolo de paravan se auzea ecoul murmurului unei mulţimi de voci, de parcă acestea s-ar fi găsit într-un uriaş spaţiu deschis.

Fără a scoate vreo vorbă, Ekstrom întinse mâna şi trase draperia-paravan deoparte. O lumină puternică o orbi instantaneu pe Rachel.

Ezitând, păşi înainte, mijindu-şi ochii. Ajustându-şi privirea la intensitatea luminoasă, Rachel inspectă repede încăperea masivă din faţa ei şi scoase un icnet de uimire.

— Doamne, şopti ea.

„Ce este cu acest loc?”

20

Studioul CNN de lângă Washington, D.C., este unul dintre cele 212 răspândite în întreaga lume şi conectate prin satelit cu sediul general al Turner Broadcasting System din Atlanta.

La ora 13.45 limuzina senatorului Sedgewick Sexton fusese parcată în spaţiul special. În timp ce cobora din vehicul şi se îndrepta în pas vioi către intrare, Sexton se simţea extrem de mândru. El şi Gabrielle fură întâmpinaţi de un producător CNN cu o burtă imensă, care avea faţa toată lăţită într-un zâmbet.

— Domnule senator Sexton, rosti producătorul. Bine aţi venit! Am ştiri importante. Tocmai am aflat pe cine trimite Casa Albă să vă fie adversar în această misiune.

Omul rânji iar:

— Sper că sunteţi într-o dispoziţie de zile mari.

Făcu semn prin geamul despărţitor către studio.

Sexton privi prin geam şi fu cât p-aci să leşine. Dintr-un nor de fum provenind de la ţigară se holba la el cel mai urât chip din politica americană:

— Marjorie Tench? izbucni Gabrielle. Ce naiba caută *ea* aici?

Sexton n-avea nici cea mai vagă idee, însă, indiferent de motiv, prezenţa ei aici reprezenta o veste extraordinară, un indiciu clar al disperării preşedintelui. Din ce alt motiv şi-ar fi trimis preşedintele principalul consilier în prima linie a bătăliei? Casa Albă trecuse la atacul cu armele grele, iar Sexton nu putea decât să se bucure de această oportunitate.

„Cu cât mai sus e duşmanul, cu atât mai amară îi e căderea.”

Sexton nu se îndoia că Tench e un oponent viclean, însă, privind-o pe acea femeie, nu se putea gândi la altceva decât la faptul că preşedintele comisese o gravă eroare de

judecată. Marjorie Tench arăta înfiorător. Aşa cum stătea tolănită pe fotoliu, cu ţigara în gură, cu braţul drept mişcându-se lent înainte şi înapoi către buzele subţiri, semăna cu o imensă călugăriţă care alăpta.

„Isuse, îşi spuse Sexton, uite un exemplu clar de persoană care ar trebui să iasă în public doar la emisiuni radio."

De câteva ori Sedgewick Sexton o zărise pe consiliera principală a Casei Albe în reviste, şi de fiecare dată nu-i venise să-şi creadă ochilor că aceea era una din cele mai puternice persoane din Washington.

— Nu-mi place chestia asta, îi şopti Gabrielle.

Sexton abia dacă o auzi. Cu cât se gândea mai mult la ocazie, cu atât îi plăcea mai mult. Mai importantă decât chipul respingător din mass-media al lui Marjorie era reputaţia ei legată de un aspect-cheie: Marjorie Tench era extrem de vehementă când vorbea despre rolul conducătorului Americii în viitor – acesta nu putea fi asigurat decât prin superioritate tehnologică. Era o suporteră înfocată a programelor de cercetare-dezvoltare guvernamentale din sectorul de înaltă tehnologie şi, mai important, al NASA. Mulţi credeau că tocmai presiunea din spatele uşilor închise exercitată de Tench fusese ingredientul care îl determinase pe preşedinte să susţină atât de puternic agenţia spaţială aflată în degringoladă.

Sexton se întrebă dacă nu cumva preşedintele nu o pedepsea acum pe Tench pentru toate sfaturile proaste pe care i le-a dat pentru sprijinirea NASA. „Oare să fi hotărât el să-şi arunce principalul consilier în gura lupilor?"

Gabrielle Ashe o studie pe Marjorie Tench prin geam şi se simţi din ce în ce mai neliniştită. Femeia era din cale afară de deşteaptă şi însemna o lovitură neaşteptată. Cele două fapte aveau darul de a-i alerta toate simţurile. Dacă se lua în consideraţie poziţia ei faţă de NASA, trimiterea la bătaie contra senatorului Sexton părea o greşeală. Însă era clar că preşedintele nu era un prost. Ceva îi spunea lui Gabrielle că

acea confruntare avea să se sfârşească rău pentru ei.

Observase deja cum senatorului îi sticliseră ochii de bucurie, un fapt care nu îi diminua nicicum îngrijorarea. Sexton avea obiceiul de a depăşi limitele când se simţea prea sigur de sine. Problema NASA adusese un binevenit salt în sondaje, dar Sexton împinsese prea mult chestiunea către limite în ultima vreme. Multe campanii fuseseră pierdute de candidaţii care voiau un knockout, când tot ce le-ar fi trebuit ar fi fost să termine runda.

Producătorul părea nerăbdător să urmărească vărsarea de sânge:

— Haideţi să vă pregătim, domnule senator!

Când Sexton trecu pe lângă ea, îndreptându-se către studio, Gabrielle îl prinse de mânecă.

— Ştiu la ce vă gândiţi, şopti ea. Fiţi mai inteligent decât ea, dar nu întreceţi măsura.

— Să întrec măsura? Eu?

Sexton zâmbi:

— Amintiţi-vă că această femeie e foarte pricepută în ceea ce face.

Senatorul îi rânji cu subînţeles:

— Şi eu.

21

Camera principală care avea un aspect de peşteră a habisferei NASA ar fi constituit o privelişte stranie, în orice loc de pe faţa pământului, însă faptul că ea exista pe o insulă de gheaţă din Arctica era cu atât mai greu de înţeles pentru Rachel.

Privind în sus, în domul futurist construit din panouri albe triunghiulare întrepătrunse, simţi că intrase într-un sanatoriu de dimensiuni colosale. Pereţii se arcuiau în jos către o podea din gheaţă, pe care o adevărată armată de lămpi halogene stăteau ca nişte santinele împrăştiate peste tot, aruncând o lumină orbitoare în jurul lor şi oferind întregii încăperi o luminozitate spectrală.

Pe podeaua de gheaţă şerpuiau benzi din spumă rigidă neagră pe post de traverse prin labirintul de staţii ştiinţifice de lucru. În mijlocul echipamentelor electronice, treizeci sau patruzeci de angajaţi NASA, îmbrăcaţi în alb din cap şi până în picioare, munceau din greu şi discutau între ei emoţionaţi. Rachel simţi imediat tensiunea din încăpere.

Era emoţia unei noi descoperiri.

Parcurgând împreună cu Ekstrom cercul exterior al domului, Rachel observă privirile neplăcut surprinse ale celor care o recunoşteau. Şoaptele lor reverberau clar în spaţiul cavernos.

„Nu e fata senatorului Sexton?

Ce naiba caută ea aici?

Nu-mi vine să cred că directorul administrativ poate să stea de vorbă cu ea!”

Rachel aproape că se aştepta să zărească păpuşi *voodoo* ale tatălui ei spânzurate pretutindeni. Animozitatea din jur nu reprezenta, în orice caz, singura sursă de tensiune din atmosferă. Se putea sesiza clar o anumită încredere nemăsurată – ca şi cum NASA ştia prea bine cine avea să râdă la urmă.

Directorul administrativ o conduse pe Rachel către un şir de mese unde un bărbat stătea singur în faţa unui computer. Omul era îmbrăcat cu un combinezon flauşat negru, cu glugă şi încălţat cu bocanci grei de navigator, o îmbrăcăminte total diferită de hainele de vreme rea pe care ceilalţi angajaţi NASA le purtau. Stătea cu spatele la toţi cei de acolo.

Ekstrom îi ceru lui Rachel să aştepte, în vreme ce el se duse să stea de vorbă cu străinul. După o clipă, individul în combinezon dădu din cap şi dădu o comandă pentru a închide computerul la care lucra. Directorul administrativ se întoarse.

— De aici, te preia domnul Tolland, îi zise el. E un alt personaj recrutat de preşedinte, aşa că voi doi ar trebui să vă înţelegeţi de minune. Vin şi eu lângă voi mai târziu.

— Mulţumesc.

— Presupun că ai auzit de Michael Tolland!

Rachel ridică din umeri. Mintea ei continua să se concentreze asupra lucrurilor extraordinare care o înconjurau şi i se părea cu totul extraordinar.

— Numele nu-mi spune nimic.

Individul în combinezon ajunse lângă ei şi le zâmbi:

— Nu vă spune nimic?

Avea o voce puternică şi prietenoasă.

— E cea mai bună veste din această zi. Mi se părea că nu voi mai avea niciodată ocazia să fac o primă impresie bună.

Când se uită la individ, Rachel avu senzaţia că rămâne pironită locului. Recunoscu instantaneu faţa arătoasă a bărbatului. La fel ca toată America, de altfel.

— Oh, îngăimă ea, roşind în vreme ce bărbatul îi strângea mâna. Sunteţi *acel* Michael Tolland.

Când preşedintele îi spusese că recrutase specialişti civili, de vârf, ca să certifice descoperirea NASA, Rachel îşi imaginase un grup de maniaci cu minţi strălucite şi cu propriile calculatoare personalizate. Michael Tolland era exact opusul unei asemenea imagini. Una dintre cele mai cunoscute „celebrităţi ale ştiinţei” din America zilelor

noastre, Tolland era producătorul unui documentar intitulat *Amazing Seas,* în timpul căruia punea telespectatorii faţă în faţă cu fenomene oceanice uimitoare – vulcani subacvatici, viermi marini lungi de trei metri, valuri subacvatice ucigaşe. Mass-media îl caracteriza pe Tolland ca un amestec de Jacques Cousteau şi Carl Sagan, creditând entuziasmul lui de cunoscător nepretenţios şi gustul pentru aventură ca pe o formulă care aruncase emisiunea în vârful tuturor audienţelor. În acelaşi timp, criticii trebuiau să admită că înfăţişarea lui, dar şi charisma sa contribuiau în bună măsură la audienţa pe care o avea.

— Domnule Tolland… începu Rachel, căutându-şi cuvintele. Eu sunt Rachel Sexton.

Tolland îi zâmbi încântat dar ascunzându-şi o uşoară grimasă:

— Bună, Rachel. Spune-mi Mike!

Rachel se trezi dintr-odată incapabilă să scoată vreun sunet. Evenimentele din ultima zi îşi spuneau cuvântul… habisfera, meteoritul, secretele, trezirea faţă în faţă cu o vedetă de televiziune.

— Sunt surprinsă să te întâlnesc aici, rosti ea, încercând să-şi revină. Când preşedintele mi-a spus că a recrutat civili pentru certificarea unei descoperiri NASA, cred că mă aşteptam să văd…

Ezită.

— Oameni de ştiinţă *adevăraţi?*

Rachel se îmbujoră, îngrozită:

— Nu asta am vrut să spun.

— Nu-ţi face griji, o linişti Tolland. Numai de asta am avut parte de când am ajuns aici.

Directorul administrativ se scuză, promiţând să revină mai târziu. Tolland se întoarse spre Rachel cu o expresie de curiozitate pe chip.

— Ekstrom mi-a spus că tatăl tău e senatorul Sexton!

Rachel încuviinţă. „Din nefericire!”

— Un spion Sexton în spatele liniilor inamice?

— Liniile frontului nu sunt întotdeauna trasate acolo unde

se aşteaptă lumea. Tăcere. Spune-mi, continuă repede Rachel, ce caută un oceanograf de renume mondial pe un gheţar împreună cu o grămadă de oameni de ştiinţă NASA?

Tolland chicoti:

— Păi, un individ care semăna mult cu preşedintele m-a rugat să-i fac o favoare. Am deschis gura vrând să-i spun: „Du-te dracului”, dar tot ce a ieşit a fost un: „Da, domnule”.

Rachel izbucni în râs, pentru prima dată în acea dimineaţă:

— Bine ai venit în club!

Deşi cele mai multe vedete păreau mici de statură, Rachel avea sentimentul că Michael Tolland părea mai înalt. Ochii lui căprui erau la fel de iscoditori şi de pasionaţi ca pe micul ecran, iar vocea purta în ea, cu modestie, aceeaşi căldură şi acelaşi entuziasm. Cu aspectul unui bărbat de patruzeci şi cinci de ani atletic şi călit de vreme, Michael Tolland avea un păr negru bogat care îi cădea mereu ca un zuluf peste frunte. Avea o atitudine de om mândru şi lipsit de griji care trăda o încredere şi siguranţă de sine. Când îi strânsese mâna, asperităţile din palmă îi amintiseră lui Rachel că nu era o personalitate „moale” tipică televiziunii, ci mai degrabă un om încercat al mării şi un cercetător al naibii de înclinat spre practică.

— Ca să fiu sincer, recunoscu Tolland, destul de sfios, cred că am fost recrutat mai mult pentru celebritatea mea decât pentru experienţa ştiinţifică pe care o am. Preşedintele mi-a cerut să vin şi să realizez un documentar pentru el.

— Un documentar? Despre un *meteorit?* Dar tu eşti oceanograf.

— Exact asta i-am spus şi eu! Însă mi-a răspuns că el nu ştie de existenţa vreunui documentarist specializat pe meteoriţi. Mi-a explicat că implicarea mea ar aduce o imensă credibilitate acestei descoperiri. Se pare că are de gând să transmită documentarul meu ca parte a marii conferinţe de presă din noaptea asta, când va anunţa descoperirea.

„Un purtător de cuvânt celebru.” Rachel înţelese pe deplin manevrele politice iscusite ale lui Zach Herney. NASA era adesea acuzată că foloseşte un limbaj de neînţeles pentru marele public. Nu şi în noaptea aceasta. Casa Albă adusese un maestru al comunicării ştiinţifice, un chip pe care americanii îl cunoşteau deja şi în care aveau încredere când venea vorba despre ştiinţă.

Tolland arătă cu mâna către un colţ îndepărtat al domului, unde se monta un decor pentru presă. Pe gheaţă fusese pus un covor albastru, camere de televiziune, reflectoare de studio şi o masă lungă, cu mai multe microfoane. Cineva tocmai atârna ca decor un poster cu un imens drapel american.

— Astea sunt pregătirile pentru această noapte, îi explică el. Directorul administrativ al NASA şi o parte din oamenii de ştiinţă de vârf ai lui vor fi conectaţi *live* prin satelit cu Casa Albă, astfel încât să participe la transmisiunea în direct de la ora opt.

„Convenabil”, îşi zise Rachel, mulţumită să afle că Zach Herney nu intenţionase să oblitereze complet NASA din scenariul marelui anunţ.

— Aşadar, rosti Rachel oftând, are de gând cineva să îmi spună, în sfârşit, şi mie ce e atât de nemaipomenit la meteoritul ăsta?

Tolland se încruntă şi îi zâmbi misterios:

— De fapt, ceea ce e nemaipomenit la acest meteorit trebuie *văzut,* nu explicat.

Îi făcu semn să îl urmeze către zona învecinată de lucru.

— Tipul care stă aici are o mulţime de mostre pe care ţi le poate arăta.

— Mostre? Chiar aveţi *mostre* ale meteoritului?

— Categoric. Am făcut ceva foraje. De fapt chiar primele mostre au fost cele care au alertat NASA avertizând-o despre importanţa descoperirii.

Neştiind ce o aştepta, Rachel îl urmă pe Tolland în zona de lucru. Locul părea pustiu. O ceaşcă de cafea se odihnea pe un birou plin de mostre de rocă, şublere şi alte

dispozitive de măsură şi diagnosticare. Din cafea ieşeau aburi.

— Marlinson! strigă Tolland, căutându-l cu privirea.

Niciun răspuns. Scoase un oftat de frustrare şi se întoarse spre Rachel:

— Probabil că s-a rătăcit căutând frişcă pentru cafea. Îţi spun, am făcut postuniversitara la Princeton cu tipul ăsta şi avea bunul obicei de a se pierde în propriul dormitor. Acum e deţinător al Medaliei Naţionale pentru Ştiinţă în Astrofizică. Imaginează-ţi!

Rachel o luă pe ghicite:

— Marlinson? Nu cumva te referi la faimosul Corky Marlinson?

Tolland râse:

— El în persoană.

Rachel era uluită:

— Corky Marlinson e *aici?*

Teoriile lui Marlinson despre câmpurile gravitaţionale erau deja legende printre inginerii de sateliţi ai NRO.

— Marlinson e unul dintre recruţii civili ai preşedintelui?

— Mda, unul dintre oamenii de ştiinţă *adevăraţi.*

„Aşa e, adevăraţi”, îşi zise Rachel. Corky Marlinson era un tip strălucit şi foarte respectat.

— Incredibilul paradox al lui Corky, îi zise Tolland, este că îţi poate da distanţa până la Alpha Centauri în milimetri, dar nu-şi poate face nod la propria cravată.

— Port cravate cu nod prefabricat! lătră o voce înfundată, profundă, în apropierea lor. Eficienţa înaintea stilului, Mike! Voi, ăştia de la Hollywood, nu înţelegeţi aşa ceva!

Rachel şi Tolland se întoarseră către omul care acum ieşea din spatele unui perete mare de echipamente electronice. Era un tip scund şi rotund, semănând cu un câine boxer cu ochi bulbucaţi şi o pieptănătură dată peste cap. Individul se opri brusc zărindu-i pe cei doi împreună.

— Isuse Hristoase, Mike! Suntem la blestematul ăsta de Pol Nord şi tu chiar şi aici reuşeşti să te întâlneşti cu femei superbe. Ştiam eu că ar fi trebuit să mă fac om de

televiziune!

Michael Tolland era vizibil stânjenit:

— Domnişoară Sexton, vă rog să îl scuzaţi pe doctorul Marlinson. Ceea ce îi lipseşte din tact se compensează mai mult decât suficient cu biţi total inutili de informaţie despre universul nostru.

Corky se apropie:

— E o adevărată plăcere, doa'nă. Nu v-am reţinut numele!

— Rachel, se recomandă ea. Rachel Sexton.

— Sexton?

Corky scoase un soi de icnet jucăuş:

— Sper că nu e vreo legătură cu senatorul ăla obtuz şi depravat!

Tolland se strâmbă:

— De fapt, Corky, senatorul Sexton este tatăl lui Rachel.

Corky se opri din râs şi făcu o grimasă:

— Ştii, Mike, chiar că nu e de mirare că n-am avut niciodată noroc la femei.

22

Corky Marlinson îi pofti pe cei doi în spaţiul lui de lucru şi începu să caute printre unelte şi mostre de rocă. Se mişca precum un arc întins care era pe punctul de a se rupe.

— Gata, rosti el, tremurând de emoţie. Domnişoară Sexton, sunteţi pe punctul de a primi cea de-a treizeci şi doua lecţie introductivă despre meteorit a lui Corky Marlinson.

Tolland îi făcu lui Rachel semn cu ochiul să aibă răbdare:

— Suportă-l. Omul chiar a vrut să fie actor!

— Mda, şi Mike a vrut să fie un om de ştiinţă respectabil.

Corky pivotă pe loc, scoase la iveală trei mostre mici de rocă şi le alinie pe birou:

— Acestea sunt cele trei clase principale de meteoriţi de pe planetă.

Rachel se uită la pietre. Toate păreau nişte sferoide bizare de mărimea unei mingi de golf. Fiecare fusese despicat la jumătate pentru a i se vedea secţiunea transversală.

— Toţi meteoriţii, continuă Corky, sunt alcătuiţi din cantităţi variabile de aliaj nichel-fier, silicaţi şi sulfaţi. Noi le clasificăm pe baza rapoartelor dintre cantităţile de metale şi cele de silicaţi.

Rachel avea deja sentimentul că lecţia introductivă a lui Corky Marlinson avea să dureze mai mult de treizeci de secunde.

— Prima mostră de aici, reluă Corky, arătând înspre o piatră lucitoare şi neagră ca smoala, este un meteorit pe bază de fier. Foarte greu. Amicul ăsta prăpădit a aterizat în Antarctica acum câţiva ani.

Rachel studie meteoritul. Cu siguranţă arăta ca provenind din altă lume – un bulgăre de fier greoi, cenuşiu, a cărui crustă exterioară era arsă şi înnegrită.

— Chestia aia înnegrită se numeşte crustă de fuziune,

explică Corky. Este rezultatul unei încălziri extreme care se produce atunci când meteoritul traversează atmosfera noastră. Toţi meteoriţii prezintă o asemenea negreală.

Se îndreptă repede spre următoarea mostră:

— Acesta este ceea ce noi denumim un meteorit rocă-fier.

Rachel privi cu atenţie mostra, observând că şi aceasta era înnegrită prin exterior. Oricum, mostra avea o nuanţă uşor verzuie, iar secţiunea transversală arăta ca un un colaj de fragmente colorate, ascuţite, asemănător unui puzzle de tip caleidoscop.

— Drăguţ, zise Rachel.

— Glumiţi, e de-a dreptul *minunat!*

Corky îi explică preţ de un minut despre conţinutul ridicat de olivină (Silicat complex de magneziu şi fier), mineralul care oferea acea nuanţă verzuie, apoi se întinse simulând dramatismul către a treia şi ultima mostră, pe care i-o dădu lui Rachel.

Aceasta ţinu ultimul meteorit în palmă. Roca avea o culoare gri-maronie şi semăna cu granitul. Părea mai grea decât o rocă terestră, dar nu cu mult. Singurul indiciu al faptului că însemna altceva decât o rocă normală era dat de crusta de fuziune – suprafaţa exterioară arsă.

— Acesta, rosti Corky cu emfază, este un meteorit pietros. Este cea mai banală clasă de meteoriţi. Peste nouăzeci la sută din rocile extraterestre găsite pe planetă fac parte din această categorie.

Rachel era surprinsă. Întotdeauna îşi imaginase că meteoriţii arătau precum cel din prima categorie – nişte bulgări metalici cu aspect extraterestru. Roca din mâna ei arăta cât se poate de pământeană. Dincolo de exteriorul înnegrit, părea mai degrabă o piatră desprinsă de pe o plajă.

Ochii lui Corky se făcuseră mari de emoţie.

— Meteoritul îngropat în gheaţă aici, în Milne, este un meteorit pietros – seamănă mult cu cel din palma dumneavoastră. Meteoriţii pietroşi par aproape identici cu

sordidele noastre pietre pământene, ceea ce îi face dificil de observat. De obicei sunt un amestec de silicaţi uşori – feldspar, olivină, piroxenă. Nimic prea interesant.

„Mie-mi spui”, gândi Rachel, dându-i mostra înapoi.

— Ăsta arată ca o piatră pe care cineva a uitat-o în foc.

Corky izbucni în râs:

— Un foc *al naibii* de mare! Nici măcar cel mai mare furnal construit vreodată de mâna omului nu se apropie de căldura simţită de un meteorit care traversează atmosfera. Sunt pur şi simplu devastaţi!

Tolland îi oferi lui Rachel un zâmbet de simpatie:

— Asta este partea bună.

— Imaginaţi-vă, reluă Corky, luând mostra de meteorit de la Rachel. Să ne închipuim că micuţul ăsta drăguţ este de mărimea unei case.

Ridică mostra sus deasupra capului:

— Bine… este în spaţiu… plutind în jurul sistemului nostru solar… îmbăiat în frigul spaţial de minus o sută de grade Celsius.

Tolland chicotea în sinea lui, părând a mai fi fost martor la scena prin care Corky demonstra cum a ajuns meteoritul pe insula Ellesmere.

Corky începu să coboare piatra.

— Meteoritul nostru se îndreaptă spre Pământ… şi se apropie foarte mult… e prins de forţa noastră gravitaţională… accelerează… accelerează…

Rachel privi cum Corky măreşte viteza cu care cobora meteoritul, mimând acceleraţia gravitaţională.

— Acum se mişcă repede, exclamă Corky. Peste cincisprezece kilometri pe secundă – şaizeci de mii de kilometri pe oră! La 135 de kilometri deasupra suprafeţei Pământului, meteoritul începe să se frece de atmosfera terestră.

Corky scutură violent mostra, în vreme ce o cobora spre gheaţă:

— Când ajunge la sub o sută de kilometri începe să lumineze! Acum densitatea atmosferică e în creştere, iar

frecarea este incredibilă! Aerul din jurul meteoritului devine incandescent şi materialul de la suprafaţă începe să se topească din cauza căldurii. Corky începu să scoată tot soiul de şuierături şi de sfârâituri. Acum trece de borna de optzeci de kilometri, iar exteriorul se încălzeşte la peste o mie opt sute de grade Celsius!

Rachel îl privi, nevenindu-i să-şi creadă ochilor cum astrofizicianul câştigător al unui premiu prezidenţial scutură meteoritul cu mai multă furie, scoţând tot felul de sunete copilăreşti.

— Şaizeci de kilometri! Acum Corky ţipa. Meteoritul nostru întâlneşte zidul atmosferic. Aerul e prea dens! încetineşte violent, cu o forţă de deceleraţie care are de peste trei sute de ori forţa gravitaţională!

Corky scoase un sunet ascuţit ca de frâne şi îşi încetini brusc mişcarea mâinii.

— Meteoritul se răceşte instantaneu şi încetează să mai lumineze. Am ajuns la zborul negru! Suprafaţa meteoritului se întăreşte de la starea topită la starea de crustă de fuziune înnegrită.

Rachel îl auzi pe Tolland cum hohotea încet, în vreme ce Corky îngenunche pe gheaţă pentru a pregăti lovitura de graţie – impactul cu solul terestru.

— Acum, reluă Corky, imensul nostru meteorit traversează stratul inferior al atmosferei… În genunchi, coborî meteoritul spre sol cu o mişcare de arc a mâinii. Se îndreaptă spre Oceanul Arctic… În plan oblic… cade… pare că va rata oceanul… cade… şi… Loveşte mostra de sol. BUM!

Rachel tresări.

— Impactul e cataclismic! Meteoritul explodează. Fragmentele lui zboară peste tot, împrăştiindu-se peste ocean. Corky trecu la mişcări încete, învârtind mostra peste oceanul invizibil spre piciorul lui Rachel. O bucată continuă să se învârtească, rotindu-se către insula Ellesmere… Aduse piatra în dreptul călcâiului ei. Ratează oceanul, se lovi de pământ… Mişcă piatra în sus şi peste limba

pantofului ei, apoi o opri în dreptul gleznei. În cele din urmă ajunse pe gheţarul Milne, unde zăpada şi gheaţa îl acoperiră în grabă, protejându-l astfel de eroziunea atmosferică.

Corky se ridică zâmbind.

Rachel rămăsese cu gura căscată. Impresionată, izbucni în râs.

— Ei bine, doctore Marlinson, explicaţia asta a fost extraordinar de...

— Lucidă? îi sugeră Corky.

— Ăsta e cuvântul.

Corky îi dădu mostra înapoi:

— Uitaţi-vă la secţiunea transversală!

Rachel studie interiorul rocii pentru o clipă, dar nu văzu nimic.

— Pune-o în lumină, o sfătui Tolland cu vocea lui caldă şi amabilă. Şi priveşte-o îndeaproape!

Rachel îşi apropie piatra de ochi şi o roti înspre puternicele becuri cu halogen de deasupra. Acum văzu – mici globule metalice care sclipeau în piatră. Zeci de astfel de globule erau împrăştiate de-a lungul secţiunii transversale, ca nişte picături minuscule de mercur, fiecare dintre ele având un diametru milimetric.

— Aceste bule mici se numesc „condrule”, îi mai explică Corky. Şi ele se găsesc *numai* în meteoriţi.

Rachel se zgâi la acele bobiţe:

— Cu certitudine n-am văzut niciodată ceva similar într-o rocă terestră.

— Şi nici nu veţi mai vedea! îi confirmă Corky. Condrulele sunt structuri geologice care nu există pe Terra. Unele condrule sunt foarte, foarte vechi – poate făcute din unele dintre cele mai timpurii materiale din univers. Alte condrule sunt mult mai tinere, precum cele din palma dumneavoastră. Condrulele din acel meteorit sunt vechi de doar 190 de milioane de ani.

— O sută nouăzeci de milioane de ani înseamnă *tinere?*

— La naiba, da! În termeni cosmologici asta înseamnă

ieri. Cel mai important lucru în acest moment este că această mostră conţine *condrule* – o dovadă concludentă a naturii meteoritice.

— Bine, interveni Rachel. Condrulele sunt concludente. Am priceput.

— Şi, în cele din urmă, continuă Corky, oftând, dacă crusta de fuziune şi condrulele nu vă conving, noi, astronomii, dispunem de o metodă infailibilă de a confirma originea meteoritică.

— Anume?

Corky ridică din umeri:

— Pur şi simplu folosim un microscop cu polarizare petrografică, un spectrometru cu fluorescenţă în raze X, un analizor cu activare prin neutroni sau un spectrometru cu plasmă de inducţie prin cuplare ca să măsurăm rapoartele feromagnetice.

Tolland oftă:

— Acum se dă în spectacol! Ce vrea Corky să spună e că putem dovedi că o rocă e meteorit pur şi simplu analizându-i compoziţia chimică.

— Hei, băieţaş de ocean! sări Corky. Hai să lăsăm ştiinţa pe mâna oamenilor de ştiinţă, bine?

Se întoarse imediat spre Rachel:

— În rocile terestre, elementul mineral nichel apare fie în procentaje extrem de ridicate, fie în procentaje extrem de coborâte; nicidecum în gama de mijloc. Cu toate astea, în meteoriţi, conţinutul de nichel cade în gama medie de valori. Ca atare, dacă analizăm o mostră şi descoperim că nichelul se află, asemenea conţinutului, în gama medie, putem garanta fără nicio urmă de îndoială că acea mostră este un meteorit.

Rachel era deja exasperată:

— Am înţeles, domnilor, cum stă treaba cu crustele de fuziune, condrulele, conţinutul de nichel în gama medie, toate acestea dovedind că provine din spaţiu. Am priceput totul.

Puse mostra înapoi pe masa lui Corky:

— Dar, la urma urmei, de ce sunt eu aici?

Corky oftă din rărunchi.

— Vreţi să vedeţi o mostră din meteoritul pe care NASA l-a descoperit în gheaţa de sub noi?

„Înainte de a muri aici, vă rog.”

De această dată Corky îşi introduse mâna în buzunarul de la piept şi scoase o piatră mică, în formă de disc. Felia de rocă semăna cu un CD; avea o grosime de circa un centimetru şi părea similar în compoziţie cu meteoritul pietros pe care tocmai îl studiase mai înainte.

— Este o felie dintr-o mostră de miez pe care am forat-o ieri.

Corky îi dădu mostra lui Rachel.

Aspectul cu siguranţă nu era spectaculos. Era o piatră grea, albă-portocalie. Marginea era parţial înnegrită, probabil un segment al suprafeţei exterioare a meteoritului.

— Văd crusta de fuziune, rosti ea.

Corky dădu din cap:

— Mda, această mostră a fost luată din apropierea marginii exterioare a meteoritului, aşa că mai are încă puţină crustă pe ea.

Rachel ridică discul în lumină şi zări globulele metalice minuscule:

— Şi mai văd şi condrulele.

— Bine, o aprobă Corky, cu vocea plină de emoţie. Iar eu pot adăuga că nichelul are conţinut în gama medie, pentru că am verificat cu un microscop cu polarizare petrografică – deci nicio asemănare cu o rocă terestră. Felicitări, tocmai aţi confirmat că roca pe care o ţineţi în mână provine din spaţiul cosmic.

Rachel îşi ridică privirea, nedumerită:

— Doctore Marlinson, e un meteorit. *Se presupune* că provine din spaţiul cosmic. Oare îmi scapă ceva aici?

Corky şi Tolland schimbară priviri cu subînţeles. Tolland îşi aşeză mâna pe umărul lui Rachel şi o îndemnă:

— Răsuceşte-o!

Rachel se conformă, astfel încât să vadă cealaltă parte a

discului. Îi trebui doar o secundă ca să priceapă întru totul ceea ce vedea.

Atunci adevărul o izbi ca un tren în mare viteză:

„Imposibil!”, voi ea să exclame. Cu toate astea, în timp ce privea atenţie piatra, îşi dădu seama că definiţia pe care ea o dăduse „imposibilului” tocmai se schimbase pentru totdeauna. Încastrată în piatră se vedea o formă care într-o rocă terestră ar fi fost socotită banală, dar care într-un meteorit ar fi fost de neconceput.

— Este… începu Rachel, aproape incapabilă să continue. Este… *o insectă!* Meteoritul ăsta conţine fosila unei insecte!

Corky şi Tolland radiau amândoi de satisfacţie:

— Bine aţi venit la bord, zise Corky.

Rachel amuţi pe moment, din cauza torentului de emoţii care o încercau. Cu toată uluiala însă, vedea clar, dincolo de orice îndoială, că acea fosilă fusese odinioară un organism biologic viu. Forma pietrificată avea cam şapte centimetri lungime şi părea a fi o ramură primitivă a unui cărăbuş uriaş sau a unei insecte târâtoare. Şapte perechi de picioruşe stăteau ghemuite sub o carapace exterioară protectivă, iar aceasta părea la rândul ei segmentată în plăci, ca în cazul unui arici.

Simţea cum o apucă ameţeala:

— O insectă din spaţiu…

— Este un izopod, o corectă Corky. Insectele au trei perechi de picioare, nu şapte.

Rachel nici măcar nu-l auzi. Capul i se învârtea tot mai tare, pe măsură ce studia fosila din faţa ei.

— Se poate vedea clar, continuă Corky, cum carapacea dorsală este segmentată în plăci, aşa cum sunt gândăceii tereştri, şi totuşi cele două apendice proeminente asemănătoare unei cozi aduc fosila mai aproape de cea a unui păduche.

Rachel deja nu-l mai auzea pe Corky. Clasificarea speciilor era complet irelevantă. Piesele puzzleului începeau să se potrivească într-un mod năucitor – secretomania preşedintelui, emoţia celor de la NASA…

„E o fosilă în meteoritul ăsta! Nu doar un soi de bacterie, ci o formă de viaţă avansată! Dovada că există viaţă şi altundeva în univers!”

23

Înainte cu zece minute de debutul dezbaterii de la CNN, senatorul Sexton se întreba cum de fusese atât de fraier încât să-şi facă vreo grijă. Ca oponent, Marjorie Tench fusese clar supraestimată.

În ciuda reputaţiei de viclenie nemiloasă a principalului consilier prezidenţial, femeia se dovedea a fi mai degrabă o oaie de sacrificiu decât un adversar valoros.

Categoric, la începutul conversaţiei Tench adoptase o tactică agresivă atacând platforma electorală a senatorului ca fiind îndreptată împotriva femeilor, însă, exact atunci când păruse a strânge mai bine şurubul, Tench comisese o greşeală din neglijenţă. În vreme ce întreba cum se aştepta senatorul să finanţeze îmbunătăţirile sistemului de educaţie fără a creşte taxele, femeia făcuse o aluzie perfidă la obsesia lui Sexton legată de NASA.

Deşi NASA constituia un subiect pe care Sexton intenţiona oricum să îl abordeze către sfârşitul dezbaterii, Marjorie Tench deschisese cutia Pandorei mai devreme. „Idioata!”

— Dacă tot aţi pomenit despre NASA, profită Sexton de ocazie, puteţi comenta zvonurile pe care le tot aud legate de faptul că NASA a suferit recent un nou eşec?

Marjorie Tench nici măcar nu clipi:

— Mă tem că eu nu am auzit acel zvon.

Vocea ei spartă, de fumătoare, era aspră precum glaspapirul.

— Aşadar, niciun comentariu?

— Mă tem că nu.

Sexton nu-şi mai încăpea în pene. În universul mass-media, expresia „niciun comentariu” se traducea uşor prin „vinovat”.

— Înţeleg, reluă Sexton. Şi ce îmi puteţi spune despre zvonul referitor la o întâlnire secretă de urgenţă dintre

preşedinte şi directorul administrativ al NASA?

De această dată, Tench păru surprinsă:

— Nu prea ştiu la care dintre întâlniri vă referiţi. Preşedintele are destul de multe.

— Bineînţeles că are.

Sexton decise să atace direct:

— Domnişoară Tench, sunteţi o persoană care sprijină din tot sufletul agenţia spaţială, nu?

Tench oftă, părând sătulă de obsesia senatorului:

— Cred în importanţa păstrării avantajului tehnologic american – indiferent dacă acesta ţine de resortul militar, industrial, al Serviciilor Secrete sau al telecomunicaţiilor. NASA face cu siguranţă parte din această viziune. Da.

Sexton o zărea pe Gabrielle în cabina de producţie cum îi face semn din ochi să o lase mai moale, dar senatorul adulmecase deja mirosul sângelui:

— Mă faceţi curios, stimată domnişoară. Influenţa *dumneavoastră* este cea care îl determină pe preşedinte să acorde mereu ajutor acestei agenţii aflate în suferinţă?

Tench clătină din cap:

— Nu. Preşedintele este şi el un adept fervent al NASA. Ia deciziile de unul singur.

Sexton nu-şi putea crede urechilor. Tocmai îi oferise lui Marjorie Tench o ocazie de a-l scuza parţial pe preşedinte prin acceptarea responsabilităţii ei personale pentru o parte din finanţarea NASA. În loc de a profita de ocazie, Tench aruncase totul în cârca preşedintelui. „Preşedintele ia singur deciziile.” Părea că Tench încerca deja să se distanţeze de o campanie electorală dezastruoasă. Nicio surpriză. În definitiv, după ce praful se va fi aşezat, Marjorie Tench avea să fie în căutarea unei slujbe.

În următoarele minute, cei doi îşi parară reciproc loviturile. Tench încercă mai multe tentative patetice de a schimba subiectul, însă Sexton insista asupra bugetului alocat NASA.

— Domnule senator, încercă să argumenteze Tench, vreţi să tăiaţi bugetul NASA, însă aveţi idee câte slujbe din

domeniul high-tech se vor pierde?

Sexton aproape că îi râse femeii în faţă. „Fătuca asta chiar este considerată cea mai sclipitoare minte din Washington?” Tench mai avea în mod clar de învăţat câte ceva despre demografia americană. Slujbele din sectorul high-tech erau irelevante în raport cu numărul uriaş de gulere albastre din ţară.

Sexton atacă:

— Vorbim de economii de *miliarde* aici, Marjorie, iar dacă rezultatul este acela că o mână de oameni de ştiinţă de la NASA trebuie să se urce în BMW-urile lor şi să îşi pună talentele la dispoziţie în altă parte, atunci asta e. Eu sunt hotărât să fiu foarte atent cu cheltuielile!

Marjorie Tench tăcu, de parcă încerca să-şi revină de pe urma loviturii.

Gazda CNN interveni:

— Domnişoară Tench, vreo reacţie?

Femeia îşi drese glasul, într-un târziu, şi vorbi:

— Cred că sunt doar surprinsă să aflu că domnul Sexton ia o poziţie anti-NASA atât de categorică.

Sexton îşi miji ochii. „Frumoasă încercare, cucoană.”

— Eu nu sunt anti-NASA şi resping orice acuzaţie în acest sens. Pur şi simplu spun că bugetul NASA este concludent pentru a ilustra genul de risipă pe care o promovează preşedintele dumitale. NASA a declarat că poate construi naveta spaţială cu un preţ de cinci miliarde; a costat, de fapt, douăsprezece miliarde. A mai spus că poate construi staţia spaţială cu un preţ de opt miliarde; acum a ajuns la o sută de miliarde.

— Americanii sunt lideri, contraatacă Tench, pentru că noi ne fixăm obiective ambiţioase şi nu renunţăm nici măcar în vremuri grele.

— Chestia asta cu mândria naţională nu mă impresionează deloc, Marge. NASA şi-a depăşit bugetul de trei ori în ultimii doi ani şi s-a îndreptat spre preşedinte cu coada între picioare, cerând alţi bani ca să-şi repare greşelile. Poate fi vorba, în acest context, de mândrie

naţională? Dacă vrei să discuţi despre aşa ceva, atunci hai să vorbim despre şcoli puternice. Să vorbim despre sistemul de sănătate. Să vorbim despre copiii deştepţi care cresc într-o ţară a tuturor posibilităţilor. *Asta este* mândria naţională!

Tench răbufni:

— Pot să vă pun o întrebare directă, domnule senator?

Sexton nu-i răspunse. Aştepta.

Femeia îi adresă o întrebare atent elaborată, dând totuşi impresia că e ceva spontan:

— Domnule senator, dacă v-aş spune că nu putem explora spaţiul cosmic cu mai puţini bani decât cheltuieşte NASA, aţi închide agenţia spaţială?

Întrebarea se prăvăli ca un bolovan peste Sexton. Poate că Tench nu era chiar atât de naivă. Tocmai îl prinsese pe Sexton cu un „gard” – o întrebare de tip da/nu bine gândită, astfel încât oponentul să fie forţat să aleagă o parte a baricadei şi să îşi clarifice, o dată pentru totdeauna, poziţia.

Instinctiv, Sexton încercă să fenteze capcana:

— N-am nicio îndoială că, dispunând de un management eficient, NASA poate explora spaţiul cosmic cu cheltuieli mult mai reduse decât ceea ce în mod curent…

— Domnule senator, răspundeţi la întrebare. Explorarea spaţiului cosmic este o operaţiune periculoasă şi costisitoare. Este asemănătoare construcţiei unui avion de pasageri. Fie o facem *cum trebuie* fie n-o facem deloc. Riscurile sunt prea mari. Întrebarea mea rămâne: dacă ajungeţi preşedinte şi vă treziţi confruntat cu decizia de a continua finanţarea NASA la actualul nivel sau de a anula întregul program spaţial american, ce alegeţi?

„Rahat.” Sexton se uită la Gabrielle prin geamul de sticlă. Expresia de pe chipul ei exprima ceea ce Sexton ştia deja. *„Sunteţi atacat. Fiţi direct. Fără înfloriturі.”* Sexton îşi ridică uşor bărbia.

— Da. Aş transfera actualul buget NASA direct în sistemul nostru de învăţământ, dacă aş fi confruntat cu o asemenea decizie. Aş vota pentru copiii noştri în dauna spaţiului

cosmic.

Pe chipul lui Marjorie Tench se putea citi o expresie de consternare absoluta:

— Sunt şocată. V-am auzit bine? Ca preşedinte, aţi acţiona pentru *abolirea* programului spaţial al acestei naţiuni?

Sexton simţi cum îl cuprinde mânia. Acum Tench îi atribuia expresii care nu-i aparţineau. Încercă să pareze, dar Tench era în plină ofensivă:

— Vasăzică, dumneavoastră spuneţi în mod oficial, domnule senator, că aţi renunţa la agenţia care a dus omul pe Lună?

— Eu afirm doar că minunata cursă spaţială s-a terminat! Vremurile s-au schimbat. NASA nu mai joacă un rol esenţial în viaţa de zi cu zi a americanilor şi totuşi noi continuăm finanţarea ei, ca şi cum acest rol ar mai fi încă valabil.

— Deci nu credeţi că spaţiul reprezintă viitorul?

— Evident că spaţiul reprezintă viitorul, dar NASA este un dinozaur! Să lăsăm sectorul privat să exploreze spaţiul cosmic. Contribuabilii americani n-ar trebui să fie obligaţi să îşi deschidă portofelele de fiecare dată când un inginer din Washington vrea să ia o fotografie în valoare de un miliard de dolari a lui Jupiter. Americanii au obosit să vândă viitorul copiilor lor pentru a da bani unei agenţii depăşite care furnizează atât de puţine informaţii în schimbul costurilor sale îngrozitor de uriaşe!

Tench oftă cu dramatism:

— Atât de puţin? Poate cu excepţia programului SETI, NASA a avut rezultate impresionate.

Sexton era uluit că de pe buzele lui Tench a putut să iasă vreo menţiune despre SETI. O gafă de proporţii. „Mersi că mi-ai amintit.” SETI fusese cea mai mare gaură neagră financiară provocată vreodată de NASA. Deşi agenţia căutase să-i dea o nouă faţă rebotezând proiectul *Origini* şi schimbând câteva dintre obiective, pierderea exista în continuare.

— Marjorie, îi zise Sexton, o să vorbesc despre SETI doar

fiindcă tu ai adus acest subiect în discuţie.

Paradoxal, Tench părea că abia aşteaptă să audă.

Sexton îşi drese glasul:

— Cei mai mulţi oameni nu sunt conştienţi că NASA caută urme de inteligenţă extraterestră de vreo treizeci de ani. Şi este o vânătoare de comori extrem de costisitoare – şiruri de antene satelit, *transceivere* uriaşe, milioane de dolari în salariile unor oameni care stau în întuneric şi ascultă benzi goale. Este o risipă stânjenitoare de resurse.

— Şi spuneţi că nu e nimic acolo sus?

— Spun că dacă oricare altă agenţie guvernamentală ar fi cheltuit patruzeci şi cinci de milioane de dolari în peste treizeci şi cinci de ani fără să aibă *vreun* rezultat, ar fi fost decapitată de mult. Sexton făcu o pauză ca lumea să priceapă bine vorbele lui. După treizeci şi cinci de ani, eu cred că e destul de clar că nu vom descoperi viaţă extraterestră.

— Şi dacă vă înşelaţi?

Sexton îşi ridică ochii în tavan, exasperat:

— Pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Tench, dacă mă înşel o să-mi mănânc pălăria.

Marjorie Tench îl fixă cu privirea pe senator:

— Nu o să uit acest lucru, domnule senator, şi îi zâmbi pentru prima dată. Cred că noi *toţi* ne vom aduce aminte.

La zece kilometri distanţă, în Biroul Oval, preşedintele Zach Herney îşi închise televizorul şi îşi turnă ceva de băut. Aşa cum Marjorie Tench promisese, senatorul Sexton muşcase momeala – şi înghiţise undiţa cu tot cu cârlig şi gută.

24

Michael Tolland simţi un val de simpatie când o zări pe Rachel Sexton cum cască, tăcută, gura de uimire văzând meteoritul fosilizat din mână. Frumuseţea chipului femeii părea acum să se dizolve într-o expresie de încântare naivă – ca o fetiţă care tocmai îl descoperise pe Moş Crăciun.

„Ştiu exact cum te simţi”, îi spuse el în gând.

Tolland se simţise la fel cu două zile în urmă. Şi pe el îl redusese la tăcere. Chiar şi acum, implicaţiile ştiinţifice şi filosofice ale acelui meteorit îi dădeau fiori, forţându-l să regândească tot ceea ce crezuse el despre natură.

Descoperirile oceanografice ale lui Tolland includeau câteva specii de apă adâncă necunoscute până acum, şi totuşi această „insectă spaţială” însemna un cu totul alt gen de revoluţie ştiinţifică. În ciuda obstinaţiei cu care Hollywoodul prezenta extratereştrii ca pe nişte omuleţi verzi, astrobiologii şi adepţii ştiinţei cădeau în unanimitate de acord că, date fiind numărul imens de insecte terestre şi capacitatea de adaptare a acestora, viaţa extraterestră avea să fie cel mai probabil descoperită sub formă de insectă.

Insectele făceau parte din ramura *Phylum arthropoda* – creaturi cu exoschelete dure şi picioare articulate. Numărând peste 1,25 milioane de specii cunoscute şi circa cinci sute de mii de specii încă neclasificate, insectele terestre depăşeau în număr toate celelalte forme de viaţă din regnul animal. Constituiau 95% din toate speciile planetei şi un uimitor nivel de 40% din întreaga biomasă a Pământului.

Impresiona nu atât abundenţa de insecte, cât capacitatea lor de adaptare. De la cărăbuşul de gheaţă din Antarctica şi până la scorpionul solar din Valea Morţii, insectele trăiau în cele mai variate zone de temperatură, umiditate şi chiar presiune. Totodată, ele nu aveau nicio

problemă în a se expune la cea mai letală forţă cunoscută în univers – radiaţia. Ca urmare a unui test nuclear în 1945, ofiţerii din forţa aeriană îmbrăcaseră costumele antiradiaţie şi examinau locul exploziei, unde au descoperit gândaci şi furnici care nu fuseseră deloc afectaţi de radiaţii. Astronomii îşi dăduseră seama că exoscheletul protector al artropodelor reprezenta un candidat ideal pentru modul de viaţă al nenumăratelor planete invadate de radiaţii şi unde nu mai exista altă formă de viaţă.

„Pare că astrobiologii au avut dreptate, gândi Tolland. ET este o insectă.”

Rachel simţi cum i se înmoaie picioarele.

— Nu pot… să cred, rosti ea, întorcând fosila pe toate părţile. N-am crezut niciodată…

— Nu te grăbi, o opri Tolland, zâmbind. Aşteaptă puţin! Mie mi-au trebuit douăzeci şi patru de ore ca să îmi revin.

— Observ un nou-venit printre noi, se auzi vocea unui bărbat, un asiatic neobişnuit de înalt, care se îndrepta spre ei.

Corky şi Tolland părură să se dezumfle de îndată ce zăriră intrusul. Momentul de vrajă părea spulberat pentru totdeauna.

— Doctor Wailee Ming, se prezentă individul. Şeful paleontologiei de la UCLA (University of California Los Angeles).

Tipul avea ţinuta de o rigiditate pompoasă ce semăna cu cea a aristocraţiei din vremea Renaşterii şi îşi mângâia permanent papionul pe care îl purta pe sub haina din păr de cămilă, lungă până la genunchi.

Wailee Ming părea genul de om care nu se lasă influenţat sub nicio formă şi nu îşi schimbă nicicum atitudinea rigidă şi formalistă.

— Eu sunt Rachel Sexton.

Mâna ei continuă să tremure, în vreme ce strângea palma fină a lui Ming. În mod clar, asiaticul era un alt recrut al preşedintelui.

— Ar fi plăcerea mea, domnişoară Sexton, zise paleontologul, să vă povestesc tot ce vreţi să ştiţi despre aceste fosile.

— Şi multe dintre cele pe care *nu vreţi* să le ştiţi, bombăni Corky.

Ming îşi mângâie papionul:

— Specialitatea mea în paleontologie sunt artropodele dispărute şi specia *Mygalomorphae.* Evident, cea mai impresionantă caracteristică a acestui organism este…

— Este că provine de pe o altă planetă! interveni Corky.

Ming încruntă din sprâncene şi îşi drese glasul:

— Cea mai impresionantă caracteristică a acestui organism este că se potriveşte *perfect* cu sistemul nostru darwinist de taxonomie şi de clasificare terestră.

Rachel îşi ridică privirea. „Se poate clasifica chestia asta?”

— Vă referiţi la regnuri, ramuri, specii, chestii de genul ăsta?

— Exact, o aprobă Ming. Specia asta, dacă ar fi descoperită pe Pământ, ar fi clasificată drept izopodă ordinară şi ar intra în aceeaşi clasă cu vreo două mii de specii de păduchi.

— *Păduchi?* se miră ea. Dar e o insectă uriaşă!

— Taxonomia nu se clasifică în funcţie de dimensiuni. Pisicile de casă şi tigrii sunt rude. Clasificarea se referă la fiziologie. Specia asta este clar un păduche! Are un corp aplatizat, şapte perechi de picioare şi un buzunar reproducător identic din punct de vedere structural cu cel al păduchilor de lemn şi al căpuşelor. Celelalte fosile arată în mod clar o specializare…

— Celelalte fosile?

Ming schimbă o privire cu Corky şi cu Tolland.

— Nu ştie?

Tolland clătină din cap.

Chipul lui Ming se înseninã instantaneu:

— Domnişoară Sexton, înseamnă că încă n-aţi auzit partea cea mai interesantă.

— Sunt şi alte fosile, interveni Corky, încercând în mod clar să dea lovitura de graţie. *Mult* mai multe.

Corky scoase dintr-un plic mare o foaie împăturită de hârtie de mari dimensiuni. Întinse foaia pe birou în faţa lui Rachel:

— După ce am făcut câteva foraje, am coborât o cameră cu raze X. Aceasta este o reprezentare grafică a secţiunii transversale.

Rachel se uită la radiografia de pe masă şi simţi imediat că trebuie să se aşeze. Secţiunea transversală a meteoritului era plină de insecte fosilizate.

— Dovezile paleolitice, continuă Ming, se găsesc de obicei în concentraţii mari. Adesea se întâmplă ca noroaiele să deplaseze mase întregi de organisme prinse în capcană, acoperind cuiburi sau comunităţi întregi.

Corky zâmbi:

— Noi credem că această colecţie din meteorit reprezintă un cuib.

Arătă spre una din insectele din radiografie:

— Iar acolo e mămica!

Rachel privi specimenul indicat şi îi căzu faţa de uimire. Insecta părea a avea aproape şaizeci de centimetri în lungime.

— Un păduche al naibii de gras, nu? zise Corky.

Rachel dădu din cap, năucă, închipuindu-şi păduchi de mărimea unei pâini care hălăduiau pe o planetă îndepărtată.

— Pe Pământ, reluă Ming, insectele rămân relativ mici datorită gravităţii care le menţine sub control. Nu pot creşte mai mari decât le suportă exoscheletele lor. Pe o planetă cu gravitaţie mai mică, insectele pot evolua spre dimensiuni mult mai mari.

— Imaginaţi-vă nişte ţânţari de mărimea unor vulturi, încercă Corky să glumească, luând mostra de meteorit de la Rachel şi punând-o înapoi în buzunar.

Ming se încruntă:

— Ar fi bine să nu furi aia!

— Calmează-te, îl linişti Corky. Mai există încă opt tone de astfel de material.

Rachel începu să analizeze datele abia primite:

— Dar cum poate viaţa din spaţiu să fie atât de asemănătoare cu cea de pe Pământ? Adică, doar aţi spus că insecta asta se *potriveşte* cu clasificarea făcută de Darwin, nu?

— Întru totul, îi răspunse Corky. Credeţi sau nu, mulţi astronomi au prezis că viaţa extraterestră este foarte asemănătoare cu cea de aici.

— Dar de ce? insista ea. Specia asta provine dintr-un mediu complet diferit.

— Panspermie, rosti Corky, zâmbind cu toată gura.

— Poftim?

— Panspermia este teoria care susţine că viaţa terestră a existat mai întâi pe o altă planetă şi apoi a fost „adusă" aici.

Rachel se ridică în picioare:

— Acum sunt depăşită!

Corky se întoarse spre Tolland:

— Mike, tu eşti tipul oceanelor!

Tolland părea fericit să preia ştafeta:

— Rachel, Pământul a fost odinioară o planetă lipsită de viaţă. Apoi, brusc, ca din senin, viaţa a erupt. Mulţi biologi cred că explozia de viaţă a fost rezultatul magic al unui amestec ideal de elemente în oceanele de demult. Noi însă n-am fost niciodată capabili să creăm astfel de condiţii în laborator, astfel încât habotnicii religiei au susţinut că eşecul pe care l-am înregistrat este dovada existenţei lui Dumnezeu, în sensul în care viaţa nu putea exista fără ca Dumnezeu să atingă acele oceane şi să le insufle cu viaţă.

— Însă noi, astronomii, preluă Corky ştafeta, am venit cu o altă explicaţie pentru explozia din senin a vieţii terestre.

— Panspermie, rosti Rachel, înţelegând acum despre ce se discuta acolo.

Auzise acea teorie şi înainte, dar nu ştia că aşa se numeşte. E teoria care spune că un meteorit s-a făcut

bucăţi în apele de odinioară, aducând primele seminţe de viaţă microbiană pe Pământ.

— Bingo! exclamă Corky. Odată ajunse acolo, s-au împrăştiat şi au explodat în forme de viaţă.

— Iar dacă *asta* e adevărat, zise Rachel, atunci strămoşii formelor de viaţă terestre ar fi identici cu cei ai formelor de viaţă extraterestre.

— De două ori bingo!

„Panspermia”, se gândi Rachel, încă incapabilă să anticipeze toate implicaţiile.

— Aşadar, nu numai că această fosilă confirmă existenţa formelor de viaţă în altă parte a Universului, dar ea practic *dovedeşte* panspermia… anume că viaţa terestră s-a născut din seminţe provenite din altă parte a Universului.

— De trei ori bingo! exclamă iarăşi Corky, dând entuziast din cap. Tehnic vorbind, s-ar putea ca *noi toţi* să fim extratereştri.

Îşi puse degetele deasupra capului ca două antene, îşi încrucişă ochii şi îşi mişcă limba de parcă ar fi fost un soi de insectă uriaşă.

Tolland se uită la Rachel cu un zâmbet compătimitor:

— Iar tipul ăsta este punctul culminant al evoluţiei noastre!

25

Rachel se simţea cuprinsă de un vis, în vreme ce traversa habisfera însoţită de Michael Tolland. Corky şi Ming îi urmau îndeaproape.

— Te simţi bine? o întreba Tolland, fixând-o cu privirea.

Rachel îl privi peste umăr şi schiţă un zâmbet:

— Mersi. Doar că… e atât de copleşitor totul.

Îi veni în minte „jenanta” descoperire din ’96: ALH84001 – un meteorit de pe Marte despre care NASA pretinsese că are în componenţă urme fosile ale vieţii bacteriene. Din nefericire, la doar câteva săptămâni după conferinţa de presă triumfătoare ţinută de agenţie, mai mulţi oameni de ştiinţă civili ieşiseră la înaintare cu dovezi că aşa-numitele „semne de viaţă” ale rocii nu erau, de fapt, decât kerogen produs prin contaminare terestră. După acea gafă, credibilitatea NASA suferise enorm. Cotidianul *New York Times* folosise ocazia pentru a redefini în mod sarcastic acronimul agenţiei: NASA – NOT ALWAYS SCIENTIFICALLY ACCURATE.

În aceeaşi ediţie a cotidianului, paleobiologul Stephen Jay Gould rezumase problemele cu ALH84001 prin evidenţierea faptului că aşa-zisele probe de meteorit erau mai degrabă de natură chimică şi circumstanţiale decât „solide”, cum ar fi fost cazul cu un schelet sau o carapace imposibil de pus la îndoială.

Acum, Rachel îşi dădea seama că NASA descoperise, în sfârşit dovada irefutabilă. Niciun om de ştiinţă, oricât de pesimist ar fi fost, nu mai putea pune la îndoială *astfel* de fosile. NASA nu mai prezenta fotografii mărite şi neconcludente ale unor presupuse bacterii microscopice – acum oferea mostre adevărate meteoritice, unde bioorganismele vizibile cu ochiul liber zăceau încastrate în piatră. „Păduchi lungi de jumătate de metru!”

Lui Rachel îi veni să râdă când îşi aminti că, în copilărie, îi

plăcuse la nebunie un cântec de-ale lui David Bowie care se referea la „păianjenii de pe Marte”. Puţini ar fi ghicit atunci cât de aproape se aflase controversata vedetă pop britanică de previziunea celui mai important moment din istoria astrobiologiei.

În vreme ce acordurile îndepărtate în timp ale cântecului răsunară iarăşi în mintea lui Rachel, Corky iuţi pasul în urma ei:

— S-a lăudat Mike cu documentarul lui?

— Nu, dar mi-ar plăcea să aflu, îi răspunse Rachel.

Corky îl bătu prieteneşte pe Tolland pe spate:

— Dă-i drumul, maestre! Spune-i de ce preşedintele a decis că momentul cel mai important din istorie trebuie „coordonat” de o vedetă TV care respiră oxigen prin tub rătăcind prin apele planetei.

Tolland gemu:

— Corky, nu fi măgar!

— Bine, voi explica eu, replică Corky, făcându-şi loc între cei doi. Aşa cum probabil ştiţi, domnişoară Sexton, preşedintele va ţine o conferinţă de presă în noaptea asta ca să povestească lumii întregi despre meteorit. Pentru că majoritatea planetei este formată din semianalfabeţi, preşedintele l-a rugat pe Mike să vină şi să traducă totul pe înţelesul lor.

— Mulţumesc, Corky, zise Tolland. Foarte drăguţ!

Privi înspre Rachel:

— Ce încearcă Corky să spună este că, deoarece sunt atât de multe date ştiinţifice de explicat, preşedintele a crezut că un scurt documentar în care să se prezinte imagini ale meteoritului ar ajuta la accesul informaţiilor către marea masă a americanilor, din rândul cărora foarte mulţi nu deţin, în mod ciudat, un grad ridicat de cunoştinţe de astrofizică.

— Ştiaţi, îl întrerupse Corky, adresându-i-se lui Rachel, că tocmai am aflat că preşedintele naţiunii noastre este un fan înrăit al emisiunii *Amazing Seas?*

Clătină din cap voind să pară dezgustat:

— Zach Herney, conducătorul lumii libere, îşi pune secretara să îi înregistreze emisiunea lui Mike, astfel încât să se poată destinde urmărind-o după o zi lungă.

Tolland ridică din umeri:

— Omul are gusturi alese, ce pot să mai spun!

Rachel începea acum să priceapă cât de inteligent îşi concepuse preşedintele planul. Politica era un joc mass-media, iar Rachel îşi putea imagina deja entuziasmul şi credibilitatea ştiinţifică induse de chipul lui Michael Tolland pe ecranul TV în timpul conferinţei de presă. Zach Herney recrutase omul ideal pentru a declanşa „mica" lui lovitură NASA. Scepticilor avea să le vină extrem de greu să conteste datele preşedintelui dacă acestea erau prezentate de unul dintre cele mai celebre vedete de televiziune, dar care e totodată şi om de ştiinţă, şi de alţi câţiva oameni de ştiinţă civili respectaţi.

Corky reveni:

— Mike a luat deja interviuri de la toţi civilii pentru documentarul lui, precum şi de la cei mai mulţi specialişti de vârf din NASA. Şi pot să pun pariu pe Medalia mea Naţională că *dumneavoastră urmaţi* la rând.

Rachel se întoarse şi îl privi:

— Eu? Ce vreţi să spuneţi? Eu n-am niciun fel de recomandări de făcut. Sunt doar un element de legătură în privinţa interpretării datelor.

— Atunci de ce v-a trimis preşedintele tocmai până aici?

— Încă nu mi-a spus.

Pe buzele lui Corky flutură un zâmbet amuzat:

— Sunteţi un element de legătură al Casei Albe care are de-a face cu clarificarea şi autentificarea datelor, nu?

— Aşa e, dar munca mea n-are nimic ştiinţific în ea!

— *Şi* sunteţi fiica omului care şi-a clădit toată campania electorală în jurul banilor pe care NASA i-a irosit în spaţiul cosmic?

Rachel aproape că auzi cum se apropie lovitura de graţie.

— Trebuie să recunoaşteţi, domnişoară Sexton, se amestecă repede Ming, că o depoziţie din partea

dumneavoastră ar conferi credibilitate acestui documentar. Dacă preşedintele v-a trimis aici, atunci înseamnă că vrea să participaţi cumva.

Rachel îşi aminti iarăşi brusc îngrijorarea lui William Pickering în legătură cu rolul pe care avea să-l joace ea.

Tolland se uită din nou la ceas:

— Probabil că ar trebui să ne îndreptăm într-acolo, rosti el, făcând semn înspre centrul habisferei. Ar trebuie să se apropie.

— Să se apropie de ce anume? se interesă Rachel.

— De momentul extragerii. NASA aduce meteoritul la suprafaţă. Ar trebui să ajungă sus din clipă în clipă.

Rachel era uluită:

— Voi chiar *scoateţi* o rocă de opt tone de sub şaizeci de metri de gheaţă solidă?

Corky radia de fericire:

— Doar nu credeaţi că NASA are de gând să lase o descoperire ca aceasta să zacă îngropată în gheaţă!

— Nu, dar... Rachel nu zărise nicăieri semnele vreunei excavaţii de mari dimensiuni în interiorul habisferei. Cum naiba are NASA de gând să scoată meteoritul la suprafaţă?

Corky pufni:

— Nicio problemă. Vă aflaţi într-o încăpere burduşită cu experţi în rachete!

— Prostii, se băgă Ming. Doctorului Marlinson îi place să se joace cu nervii oamenilor. Adevărul este că toţi cei de aici s-au întrebat cum o să scoată meteoritul. Doctorul *Mangor* a fost cel care a propus o soluţie valabilă.

— Nu l-am cunoscut pe doctorul Mangor.

— Este glaciologul de la Universitatea New Hampshire, îi explică Tolland. Este al patrulea şi ultimul om de ştiinţă civil recrutat de preşedinte. Iar Ming are dreptate, Mangor a fost cel care a dat soluţia.

— Bine, rosti Rachel. Şi ce a propus tipul ăsta?

— Tipa, o corectă Ming pe un ton superior. Doctorul Mangor este *femeie.*

— Discutabil, mormăi Corky, privind spre Rachel. Apropo,

doctorul Mangor are să te *urască.*

Tolland îi aruncă lui Corky o privire furioasă.

— Păi chiar o va face! se apără Corky. Urăşte competiţia!

Rachel nu mai pricepea nimic:

— Pardon, care competiţie?

— Nu-i da atenţie, o sfătui Tolland. Din păcate, Comitetului National de Ştiinţă i-a scăpat complet din vedere faptul că domnul de aici este un handicapat mintal. Tu şi doctorul Mangor vă veţi înţelege de minune. Este o profesionistă. Este considerată unul dintre cei mai importanţi glaciologi din lume. De fapt, ea chiar a locuit câţiva ani în Antarctica pentru a studia mişcarea gheţarilor.

— Ciudat, interveni Corky. Eu am auzit că UNH (Universitatea New Hampshire) a primit o donaţie şi a trimis-o acolo astfel încât să se instaureze pacea şi liniştea în campusul universitar.

— Nu vă daţi seama că doctorul Mangor a fost cât pe-aci să moară acolo! izbucni Ming, părând a fi luat comentariul la modul personal. S-a rătăcit într-o furtună şi a supravieţuit mâncând grăsime de focă timp de cinci săptămâni înainte de a o găsi cineva.

Corky se apleca şi îi şopti lui Rachel la ureche:

— Am auzit ca n-a căutat-o nimeni!

26

Gabrielle Ashe avea sentimentul că drumul înapoi de la studiourile CNN către biroul lui Sexton dura prea mult. Senatorul stătea vizavi de ea şi privea pe fereastră, evident încântat de dezbatere.

— Au trimis-o pe Tench la un show de după-amiază, rosti el, întorcându-se spre ea cu un zâmbet satisfăcut. Casa Albă e din ce în ce mai agitată.

Gabrielle dădu absentă din cap. Sesizase o expresie de satisfacţie nemăsurată pe faţa lui Tench, în timp ce aceasta ieşea din studioul în care a avut loc dezbaterea. Faptul ăsta avea darul de a o nelinişti.

În acea clipă, sună telefonul celular al lui Sexton, iar senatorul îl scoase din buzunar. Precum cei mai mulţi politicieni, Sexton dispunea de o grămadă de numere de telefon la care putea fi contactat în funcţie de importanţa apelantului. Oricine îl suna acum se găsea pe lista restrânsă. Apelul venea pe linia privată a senatorului, pe un număr pe care nici măcar Gabrielle nu îndrăznise să i-l ceară.

— Senatorul Sedgewick Sexton, răspunse el, scoţând în evidenţă muzicalitatea numelui.

Gabrielle nu-l putea auzi pe cel care îl sunase în zgomotul de fond al limuzinei, dar observă că Sexton asculta atent şi îi răspundea cu entuziasm:

— Fantastic. Mă bucur tare mult că aţi sunat. Eu zic la ora şase! Super. Am un apartament aici în D.C. Privat. Confortabil. Aveţi adresa, da? Bine. Abia aştept să vă întâlnesc. Atunci ne vedem diseară!

Sexton închise, părând foarte încântat:

— Un nou fan Sexton? se interesă Gabrielle.

— Sunt tot mai mulţi, răspunse el. Tipul ăsta e un mare mahăr.

— Chiar că e. Să vă întâlniţi cu el în apartamentul

personal?

Sexton apăra de obicei sanctitatea intimităţii apartamentului său ca un leu care îşi proteja şi ultimul ascunziş care i-a mai rămas.

Sexton ridică din umeri:

— Mda. Mi-am zis să îi dau întâlnirii un aer personal. Tipul ăsta ar putea avea o mare influenţă în anumite cercuri. Trebuie să îmi fac astfel de conexiuni personale, să ştii. Totul se reduce până la urmă la încredere.

Gabrielle încuviinţă şi scoase agenda de lucru a senatorului:

— Vreţi să vi-l trec în agendă?

— Nu-i nevoie. Oricum plănuiam să stau o noapte acasă.

Gabrielle găsi pagina acelei zile şi observă că era deja ocupată cu literele P. E. Mari şi îngroşate, scrise personal de către senator. P. E. Reprezenta prescurtarea folosită de senator pentru eveniment personal, seară privată sau „la naiba cu toţi”; nimeni nu ştia cu exactitate care dintre acestea urma. Din când în când, senatorul îşi programa o noapte P.E. În care se ascundea în apartament, închidea toate telefoanele şi făcea ce-i plăcea mai mult – bea coniac cu vechi prieteni, pretinzând că uită pentru o seară de politică.

Gabrielle îl privi surprinsă:

— Deci lăsaţi afacerile să intervină peste momentele P. E. Plănuite din timp? Sunt impresionată.

— S-a întâmplat ca tipul ăsta să mă prindă într-o seară când mai am ceva timp la dispoziţie. Doar stau de vorbă puţin cu el, să văd ce are de spus.

Gabrielle vru să întrebe cine era acest individ misterios, dar Sexton intenţionase să creeze această stare de ambiguitate. Gabrielle învăţase că nu trebuie să se amestece prea mult.

În timp ce părăseau autostrada şi se îndreptau către biroul lui Sexton, Gabrielle privi iarăşi pagina cu programarea P. E. Şi avu strania senzaţie că senatorul Sexton ştia că acel apel urma să vină.

27

Gheaţa din mijlocul habisferei NASA era dominată de un eşafodaj compozit cu trei picioare, înalt de şase metri, care arăta ca o încrucişare între o sondă de petrol şi o copie mai ciudată a Turnului Eiffel. Rachel studie dispozitivul, incapabilă să priceapă cum putea fi folosit acesta la extragerea imensului meteorit.

Sub turn, mai multe vinciuri fuseseră montate în plăci de oţel fixate de gheaţă cu buloane mari. Trecând prin vinciuri, cablurile metalice urcau spre mai mulţi scripeţi montaţi deasupra turnului. De acolo, cablurile plonjau vertical în jos, în găuri înguste forate în gheaţă. Mai mulţi bărbaţi bine făcuţi de la NASA strângeau cu rândul vinciurile. Cu fiecare nouă strângere, cablurile se ridicau câţiva centimetri prin găuri, ca şi cum acei bărbaţi ar fi ridicat o ancoră.

„E clar că îmi scapă ceva”, îşi zise Rachel, apropiindu-se odată cu ceilalţi de locul extracţiei. Bărbaţii aceia păreau a ridica meteoritul direct *prin* gheaţă.

— TENSIUNE EGALĂ! LA NAIBA! le strigă o femeie în apropiere, cu o voce care avea suavitatea unei drujbe.

Rachel îşi îndreptă privirea în direcţia vocii şi văzu o femeiuşcă îmbrăcată cu un costum de iarnă, de un galben strălucitor, plin cu pete de unsoare. Femeia stătea cu spatele, dar chiar şi aşa Rachel o identifică imediat ca fiind cea care era responsabilă de coordonarea întregii acţiuni. Însemnând ceva pe o tăbliţă portabilă, femeia se legăna înainte şi înapoi, precum un şef de echipă dezgustat.

— Să nu-mi spuneţi, domnişoarelor, că aţi obosit deja!!!

Corky o strigă:

— Hei, Norah, nu mai face pe şefa cu bieţii băieţi de la NASA şi vino să flirtezi cu mine.

Femeia nici măcar nu catadicsi să se întoarcă:

— Tu eşti, Marlinson? Aş recunoaşte oriunde vocea aia piţigăiată. Întoarce-te când ajungi la pubertate!

Corky se întoarse spre Rachel:

— Norah ne ţine de cald cu farmecul ei.

— Te-am auzit, băieţaş spaţial, i-o întoarse doctorul Mangor, continuând să facă însemnări. Iar dacă îmi studiezi fundul, să ştii că pantalonii de iarnă mă fac mai grasă cu cincisprezece kile.

— Nu-ţi face griji, îi răspunse Corky. Nu bucile tale îmbrăcate cu lână mă scot din minţi, ci firea ta de învingător.

— Să mă lingi, ştii tu unde!

Corky izbucni în râs:

— Am nişte ştiri excelente, Norah. Se pare că nu eşti singura femeie pe care a recrutat-o preşedintele.

— Nu zău! Te-a recrutat şi pe *tine!*

Tolland se simţi dator să intervină:

— Norah? Ai o clipă liberă ca să-ţi prezint pe cineva?

Auzindu-i vocea lui Tolland, Norah se opri imediat şi se răsuci pe călcâie. Se înmuie instantaneu:

— Mike!

Porni în grabă spre ei, încântată la culme:

— Nu te-am văzut de câteva ore.

— Redactam documentarul.

— Cum e bucăţica mea?

— Arăţi minunat şi încântător.

— A folosit efecte speciale, strecură Corky o răutate.

Norah ignoră remarca, privind-o acum pe Rachel cu un zâmbet politicos, dar destul de reţinut. Se uită iarăşi la Tolland.

— Sper că nu mă înşeli, Mike!

Chipul colţuros al bărbatului se îmbujoră uşor, în vreme ce începu să facă prezentările:

— Norah, vreau să o cunoşti pe Rachel Sexton. Domnişoara Sexton lucrează în sfera informaţiilor şi a venit aici la cererea preşedintelui. Tatăl ei este senatorul Sedgewick Sexton.

Prezentarea dădu naştere unei expresii de nedumerire pe chipul lui Norah.

— Nici n-o să mă prefac că înţeleg, rosti ea, întinzând

mâna, de pe care nu-şi scoase mănuşa, ca să strângă cu jumătate de inimă mâna lui Rachel. Bine aţi venit pe acoperişul lumii!

Rachel zâmbi:

— Mersi!

Era surprinsă să constate că Norah Mangor, în ciuda durităţii din voce, avea un chip plăcut. Părul tuns scurt era castaniu, dar avea şi câteva fire cenuşii, iar ochii îi sclipeau de agilitate şi de inteligenţă – ca două cristale de gheaţă. Femeia inspira o încredere de oţel şi asta îi plăcea lui Rachel.

— Norah, reluă Tolland. Ai un minut să-i împărtăşeşti şi lui Rachel cu ce te ocupi tu?

Norah ridică din sprâncene:

— Voi doi vă spuneţi deja pe numele mic? Măi să fie!

Corky gemu:

— Ţi-am spus eu, Mike!

Norah Mangor o conduse pe Rachel în jurul bazei turnului, în vreme ce Tolland şi ceilalţi le urmară, discutând între ei.

— Vedeţi găurile alea din gheaţă, sub tripod? o întrebă Norah, arătându-i-le cu mâna.

Vocea i se înmuiase acum şi exprima entuziasmul faţă de ceea ce făcea.

Rachel dădu din cap, privind găurile. Fiecare dintre ele avea cam treizeci de centimetri în diametru şi prin fiecare trecea un cablu de oţel.

— Găurile alea au rămas de când am forat după mostre din miez şi am luat radiografii ale meteoritului. Acum le folosim ca puncte de intrare prin care am coborât buloane grele de prindere prin puţurile goale, pe care le-am prins de meteorit. După aceea, am lăsat vreo sută de metri de cablu torsadat prin fiecare gaură, pe care l-am prins de urechile buloanelor cu cârlige industriale şi acum pur şi simplu le ridicăm cu ajutorul vinciurilor. Domnişoarelor ăstora le trebuie ore întregi să îl aducă la suprafaţă, dar îl vor aduce în cele din urmă.

— Nu sunt convinsă că înţeleg, zise Rachel. Meteoritul se găseşte sub mii de tone de gheaţă. Cum îl ridicaţi?

Norah arătă înspre vârful eşafodajului, de unde un fascicul îngust de lumină roşie cobora vertical spre gheaţa de sub tripod. Rachel zărise ciudăţenia mai înainte şi presupusese că e doar un soi de indicator vizual – ca un semn care demarca locul în care era îngropat obiectul.

— Este un laser din semiconductor galiu-arseniu, explică Norah.

Rachel privi mai îndeaproape fasciculul de lumină şi observă că acesta topise o mică gaură în gheaţă şi dispărea undeva în profunzimi.

— E un fascicul foarte fierbinte, zise Norah. Încălzim meteoritul pe măsură ce îl ridicăm.

Rachel fu impresionată de cât de inteligent era planul femeii. Norah pur şi simplu ţintise fasciculul laser în jos, topind gheaţa până la contactul cu meteoritul. Fiind prea densă pentru a fi topită de laser, piatra absorbea căldura fasciculului şi în cele din urmă se încălzea suficient de mult ca să topească gheaţa din jurul ei. În vreme ce oamenii NASA trăgeau de meteorit, roca încălzită, în combinaţie cu presiunea de sus, topea gheaţa înconjurătoare, astfel creându-se un spaţiu prin care putea fi tras la suprafaţă. Apa topită care se acumula deasupra meteoritului se scurgea pe lângă marginile rocii pentru a reumple puţul.

„Ca un cuţit fierbinte tăind o bucată îngheţată de unt.”

Norah făcu semn înspre oamenii NASA de la vinciuri:

— Generatoarele nu fac faţă la astfel de tensiuni în cabluri, aşa că folosesc forţa manuală pentru a ridica.

— Asta e o porcărie! interveni unul dintre muncitori. Foloseşte munca manuală pentru că îi place să ne vadă cum asudăm!

— Fii calm, îl avertiză Norah. Voi, fetiţelor, v-aţi plâns două zile că vă e frig. Am avut grijă de asta! Acum trageţi!

Muncitorii izbucniră în râs.

— Pentru ce sunt pilonii? se interesă Rachel, arătând înspre câteva conuri portocalii poziţionate în jurul turnului

în locuri ce păreau alese la întâmplare.

Rachel zărise conuri similare dispersate în jurul domului.

— Sunt unelte glaciologice periculoase, explică Norah. Noi le numim OARG-uri. Asta e o prescurtare de la „opreşte aici şi rupe-ţi glezna”.

Apucă unul dintre piloni, pentru a dezvălui o gaură circulară, ce plonja ca un puţ fără fund în adâncimile gheţarului.

— E rău pentru cine calcă aici.

Puse pilonul la loc:

— Am forat găuri prin tot gheţarul pentru a face verificări de continuitate structurală. La fel ca în arheologia clasică, numărul de ani cât a stat un obiect îngropat este dat de *adâncimea* faţă de suprafaţă la care e găsit. Cu cât e găsit mai jos, cu atât a stat mai mult acolo. Aşadar, atunci când se găseşte un obiect sub gheaţă, putem data sosirea obiectului acolo după acumularea de gheaţă de deasupra lui. Ca să ne asigurăm că măsurarea miezului este corectă, verificam mai multe zone ale platformei de gheaţă, pentru a confirma că acea platformă este o bucată solidă şi omogenă, nezguduită de vreun cutremur, fisură, avalanşă sau altceva.

— Şi cum arată acest gheţar?

— Ireproşabil, zise Norah. Este o bucată perfectă şi solidă. Fără fisuri sau catastrofe glaciare. Meteoritul ăsta reprezintă ceea ce noi numim o „cădere statică”. A stat în gheaţă, neatins şi neafectat, de când a aterizat aici, în 1716.

Rachel rămase cu gura căscată:

— Cunoaşteţi *anul* precis în care a căzut?

Norah păru surprinsă de întrebare:

— La naiba, da. De-asta m-au chemat pe mine. Eu citesc în gheaţă.

Porni spre o grămăjoară de tuburi de gheaţă care se aflau în apropiere. Fiecare tub arăta ca un receptor de telefon translucid şi era marcat cu o etichetă portocalie strălucitoare:

— Acele mostre de gheaţă sunt dovezi geologice îngheţate.

O conduse pe Rachel până la tuburi:

— Dacă vă uitaţi îndeaproape, puteţi vedea erele încrustate în gheaţă.

Rachel se lăsă pe vine şi putu zări, într-adevăr, că tubul era confecţionat din ceea ce păreau a fi straturi de gheaţă foarte uşor diferite în luminozitate şi claritate. Straturile variau ca grosime între o foaie de hârtie şi aproape un centimetru.

— Fiecare iarnă aduce un grad variat de ninsoare pe banchiza de gheaţă, îi explică Norah, şi fiecare primăvară aduce o topire parţială. Aşa că aici se pot observa straturi diferite de compresie corespunzătoare fiecărui sezon. Începem de la vârf – cea mai recenta iarnă – şi numărăm înapoi.

— Ca şi cum s-ar număra inelele pe un copac.

— Nu e chiar atât de simplu, domnişoară Sexton. Amintiţi-vă că măsurăm *sute* de metri de stratificări. Avem nevoie să citim repere climatologice ca să ne putem standardiza munca – înregistrări istorice ale precipitaţiilor, poluanţi din aer, chestii de genul ăsta.

Tolland şi ceilalţi li se alăturaseră între timp. Tolland îi zâmbi lui Rachel:

— Ştie o groază de lucruri despre gheaţă, nu?

Rachel se simţi ciudat de fericită să îl vadă:

— Mda, e uimitoare.

— Şi ca să precizez, continuă Tolland, data de 1716 pusă de doctorul Mangor este corectă. NASA a măsurat aceeaşi dată de impact cu mult înainte ca noi să ajungem aici. Doctorul Mangor şi-a forat propriile mostre, a rulat propriile teste şi a confirmat munca depusă de NASA.

Rachel era impresionată.

— Ca o coincidenţă, interveni Norah, 1716 este exact anul în care primii exploratori au pretins că au zărit o minge de foc strălucitoare pe cer deasupra nordului Canadei. Meteorul a devenit cunoscut drept Căderea lui Jungersoll,

după numele conducătorului expediţiei.

— Aşadar, adăugă Corky, faptul că mostra de miez a fost datată şi înregistrările istorice se potrivesc reprezintă o dovadă virtuală a faptului că noi ne uităm acum la un fragment din acelaşi meteorit pe care Jungersoll a susţinut că l-a văzut în 1716.

— Doctore Mangor! strigă unul dintre muncitorii NASA. Încep să apară capetele buloanelor!

— Turul s-a încheiat, oameni buni, rosti Norah. A sosit clipa adevărului.

Apucă un scaun pliant, se urcă pe el şi strigă din răsputeri:

— Atenţiune, iese la suprafaţă în cinci minute!!

De jur împrejurul domului, ca nişte câini răspunzând pavlovian chemării la masă, oamenii de ştiinţă lăsară baltă totul şi se grăbiră spre zona de extracţie.

Norah Mangor îşi puse mâinile în şolduri şi inspectă cu privirea regatul ei.

— În regulă, să aducem *Titanicul* la suprafaţă.

28

— Daţi-vă la o parte! ţipă Norah, îndreptându-se spre mulţimea care se aduna.

Muncitorii se împrăştiară. Norah preluă controlul, făcând un adevărat spectacol din verificarea tensiunilor în cabluri şi a aliniamentelor.

— Trageţi! strigă unul dintre oamenii NASA.

Bărbaţii îşi întăriră strânsoarea pe vinciuri; ca rezultat, cablurile se ridicară încă vreo douăzeci de centimetri prin găuri.

În vreme ce cablurile continuau să urce încet, Rachel simţi mulţimea care se apropia, anticipând momentul culminant. Corky şi Tolland se găseau în apropiere; arătau ca nişte copii care se minunau în faţa pomului de Crăciun. De cealaltă parte a găurii, se ivi silueta masivă a administratorului NASA, Lawrence Ekstrom. Omul ocupă şi el o poziţie din care să poată urmări extracţia.

— Buloane! strigă un alt om NASA. Se ivesc capetele!

Cablurile de oţel care urcau prin găuri se schimbară din argintiu în galben.

— Încă doi metri! Ţineţi-l bine!

Grupul din jurul eşafodajului tăcu, ca o mulţime martoră la apariţia unui spectru divin – fiecare întindea gâtul ca să vadă primul.

Atunci Rachel văzu.

Forma ceţoasă a meteoritului începu să se vadă, ieşind prin gheaţa al cărei strat se subţia vizibil. Umbra era lunguiaţă şi întunecată; devenea tot mai clară pe măsură ce topea gheaţa de deasupra ei.

— Mai tare! strigă un tehnician.

Oamenii strânseră mai tare, determinând eşafodajul să reacţioneze printr-un scârţâit groaznic.

— Încă un metru şi jumătate! Păstraţi tensiunea egală!

Rachel vedea acum gheaţa de deasupra pietrei începând

să se umfle, ca o sălbăticiune uriaşă care se apropia de clipa naşterii. Înconjurând punctul de intrare al laserului, deasupra umflăturii, un cerc mic din gheaţa de suprafaţă începu să cedeze, topindu-se şi dizolvându-se într-o gaură tot mai largă.

— Cervix-ul se dilată! ţipă cineva. Nouă sute de centimetri!

Un râset încordat sparse tăcerea:

— Bine, opriţi laserul!

Cineva apăsă un întrerupător şi fasciculul muri.

Atunci se întâmplă.

Precum apariţia înspăimântătoare a unui zeu din paleolitic, roca imensă sparse suprafaţa cu un şuierat de aburi. Forma uriaşă ieşi din gheaţă în mijlocul unei ceţi învolburate. Oamenii de la vinciuri traseră şi mai tare, până ce întreaga rocă se eliberă din închisoarea îngheţată şi ţâşni, fierbinte, deasupra unui puţ deschis, plin cu apă care sfârâia.

Rachel se simţi de parcă ar fi fost transportată în alt univers.

Atârnând în cabluri şi lăsând picăturile de apă să cadă de pe ea, suprafaţa rugoasă, înnegrită şi ondulată a meteoritului sclipea în lumina fluorescentă, părând o imensă prună pietrificată. La un capăt, roca era netedă şi rotunjită. Părea a fi secţiunea lovită cel mai tare de frecarea cu atmosfera.

Privind crusta de fuziune înnegrită, Rachel îşi imagină meteoritul coborând vijelios către solul terestru învelit într-o furioasă minge de foc. Incredibil, dar acest lucru se petrecuse cu secole în urmă. Acum, bestia capturată atârna acolo, prinsă în cabluri, cu apa scurgându-i-se de pe trup.

Vânătoarea luase sfârşit.

Abia acum Rachel resimţi din plin importanţa evenimentului. Obiectul pe care-l avea în faţă provenea din altă lume, aflată la milioane de kilometri depărtare. Iar ascunsă în pântecele lui se găsea proba – nu, *dovada* – faptului că omul nu era singur în Univers.

Euforia acelui moment păru să îi cuprindă pe toţi în aceeaşi secundă, căci mulţimea izbucni în chiote şi aplauze spontane. Chiar şi administratorul părea cuprins de ea. Îşi bătea pe spate bărbaţii şi femeile din subordine, felicitându-i. În timp ce îi privea, Rachel se bucură din tot sufletul pentru cei de la NASA. Agenţia avusese destul ghinion în trecut. În sfârşit, lucrurile se schimbau. Oamenii meritau acea clipă de entuziasm.

Gaura căscată în gheaţă semăna acum cu un mic bazin de înot în mijlocul habisferei. Suprafaţa bazinului adânc de şaizeci de metri de gheaţă topită se mişcă o vreme izbindu-se de pereţii de gheaţă ai puţului, după care se calmă. Linia apei se găsea la circa un metru şi treizeci de centimetri sub nivelul gheţarului, diferenţa fiind creată atât de extragerea masei meteoritului, cât şi de proprietatea gheţii de a se restrânge în volum odată cu topirea.

Norah Mangor aşează imediat piloni OARG de jur împrejurul găurii. Deşi aceasta era clar vizibilă, orice curios care s-ar fi aventurat prea aproape şi ar fi alunecat din greşeală s-ar fi găsit într-un pericol deosebit. Pereţii puţului erau din gheaţă solidă, fără găuri de prindere, astfel încât căţărarea fără ajutor din exterior era absolut imposibilă.

Spre ei se îndreptă Lawrence Ekstrom, mergând tiptil pe gheaţă. Omul se duse drept spre Norah Mangor şi îi strânse mâna cu tărie.

— Bine lucrat, doctore Mangor!

— Mă aştept la o mulţime de laude în scris, răspunse Norah.

— O să le primiţi.

Administratorul se întoarse spre Rachel. Părea uşurat şi fericit:

— Aşadar, domnişoară Sexton, a fost convinsă profesionista sceptică din tine?

Rachel nu se putu abţine să nu zâmbească:

— Mai degrabă uluită.

— Bine. Atunci urmează-mă!

Rachel îl urmă pe directorul administrativ în cealaltă parte a habisferei, către o cutie mare de metal care semăna cu un container industrial de transport pe vapor. Cutia era pictată în culori militare de camuflaj şi avea inscripţionată pe ea literele PSC (Portable Secure Comm):

— De aici îl vei suna pe preşedinte, îi spuse Ekstrom.

„PSC”, îşi zise Rachel. Acele cabine mobile de comunicaţii reprezentau instalaţii standard pe câmpul de război, deşi Rachel nu s-ar fi aşteptat niciodată să vadă vreuna folosită în cadrul unei misiuni de pace NASA. Şi totuşi administratorul Ekstrom provenea din Pentagon, aşa că avea cu siguranţă acces la astfel de jucării. Uitându-se la chipurile imobile ale celor doi paznici înarmaţi care păzeau cabina, Rachel avu sentimentul clar că orice dialog cu lumea din exterior era permis doar cu acordul expres al administratorului Ekstrom.

„Se pare că eu nu sunt singura ruptă de restul lumii”.

Ekstrom rosti câteva cuvinte către unul dintre paznici, apoi se întoarse spre Rachel.

— Noroc, îi ură el, după care plecă de acolo.

Un paznic bătu în uşa cabinei mobile, iar aceasta se deschise. În uşă se ivi un tehnician care îi făcu semn lui Rachel să intre. Aceasta se conformă.

Interiorul cabinei de comunicaţii era întunecat şi aglomerat. La lumina albăstruie a ecranului unui computer, Rachel putu zări stive de echipament telefonic, staţii radio şi dispozitive de comunicaţii prin satelit. Simţea deja o senzaţie de claustrofobie. Aerul dinăuntru era amărui, ca într-o pivniţă iarna.

— Luaţi loc aici, vă rog, domnişoară Sexton.

Tehnicianul scoase un scaun pe roţi şi o puse pe Rachel în faţa unui monitor cu ecran plat. Îi aranjă un microfon în faţa gurii şi îi puse o pereche de căşti masive AKG pe urechi. Verificând un jurnal cu parole, tehnicianul tastă o serie lungă de butoane pe un dispozitiv alăturat. Pe ecranul din faţa lui Rachel se ivi un cronometru:

„60 SECUNDE”.

Bărbatul dădu satisfăcut din cap, în vreme ce cronometrul începu numărătoarea inversă.

— Un minut până la conectare, anunţă el.

Se întoarse şi plecă, trântind uşa în urma lui. Rachel auzi cum uşa este încuiată pe dinafară.

„Minunat.”

Aşteptând în întuneric şi urmărind cronometrul, îşi dădu seama că acela era primul moment de intimitate de care se bucura din zorii acelei dimineţi. În acea zi se trezise fără a-şi închipui nimic din ceea ce o aştepta. „Viaţă extraterestră.” Din acea zi, cel mai popular mit din toate timpurile înceta să mai fie un mit.

Rachel abia începea să priceapă cât de devastator va fi meteoritul pentru campania electorală a tatălui ei. Deşi finanţarea NASA nu putea fi pusă pe acelaşi plan cu dreptul la avort, sănătatea populaţiei şi bunăstarea cetăţenilor, tatăl ei o *transformase* într-o chestiune esenţială. Acum povestea avea să-i explodeze drept în faţă.

În câteva ore, americanii vor resimţi fiorul triumfului NASA. Visătorilor li se vor umple ochii de lacrimi. Oamenilor de ştiinţă sceptici o să le cadă falca. Imaginaţia copiilor o să o ia razna. Chestiunile legate de cheltuirea dolarilor şi a centţilor se vor pierde în derizoriu, puse definitiv în umbră de acest moment excepţional. Preşedintele va reveni ca pasărea Phoenix, transformându-se în erou, în vreme ce, în miezul sărbătorii, senatorul afacerist va apărea dintr-odată ca îngust la minte, un zgârie-brânză lipsit de sentimentul american al aventurii.

Computerul scoase un sunet, făcând-o pe Rachel să privească în sus:

„5 SECUNDE”.

Brusc, ecranul din faţa ei se trezi la viaţă, lăsând să se vadă o imagine neclară a sigiliului Casei Albe. După o clipă, imaginea se cristaliză în chipul familiar al preşedintelui Herney.

— Bună, Rachel, zise el cu o expresie de viclenie în ochi. Cred că ai petrecut o după-amiază interesantă, nu?

29

Biroul senatorului Sedgewick Sexton se găsea în clădirea de birouri senatoriale Philip A. Hart, pe C. Street, în nord-estul Capitoliului. Clădirea era o reţea în stil neomodemist de dreptunghiuri albe, despre care criticii susţineau că seamănă mai mult a închisoare decât a sediu de birouri. Mulţi dintre cei care lucrau acolo aveau acelaşi sentiment.

La etajul trei, Gabrielle Ashe se agita, fâţâindu-se prin cameră. Pe ecran se vedea un nou e-mail. Gabrielle nu prea ştia ce să priceapă din el.

Primele două rânduri spuneau:

„APARIŢIA LUI SEDGEWICK A FOST IMPRESIONANTĂ LA CNN.

AM MAI MULTE INFORMAŢII PENTRU TINE”.

În ultimele săptămâni, Gabrielle primise mai multe mesaje de acest gen. Adresa expeditorului era o farsă, deşi ea fusese capabilă de a o depista într-o adresă de tip „casa-alba.gov”. Se părea că informatorul misterios făcea parte din personalul Casei Albe. Oricine ar fi fost, devenise sursa lui Gabrielle pentru tot felul de informaţii politice preţioase de dată recentă, incluzând aici şi vestea unei întâlniri conspirative dintre preşedinte şi directorul administrativ al NASA.

Gabrielle privise mesajele cu circumspecţie la început. Însă, după ce verificase ponturile primite, descoperise cu surprindere că informaţiile erau extrem de corecte şi de utile – informaţii confidenţiale despre cheltuielile exorbitante ale NASA, misiuni costisitoare care urmau să fie lansate, date care dovedeau cât de suprafinanţate şi de neproductive erau căutările legate de viaţa extraterestră, chiar şi despre sondaje interne de opinie care avertizau că NASA reprezenta chestiunea fierbinte care îi îndepărta masiv pe alegători de preşedinte.

Ca să-şi întărească poziţia şi să se facă indispensabili

senatorului, Gabrielle nu îl informase că primea ajutor nesolicitat prin e-mail din interiorul Casei Albe. În loc de asta, îi povestise că primea informaţiile de la „una dintre sursele ei”. Sexton o aprecia întotdeauna şi părea mult prea expert în arta diplomaţiei ca să întrebe *cine* era acea sursă. Gabrielle era convinsă că el o bănuia de acordarea de favoruri sexuale în schimbul ponturilor. Iar chestia asta ridica un semn de întrebare, căci el nu părea deloc deranjat de o asemenea posibilitate.

Gabrielle se opri din plimbat şi se uită iarăşi le mesajul abia sosit. Conotaţiile tuturor mesajelor erau clare: cineva din interiorul Casei Albe dorea ca senatorul Sexton să câştige alegerile şi îl ajuta prin direcţionarea atacurilor împotriva NASA.

Dar cine? Şi de ce?

„Un şobolan care fuge din corabia care tocmai se scufundă”, decise Gabrielle. În Washington nu era deloc ieşit din comun ca un angajat, care se temea că preşedintele era pe punctul de a fi evacuat din birou, să ofere anumite favoruri discrete succesorului cel mai probabil, în speranţa de a-şi menţine locul de muncă după schimbarea politică. Se părea că cineva adulmecase victoria lui Sexton şi îşi cumpăra, din timp, credit.

Mesajul de pe ecranul computerului o neliniştea. Nu semăna cu cele pe care le primise până acum. Nu primele două rânduri o îngrijorau, ci ultimele două:

„EAST APPOINTMENT GATE, 4.30 P.M.

VINO SINGURĂ”.

Informatorul nu-i ceruse niciodată până atunci o întâlnire faţă în faţă. Chiar şi aşa, Gabrielle s-ar fi aşteptat la o locaţie ceva mai discretă. „East Appointment Gate?” În Washington exista un singur asemenea loc, din câte ştia ea. „În afara Casei Albe? E cumva vreo glumă?”

Gabrielle ştia că nu îi poate răspunde prin e-mail; mesajele îi fuseseră întotdeauna trimise înapoi necitite. Corespondentul ei dispunea de o adresă anonimă. Nicio surpriză în asta.

„Să mă sfătuiesc cu Sexton?” Hotărî pe loc să nu o facă. Senatorul era într-o întâlnire. În plus, dacă i-ar fi pomenit despre mesaj, ar fi trebuit să-i povestească despre celelalte. Ca atare, îşi spuse că propunerea informatorului de a se întâlni într-un loc public la lumina zilei fusese făcută pentru protecţia ei. La urma urmei, acea persoană o ajutase în ultimele două săptămâni. El sau ea îi era, cu siguranţă, un prieten.

Citind mesajul pentru ultima dată, Gabrielle se uită la ceas. Mai avea o oră la dispoziţie.

30

Directorul administrativ al NASA se simţea mai puţin încordat acum, că meteoritul fusese scos cu succes din gheaţă. „Toate piesele încep să se aşeze la locul lor, îşi zise el, traversând domul către zona de lucru a lui Michael Tolland. Acum nimic nu ne mai poate opri.”

— Cum iese? se interesă Ekstrom, ducându-se în spatele omului de televiziune.

Tolland îşi luă privirea de pe ecranul computerului. Părea obosit, dar entuziast.

— Redactarea e aproape terminată. Acum suprapun câteva dintre instantaneele luate de oamenii dumneavoastră în timpul extracţiei. Ar trebui să fie gata din clipă în clipă.

— Bine.

Preşedintele îi ceruse lui Ekstrom să trimită documentarul lui Tolland către Casa Albă cât mai curând posibil.

Deşi Ekstrom fusese cinic când auzise de dorinţa preşedintelui de a-l implica pe Michael Tolland în acest proiect, gândurile lui se schimbaseră de îndată ce văzuse materialele brute ale documentarului. Comentariul narativ al vedetei de televiziune, combinat cu intervievarea oamenilor de ştiinţă civili, transformase totul în cincisprezece minute de program ştiinţific inteligibil şi emoţionant. Tolland dobândise fără efort ceea ce NASA eşuase de atâtea ori să obţină – să descrie la nivelul americanului obişnuit o descoperire ştiinţifică, fără să pară că o face cu superioritate.

— După ce terminaţi redactarea, zise Ekstrom, aduceţi produsul finit în zona de presă. O să pun pe cineva să transmită o copie digitală la Casa Albă.

— Da, domnule!

Tolland se întoarse la lucru.

Ekstrom plecă mai departe. Când ajunse în dreptul peretelui nordic, descoperi bucuros că „zona de presă” a habisferei fusese drăguţ amenajată. Pe gheaţă fusese desfăşurat un imens covor albastru. În mijlocul covorului fusese pusă o masă lungă din acelea care se folosesc la simpozioane, cu câteva microfoane pe ea, un steag NASA şi un imens drapel american drept fundal. Pentru completarea dramatismului cadrului vizual, meteoritul fusese transportat pe un box-palet şi ocupa poziţia de onoare, chiar în faţa mesei de simpozion.

Ekstrom era mulţumit să constate că dispoziţia oamenilor din zona presei era una de sărbătoare. O mare parte a angajaţilor se îngrămădeau în jurul meteoritului, întinzând mâinile către masa caldă precum turiştii în jurul unui foc de tabără.

Ekstrom decise că, în sfârşit, sosise clipa. Se îndreptă spre câteva cutii care se odihneau pe gheaţă, dincolo de zona presei. Dăduse dispoziţia ca acele cutii să-i fie aduse din Groenlanda chiar în acea dimineaţă.

— Băutura e din partea mea! anunţă el cu glas tare, întinzând cutii cu bere personalului.

— Hei, şefu’! ţipă cineva. Mersi! E chiar rece!

Ekstrom zâmbi, lucru care nu se întâmpla prea des:

— Le-am păstrat la gheaţă.

Toată lumea râse.

— Staţi aşa! strigă altcineva, uitându-se urât la cutia lui. Chestia asta e canadiană! Unde e patriotismul?

— Avem un buget limitat, oameni buni. E cea mai ieftină bere pe care am găsit-o!

Alte râsete.

— Atenţiune, cumpărători! strigă într-o portavoce un membru al echipei NASA care se ocupă de transmisia în direct. Suntem pe punctul de a trece la lumina de studio. S-ar putea să fiţi temporar orbiţi.

— Şi fără pupături în întuneric, interveni cineva. Asta e o emisiune care se difuzează în timpul zilei!

Ekstrom chicoti, bucurându-se de replicile aruncate, în

vreme ce echipa de transmisie efectua ultimele ajustări reflectoarelor de studio şi luminilor.

— Trecem la lumină de studio în cinci, patru, trei, doi…

Lumina din interiorul domului scăzu rapid în intensitate, pe măsură ce becurile cu halogen se stingeau. În câteva secunde, toate luminile se stinseră. Domul se cufundă într-un întuneric de mormânt.

Cineva ţipă, în glumă.

— Cine m-a ciupit de fund? strigă altcineva, izbucnind în râs.

Bezna totală dură doar câteva fracţiuni de secundă, după care reflectoarele de studio se aprinseră şi începură să arunce o lumină intensă. Toată lumea îşi miji ochii. Transformarea era acum completă; cadranul nordic al habisferei NASA devenise un studio de televiziune. Restul domului semăna cu un hambar în noapte. Singurele lumini în celelalte zone proveneau de la reflecţiile luminilor de studio în tavanul arcuit de deasupra, reflecţii care aruncau umbre lungi peste posturile de lucru acum pustii.

Ekstrom se retrase în întuneric, mulţumit să-şi vadă oamenii adunaţi în jurul meteoritului luminat. Se simţea ca un tată de Crăciun care observă cum se bucură copiii în jurul bradului.

„Dumnezeu e martor că merită o asemenea clipă”, îşi zise el, nebănuind dezastrul care îl pândea.

31

Vremea se schimba.

Ca un vestitor îndurerat al unui conflict major, vântul scoase un urlet plângăreţ şi izbi puternic în adăpostul echipei Delta Force. Delta One termină de fixat copertina de protecţie contra furtunii şi se duse înăuntru, alăturându-se celor doi parteneri ai săi. Mai trecuseră prin aşa ceva şi înainte. Furtuna avea să înceteze curând.

Delta Two privea imaginile video primite de la microbot.

— Mai bine te-ai uita aici, rosti el.

Delta One veni lângă el. Interiorul habisferei era complet în întuneric, cu excepţia zonei extrem de luminate din nordul domului. Restul habisferei părea doar o carcasă abia conturată.

— Nu-i nimic, zise el. Testează luminile de studio pentru diseară.

— Nu lumina e problema.

Delta Two arătă spre pata întunecată din mijlocul gheţii – gaura plină cu apă prin care fusese extras meteoritul:

— *Aia* e problema.

Delta One privi gaura. Continua să fie înconjurată de piloni, iar suprafaţa apei părea calmă.

— Nu văd nimic.

— Mai uită-te odată cu atenţie!

Manevră joystick-ul astfel încât microbotul coborî în spirală către suprafaţa găurii.

Studiind mai îndeaproape bazinul întunecat cu gheaţă topită, Delta One zări ceva ce îl făcu să tresară.

— Ce naiba…?

Delta Three veni şi el să vadă. Şi el părea şocat:

— Doamne! Ăla e puţul de extracţie? E normal ca apa să facă aşa?

— Nu, răspunse Delta One. Cu siguranţă că nu.

32

Deşi se găsea în interiorul unei cutii metalice imense, la cinci mii de kilometri distanţă de Washington D.C., Rachel simţea aceeaşi presiune de parcă ar fi fost chemată la Casa Albă. Monitorul de videofon dinaintea ei afişa o imagine limpede precum cristalul a preşedintelui Zach Herney aşezat în camera de comunicaţii a Casei Albe, în faţa sigiliului prezidenţial. Conexiunea audio digitală era fără cusur. Dacă nu ar fi existat o întârziere aproape imperceptibilă a semnalului, s-ar fi putut spune că preşedintele se găsea în camera de alături.

Conversaţia luă imediat o turnură directă, la subiect. Preşedintele părea mulţumit şi nu prea surprins de aprecierea favorabilă făcută de Rachel la adresa descoperirii pe care o realizase NASA şi la adresa iniţiativei lui de a-l folosi pe Michael Tolland pe post de purtător de cuvânt. Era într-o dispoziţie bună şi destul de optimist.

— Aşa cum sunt convins că vei fi de acord, zise Herney, pe un ton mai serios, implicaţiile acestei descoperiri ar fi de natură pur ştiinţifică într-o lume perfectă.

Făcu o pauză şi se aplecă, faţa lui ocupând tot ecranul:

— Din nefericire, nu trăim într-o lume perfectă, iar acest triumf NASA se va transforma într-o minge politică din clipa în care îl voi anunţa întregii lumi.

— Luând în consideraţie dovezile concludente şi persoanele pe care le-aţi recrutat pentru autentificare, nu-mi pot imagina cum publicul sau oricare dintre contracandidaţii dumneavoastră ar fi în stare de mai mult decât de a accepta această descoperire ca pe un fapt dovedit.

Herney scoase un chicotit aproape trist:

— Oponenţii mei politici vor *crede* ceea ce vor vedea, Rachel. Preocuparea mea este că nu le *va plăcea* ce vor vedea.

Rachel observă cu câtă atenţie evita preşedintele să se refere la tatăl ei. Vorbea doar în termeni de „opoziţie” sau „contracandidaţi”.

— Şi dumneavoastră credeţi că opoziţia va striga „conspiraţie doar din motive politice? întrebă ea.

— Asta e jocul. N-au nevoie decât de o umbră de îndoială, prin care această descoperire să fie socotită un soi de fraudă politică plănuită de NASA şi de Casa Albă, pentru ca, dintr-odată, să mă trezesc cu o anchetă pe cap. Ziarele uită că NASA a descoperit dovezi ale vieţii extraterestre şi va prefera să se ocupe de găsirea de dovezi ale unei conspiraţii. E trist, dar orice insinuare legată de vreo conspiraţie la adresa acestei descoperiri va aduce mult rău ştiinţei, Casei Albe, agenţiei şi, ca să fiu sincer, întregii ţări.

— De aceea aţi amânat anunţul până la deplina confirmare şi la autentificarea completă venită din partea unor civili de înaltă reputaţie.

— Ţelul meu este să prezint datele într-o manieră atât de categorică, încât orice cinism să fie înăbuşit încă din faşă. Vreau ca această descoperire să fie sărbătorită cu demnitate şi onoare. NASA merită din plin acest lucru.

Rachel îşi punea tot felul de întrebări. „Şi ce vrea de la mine?”

— Evident, continuă el, tu deţii o poziţie unică din care mă poţi ajuta. Experienţa ta de analist, precum şi legătura dintre tine şi principalul meu contracandidat îţi conferă o uriaşă credibilitate în ceea ce priveşte această descoperire.

Rachel era din ce în ce mai deziluzionată. „Vrea să mă folosească… exact aşa cum a prevăzut Pickering!”

— Acestea fiind spuse, reluă Herney, aş vrea să îţi cer să autentifici *personal* această descoperire, oficial, în calitate de personaj care se ocupă cu securitatea informaţiilor la Casa Albă… şi de fiică a contracandidatului meu.

Iată. Toate cărţile erau pe masă.

„Herney vrea ca eu să certific.”

Rachel crezuse cu adevărat că Zach Herney se ridica deasupra unor astfel de meschinării politice. O certificare

publică care ar fi venit din partea lui Rachel ar fi transformat instantaneu meteoritul într-o chestiune *personală* pentru tatăl ei, punându-l pe senator în imposibilitatea de a ataca credibilitatea descoperirii fără a-şi ataca propria fiică – o sentinţă catastrofală pentru un candidat care avea drept moto „familia pe primul plan”.

— Ca să fiu sinceră, domnule, rosti Rachel, fixându-şi privirea pe monitor, sunt şocată că îmi puteţi cere aşa ceva.

Preşedintele păru surprins:

— Am crezut că te vei bucura să fii de ajutor.

— Să mă bucur? Lăsând deoparte diferendele cu tatăl meu, domnule, această cerere mă pune într-o situaţie imposibilă. Am şi aşa destule probleme cu tata fără a mă lua la trântă cu el într-un soi de meci public, pe viaţă şi pe moarte. Chiar dacă îmi displace omul în sine, el *este* totuşi tatăl meu şi asmuţirea mea împotriva lui în cadrul unui forum public, vă spun sincer, pare un lucru sub demnitatea dumneavoastră.

— Stai aşa!

Herney dădu din mâini în semn de predare:

— Cine a spus ceva despre un forum public?

Rachel făcu o pauză:

— Presupun că v-ar plăcea să mă alătur directorului administrativ al NASA pe podium la conferinţa de presă de la ora opt.

Hohotul de râs al preşedintelui bubui în difuzoare:

— Ce fel de om mă crezi, Rachel? Chiar crezi că i-aş putea cere cuiva să-şi înjunghie tatăl pe la spate în direct la televiziunea naţională?

— Dar, aţi spus…

— Şi mai crezi că l-aş lăsa pe directorul administrativ al NASA să împartă lumina reflectoarelor cu fiica duşmanului său de moarte? Nu vreau să-ţi zdruncin încrederea în tine, Rachel, dar această conferinţă de presă este o prezentare *ştiinţifică.* Nu sunt convins că tot ce ştii tu despre meteoriţi, fosile sau structuri de gheaţă ar da evenimentului o prea

mare credibilitate.

Rachel simţi că ia foc:

— Dar, atunci… la ce fel de autentificare vă gândiţi?

— Una mai potrivită poziţiei tale.

— Domnule?

— Eşti ofiţerul meu de informaţii de la Casa Albă. Tu pui la curent personalul meu cu chestiunile de importanţă naţională.

— Vreţi să autentific asta pentru *personalul* dumneavoastră?

Herney continua să pară amuzat de neînţelegerea creată:

— Da, asta vreau. Scepticismul cu care mă voi confrunta în *afara* Casei Albe este floare la ureche în comparaţie cu ceea ce trebuie să îndur acum de la personalul meu. Aici ne aflăm în miezul unei revolte majore. Credibilitatea mea internă s-a dus naibii. Personalul m-a implorat să reduc finanţarea NASA. I-am ignorat, şi asta înseamnă sinucidere politică.

— Până acum.

— Exact. Aşa cum discutam de dimineaţă, momentul ales pentru această descoperire va părea suspect în ochii adversarilor politici şi în acest moment nimeni nu e mai cinic decât personalul meu. De aceea, când vor auzi această informaţie pentru prima oară, vreau ca ea să vină de la…

— Personalul *nu ştie* nimic despre meteorit?

— Ştiu doar câţiva consilieri. Păstrarea secretului asupra acestei descoperiri a fost socotită absolut necesară.

Rachel era uluită. „Nu-i de mirare că se confruntă cu o revoltă.”

— Dar asta nu e zona mea de expertiză. Un meteorit cu greu poate fi considerat un subiect de briefing *informaţional.*

— Nu în sens clasic, dar există toate elementele muncii tale obişnuite – date complexe care trebuie rafinate, ramificaţii politice substanţiale…

— Eu nu sunt specialistă în meteoriţi, domnule. N-ar fi mai bine ca directorul administrativ al NASA să facă acest lucru?

— Glumeşti? Toată lumea de aici îl urăşte. Din punctul de vedere al personalului meu, Ekstrom este vânzătorul viclean ca un şarpe care m-a ademenit să fac târg prost după târg prost.

Rachel înţelegea motivaţia:

— Ce ziceţi de Corky Marlinson? Medalia Naţională în Astrofizică? Are mult mai multă credibilitate decât am eu.

— Personalul meu e format din politicieni, Rachel, nu din oameni de ştiinţă. L-ai cunoscut pe doctorul Marlinson. Cred că e nemaipomenit, dar dacă las un astrofizician să îi vorbească echipei mele de politicieni de stânga care gândesc după tipare rigide, mă tem că voi sfârşi cu o turmă de năuci. Am nevoie de cineva care să le vorbească pe limba lor. Tu eşti acea persoană, Rachel. Oamenii mei îţi cunosc munca şi, luând în consideraţie numele tău de familie, eşti cea mai nepărtinitoare fiinţă de la care ei ar putea spera să audă ceva de bine.

Rachel se simţi atrasă de stilul curtenitor al preşedintelui:

— Cel puţin recunoaşteţi că rudenia mea cu oponentul dumneavoastră are legătură cu cererea pe care aţi făcut-o.

Preşedintele scoase un chicotit sfios:

— Bineînţeles că are. Dar, aşa cum lesne îţi poţi imagina, personalul meu va fi informat, pe o cale sau alta, indiferent ce decizie vei lua tu. Nu tu eşti eroul aici, Rachel, ci doar mesagerul! Eşti persoana cea mai calificată pentru a opera această informare şi totodată, din întâmplare, eşti rudă foarte apropiată cu omul care vrea să-mi dea afară personalul din Casa Albă în următorul mandat. Dispui de dublă credibilitate.

— Ar trebui să vă ocupaţi de vânzări.

— De fapt, chiar asta fac. La fel ca tatăl tău. Şi, ca să fiu sincer, aş vrea să închei o „afacere” cu tine.

Preşedintele îşi scoase ochelarii şi se uită drept în ochii lui Rachel. Se putea citi în el acelaşi gen de forţă ca la tatăl

ei.

— Ţi-o cer ca pe o favoare, Rachel, şi pentru că eu cred că face parte din datoria ta. Deci cum rămâne? Da sau nu? Vei informa personalul meu despre această chestiune?

Rachel se simţi ca prinsă în capcană în interiorul cabinei. „Nimic nu seamănă cu o vânzare negociată la sânge.” Simţea, chiar şi de la cinci mii de kilometri depărtare, puterea voinţei lui prin ecranul video. Ştia şi că era o cerere foarte rezonabilă, indiferent că-i plăcea sau nu.

— Aş avea nişte condiţii, zise ea.

Herney ridică din sprâncene:

— Şi anume?

— Mă întâlnesc cu personalul dumneavoastră în particular. Fără reporteri. Este o informare privată, nu o autentificare publică.

— Ai cuvântul meu. Întâlnirea ta este deja programată într-o locaţie retrasă şi personală.

Rachel oftă:

— Bine, atunci.

Preşedintele se lumină la faţă:

— Excelent!

Rachel se uită la ceas şi constată cu surprindere că arăta deja puţin peste ora patru.

— Staţi aşa, zise ea nedumerită. N-avem timp, dacă vreţi să fiţi în direct la ora opt seara. Nici cu racheta aia monstruoasă cu care m-aţi trimis aici nu m-aş putea întoarce la Casa Albă decât în câteva ore. Ar trebui să mă pregătesc şi…

Preşedintele clătină din cap:

— Mă tem că nu m-am exprimat foarte clar. Vei face informarea de unde te afli, prin intermediul unei video-conferinţe.

— Aha!

Rachel ezită:

— La ce oră v-aţi gândit?

— De fapt, rosti Herney, zâmbind, ce-ai zice să o ţii chiar acum? Toată lumea e deja prezentă şi se uită acum la un

ecran negru de televizor. Te aşteaptă pe tine.

Corpul lui Rachel se încordă:

— Dar sunt complet nepregătită, domnule. E imposibil să…

— Spune-le doar adevărul. Cât de greu poate fi?

— Dar…

— Rachel, o calmă Herney, aplecându-se spre ecran. Aminteşte-ţi că profesia ta are ca bază compilarea şi compararea datelor. Cu asta te ocupi! Vorbeşte-le despre ceea ce se petrece acolo.

Se întinse să apese pe un comutator de pe ecranul video, dar se opri la mijlocul drumului:

— Să nu uit, cred că vei fi mulţumită să descoperi că te-am pus într-o poziţie privilegiată.

Rachel nu înţelese la ce făcea el referire, dar era prea târziu ca să mai întrebe. Preşedintele apăsase pe comutator.

Ecranul din faţa lui Rachel deveni negru pentru o clipă. Când reveni la viaţă, Rachel se trezi în faţa uneia dintre cele mai tulburătoare imagini pe care le văzuse vreodată. Chiar în faţa ochilor ei se găsea Biroul Oval din Casa Albă. Încăperea era plină ochi cu oameni. Toţi stăteau în picioare. Părea că întregul personal al Casei Albe se găsea acolo. Şi fiecare dintre ei se holba la ea. Rachel îşi dădea acum seama că imaginea ei se vedea în sală chiar de pe biroul preşedintelui.

„Vorbesc dintr-o poziţie privilegiată.” Rachel începuse deja să transpire.

Din expresia chipurilor celor aflaţi în Biroul Oval, lumea de acolo era surprinsă să o vadă pe Rachel, la fel de surprinsă ca şi ea.

— Domnişoară Sexton? o apelă o voce răguşită.

Rachel inspectă marea de chipuri şi descoperi cine îi vorbise. Era o femeie deşirată, care tocmai se aşeza în primul rând: Marjorie Tench. Înfăţişarea femeii nu putea fi confundată nici măcar într-o asemenea mulţime de oameni.

— Vă mulţumim că v-aţi alăturat nouă, domnişoară

Sexton, rosti ea. Preşedintele ne-a informat că aveţi ceva veşti pentru noi.

33

Bucurându-se de întuneric, paleontologul Wailee Ming stătea singur şi medita în zona lui privată de lucru. Fiecare bucăţică din corpul lui aştepta evenimentul din acea seară. „În curând am să fiu cel mai faimos paleontolog din lume.” Spera doar că Michael Tolland fusese generos şi incluse comentariile lui personale în documentar.

Savurând deja celebritatea care îl aştepta, Ming tresări în urma unei vibraţii uşoare care scutură gheaţa sub picioarele lui. Instinctul de protecţie împotriva cutremurelor pe care şi-l dezvoltase trăind în Los Angeles îl făcea hipersensibil la cele mai slabe mişcări ale solului. Imediat, Ming se ruşină dându-şi seama că vibraţia fusese una perfect normală. „E doar gheaţa care se topeşte”, îşi spuse el, răsuflând uşurat. Încă nu se obişnuise. La fiecare câteva ore, o explozie îndepărtată bubuia în noapte, rezultat al vreunui bloc imens de gheaţă care se rupea undeva de banchiză şi cădea în mare. Norah Mangor formulase foarte plastic fenomenul: „Noi aisberguri care se nasc…”

Stând în picioare, Ming îşi întinse braţele. Privi prin habisferă. La ceva depărtare, dincolo de strălucirea reflectoarelor de televiziune, se pregătea o sărbătoare. Ming nu era un fan al petrecerilor, aşa că porni să traverseze habisfera în direcţie opusă.

Labirintul zonelor de lucru, pustii acum, semăna cu un oraş-fantomă. Întregul dom părea căzut pradă spiritelor. Imensul spaţiu părea mai răcoros, aşa că Ming îşi închise bine haina lungă din păr de cămilă.

Undeva înainte, zări puţul de extracţie – locul din care fuseseră scoase cele mai importante fosile din istoria umanităţii. Giganticul tripod de metal fusese îndepărtat, astfel încât bazinul stătea singuratic înconjurat de piloni, ca un soi de groapă blestemată într-o vastă parcare de gheaţă. Ming se aventură până la puţ şi se opri la o distanţă

sigură, zgâindu-se în bazinul cu apă care mai avea puţin şi îngheţa, adâncă de şaizeci de metri. În curând, apa avea să îngheţe de tot, ştergând orice urmă a prezenţei cuiva acolo.

Ming îşi spuse că acel bazin cu apă era o privelişte minunată. Chiar şi în întuneric.

„Mai ales în întuneric.”

Ming avu o ezitare. Apoi îşi dădu seama.

„Ceva nu e în regulă.”

Când se apropie mai mult de apă, Ming simţi cum starea de mulţumire pe care o simţise face loc unui fior brusc de nedumerire. Îşi închise ochii, se holbă din nou, apoi îşi întoarse repede privirea în cealaltă parte a domului… la cincizeci de metri depărtare, înspre masa de oameni care sărbătoreau în zona alocată presei. Ştia că nu îl puteau vedea în întuneric la o asemenea depărtare.

„Ar trebui să povestesc cuiva despre asta, nu?”

Ming privi din nou apa, întrebându-se ce anume să le spună. Oare avea parte de o iluzie optică? De vreun efect ciudat de reflecţie?

Nesigur, Ming păşi dincolo de piloni şi se apropie cu prudenţă de marginea puţului. Nivelul apei era cu un metru şi treizeci de centimetri sub cel al gheţii, aşa că se aplecă să vadă mai bine. Da, ceva foarte ciudat se petrecea. Era imposibil de ratat, şi totuşi nu devenise vizibil decât după stingerea luminilor din dom.

Ming se îndreptă. Cineva trebuia în mod clar să afle despre asta. Porni înapoi, grăbit, spre zona de presă. După numai câţiva paşi, Ming se opri. „Doamne Dumnezeule!” Se întoarse spre groapă, cu ochii ieşiţi din orbite, când, în sfârşit, înţelesese ce se întâmplă. Îl lovise ca un trăsnet.

— Imposibil! exclamă el cu voce tare.

Şi totuşi Ming pricepea că era singura explicaţie posibilă. „Gândeşte cu maximă precauţie, se atenţionă singur în gând. Trebuie să existe o explicaţie mai raţională.” Şi totuşi, cu cât reflecta mai intens, cu atât era mai convins de ceea ce vedea. „Nu există altă explicaţie!” Nu-i venea să creadă că agenţiei şi lui Corky Marlinson le scăpase din

vedere ceva atât de incredibil, dar Ming n-avea de ce să se plângă.

„De-acum, descoperirea îi aparţine lui Wailee Ming!”

Tremurând de emoţie, Ming alergă spre o zonă de lucru apropiată şi găsi o eprubetă cu gura largă. Acum nu mai avea nevoie decât de o mostră de apă. Nimeni n-avea să creadă aşa ceva!

34

— În calitatea mea de ofiţer de legătură a Casei Albe, începu Rachel Sexton, încercând să îşi ţină vocea sub control în vreme ce se adresa mulţimii de pe ecran, datoria mea include deplasarea în zone politice fierbinţi de pe mapamond, analizarea situaţiilor instabile şi raportarea către preşedinte şi către personalul Casei Albe.

Mai multe broboane de sudoare îi apăruseră pe frunte. Rachel şi le şterse cu palma, înjurându-l în tăcere pe preşedinte pentru că lăsase informarea în sarcina ei, fără niciun fel de avertisment.

— Călătoriile mele nu m-au dus niciodată până acum într-un loc atât de exotic.

Rachel arătă cu mâna înspre cabina metalică din jurul ei:

— Mă credeţi sau nu, vă vorbesc chiar acum din dreptul Cercului Arctic, stând pe o felie de gheaţă groasă de peste o sută de metri.

Rachel zări emoţia anticipării pe chipurile de pe ecran. Era clar că oamenii îşi dădeau seama că fuseseră înghesuiţi în Biroul Oval cu un motiv special, dar nimeni nu îşi imagina că acel motiv ar fi avut vreo legătură cu un eveniment petrecut la Cercul Polar de Nord.

Sudoarea îi curgea din nou pe frunte. „Calmează-te, Rachel! La urma urmei, cu asta te ocupi.”

— Mă aflu în faţa dumneavoastră, în seara asta, cu mare onoare, mândrie şi… mai presus de toate, emoţie.

Priviri pierdute.

„La naiba”, îşi zise ea, ştergându-şi sudoarea aproape cu furie. „Nu m-am angajat pentru o chestie ca asta.” Rachel ştia ce ar fi spus mama ei dacă s-ar fi aflat acolo: „Dacă ai dubii, eliberează-te de tot ce ştii!” Vechiul proverb yankeu susţinea una dintre cele mai puternice credinţe ale mamei ei – că toate cumpenele din viaţă pot fi depăşite spunând adevărul, indiferent sub ce formă este acesta rostit.

Inspirând adânc, Rachel se ridică puţin pe scaun şi privi drept spre camera video.

— Îmi cer scuze, oameni buni! Dacă vă întrebaţi cum de transpir în dreptul Cercului Arctic… e pentru că sunt un pic nervoasă.

Chipurile de pe ecran părură să tresară preţ de o clipă. Câteva râsete nervoase.

— În plus, continuă Rachel, şeful dumneavoastră m-a pus în temă cu circa zece secunde înainte de a-mi spune că voi da ochii cu întregul personal. Genul ăsta de botez prin foc nu intra în vederile mele pentru o primă vizită în Biroul Oval.

Mai multe râsete de această dată.

— Şi, continuă ea, privind în josul ecranului, cu siguranţă nu mi-am imaginat că voi sta la biroul preşedintelui… cu atât mai puţin *pe* el!

Râsete din toată inima şi mai multe zâmbete largi. Rachel simţi cum încep să i se relaxeze muşchii. „Dă-le informaţia direct.”

— Uitaţi cum stă situaţia!

Vocea lui Rachel revenise la normal. Limpede şi fermă:

— Preşedintele Herney a lipsit din mass-media în ultima vreme nu pentru că nu ar fi interesat de campania politică, ci pentru că a fost implicat puternic în altă chestiune. O chestiune pe care el a socotit-o mult mai importantă.

Rachel se opri şi îşi fixă privirea asupra audienţei:

— A avut loc o descoperire ştiinţifică într-un loc numit Banchiza de Gheaţă Milne, în extremitatea Arcticii. Preşedintele va informa întreaga lume despre acest eveniment în cadrul unei conferinţe de presă, diseară, la ora opt. Descoperirea a fost făcută de un grup de americani dedicaţi, care au avut parte de multe ghinioane în ultima vreme şi care merită o pauză. Mă refer la NASA. Vă puteţi simţi mândri să aflaţi că preşedintele dumneavoastră, manifestând o încredere aproape clarvăzătoare, a susţinut din răsputeri NASA în ultima vreme, şi la bine, şi la rău. Acum se pare că această loialitate îi va fi răsplătită.

Rachel înţelese abia în acea clipă prin ce momente istorice trecea. În gât simţea un nod pe care ea se chinui din greu să-l înghită:

— Ca ofiţer de informaţii specializat în analiza şi verificarea datelor, mă număr printre cei câţiva oameni pe care preşedintele i-a chemat să examineze datele oferite de NASA. Le-am examinat personal şi am avut întrevederi cu mai mulţi specialişti, atât guvernamentali cât şi civili, bărbaţi şi femei ale căror referinţe sunt mai presus de orice reproş şi a căror poziţie este cu mult deasupra oricărei influenţe politice. Opinia mea profesională este aceea că datele pe care vi le voi prezenta sunt faptice în originea lor şi nepărtinitoare în prezentare. Mai mult, este părerea mea personală că preşedintele, animat de buna-credinţă faţă de mandatul său şi faţă de poporul american, a dovedit o grijă şi o răbdare admirabile în amânarea unui anunţ despre care ştiu că ar fi vrut din toată inima să îl facă săptămâna trecută.

Rachel urmări cum oamenii de pe ecran schimbau priviri nedumerite. Se întoarseră cu toţii spre ea şi atunci îşi dădu seama că le captivase complet atenţia.

— Doamnelor şi domnilor, veţi auzi acum ceea ce eu personal sunt convinsă că veţi considera a fi una dintre cele mai emoţionante informaţii dezvăluite vreodată în acest birou!

35

Imaginea transmisă către Delta Force de microbotul care se mişca în cercuri în interiorul habisferei ar fi câştigat cu siguranţă un concurs de film de avangardă – luminile slabe, gaura de extracţie lucind şi asiaticul bine îmbrăcat întins pe gheaţă, cu haina din păr de cămilă împrăştiată în jurul lui ca o pereche de aripi imense.

— Trebuie să-l oprim, zise Delta Three.

Delta One încuviinţă. Pe gheţarul Milne existau secrete pe care echipa lui era autorizată să le protejeze folosind forţa.

— Cum îl oprim? întrebă Delta Two, continuând să manevreze joystick-ul. Microboţii ăştia nu sunt echipaţi pentru aşa ceva.

Delta One se încruntă. Microbotul care se învârtea prin habisferă era un model de recunoaştere, golit de alte echipamente, şi nu avea autonomie de zbor mai îndelungată. Era la fel de periculos ca o muscă.

— Ar trebui să îl informăm pe controlor, afirmă Delta Three.

Delta One privi intens imaginea singuraticului Ming, întins precar pe marginea puţului de extracţie. Nimeni nu se găsea în apropierea lui – iar apa rece ca gheaţa dispunea de ciudata capacitate de a amortiza orice strigăte de ajutor.

— Dă-mi controalele, zise el cu hotărâre.

— Ce vrei să faci? se interesă soldatul cu joystick-ul.

— Ceea ce am fost *învăţat* să fac, îi răspunse Delta One, preluând unealta. Să improvizez.

36

Wailee Ming zăcea întins pe burtă lângă gaura de extracţie, cu braţul drept întins peste margine în încercarea de a obţine o mostră de apă. Cu siguranţă ochii nu îi jucaseră feste; aflat cu faţa la mai puţin de un metru de oglinda apei, putea vedea totul perfect acum.

„Este incredibil!”

Întinzându-se şi mai mult, Ming îşi potrivi eprubeta între degete, încercând să atingă suprafaţa apei. Nu mai avea nevoie decât de vreo zece centimetri.

Incapabil să îşi întindă braţul mai mult, Ming se mişcă puţin şi ajunse mai aproape de puţ. Îşi apăsă vârfurile bocancilor de gheaţă şi încercă să îşi fixeze mai bine mâna stângă de margine. Întinse din nou braţul drept cât putu de mult. „Aproape am ajuns.” Se apropie şi mai mult. „Da!” Marginea eprubetei atinse suprafaţa apei. În vreme ce apa începea să curgă în recipient, Ming se uita şi nu îi venea să-şi creadă ochilor.

Atunci, fără niciun fel de avertisment, se întâmplă ceva cu totul inexplicabil. O aşchie de metal se ivi zburând din beznă, ca un glonţ scăpat dintr-o armă. Ming mai avu timp să o zărească o fracţiune de secundă, înainte ca acesta să îi intre în ochiul drept.

Ming tresări violent. Instinctul de conservare fusese mai puternic decât mintea, cea care îl avertiza că orice mişcare bruscă îi poate distruge echilibrul precar. O tresărire cauzată mai mult de surpriză decât o reacţie în faţa durerii. Mâna stângă, cea mai apropiată de faţă, se duse instinctiv în ajutorul ochiului lovit. Ming îşi dădu seama că făcuse o greşeală chiar din clipa în care mâna îi zbură prin aer. Cu toată greutatea corpului lăsată în faţă, şi lipsit de sprijinul de până atunci, Wailee Ming începu să alunece. Îşi reveni prea târziu. Lăsând eprubeta în plata Domnului şi încercând să se prindă cumva de gheaţa dură pentru a împiedica

plonjonul, Ming alunecă – şi căzu cu totul în gaura întunecată.

Nu se scufundă mai mult de un metru şi ceva. Cu toate astea, când atinse apa rece, mai întâi cu capul, Ming avu senzaţia că se lovise cu faţa de un asfalt dur cu o viteză ameţitoare. Lichidul care îi înconjură chipul era atât de rece încât părea acid coroziv. Ming simţi instantaneu un junghi de panică.

Cu faţa în jos, în beznă, Ming fu pe moment dezorientat, neştiind încotro să o ia spre suprafaţă. Haina din păr de cămilă ţinea frigul departe de trup – dar numai pentru câteva secunde. Reuşi în cele din urmă să se îndrepte şi ieşi la suprafaţă căutând aerul cu disperare, chiar în clipa în care apa găsi calea de a-i ataca spatele şi pieptul, cuprinzându-i întregul trup într-un val de gheaţă.

— Ajjjuutoor, icni el.

Însă Ming abia reuşise să tragă în plămâni suficient aer cât să scoată un scâncet. Se simţea de parcă tot corpul îi fusese golit complet de substanţă.

— Ajutooorr!

Era incapabil să-şi audă propriile ţipete. Ming se trase către marginea puţului de extracţie şi încercă să se caţere afară. Numai că peretele din faţa lui era format din gheaţă. Nu se putea prinde de nimic. Sub apă, bocancii izbiră peretele, căutând o găurică în care să se prindă. Nimic. Se întinse cât putu în sus, căutând marginea. Era la doar treizeci de centimetri distanţă.

Deja muşchii nu mai răspundeau la comenzile date de creier. Lovi mai tare din picioare, încercând să se ridice pe perete suficient de sus ca să prindă marginea cu degetele. Îşi simţea corpul ca de plumb, iar plămânii păreau goliţi complet, ca şi cum ar fi fost striviţi de un piton uriaş. Haina groasă de protecţie se îngreuna cu fiecare secundă şi îl trăgea în jos. Ming încercă să se descotorosească de ea, dar ţesătura grea era mult prea îmbibată cu apă.

— Ajutaţi-mă!

Frica îl copleşea în aceste momente.

Ming citise odată că moartea prin înec era cea mai îngrozitoare cu putinţă. Nu-şi imaginase niciodată că avea să experimenteze aşa ceva. Muşchii refuzau deja să mai coopereze cu mintea. Ajunsese să se lupte doar ca să-şi menţină capul deasupra apei. Hainele grele îl trăgeau în jos, în vreme ce degetele amorţite zgâriau înfrigurate marginea puţului.

De-acum ţipetele lui se petreceau doar în gând.

Şi atunci, se întâmplă.

Ming se scufundă. Nu-şi închipuise niciodată că va trece prin groaza cumplită de a conştientiza moartea, iminenţa ei. Şi totuşi, el era acolo... se scufunda încet de-a lungul peretelui de gheaţă într-o gaură adâncă de şaizeci de metri. Prin faţa ochilor îi trecură o mulţime de imagini. Momente din copilărie. Cariera. Se întrebă dacă avea să-l descopere cineva acolo, jos. Sau se va scufunda, pur şi simplu, până la fund şi va îngheţa... încastrat în gheţar pentru veşnicie.

Plămânii îi urlau după oxigen. Îşi ţinu respiraţia, încercând în continuare să încerce să ajungă la suprafaţă. „Respiră!” Se luptă cu gestul reflex, lipindu-şi buzele una de alta. „Respiră!” Încercă în zadar să înoate ca să se ridice la suprafaţă. „Respiră!” În aceeaşi clipă, într-o bătălie mortală a reflexelor contra raţiunii, instinctul întrecu abilitatea lui Ming de a-şi menţine buzele lipite.

Wailee Ming inhală.

Apa care îi intră în plămâni îi atacă ţesutul gingaş cu forţa uleiului încins. Avea senzaţia că arde, din exterior spre interior. Ca o cruzime, apa nu ucide imediat. Ming petrecu şapte secunde groaznice inhalând apa rece, fiecare inhalare mai dureroasă decât precedenta, niciuna dintre ele neoferindu-i însă trupului lucrul de care avea atât de mare nevoie.

În cele din urmă, în vreme ce continua să alunece spre fundul gropii, Ming deveni aproape inconştient. Binecuvântă scăparea din chinuri. De jur împrejurul lui, în apă, văzu mici scântei de lumină. Era cel mai frumos lucru pe care îl văzuse vreodată.

37

Poarta East Appointment de la Casa Albă este situată pe East Executive Avenue, între Treasure Departament şi East Lawn. Gardurile întărite şi pilonii de ciment instalaţi după atacul puşcaşilor marini din Beirut îi conferă acestei intrări un aer de orice natură, numai de bun venit nu.

În faţa porţii, Gabrielle Ashe se uită din nou la ceas, simţindu-se tot mai nervoasă. Era 4.45 P.M. Şi nimeni nu venise încă să o contacteze.

„EAST APPOINTMENT GATE, 4.30 P.M. VINO SINGURĂ."

„Uite-mă, îşi zise ea. Tu unde eşti?"

Gabrielle cercetă chipurile turiştilor din jur, căutând pe cineva care să se uite la ea. Câţiva bărbaţi o priviră, după care îşi văzură de drum. Gabrielle începu să se întrebe dacă aceasta fusese o mişcare deşteaptă. Îşi dădu seama că individul de la Serviciile Secrete care stătea de pază o ochise deja. Gabrielle îşi spuse că informatorului ei i se făcuse frică. Privind pentru ultima dată prin gard spre Casa Albă, oftă şi se întoarse, vrând să plece.

— Gabrielle Ashe? întrebă individul de la Serviciile Secrete cu voce tare.

Gabrielle se răsuci pe călcâie, cu inima cât un purice:

— Da!?!

Omul din cabina de pază îi făcu semn cu mâna. Era un tip subţirel, cu o faţă lipsită de orice expresie şi fără pic de umor:

— Interlocutorul dumneavoastră e gata să vă vadă acum.

Tipul îi deschise poarta principală şi îi făcu semn să intre.

Picioarele fetei refuzară să se mişte:

— Trebuie să intru?

Paznicul încuviinţă:

— Mi s-a spus să vă cer scuze ca aţi fost lăsată să aşteptaţi.

Gabrielle privi poarta deschisă, dar încă îşi simţea

picioarele de plumb. „Ce naiba se petrece?” Nu se aşteptase deloc la aşa ceva.

— Sunteţi Gabrielle Ashe sau nu? insistă paznicul, părând de-acum nerăbdător.

— Da, domnule, dar…

— Atunci vă sfătuiesc cu căldură să mă urmaţi.

Picioarele i se puseră în mişcare. După ce trecu, ezitând, de prag, poarta se închise cu zgomot în urma ei.

38

Două zile în care nu văzuse lumina soarelui îi modificaseră ceasul biologic lui Michael Tolland. Deşi ceasul de la mână arăta ora unei după-amieze târzii, corpul îi spunea că era miezul nopţii. Terminând ultimele retuşuri la documentar, Tolland descărcase întregul fişier video pe un CD şi îşi croia drum prin zona întunecată a domului. Ajungând în zona luminată a presei, livră CD-ul tehnicianului NASA care se ocupa cu transmisiile media şi care răspundea de prezentare.

— Mersi, Mike, rosti omul, făcându-i cu ochiul în vreme ce lua CD-ul. Schimbă din temelii definiţia televiziunii, nu?

Tolland replică obosit:

— Sper să-i placă şi preşedintelui.

— Fără îndoială. În orice caz, munca ta s-a încheiat. Stai jos undeva şi bucură-te de spectacol!

— Mersi.

Tolland rămase în zona intens luminată a presei şi cercetă cu privirea angajaţii NASA care toastau fericiţi cu bere în cinstea meteoritului. Chiar dacă ar fi vrut şi el să sărbătorească, Tolland se simţea epuizat şi stors emoţional. Se uită în jur după Rachel Sexton, însă ea părea încă prinsă în discuţie cu preşedintele.

„Vrea ca ea să vorbească în direct”, îşi zise el. Nu că i-ar fi învinuit de ceva; Rachel ar fi fost un surplus perfect la gama şi aşa largă de vorbitori despre meteorit. În afară de aspectul atrăgător, Rachel mai avea nişte atuuri: inspira încredere în propriile forţe şi părea accesibilă – calităţi pe care Tolland rareori le găsea la femeile cu care se întâlnea. Şi totuşi, cele mai multe femei pe care le cunoscuse Tolland făceau parte din lumea televiziunii – şi erau fie deţinătoare nemiloase de poziţii de putere, fie superbe vedete cărora tocmai personalitatea le lipsea.

În timp ce se îndepărta de mulţimea gălăgioasă a

angajaţilor de la NASA, Tolland îşi croi drum aiurea prin dom, întrebându-se unde dispăruseră ceilalţi oameni de ştiinţă civili. Dacă şi ei se simţeau doar pe jumătate la fel de storşi de puteri pe cât se simţea el, probabil că se găseau în zona de campare, trăgând un pui de somn înainte de marele moment. În faţa lui, la distanţă, Tolland văzu cercul de piloni OARG în jurul puţului de extracţie acum pustiu. Spaţiul gol de deasupra părea să se afle în rezonanţă cu vocile slabe ale unor amintiri îndepărtate. Tolland încercă să nu se gândească la asta.

„Uită fantomele”, îşi impuse. Adesea, gândurile îl bântuiau în astfel de momente, când era obosit sau singur – clipe de triumf sau de sărbătoare. „Ar trebui ca ea să fie cu tine acum”, şopti vocea din străfundul minţii. Singur în întuneric, simţi cum alunecă înapoi înspre vremurile pe care încerca să le uite.

Celia Birch fusese iubita lui încă din şcoala generală. Într-o zi de Sfântul Valentin, Tolland o dusese la restaurantul ei favorit. Când chelnerul le aduse desertul, Celia văzuse că era vorba de un singur trandafir şi de un inel cu diamant. Cu lacrimi în ochi, rostise singurul cuvânt care îl făcea pe Michael Tolland mai fericit decât orice pe lumea asta:

— Da.

Plini de speranţe, cumpăraseră o căsuţă lângă Pasadena, unde Celia obţinuse o slujbă de profesoară de ştiinţe. Deşi salariul era modest, era, totuşi, un început. Totodată, locaţia se găsea în apropierea Institutului de Oceanografie Scripps din San Diego, unde Tolland îşi găsise slujba pe care o visase mereu, la bordul unei nave de cercetare geologică. Munca lui presupunea plecarea în perioade de trei sau patru zile, consecutive, însă reîntâlnirile cu Celia erau întotdeauna pline de pasiune şi de emoţie.

În vreme ce se găsea pe apele mărilor, Tolland începu să filmeze câteva dintre aventuri pentru Celia, minidocumentare ale muncii de la bordul vasului. La sfârşitul unei călătorii se întorsese cu un filmuleţ pe care îl realizase de la fereastra unui submersibil de apă adâncă –

primele imagini luate vreodată unei bizare moluşte chemotropice despre care nimeni n-avea habar că ar exista. În vreme ce însoţea imaginile cu un comentariu, Tolland practic părea gata să se arunce din submarin de entuziasm.

„În aceste adâncuri trăiesc neîndoielnic mii de specii încă nedescoperite!, comentase el năvalnic. Noi abia dacă am zgâriat suprafaţa! Aici jos există mistere pe care niciunul dintre noi nu şi le poate imagina!”

Celia fusese copleşită de entuziasmul soţului şi de explicaţiile lui ştiinţifice concise. Dintr-o toană, arătase caseta la clasa ei de ştiinţe naturale, şi aceasta deveni instantaneu un punct de atracţie. Alţi profesori îşi exprimaseră dorinţa de a o împrumuta. Părinţii voiau să o copieze. Părea că toată lumea aşteaptă cu nerăbdare următoarea lovitura a lui Michael. Celia o sunase pe o prietenă care lucra pentru reţeaua NBC şi îi trimisese caseta.

Două luni mai târziu, Michael Tolland venise la soţia lui şi o rugase să îl însoţească într-o plimbare până la Kingman Beach. Era locul lor, unde îşi împărtăşiseră dintotdeauna speranţele şi visele.

— Vreau să-ţi spun ceva, îi zisese el.

Celia se oprise şi îl luase de mână pe soţul ei, în vreme ce apa le şiroia la picioare.

— Ce e?

Tolland explodase:

— Am primit un telefon de la reţeaua de televiziune NBC săptămâna trecută. Ei cred că aş putea fi gazda unei serii de documentare despre viaţa oceanică. E perfect. Vor să fac un episod pilot anul viitor! Îţi vine să crezi?

Celia îl sărutase, extrem de încântată:

— Te cred. Vei fi nemaipomenit!

Şase luni mai târziu, Celia şi Tolland navigau în apropiere de Catalina, când ea începu să se plângă de dureri într-o parte. Ignorară durerile câteva săptămâni, însă acestea deveniră într-un târziu prea chinuitoare. Celia se dusese la

doctor.

Într-o clipă, viaţa de vis pe care o ducea Tolland se transformase într-un coşmar. Celia era bolnavă. Grav bolnavă.

— E un limfom în stare avansată, le explicaseră doctorii. Se manifestă rar la oamenii de vârsta ei, dar cu siguranţă nu e boală total necunoscută.

Celia şi Tolland se prezentaseră la nenumărate clinici şi spitale consultându-se cu tot felul de specialişti. Răspunsul fusese peste tot acelaşi: „Boală incurabilă”.

„Nu voi accepta aşa ceva!”, se încăpăţânase el. Îşi dăduse imediat demisia de la Institutul Scripps, lăsase baltă documentarul NBC şi îşi concentrase întreaga energie şi dragoste asupra efortului de a o face bine pe Celia. Şi ea se luptase cu îndârjire, purtând durerea cu o graţie care îl făcea pe el s-o iubească şi mai mult. O luă în plimbări lungi pe plaja lor, îi găti mese sănătoase şi îi spuse tot felul de poveşti despre lucrurile pe care aveau să le facă împreună după însănătoşire.

N-a fost să fie.

Trecuseră doar şapte luni când Michael Tolland se trezi stând pe un pat de spital lângă soţia lui muribundă. Nu-i mai recunoştea chipul. Cruzimea cancerului nu era echivalată decât de brutalitatea chemoterapiei. Din ea nu rămăsese decât un schelet chinuit. Ultimele ore au fost şi cele mai grele.

— Michael, rostise ea, cu voce răguşită. E timpul să plec.

— Nu pot să te las!

Ochii îi erau scăldaţi de lacrimi.

— Eşti un supravieţuitor, îl încurajase ea. Trebuie să fii. Promite-mi că îţi vei găsi o altă iubire.

— Nu voi vrea niciodată alta!

Tolland rostise vorbele hotărât să se ţină de jurământ.

— Va trebui să înveţi.

Celia murise în dimineaţa unei duminici de iunie, senină precum cleştarul. Tolland se simţi ca un vas rupt de chei şi aruncat în largul unei mări furibunde şi fără nicio busolă.

Săptămâni de zile se învârtise în loc, rupt de realitate. Prietenii încercaseră să îl ajute, dar era prea mândru ca să le accepte mila.

„Trebuie să alegi, îşi spusese el într-un târziu. Trebuie să munceşti sau mori.”

Alegând în cele din urmă, Tolland se aruncase orbeşte în documentarul *Amazing Seas.* Programul îi salvase, la propriu, viaţa. În cei patru ani care urmaseră, emisiunea lui Tolland ajunsese pe culmi. În ciuda eforturilor de peţitori ale prietenilor lui, Tolland se dusese doar la câteva dintre întâlnirile fixate. Toate fuseseră eşecuri sau dezamăgiri reciproce, astfel încât Tolland renunţase în cele din urmă şi găsise ca scuză pentru lipsa de viaţă socială programul de călătorii încărcat. Prietenii lui cei mai buni ştiau însă foarte bine care era cauza; Michael Tolland pur şi simplu nu era pregătit pentru aşa ceva.

Puţul de extracţie al meteoritului se găsea acum chiar în faţa lui Tolland, trezindu-l din dureroasa lui reverie. Se scutură de fiorul amintirilor şi se apropie de deschizătură. În domul întunecat, gheaţa topită căpătase o frumuseţe magică, aproape ireală. Suprafaţa bazinului sclipea ca un iaz luminat de razele lunii. Privirea lui Tolland fu atrasă de licăririle luminoase din stratul de sus al apei, ca şi cum cineva ar fi împrăştiat nişte scântei verzui-albăstrii pe suprafaţă. Privi lung licăririle.

Ceva de acolo părea cu totul deosebit.

La prima impresie, crezu că apa lucitoare pur şi simplu reflecta licărul luminilor din cealaltă parte a domului, dar apoi îşi dădu seama că nu putea fi vorba de aşa ceva. Licăririle aveau o nuanţă verzuie şi păreau să pulseze într-un anumit ritm, de parcă suprafaţa apei era vie şi se lumina din interior.

Nelinişţit, Tolland păşi în spatele pilonilor pentru a privi mai îndeaproape.

În partea opusă a habisferei, Rachel Sexton ieşi din cabina mobilă de transmisie, direct în întuneric. Se opri o clipă, dezorientată de umbrele imense care o înconjurau.

Habisfera semăna acum cu o peşteră imensă, luminată doar de razele emise la distanţă de reflectoarele de televiziune de lângă peretele nordic. Descumpănită de bezna din jur, porni instinctiv spre zona luminată.

Se simţea mulţumită de rezultatul informării ei asupra personalului Casei Albe. După ce îşi revenise din surpriza provocată de noutatea aflată, transmisese mai departe tot ceea ce ştia despre meteorit. Pe măsură ce vorbea, urmărise cum expresiile de pe chipurile oamenilor din stafful preşedintelui trec de la şoc la credinţă şi speranţă şi, în cele din urmă, la acceptare uimită.

— Viaţă extraterestră? auzise ea o voce exclamând. Ştiţi ce înseamnă asta?

— Da, îi răspunse altă voce. Înseamnă că o să câştigăm aceste alegeri.

În timp ce se apropia de zona presei, Rachel îşi imagină anunţul şocant al preşedintelui şi nu se putu abţine să nu se întrebe dacă tatăl ei chiar merita complotul prezidenţial care avea să se îndrepte asupra lui, spulberându-i întreaga campanie electorală dintr-o singură lovitură.

Răspunsul era, bineînţeles, da.

Oricând o încercau sentimente mai bune faţă de tatăl ei, nu trebuia decât să şi-o amintească pe mama ei. Katherine Sexton. Durerea şi ruşinea pe care Sedgewick Sexton i le provocase erau de neiertat… venirea acasă târziu în fiecare noapte, felul în care îi vorbea întotdeauna, pe un ton superior, şi mirosul de parfum. Evlavia mimată de el – în timp ce minţea şi înşela, ştiind prea bine că pe el Katherine n-avea să-l părăsească niciodată.

„Da, îşi spuse ea, senatorul Sexton e pe punctul de a primi exact ceea ce merită”.

Mulţimea din zona rezervată presei jubila. Toţi toastau cu bere. Rachel străbătu acea mulţime simţindu-se ca un intrus la o petrecere de familie. Se întrebă unde dispăruse Michael Tolland.

Lângă ea se ivi Corky Marlinson:

— Îl căutaţi pe Mike?

Rachel ezită:

— Păi… nu… cam aşa ceva.

Corky clătină din cap dezgustat:

— Ştiam eu. Mike tocmai a plecat. Cred că s-a dus să înşface nişte vinciuri. Corky îşi miji ochii înspre domul întunecat. Deşi se pare că îl puteţi ajunge încă din urmă. Îi zâmbi şi arătă cu degetul într-o anumită direcţie. Mike e vrăjit de fiecare dată când vede apă.

Rachel se uită în direcţia indicată, către mijlocul domului, unde se vedea silueta lui Michael Tolland, care stătea în picioare şi privea apa din puţul de extracţie.

— Ce face? întrebă ea. E cam periculos pe acolo!

Corky zâmbi:

— Poate că se uşurează. Haideţi să mergem să-i dăm un ghiont.

Rachel şi Corky străbătură domul întunecat, către puţul de extracţie. În timp ce se apropiau de Tolland, Corky strigă:

— Hei, omule-peşte! Ţi-ai uitat costumul de baie?

Tolland se răsuci pe călcâie. Chiar şi în lumina slabă, Rachel văzu că expresia de pe chipul lui era una neobişnuit de sumbră. Faţa îi părea iluminată într-un mod foarte ciudat, de parcă lumina venea de undeva, de dedesubt.

— E totul în regulă, Mike? îl întrebă ea.

— Nu chiar, îi răspunse Tolland, arătând înspre apă.

Corky păşi peste piloni şi i se alătură lui Tolland la marginea puţului. Şi dispoziţia lui păru să se schimbe instantaneu atunci când privi în jos. Rachel li se alătură, păşind şi ea peste piloni, până la marginea bazinului. Privind în gaură, zări surprinsă scântei verzi-albăstrii care licăreau la suprafaţa apei. Ca nişte particule de neon care pluteau în apă. Păreau a pulsa în nuanţe de verde. Efectul era splendid.

Tolland prinse o bucată de gheaţă de pe podea şi o aruncă în apă. Aceasta deveni fosforescentă în momentul impactului, aruncând brusc săgeţi verzi în jur.

— Mike, rosti Corky, părând tulburat, spune-mi, te rog, ce

ştii tu că e chestia asta?

Tolland se încruntă:

— Ştiu exact ce este. Întrebarea mea este ce naiba caută *aici?*

39

— Sunt flagelate, zise Tolland, privind spre apa luminiscentă.

— Vânturi?

Corky făcu o grimasă:

— Vorbeşte doar în numele tău.

Rachel îşi dădu seama că Michael Tolland nu avea chef de glume.

— Habar n-am cum se putea întâmpla, continuă Tolland, dar cumva această apă conţine dinoflagelate bioluminiscente.

— Bioluminiscente şi mai cum??? sări Rachel.

„Vorbeşte englezeşte.”

— Plancton monocelular capabil de a oxida un catalizator luminiscent denumit luceferină.

„Asta e în engleză?”

Tolland pufni şi se întoarse spre prietenul lui:

— Corky, există vreo şansă ca meteoritul pe care l-am scos din gaura aia să fi avut organisme vii pe suprafaţa lui?

Corky izbucni în râs:

— Fii serios, Mike!

— Dar sunt serios.

— Nicio şansă, Mike! Crede-mă, dacă NASA ar fi avut chiar şi cel mai mic dubiu că pe roca aia trăiesc microorganisme vii, poţi să fii al naibii de sigur că n-ar fi scos-o niciodată în aer liber.

Tolland păru doar pe jumătate satisfăcut, uşurarea fiindu-i umbrită în aparenţă, de dezlegarea unei enigme profunde.

— Nu pot şti sigur fără un microscop, zise el, dar mie mi se pare că ăsta este plancton bioluminiscent din specia *Phylum Phyrrophyta.* Numele înseamnă „plantă de foc”. Oceanul Arctic e plin de aşa ceva.

Corky ridică din umeri:

— Şi atunci de ce ai întrebat dacă provin din spaţiul

cosmic?

— Deoarece meteoritul a fost îngropat în gheaţă glaciară – apă *proaspătă* din ninsori. Apa din gaura aia provine din topirea gheţii şi a fost îngheţată timp de trei secole. Cum puteau ajunge aceste creaturi din ocean în ea?

Argumentul lui Tolland aduse tăcerea.

Rachel stătea la marginea bazinului şi încerca să se concentreze asupra a ceea ce avea în faţa ochilor. „Plancton bioluminiscent în puţul de extracţie. Ce mai înseamnă şi asta?”

— Undeva, dedesubt, trebuie să existe o spărtură, reluă Tolland. E singura explicaţie. Probabil că planctonul a intrat în puţ printr-o fisură a gheţii care a permis infiltrarea apei oceanului.

Rachel nu pricepea.

— Infiltrare? De unde?

Îşi aminti de lunga ei călătorie cu IceRover-ul pe platoul de gheaţă:

— Coasta e la peste trei kilometri de aici.

Corky şi Tolland se uitară ciudat la ea.

— De fapt, rosti Corky, oceanul e chiar *sub* noi. Banchiza asta pluteşte.

Rachel se holbă la cei doi bărbaţi. Era perplexă.

— Pluteşte? Dar… noi suntem pe gheţar.

— Da, suntem pe un gheţar, confirmă Tolland, dar nu suntem şi pe pământ. Uneori gheţarii trec de sol şi se întind peste ape. Deoarece gheaţa este mai uşoară decât apa, gheţarul continuă pur şi simplu să curgă, plutind peste ocean ca o plută imensă de gheaţă. Asta este şi definiţia unei *banchize…* varianta plutitoare a unui gheţar. Făcu o pauză. Acum ne aflăm, de fapt, la un kilometru şi jumătate în largul oceanului.

Şocată, Rachel deveni brusc îngrijorată. Potrivindu-şi imaginea din minte cu împrejurimile, gândul că stătea deasupra Oceanului Arctic îi provocă un sentiment de frică intensă.

Tolland păru să sesiseze tulburarea ei. Bocăni cu piciorul

în gheaţa de dedesubt.

— Nu-ţi face griji! Gheaţa asta are o sută de metri grosime, şi şaizeci de metri din această sută plutesc sub apă ca un cub de gheaţă într-un pahar. Astfel banchizele sunt foarte stabile. Pe chestia asta se poate construi şi un zgârie-nori.

Rachel dădu absentă din cap, nefiind prea convinsă. Lăsând nepotrivirile deoparte, acum înţelegea teoria lui Tolland despre originea planctonului. „Crede că aici e o spărtură care coboară până la ocean, permiţând planctonului să urce prin ea în puţ.” Era plauzibil şi totuşi implica un paradox care o irita. Norah Mangor fusese foarte explicită în legătură cu integritatea gheţarului, după ce făcuse zeci de foraje-test pentru confirmarea soliditǎţii.

Se uită la Tolland:

— Credeam că perfecţiunea gheţarului este fundamentul tuturor înregistrărilor de date stratificate. Nu a afirmat doctorul Mangor că acest gheţar *nu are* spărturi sau fisuri?

Corky se încruntă:

— Se pare că Regina Gheţii a dat-o în bară!

„Nu mai spune asta cu glas atât de tare, îl sfătui Rachel în gând, sau te trezeşti cu un ţurţure înfipt în spate.”

Tolland îşi mângâie bărbia, în vreme ce urmărea creaturile fosforescente:

— Chiar nu există altă explicaţie. *Trebuie* să fie vreo spărtură! Masa gheţarului pe suprafaţa oceanului împinge probabil apa de mare bogată în plancton în sus, prin puţ.

„O spărtură a naibii de mare”, socoti Rachel. Dacă gheaţa avea acolo o sută de metri grosime şi gaura avea şaizeci de metri adâncime, atunci această spărtură ipotetică trebuia să treacă prin patruzeci de metri de gheaţă solidă. „Iar testele lui Norah Mangor nu indică nicio spărtură.”

— Fă-mi un serviciu, îi zise Tolland lui Corky. Du-te şi găseşte-o pe Norah! Să sperăm că ştie ea despre gheţarul ăsta ceva ce noi nu ştim. Şi găseşte-l şi pe Ming, poate ne spune el ce sunt bestiile astea mici şi luminoase!

Corky o luă din loc.

— Ai face bine să te grăbeşti, strigă Tolland în urma lui, privind din nou în puţ. Aş putea să jur că bioluminiscenţa se diminuează.

Rachel se uită la gaură. În mod clar verdele nu mai era la fel de strălucitor.

Tolland îşi scoase haina şi se aşeză pe gheaţă lângă gaură.

Rachel îl privi, nedumerită:

— Mike?

— Vreau să aflu dacă există apă sărată aici.

— Întinzându-te pe gheaţă fără haină?

— Da. Tolland se târî pe burtă până la marginea găurii. Ţinând o mânecă a hainei peste margine, lăsă cealaltă mânecă să atârne liber în puţ, până ce materialul atinse apa. Este un test foarte precis de salinitate folosit de oceanografii din întreaga lume. Se numeşte „lingerea unei haine ude”.

Mai încolo pe banchiză, Delta One se lupta cu telecomanda, încercând să păstreze microbotul avariat în zbor peste grupul de oameni strânşi în jurul puţului de excavaţie. Din sunetele conversaţiei, îşi dădu seama că lucrurile evoluau rapid.

— Sună revizorul, zise el. Avem o problemă serioasă.

40

Gabrielle Ashe făcuse turul Casei Albe de multe ori în tinereţe, visând cu ochii deschişi că într-o zi avea să lucreze în interiorul acelei reşedinţe şi să devină parte a echipei de elită care se ocupa de viitorul ţării. În acest moment însă ar fi preferat să se afle în orice alt loc de pe faţa pământului.

În vreme ce omul de la Serviciul Secret o conduse într-un foaier plin cu tot felul de ornamente, Gabrielle se întrebă ce mama naibii încerca informatorul ei să demonstreze. A o invita pe Gabrielle chiar în Casa Albă era curată nebunie. „Dacă sunt văzută?” În ultima vreme, Gabrielle se făcuse destul de remarcată de presă ca fiind mâna dreaptă a senatorului Sexton. Cu siguranţă cineva avea s-o recunoască.

— Domnişoară Ashe?

Gabrielle îşi ridică privirea. Din foaier un paznic cu faţa prietenoasă o întâmpină cu un zâmbet de bun venit.

— Priviţi într-acolo, vă rog, rosti el, însoţind vorbele cu un gest al mâinii.

Gabrielle privi în direcţia indicată şi se trezi orbită de un bliţ.

— Vă mulţumesc.

Paznicul o conduse până la un birou şi îi dădu un pix:

— Vă rog să semnaţi în registrul de intrări.

Împinse o agendă grea, legată în piele, chiar sub ochii ei.

Gabrielle privi registrul. Pagina pe care o privea era goală. Îşi aminti că auzise odată că toţi vizitatorii Casei Albe semnau în propria pagină goală, astfel încât să se păstreze confidenţialitatea vizitei. Îşi semnă numele.

„S-a dus naibii secretul întâlnirii.”

Trecu printr-un detector de metale, după care paznicul o inspectă de sus până jos cu detectorul mobil.

Omul îi zâmbi:

— Bucuraţi-vă de vizită, domnişoară Ashe.

Gabrielle îl urmă pe omul de la Serviciul Secret vreo douăzeci de metri de-a lungul unui coridor, până în dreptul unui al doilea birou de verificare. Un alt paznic tocmai confecţiona un permis de vizitator şi îl trecea printr-o maşină de laminat plastic. Omul dădu o gaură în permis, îi ataşă un cordon, apoi îl petrecu peste capul lui Gabrielle. Plasticul era încă fierbinte. Fotografia de pe permis era chiar instantaneul luat cu cincisprezece secunde în urmă la capătul coridorului.

Gabrielle era impresionată. „Cine spunea că guvernul este ineficient?”

Îşi continuară drumul, cu omul de la Serviciul Secret care o conducea mai departe în Casa Albă. Cu fiecare pas, Gabrielle se simţea tot mai neliniştită. Oricine o invitase acolo nu se prea preocupase de confidenţialitate. Gabrielle primise un permis oficial, semnase în registrul de vizitatori şi acum era condusă în văzul tuturor de-a lungul primului etaj al Casei Albe, acolo unde se adunau turiştii.

— Iar asta e Camera de Porţelan, rostea un ghid în faţa unui grup de turişti, căminul seturilor de porţelan cu dungă roşie de 952 de dolari bucata, aduse de Nancy Reagan, porţelanuri care au iscat o întreagă dezbatere asupra consumurilor exagerate ale administraţiei în 1981.

Însoţitorul lui Gabrielle o conduse dincolo de grupul de turişti, către o scară interioară imensă din marmură, unde alt grup urca treptele.

— Sunteţi pe punctul de a intra în Camera de Est, imensa încăpere de 350 de metri pătraţi unde Abigail Adams atârna pe vremuri lenjeria lui John Adams, explica un alt ghid. După aceea vom trece în Camera Roşie, unde Dolley Madison le oferea de băut şefilor de state aflaţi în vizită, înainte ca James Madison să negocieze cu ei.

Turiştii izbucniră în râs.

Gabrielle trecu de scară, printr-o serie de frânghii şi de baricade, către o secţiune privată a clădirii. Aici intrară într-o încăpere pe care ea o mai văzuse doar prin cărţi şi la televizor. Avu sentimentul că i se taie respiraţia.

„Doamne, asta este Camera Hărţilor!”

Vizitatorii nu puteau ajunge până aici. Pereţii încăperii se puteau ridica, dezvăluind strat după strat de hărţi ale lumii. Acela era locul unde Roosevelt trasase cursul celui de al Doilea Război Mondial. Ca un amănunt tulburător, tot acela era locul de unde Clinton recunoscuse relaţia avută cu Monica Lewinsky. Mai important, Camera Hărţilor era un loc de trecere către aripa de vest – zona din Casa Albă unde lucrau adevăraţii factori de putere. Era ultimul loc în care Gabrielle se gândea să ajungă. Îşi imaginase că mesajele fuseseră trimise de vreun intern întreprinzător sau de vreo secretară, lucrând într-unul dintre birourile sordide ale complexului. Se părea că lucrurile stăteau cu totul altfel.

„Merg în aripa de vest…”

Însoţitorul o duse până în capătul unui coridor mochetat şi se opri în dreptul unei uşi fără însemne. Ciocăni. Gabrielle simţi că inima îi sare din piept.

— E deschis, rosti cineva din interiorul încăperii.

Bărbatul deschise uşa şi îi făcu semn lui Gabrielle să intre.

Gabrielle trecu pragul. Jaluzelele erau trase, astfel încât încăperea era practic în penumbră. Zări conturul vag al unei persoane şezând la un birou.

— Domnişoara Ashe?

Vocea se auzi din spatele unui nor de fum.

— Bine ai venit!

Obişnuindu-se cu semiîntunericul, Gabrielle începu să desluşească un chip neliniştitor de familiar, iar muşchii îi înţepeniră de surprindere. „ASTA îmi trimite mie mesaje prin e-mail?”

— Îţi mulţumesc că ai venit, zise Marjorie Tench pe un ton distant.

— Domnişoară… Tench? îngăimă Gabrielle, brusc incapabilă să respire.

— Spune-mi Marjorie!

Hidoasa femeie se ridică, scoţând fum pe nări ca un balaur:

— Tu şi cu mine o să devenim foarte bune prietene!

41

Norah Mangor stătea în dreptul puţului de extracţie, lângă Tolland, Rachel şi Corky, şi privea gaura lăsată de meteorit, neagră ca smoala.

— Mike, rosti ea, eşti tu drăguţ, dar ai luat-o razna. Nu văd niciun fel de bioluminiscenţă aici.

Tolland îşi dorea acum să fi filmat scena; câtă vreme Corky se dusese după Norah şi după Ming, bioluminiscenţa începuse să se estompeze repede. În decurs de câteva minute, toate luminiţele dispăruseră.

Tolland aruncă o altă bucată de gheaţă în apă, însă nu se întâmplă nimic. Niciun fel de fosforescenţă verde:

— Unde au dispărut? se miră Corky.

Tolland avea cât de cât idee de ce se întâmplase. Bioluminiscenţa, unul dintre cele mai ingenioase mecanisme de apărare ale naturii, reprezenta un răspuns natural al planctonului atacat. Sesizând că e pe cale să fie consumat de organisme mai mari, planctonul începea să emită lumină în speranţa atragerii unor prădători mult mai mari, care ar fi speriat atacatorul iniţial. În cazul de faţă, planctonul, după ce intrase în puţ printr-o spărtură, se trezise brusc într-un mediu de apă dulce şi începuse să emită cu disperare lumină, deoarece apa dulce îl omora încet.

— Cred că au murit.

— Au fost ucişi, rosti Norah în bătaie de joc. A intrat iepuraşul în bazin şi i-a păpat.

Corky se uită urât la ea:

— Şi eu am văzut masa bioluminiscentă, Norah.

— Înainte sau după ce ţi-ai luat doza de LSD?

— De ce am minţi în privinţa asta? întrebă Corky, disperat.

— Bărbaţii sunt mincinoşi din fire.

— Mda, când se culcă cu alte femei, dar nu şi când e în

joc un plancton bioluminiscent.

Tolland oftă:

— Norah, cu siguranţă ştii că planctonul *trăieşte* în oceane sub gheaţă.

— Mike, îi răspunse ea, străfulgerându-l cu privirea, te rog să nu-mi dai tu mie lecţii. Pentru ştiinţa voastră, există peste două sute de specii de diatomee (clasă de alge microscopice monocelulare brune-gălbui, care au corpul închis între două valve silicioase, de forma unui capac de cutie) care zburdă pe sub banchizele de gheaţă din Arctica. Paisprezece specii de nanoflagelate autotrofe, douăzeci de flagelate heterotrofe, patruzeci de dinoflagelate heterotrofe şi câteva specii de metazoare, incluzând aici polihete, amfipode, copepode, eufauside şi peşti. Vreo întrebare?

Tolland se încruntă:

— E clar că ştii mai multe despre fauna arctică decât mine şi mai eşti şi de acord că viaţa abundă sub noi. Ca atare, de ce eşti atât de sceptică în privinţa faptului că am văzut plancton bioluminiscent?

— Deoarece acest puţ este *sigilat,* Mike. Este un mediu de apă dulce închis. Niciun fel de plancton oceanic nu putea ajunge aici!

— Am depistat sare în apă, insistă Tolland. Foarte slab, dar era acolo. Apa sărată intră aici cumva.

— Corect, îl apostrofă cu scepticism Norah. Ai gustat sare. Ţi-ai lins mâneca unei vechi haine îmbibate de sudoare şi acum ai hotărât că scanările de densitate ale sateliţilor şi cele cincisprezece mostre de gheaţă luate nu sunt corecte.

Tolland îi întinse mâneca udă a hainei drept dovadă.

— Mike, eu nu-ţi ling blestemata de haină.

Norah privi în gaură:

— Aş putea să întreb de ce presupusul acela de plancton s-a hotărât să treacă prin acea presupusă spărtură?

— Să fie din pricina căldurii? îi sugeră Tolland. Multe creaturi marine sunt atrase de căldură. Am încălzit meteoritul atunci când l-am extras. Planctonul putea fi

atras instinctiv către mediul temporar mai cald din puţ.

Corky dădu din cap:

— Sună logic.

— Logic?

Norah îşi dădu ochii peste cap:

— Să ştiţi că pentru un fizician premiat şi un oceanograf de talie mondială faceţi un cuplu de specimene ciudate. V-a trecut vreo clipă prin minte gândul că este imposibil, din punct de vedere fizic, ca în *acest puţ* să ajungă apă de mare, chiar dacă ar exista vreo spărtură, ceea ce vă asigur eu că nu e cazul?

Se uită la amândoi compătimindu-i amarnic:

— Dar, Norah… începu Corky.

— Domnilor! Acum ne aflăm *deasupra* nivelului mării. Norah bătu piciorul în gheaţă. Alo? Foaia asta de gheaţă se ridică la treizeci de metri deasupra apei. Poate vă amintiţi creasta mare de la capătul acestui gheţar? Suntem mai sus decât nivelul oceanului. Dacă ar fi existat vreo fisură în acest puţ, apa ar fi trebuit să curgă *din* gheţar, nu în el. E o chestie care se numeşte gravitaţie!

Tolland şi Corky se uitară unul la altul:

— Rahat, exclamă cel de-al doilea. La asta nu m-am gândit.

Norah arătă înspre puţul plin cu apă:

— Poate că aţi observat şi că nivelul apei nu se schimbă!?!

Tolland se simţea ca un idiot. Norah avea dreptate întru totul. Dacă exista vreo spărtură, apa trebuia să curgă în *afară,* nu înăuntru. Tolland rămase tăcut o vreme, întrebându-se ce urma.

— Bine, oftă el. Se pare că teoria fisurii nu are niciun sens. Dar am văzut bioluminiscenţă în apă. Singura concluzie este că acesta nu este deloc un mediu închis. Îmi dau seama că multe dintre datele tale despre gheaţă sunt construite pe premisa că acest gheţar este un bloc solid de gheaţă, dar…

— Premisa?

Norah era din ce în ce mai agitată:

— Aminteşte-ţi că n-au fost numai datele *mele,* Mike. NASA a ajuns la aceleaşi concluzii. *Cu toţii* am confirmat că acest gheţar e solid. Fără fisuri.

Tolland privi dincolo de dom, către mulţimea strânsă în zona presei.

— Orice se întâmplă, cred că, prin prisma bunei-credinţe, ar trebui să îl informăm pe directorul administrativ şi…

— Rahat! sâsâi Norah. Îţi spun că acest bloc de gheaţă este pur. Nu o să las ca datele mele să fie puse la îndoială de un lins cu limba şi de nişte halucinaţii absurde.

Porni în goană către o zonă învecinată de aprovizionare şi începu să strângă câteva unelte:

— O să iau o mostră ca lumea de apă şi o să vă arăt că această apă nu conţine niciun fel de plancton – viu sau mort!

Rachel şi ceilalţi văzură cum Norah foloseşte o pipetă sterilă, legată de o sfoară, ca să culeagă o probă de apă din bazinul cu gheaţă topită. Norah puse câteva picături pe un dispozitiv minuscul care semăna cu un microscop în miniatură. După aceea se zgâi prin ocular, îndreptând dispozitivul către lumina provenind din cealaltă parte a domului. În câteva secunde, începu să înjure.

— Isuse Hristoase!

Norah scutură dispozitivul şi privi din nou prin ocular.

— La naiba! Ceva nu e în regulă cu acest refractometru!

— Apă sărată? o ironiza Corky.

Norah se încruntă:

— În parte. Înregistrează trei procente clorură – ceea ce este de-a dreptul imposibil. Gheţarul ăsta este zăpadă la pachet. Apă dulce pură. Ar trebui să nu fie niciun fel de sare.

Norah duse mostra la un microscop mai mare din apropiere şi o examină. Gemu.

— Plancton? o întrebă Tolland.

— *G. Polyhedra,* îi răspunse ea, cu vocea extrem de calmă. Este una dintre speciile de plancton pe care noi,

glaciologii, le vedem des în oceane sub banchizele de gheaţă.

Privi înspre Tolland:

— Sunt morţi acum. Evident, n-au supravieţuit prea mult într-un mediu cu apă sărată în procent de doar trei la sută.

Toţi patru rămaseră tăcuţi lângă puţul adânc.

Rachel se întrebă care era influenţa acestui paradox asupra descoperirii de ansamblu. Dilema părea minoră în comparaţie cu tot ceea ce era legat de meteorit, dar, ca analist de informaţii, ea fusese martoră la colapsul unor întregi teorii pornind de la chestiuni mai mărunte decât aceasta.

— Ce se petrece aici?

Vocea semăna cu un mormăit fioros.

Toată lumea îşi ridică privirea. Din întuneric, se ivi forma ca de urs a directorului administrativ al NASA.

— O dispută minoră legată de apa din puţ, îi răspunse Tolland. Încercăm să o rezolvăm.

Corky părea aproape bucuros:

— Datele lui Norah despre gheaţă sunt eronate.

— Să mă lingi de două ori, şopti Norah.

Directorul administrativ se apropie, cu sprâncenele încruntate:

— Care-i problema cu datele despre gheaţă?

Tolland oftă ezitând:

— Există apă sărată în procent de trei la sută în puţul meteoritului, ceea ce contrazice raportul glaciologic, în care se spune că meteoritul era prins într-un gheţar pur de apă dulce.

Făcu o pauză:

— Mai e prezent şi plancton.

Ekstrom părea aproape furios:

— E clar că aşa ceva este imposibil! În gheţarul ăsta nu există fisuri! Scanările din satelit o confirmă. Meteoritul a fost sigilat într-o matrice solidă de gheaţă.

Rachel ştia că Ekstrom avea dreptate. În conformitate cu scanările de densitate ale NASA, foaia de gheaţă era solidă

ca o stâncă. Zeci de metri de gheţar înconjurau meteoritul din toate părţile. Fără fisuri. Şi totuşi, când îşi imaginã cum fuseseră efectuate acele scanări de densitate, un gând bizar îi trecu prin minte…

— În plus, continuă Ekstrom, mostrele de gheaţă ale doctorului Mangor confirmă soliditatea gheţarului.

— Chiar aşa! exclamă Norah, punând refractometrul pe un birou. E o dublă corelare. Niciun fel de linii de fractură în gheaţă. Ceea ce ne lasă fără niciun fel de explicaţie pentru apa sărată şi pentru plancton.

— De fapt, interveni Rachel, cu o fermitate în voce care o surprinse chiar şi pe ea, *mai există* o posibilitate.

Ideea îi venise în timp ce prin minte i se învălmăşeau amintiri cu totul ciudate.

O priviră toţi, cu evidente expresii de scepticism pe chipuri.

Rachel zâmbi:

— Există o explicaţie perfect logică pentru prezenţa planctonului şi a apei sărate.

Îi aruncă o privire hoaţă lui Tolland:

— Şi chiar mă întreb, Mike, cum de nu te-ai gândit tu întâi la asta?

42

— Plancton *îngheţat* în gheţar?

Corky Marlinson nu părea deloc convins de explicaţia lui Rachel:

— Nu vreau să-ţi stric bucuria, dar fiinţele au bunul obicei să moară atunci când îngheaţă. Gândăceii ăştia ne făceau semne luminoase, îţi aminteşti?

— De fapt, interveni Tolland, uitându-se impresionat la Rachel, s-ar putea ca ea să aibă o oarecare dreptate. Există unele specii care intră într-un soi de hibernare când mediul în care trăiesc le-o impune. Odată, am făcut un episod pe tema acestui fenomen.

Rachel încuviinţă:

— Ai arătat cum ştiuca nordică îngheaţă în lacuri, aşteptând anotimpul cald în care gheaţa se topeşte ca să poată înota din nou. Tot tu ai vorbit despre nişte microorganisme numite „urşi de apă” care se deshidratează complet în deşert, rămânând aşa vreme îndelungată, şi revin la dimensiunile normale când încep ploile.

Tolland chicoti:

— Aşadar *chiar* îmi urmăreşti serialul?

Rachel ridică din umeri, uşor stingherită.

— Unde vreţi să ajungeţi, domnişoară Sexton? o întrebă Norah.

— Ce vrea ea să spună, interveni Tolland, este un lucru care ar fi trebuit să îmi vină în minte ceva mai devreme, şi anume că una dintre speciile menţionate de mine în serial era un fel de plancton care îngheaţă la latitudinile polare în fiecare iarnă, hibernează în interiorul gheţii şi apoi revine la viaţă în fiecare vară, odată cu subţierea stratului de gheaţă.

Făcu o pauză.

— Evident, speciile pe care le-am prezentat în serial nu fac parte din rândul celor bioluminiscente văzute aici, dar e

posibil să se fi întâmplat acelaşi fenomen.

— Planctonul îngheţat, reveni Rachel, încurajată să îl vadă atât de entuziasmat pe Michael Tolland, ar putea explica tot ce am văzut noi aici. Cândva în trecut, e posibil ca mai multe fisuri să fi apărut în acest gheţar, să se fi umplut cu apă sărată bogată în plancton, după care să îngheţe la loc. Dacă există buzunare cu apă *sărată îngheţată* în acest gheţar? Apă sărată care conţine plancton îngheţat? Imaginaţi-vă că, în vreme ce se ridica prin stratul de gheaţă, meteoritul încălzit a trecut printr-un astfel de buzunar cu apă sărată. Gheaţa care venea din apa sărată s-ar fi topit, eliberând planctonul din hibernare şi oferindu-ne un mic procent de sare în apa dulce.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! izbucni Norah cu ostilitate. Dintr-odată, toţi aţi devenit experţi în glaciologie!

Corky părea şi el sceptic:

— Dar atunci n-ar fi depistat sateliţii orice buzunare de gheaţă diferită odată cu scanarea densităţii? În definitiv, gheaţa sărată şi gheaţa dulce au densităţi diferite.

— *Foarte puţin* diferite, mai adăugă Rachel.

— Patru procente reprezintă o diferenţă substanţială, i-o reteză repede Norah.

— Da, în *laborator* poate, o corectă Rachel. Dar sateliţii efectuează măsurătorile de la două sute de kilometri altitudine, în spaţiul cosmic. Computerele lor au fost proiectate să facă diferenţe între chestii grosiere – gheaţă de zloată, granit de calcar.

Se întoarse spre directorul administrativ:

— Am dreptate afirmând că atunci când măsoară densităţi din spaţiul cosmic, sateliţilor le lipseşte rezoluţia necesară pentru a deosebi gheaţa sărată de gheaţa dulce?

Directorul încuviinţă:

— Corect. O diferenţă de patru procente este sub pragul de toleranţă la detectabilitatea sateliţilor. Aceştia ar socoti gheaţa sărată şi cea dulce ca identice.

Tolland părea intrigat:

— Asta ar explica şi nivelul staţionar al apei din puţ.

Se uită la Norah:

— Spuneai că specia de plancton pe care ai văzut-o în puţul de extracţie se numea…

— *G. Polyhedra,* declară sentenţios Norah. Şi acum te întrebi dacă *G. Polyhedra* poate hiberna în interiorul gheţii? O să fii „încântat” să afli că răspunsul este unul afirmativ. Categoric. *G. Polyhedra* se găseşte în bancuri în jurul banchizelor de gheaţă, are bioluminiscenţă şi poate hiberna în interiorul gheţii. Alte întrebări?

Se uitară unii la alţii. Din tonul lui Norah era evident că urma un „dar”, şi totuşi se părea că ea tocmai confirmase teoria lui Rachel.

— Aşadar, se aventură Tolland, spui că e posibil. Asta înseamnă că e şi corect? E logică teoria asta?

— Absolut, dacă sunteţi complet retardaţi.

Rachel se înfurie:

— *Ce* aţi spus?

Norah Mangor se uită fix la Rachel:

— Îmi închipui că în profesia dumitale cunoştinţele limitate sunt periculoase? Ei bine, credeţi-mă dacă vă spun că acelaşi lucru este valabil şi în glaciologie.

Norah îi privi pe toţi patru, pe rând:

— Să lămuresc chestiunea asta o dată pentru totdeauna. Buzunarele de gheaţă sărată pomenite de domnişoara Sexton apar cu adevărat. Ele sunt ceea ce glaciologii numesc interstiţii. În orice caz însă, interstiţiile nu se formează ca buzunare de apă sărată, ci mai degrabă ca reţele de filoane de gheaţă sărată, de grosimi echivalente firului de păr. Meteoritul ăla ar fi trebuit să treacă printr-o serie a naibii de deasă de interstiţii ca să elibereze suficientă apă sărată încât să creeze un amestec de trei procente într-un bazin atât de adânc.

Ekstrom se strâmbă:

— Aşadar este posibil sau nu?

— Niciodată, răspunse Norah sec. E complet imposibil. Aş fi dat de buzunare de gheaţă sărată în mostrele mele.

— Mostrele sunt luate prin foraje efectuate în principiu la

întâmplare, nu? întrebă Rachel. Există vreo şansă ca în aceste foraje să fi scăpat, din întâmplare, vreo bucată de gheaţă marină?

— Am forat drept în jos *deasupra* meteoritului. După aceea am forat de mai multe ori la doar câţiva metri în lateral pe fiecare parte. Mai aproape nu se putea.

— Întrebam şi eu.

— Discutam ca să ne aflăm în treabă, zise Norah. Interstiţiile apar numai în cazul gheţii *sezoniere* – gheaţa care se formează şi se topeşte într-un singur sezon. Gheţarul Milne este format din gheaţă *statornică* – gheaţă care se formează în munţi şi se menţine până migrează în zonele de graniţă şi cade în mare. Oricât ar fi planctonul îngheţat de convenabil pentru explicarea acestui mic fenomen misterios, pot să garantez că în acest gheţar nu există reţele ascunse de plancton îngheţat.

Grupul tăcu din nou.

În ciuda anulării teoriei planctonului îngheţat, Rachel refuza să accepte această teorie, tocmai datorită profesiunii sale de analizare sistematică a datelor. Ştia din instinct că prezenţa planctonului îngheţat în gheţarul de sub ei reprezenta cea mai simplă soluţie a şaradei. „Legea Parcimoniei”, îşi spuse ea. Instructorii de la NRO aproape că i-o introduseseră în subconştient. „Atunci când există explicaţii multiple, cea mai simplă este, de obicei, cea corectă.”

Era clar că Norah Mangor avea multe de pierdut dacă datele sale despre aisberg erau incorecte. Rachel se întrebă dacă nu cumva femeia văzuse planctonul, îşi dăduse seama că greşise şi acum încerca să îşi acopere urmele.

— Tot ce ştiu, zise ea, este că tocmai am informat întregul personal al Casei Albe că acest meteorit a fost descoperit într-o matrice de gheaţă pură şi a fost sigilat acolo, neatins de influenţe exterioare, din 1716, când s-a separat dintr-un meteorit mai mare şi faimos, denumit Jungersol. Faptele astea par a fi acum îndoielnice.

Directorul administrativ al NASA tăcea, dar expresia

gravă de pe chipul lui spunea totul.

Tolland îşi drese glasul:

— Trebuie să fiu de acord cu Rachel. În bazin se găseşte apă sărată şi plancton. Oricare ar fi explicaţia, puţul ăla nu este în mod clar un mediu închis. Pur şi simplu nu putem afirma aşa ceva.

Corky părea cumva stânjenit de ceva:

— Ăă, oameni buni, nu vreau să fac pe astrofizicianul aici, dar în zona mea de expertiză, când se comit greşeli, facem erori de *miliarde* de ani. Oare povestea asta cu apa sărată şi planctonul este chiar atât de importantă? Vreau să spun că perfecţiunea gheţii din jurul meteoritului nu afectează în niciun fel meteoritul în sine, nu? Avem fosilele. Nimeni nu pune la îndoială autenticitatea *lor.* Dacă se dovedeşte că s-au comis greşeli cu mostrele de gheaţă, nimănui nu-i va păsa cu adevărat. Tot ce va conta va fi că am găsit dovada vieţii pe alte planete.

— Îmi pare rău, doctore Marlinson, îl contrazise Rachel, dar trebuie să mă opun, ca o persoană care trăieşte din analiza datelor. Orice scăpare din datele prezentate în seara asta de NASA are darul de a arunca îndoiala asupra credibilităţii întregii descoperiri. Inclusiv asupra autenticităţii fosilelor.

Lui Corky îi căzu faţa:

— Ce vreţi să spuneţi? Acele fosile sunt deasupra oricărei bănuieli!

— Eu ştiu asta. Dumneavoastră ştiţi asta. Dar dacă marele public prinde de veste că NASA a prezentat în cunoştinţă de cauză date îndoielnice despre mostre, credeţi-mă că va începe imediat să se întrebe ce alte minciuni a mai lansat NASA.

Norah făcu un pas înainte. Ochii îi scăpărau:

— Informaţiile mele despre mostrele de gheaţă *nu pot fi* puse la îndoială.

Se întoarse către directorul administrativ:

— Vă pot *dovedi,* în mod categoric, că nu există nicio pungă de gheaţă sărată prinsă în gheţarul ăsta!

Directorul administrativ se uită lung la ea.

— Cum?

Norah îşi detalie planul. După ce termină, Rachel trebui să admită că ideea părea destul de rezonabilă.

Directorul administrativ nu părea prea convins:

— Şi rezultatele vor fi definitive?

— Vă pot confirma sută la sută, îl asigură Norah. Dacă există vreun grăunte blestemat de gheaţă sărată oriunde în apropierea acelui puţ de meteorit, veţi vedea cu propriii ochi. Chiar şi numai câteva picături vor aprinde echipamentul meu ca un foc în Times Square.

Fruntea administratorului se încreţi sub tunsoarea militărească.

— N-avem prea mult timp la dispoziţie. Conferinţa de presă începe peste câteva ore.

— Pot veni înapoi în douăzeci de minute.

— Cât de departe pe gheţar zici că trebuie să te duci?

— Nu foarte. Două sute de metri sunt de ajuns.

Ekstrom dădu din cap:

— Eşti convinsă că nu există riscuri?

— O să iau făclii, răspunse Norah. Iar Mike va merge cu mine.

Tolland îşi ridică privirea:

— Merg şi eu?

— Categoric da, Mike! Vom fi ancoraţi. Aş aprecia o pereche de braţe puternice acolo afară, dacă vântul se înteţeşte.

— Dar…

— Are dreptate, interveni administratorul, întorcându-se spre Tolland. Nu se poate duce singură. Aş trimite câţiva oameni de-ai mei cu ea, dar, ca să fiu sincer, aş ţine chestiunea asta cu planctonul mai degrabă pentru noi, până ce ne lămurim dacă există într-adevăr sau nu.

Tolland încuviinţă ezitând.

— Aş vrea şi eu să merg, se oferi Rachel.

Norah sări ca o cobră:

— Pe naiba vrei!

— De fapt, interveni directorul, de parcă tocmai îi picase fisa, cred că m-aş simţi mai bine dacă am folosi formula de ancorare standard în echipă. Dacă mergeţi în doi şi Mike alunecă, n-o să-l poţi susţine. Patru oameni înseamnă mult mai multă siguranţă decât doi.

Se opri, uitându-se la Corky:

— Asta înseamnă dumneata sau doctorul Ming.

Privi în jur prin habisferă:

— Apropo, unde este doctorul Ming?

— Nu l-am văzut de ceva vreme, zise Tolland. Poate că trage un pui de somn.

Ekstrom se întoarse spre Corky:

— Doctore Marlinson, nu-ţi pot cere să ieşi afară cu ei, dar dacă…

— Ce mama naibii? răspunse Corky. O să am grijă ca nimeni să nu păţească nimic.

— Nu! se opuse categoric Norah. Patru persoane înseamnă încetineală. Eu şi Mike mergem singuri.

— *Nu* mergeţi singuri!

Tonul lui Ekstrom nu admitea replică.

— Există un motiv pentru care ancorele sunt proiectate pentru echipe de patru, şi noi o să procedăm în cel mai sigur mod cu putinţă. Ultimul lucru de care am nevoie este un accident cu câteva ore înainte de cea mai importantă conferinţă de presă din istoria NASA.

43

Gabrielle Ashe se simţi ciudat de nesigură în atmosfera încărcată de fum din biroul lui Marjorie Tench. „Ce naiba ar putea vrea această femeie de la mine?” În spatele unicului birou din încăpere, Tench se lăsă pe spate în scaun. Părea să se bucure din plin de disconfortul lui Gabrielle.

— Te deranjează fumul? întrebă ea, scoţându-şi o altă ţigară din pachet.

— Nu, minţi Gabrielle.

Tench şi-o aprinsese oricum:

— Tu şi candidatul tău v-aţi luat rău de tot de NASA în timpul acestei campanii.

— Adevărat, răbufni Gabrielle, fără a se osteni să-şi ascundă mânia graţie unor încurajări creatoare. Aş vrea o explicaţie.

Tench o privi cu inocenţă:

— Vrei să ştii de ce te-am alimentat cu e-mail-uri pentru atacurile tale contra NASA?

— Informaţiile pe care mi le-aţi trimis îi dăunau preşedintelui.

— Pe termen scurt, da.

Tonul ameninţător al vocii lui Tench o neliniştea pe Gabrielle şi mai mult.

— Asta ce mai înseamnă?

— Calmează-te, Gabrielle. Mesajele mele n-au schimbat prea tare starea de lucruri. Senatorul Sexton se luase de NASA cu mult înainte de intervenţia mea. Pur şi simplu l-am ajutat să-şi clarifice discursul. Să-şi întărească poziţia.

— Să-şi consolideze poziţia?

— Chiar aşa.

Tench zâmbi, scoţându-şi la vedere dinţii pătaţi.

— Chestie de care, trebuie să o spun, a profitat din plin în această după-amiază la CNN.

Gabrielle îşi aminti reacţia senatorului la întrebarea-

capcană a lui Tench. „Da, voi acţiona pentru abolirea NASA.” Sexton se băgase singur în colţ, dar ieşise din clenci printr-o mutare de forţă. Fusese mutarea corectă. Nu-i aşa? După privirea satisfăcută a lui Tench, Gabrielle simţi că îi lipseau nişte informaţii esenţiale.

Consilierul preşedintelui se ridică brusc. Statura ei deşirată domina întreaga încăpere. Cu ţigara atârnându-i de buze, se îndreptă spre un seif ascuns în perete, de unde scoase un plic gros, apoi se întoarse la birou şi se reaşeză.

Gabrielle privi plicul voluminos.

Tench zâmbi şi ascunse plicul în poală ca un jucător de pocher care ascunde o chintă roială. Cu vârfurile îngălbenite ale degetelor începu să bată darabana pe colţul biroului, scoţând o scârţâială repetată, supărătoare, de parcă ar fi savurat din plin momentele care urmau.

Gabrielle ştia că de vină era doar conştiinţa ei încărcată, însă cel mai mult se temea de faptul că plicul putea conţine dovezi despre aventura pe care o avuse cu senatorul. „E ridicol”, încercă ea să se liniştească. Întâlnirea avusese loc după orele de program, în biroul senatorial izolat. Asta ca să nu se mai ia în calcul faptul că astfel de dovezi, potenţial deţinute de Casa Albă, ar fi fost făcute deja publice.

„S-ar putea să aibă oareşce bănuieli, îşi zise ea, dar n-au niciun fel de dovadă.”

Tench îşi strivi ţigara în scrumieră:

— Domnişoară Ashe, chiar dacă că eşti conştientă sau nu, eşti prinsă în mijlocul unei bătălii care a început să facă ravagii în Washington, departe de ochii publicului, încă din 1996.

Mutarea de deschidere o luă prin surprindere pe Gabrielle:

— Pardon?

Tench îşi aprinse altă ţigară. Buzele subţiri traseră cu sete din ea, astfel încât vârful se înroşi puternic:

— Ce ştii despre o lege intitulată Actul de Promovare a Comercializării Spaţiului?

Gabrielle nu auzise niciodată de aşa ceva. Ridică,

dezorientată, din umeri.

— Zău? se miră Tench. Mă surprinde. Asta dacă iau în consideraţie platforma candidatului tău. Legea a fost propusă în 1996 de senatorul Walker. În esenţă, acest document se referea la eşecul NASA de a mai întreprinde vreo acţiune sau descoperire importantă după prima expediţie pe care a făcut-o omul pe Lună. Legea prevede privatizarea imediată a NASA prin vânzarea necondiţionată a activelor agenţiei către companii aerospaţiale private şi permiterea sistemului concurenţial al pieţei să exploreze spaţiul cosmic mai eficient, eliberând astfel plătitorii de taxe de povara pe care o suportă acum prin întreţinerea NASA.

Gabrielle îi auzise pe criticii NASA sugerând privatizarea ca soluţie pentru problemele NASA, dar habar n-avea că acea idee se concretizase într-un proiect de lege.

— Documentul ăsta, reluă Tench, a fost prezentat Congresului de patru ori până acum. Este similar cu legile prin care s-au privatizat cu succes industrii guvernamentale precum producţia de uraniu. Congresul a adoptat documentul de fiecare dată când i-a fost prezentat spre aprobare. Din fericire, Casa Albă şi-a exercitat dreptul de veto în toate cele patru ocazii. Zachary Herney deja şi-a exercitat acest drept de două ori.

— Şi care e problema?

— Problema e că senatorul Sexton va susţine cu siguranţă această lege dacă va fi ales preşedinte. Am motivele mele să cred că Sexton nu va avea niciun fel de remuşcări să vândă NASA ofertanţilor privaţi cu prima ocazie. Pe scurt, candidatul tău va sprijini privatizarea în dauna folosirii dolarilor americani din taxe pentru finanţarea explorării spaţiului cosmic.

— Din câte ştiu eu, senatorul n-a făcut public niciun comentariu legat de poziţia personală în privinţa acestei legi.

— Aşa e. Cu toate astea, cunoscându-i jocul politic, presupun că n-ai fi surprinsă dacă l-ai auzi sprijinind acest

document.

— Sistemele de piaţă concurenţială aduc cu ele eficienţa.

— Am să iau asta drept un răspuns afirmativ, rosti Tench, uitându-se drept în ochii interlocutoarei. E trist, dar privatizarea NASA este o idee condamnabilă, iar din acest punct de vedere există nenumărate motive pentru care administraţiile de la Casa Albă au respins o asemenea lege chiar din momentul conceperii ei.

— Am auzit argumentele împotriva privatizării agenţiei spaţiale, replică Gabrielle, şi vă înţeleg preocupările.

— Chiar aşa?

Tench se aplecă spre ea:

— Ce argumente ai auzit?

Gabrielle îşi schimbă poziţia, stânjenită:

— Ei bine, cel mai mult se tem cei din mediul universitar – cea mai frecventă opinie fiind aceea că, dacă NASA se privatizează, cursa noastră actuală de dobândire a cunoştinţelor ştiinţifice despre spaţiul cosmic va fi abandonată în favoarea unor afaceri profitabile.

— Adevărat. Ştiinţa spaţială ar înceta instantaneu să mai existe. În de a cheltui bani pentru studierea universului, companiile spaţiale private ar goli asteroizii de resurse minerale, ar construi hoteluri turistice în spaţiu şi ar oferi servicii de lansare a sateliţilor comerciali. De ce s-ar deranja companiile private să studieze originile universului nostru, când povestea asta i-ar costa miliarde de dolari, fără niciun fel de profit?

— Ele n-ar face-o, contraatacă Gabrielle. Însă cu siguranţă că un Fond Naţional pentru Ştiinţa Spaţială ar putea fi finanţat pentru lansarea de misiuni academice.

— Acest sistem există deja. Se numeşte NASA.

Gabrielle tăcu.

— Abandonarea ştiinţei în favoarea profiturilor este doar un aspect al problemei, continuă Tench. Nici măcar nu e relevant prin comparaţie cu haosul cumplit care ar rezulta din permisiunea acordată sectorului privat de a alerga după bunul plac prin spaţiu. Am renaşte Vestul Sălbatic. Am

vedea pionieri emiţând pretenţii asupra Lunii şi asteroizilor, şi protejându-şi aceste pretenţii prin forţă. Am auzit deja despre cereri ale unor companii care vor să construiască panouri publicitare cu neon pe care să le lanseze pe cer în timpul nopţii. Am văzut cereri de hoteluri în spaţiu şi parcuri turistice, printre ale căror operaţiuni se numără ejectarea gunoaielor în vidul spaţial şi crearea unor traiectorii orbitale numai pentru dejecţii. De fapt, chiar ieri am citit o propunere din partea unei companii prin care se prevede transformarea spaţiului în mausoleu, prin lansarea morţilor pe orbită. Îţi poţi imagina sateliţii noştri de comunicaţii intrând în coliziune cu sicrie plutitoare? Săptămâna trecută, în biroul meu a venit şeful multimiliardar al unei companii, cerându-mi să lansez o misiune către un asteroid apropiat de Terra, pe care să îl atrag mai aproape de Pământ, urmând ca el să înfiinţeze acolo mine de exploatare a unor minerale preţioase. A trebuit chiar să-i reamintesc acestui individ că atragerea de asteroizi în apropierea orbitei terestre implică riscuri majore, putând provoca o catastrofă! Domnişoară Ashe, te pot asigura că, dacă această lege devine oficială, gaşca de întreprinzători privaţi care se va arunca flămândă asupra spaţiului cosmic nu va fi formată din oameni de ştiinţă. Vor fi întreprinzători cu buzunare adânci şi minţi înguste.

— Convingătoare argumente, comentă Gabrielle, iar eu sunt sigură că senatorul va cântări foarte serios aceste aspecte dacă se va trezi în postura de a aproba o asemenea lege. Pot să întreb ce legătură au toate astea cu mine?

Privirea lui Tench se fixă asupra ţigării:

— Mulţi oameni vor să facă bani în spaţiul cosmic, iar grupările de lobby politic se organizează în sensul îndepărtării tuturor restricţiilor şi deschiderii baierelor pungii. Puterea de veto a biroului prezidenţial rămâne singura barieră în calea privatizării... împotriva completei anarhii în spaţiul cosmic.

— Atunci îl sfătuiesc pe Zach Herney să îşi exercite

dreptul de veto din nou.

— Eu mă tem că senatorul tău nu va fi la fel de prudent dacă va fi ales.

— Din nou, presupun că senatorul va cântări cu atenţie toate aspectele dacă se va afla în poziţia de a emite judecăţi asupra acestei legi.

Tench nu părea pe deplin convinsă:

— Ai idee cât cheltuieşte senatorul Sexton pe publicitate în mass-media?

Întrebarea nu o luă prin surprindere.

— Cifrele sunt de domeniul public.

— Mai mult de trei milioane de dolari pe lună.

Gabrielle ridică din umeri:

— Dacă aşa spuneţi dumneavoastră.

Cifra era apropiată de realitate.

— Sunt o groază de bani cheltuiţi.

— Chiar *are* mulţi bani de cheltuit.

— Da, şi-a făcut planurile bine. Sau, mai degrabă, s-a *măritat* bine.

Tench se opri ca să scoată un nor de fum pe nări:

— Ce tragedie cu nevasta lui, Katherine! Moartea ei l-a afectat profund.

Scoase un oftat tragic, evident mimat:

— A murit nu cu mult timp în urmă, nu?

— Vă rog să treceţi la subiect sau eu plec!

Tench tuşi din străfundul plămânilor şi se întinse să ia plicul voluminos. Scoase o stivă mică de hârtii prinse cu capse şi i-o înmână lui Gabrielle.

— Situaţia financiară a lui Sexton.

Gabrielle studie, uluită, documentele, care cuprindeau informaţii din urma cu câţiva ani. Deşi nu cunoştea amănunte despre finanţele lui Sexton, Gabrielle nu se îndoia că datele erau autentice – conturi bancare, conturi de carduri de credit, împrumuturi, active mobiliare, active imobiliare, datorii, câştiguri de capital şi pierderi.

— Acestea sunt informaţii confidenţiale. De unde le aveţi?

— Nu e treaba ta care e sursa. Dar dacă vei zăbovi ceva timp să studiezi aceste cifre, vei vedea limpede că senatorul Sexton nu deţine sumele de bani pe care le cheltuieşte în mod curent. După moartea soţiei sale, a distrus cea mai mare parte a moştenirii ei pe investiţii proaste, confort personal şi cumpărarea victoriei în alegerile primare. Cu şase luni în urmă, candidatul tău era falit.

Gabrielle sesiză că avea de-a face cu o cacealma. Dacă Sexton era falit, cu siguranţă nu se comporta ca atare. În fiecare săptămână cumpăra spaţii publicitare tot mai mari.

— Candidatul tău, continuă Tench, cheltuieşte acum de patru ori mai mult decât preşedintele. Şi n-are niciun fel de avere personală.

— Primim multe donaţii.

— Da, unele dintre ele legale.

Gabrielle îşi ridică privirea:

— *Ce-aţi* spus?

Tench se aplecă peste birou, astfel încât Gabrielle îi mirosi respiraţia încărcată de nicotină:

— Gabrielle Ashe, îţi voi pune o întrebare şi ţi-aş sugera să te gândeşti foarte bine înainte de a-mi răspunde. De răspunsul tău depinde dacă îţi vei petrece următorii câţiva ani în închisoare sau nu. Ştii ceva despre faptul că senatorul Sexton acceptă mită electorală enormă din partea companiilor aerospaţiale care au miliarde de dolari de câştigat din privatizarea NASA?

Gabrielle se uită fix la ea:

— Este o acuzaţie absurdă!

— Vrei să spui că n-ai habar de o asemenea activitate?

— Cred că aş *şti* dacă senatorul acceptă o mită constând în sumele imense pe care le vehiculaţi.

Tench îi zâmbi glacial:

— Gabrielle, înţeleg că senatorul Sexton ţi-a împărtăşit *multe,* dar te asigur că sunt şi mai multe lucruri pe care nu le cunoşti despre el.

Gabrielle se ridică:

— Întâlnirea asta a luat sfârşit!

— Din contră, replică Tench, scoţând ce mai rămăsese din dosar şi împrăştiind conţinutul pe birou. Întâlnirea asta de-abia acum începe.

44

Înăuntrul „camerei de pregătire” a habisferei, Rachel Sexton se simţea ca un astronaut, în timp ce se strecura într-unui dintre costumele NASA de supravieţuire în orice climat. Costumul negru, alcătuit dintr-o singură piesă, cu glugă, semăna cu unul gonflabil de scafandru. Materialul dublu, confecţionat din spumă inteligentă, era prevăzut cu mici canale prin care se putea pompa un gel dens, cu proprietatea de a regla temperatura corpului atât în medii fierbinţi, cât şi în cele foarte reci.

În timp ce îşi trăgea gluga pe cap, Rachel se uită la directorul administrativ al NASA. Arăta ca un paznic tăcut la uşă, în mod clar nemulţumit de necesitatea acestei neînsemnate misiuni.

Norah Mangor bombănea tot felul de obscenităţi, în vreme ce se îngrijea ca toată lumea să fie bine echipată:

— Uite unul extraândesat, zise ea, aruncându-i lui Corky costumul potrivit.

Tolland se îmbrăcase deja pe jumătate cu echipamentul lui.

De îndată ce Rachel se echipă complet, Norah găsi valva dintr-o parte şi o conectă pe Rachel la un tub care ieşea dintr-o canistră argintie semănând cu un tub mare de oxigen pentru scafandri.

— Inhalează, zise Norah, deschizând valva.

Rachel auzi un şuierat şi simţi gelul injectat în costum. Spuma inteligentă se întinse, iar costumul se strânse în jurul trupului, apăsând pe hainele interioare. Senzaţia îi amintea de momentele când îşi introducea sub apă mâna pe care purta o mănuşă de cauciuc. Când se umflă în jurul capului, gluga îi apăsă pe urechi, estompând orice sunete din exterior. „Parcă sunt într-un cocon.”

— Cel mai bun lucru la costumul Mark IX, zise Norah, este amortizarea. Poţi să cazi drept în fund şi nu simţi nimic.

Rachel era de acord. Se simţea de parcă ar fi fost încastrată într-o saltea.

Norah îi dădu o serie de unelte – un topor de gheaţă şi cleme de prindere, pe care le ataşă de centura prinsă de mijlocul ei.

— Toate astea? întrebă Rachel, privind echipamentele. Ca să mergem două sute de metri?

Ochii lui Norah se îngustară:

— Vreţi să veniţi sau nu?

Tolland îi făcu încurajator din cap lui Rachel:

— Norah este doar foarte grijulie.

Corky se conectă la tubul cu gel şi îşi umflă costumul, părând amuzat.

— Mă simt ca şi cum aş purta un prezervativ uriaş.

Norah gemu, dezgustată:

— Ca şi cum ai ştii ce e ăla, nef…

Tolland se aşeză chiar lângă Rachel. Îi zâmbi, în vreme ce ea îşi punea cizmele grele şi crampoanele:

— Eşti sigură că vrei să vii?

În ochii lui se citea o îngrijorare care o mişca.

Rachel speră ca încuviinţarea energică din cap o să-i ascundă teama care sporea în fiecare clipă. „Două sute de metri… nu e deloc departe.”

— Şi tu care credeai că poţi găsi emoţii doar în adâncurile apelor.

Tolland chicoti şi îşi ataşă propriile crampoane:

— Am hotărât că îmi place mult mai mult apa lichidă decât chestia asta îngheţată.

— Mie nu-mi place niciuna, nici cealaltă, îi răspunse Rachel. Când eram copil am căzut într-o copcă făcută în gheaţă. De atunci mi-e frică de apă.

Tolland o privi cu simpatie:

— Îmi pare rău să aud aşa ceva. După ce terminăm aici, va trebui să-mi faci o vizită pe *Goya.* O să-ţi schimb părerea în legătură cu apa. Îţi promit.

Invitaţia o surprinse. *Goya* era nava de cercetare a lui Tolland, renumită atât pentru rolul pe care îl avea în

Amazing Seas, cât şi pentru reputaţia de a fi una dintre navele cu cel mai bizar aspect. Rachel ştia că îi va fi greu să refuze o asemenea invitaţie, deşi o neliniştea profund.

— Acum e ancorată la douăzeci de kilometri de New Jersey, continuă Tolland, luptându-se cu crampoanele.

— Pare un loc neplăcut.

— Nicidecum. Atlanticul e un loc incredibil. Tocmai ne pregăteam să filmăm un nou documentar când am fost întrerupt într-un mod atât de brutal de preşedinte.

Rachel izbucni în râs:

— Să filmezi un documentar despre ce?

— *Sphyma mokarran* şi megafisuri oceanice.

Rachel se strâmbă:

— Mă bucur că am întrebat.

Tolland isprăvi de montat crampoanele şi îşi ridică privirea:

— Serios, voi filma în zonă câteva săptămâni. Washingtonul nu e foarte departe de coasta din Jersey. Vino când te întorci acasă. N-are rost să te temi de apă pentru tot restul vieţii. Echipajul meu o să întindă covorul roşu pentru tine.

Îl întrerupse vocea mânioasă a lui Norah Mangor:

— Mergem afară sau mă duc să vă aduc vouă nişte lumânări şi şampanie?

45

Gabrielle Ashe habar n-avea ce sens aveau documentele împrăştiate acum pe biroul lui Marjorie Tench. Stiva includea fotocopii ale unor scrisori, faxuri, transcrieri ale unor convorbiri telefonice, şi toate păreau să susţină acuzaţia că senatorul Sexton purta tratative secrete cu diverse companii aerospaţiale private.

Tench îi împinse câteva fotografii alb-negru către Gabrielle:

— Presupun că îţi sunt necunoscute!

Gabrielle se uită la poze. Primul instantaneu îl arăta pe senator coborând dintr-un taxi într-un soi de garaj subteran. „Sexton nu merge niciodată cu taxiul.” Al doilea instantaneu era luat de la mare distanţă şi îl prezenta pe Sexton urcând într-o dubă albă, parcată. În dubă părea să-l aştepte un bărbat în vârstă.

— Cine e? se interesă Gabrielle, bănuind că fotografiile sunt contrafăcute.

— Un tip tare de la SFF.

Gabrielle părea oarecum în cumpănă:

— The Space Frontier Foundation?

SFF era un soi de sindicat al companiilor aerospaţiale private. Reprezenta interesele antreprenorilor aerospaţiali, ale întreprinzătorilor şi ale fondurilor de investiţii cu capital de risc – practic orice entitate privată care voia să iasă în spaţiu. Toţi adoptaseră atitudini critice faţă de NASA, argumentând că programul spaţial american implica practici de afaceri necinstite pentru a împiedica firmele private de la lansarea propriilor misiuni în spaţiu.

— SFF, continuă Tench, reprezintă acum peste o sută de corporaţii importante, unele foarte bogate, care aşteaptă nerăbdătoare ratificarea Actului de Promovare a Comercializării Spaţiului.

Gabrielle medită la cele aflate. Din raţiuni evidente, SFF

era un sprijinitor puternic al campaniei lui Sexton, deşi senatorul avusese grijă să nu stea prea aproape de ei, din pricina tacticilor dubioase de lobby promovate de aceştia. SFF publicase recent un protest exploziv, în care spunea că NASA era, de fapt, un „monopol ilegal”, a cărui capacitate de a opera în pierdere şi de a continua să rămân în afaceri reprezenta o competiţie incorectă faţă de firmele private. În conformitate cu SFF, oricând AT & T avea nevoie de lansarea unui satelit de telecomunicaţii, mai multe companii aerospaţiale private puteau oferi serviciul la un preţ rezonabil de 50 de milioane de dolari. Din nefericire, NASA intervenea întotdeauna şi se oferea să lanseze satelitul pentru doar 25 de milioane de dolari, chiar dacă toate costurile serviciului erau de cinci ori mai mari! „Operarea cu pierderi este o cale prin care NASA îşi menţine monopolul asupra spaţiului, acuzau avocaţii SFF. Iar plătitorii de taxe rămân să tragă ponoasele.”

— Această poză dezvăluie faptul că senatorul are întâlniri secrete cu o organizaţie care reprezintă întreprinderile spaţiale private, continuă Tench, făcând semn înspre alte documente de pe birou. Noi deţinem şi memo-uri interne SFF prin care se face apel la strângerea de sume mari de bani de la companiile membre, sume aproape egale cu valoarea lor de piaţă, care să fie transferate în conturi controlate de senatorul Sexton. De fapt, aceste agenţii spaţiale private se raliază pentru a-l instala pe Sexton la Casa Albă. Pot doar să presupun că el a fost de acord să promulge legea şi să privatizeze NASA în caz că e ales.

Gabrielle privi teancul de hârtii. Continua să ezite:

— Vă aşteptaţi ca eu să cred că există dovezi la Casa Albă care să demonstreze că principalul ei contracandidat este implicat în finanţări ilegale de campanii electorale şi că, din cine ştie ce motiv, dumneavoastră ţineţi totul secret?

— Dar ce crezi?

Gabrielle se uită înfuriată la interlocutoare:

— Ca să fiu sinceră, cunoscându-vă talentul pe care îl

aveţi în operaţiuni de manipulare, mi se pare mai logic să încercaţi să mă duceţi de nas cu documente contrafăcute şi cu fotografii create de un tehnician priceput de la Casa Albă şi de computerul lui ultraperformant.

— Ar fi posibil, recunosc. Dar nu e adevărat.

— Nu? Atunci cum aţi obţinut toate aceste documente interne ale companiilor? Resursele necesare pentru furtul acestor probe de la atâtea companii depăşesc chiar şi posibilităţile Casei Albe.

— Ai dreptate. Informaţiile au venit aici sub forma unui cadou nesolicitat.

Gabrielle era acum complet pierdută.

— Oh, da, continuă Tench, avem o mulţime de astfel de informaţii. Preşedintele are mulţi aliaţi politici puternici, care ar vrea să-l vadă în continuare la Casa Albă. Aminteşte-ţi că senatorul tău vrea reduceri în toate locurile – multe dintre ele chiar aici, în Washington. Senatorul Sexton n-are niciun fel de scrupule în citarea bugetului încărcat al FBIului ca exemplu de depăşire a cheltuielilor bugetare. A îndreptat câteva atacuri şi împotriva IRS. Poate că cineva din aceste două organisme s-a supărat.

Gabrielle pricepu aluzia. Oamenii din FBI şi din IRS aveau mijloace de a obţine astfel de informaţii, pe care le puteau trimite apoi către Casa Albă ca un cadou de sprijinire a realegerii preşedintelui. Ce nu putea să creadă Gabrielle însă era că senatorul Sexton s-ar fi angajat în finanţări ilegale.

— Dacă aceste date sunt corecte, zise ea, fapt de care mă îndoiesc puternic, de ce nu le-aţi făcut publice?

— Tu de ce crezi?

— Pentru că sunt obţinute ilegal.

— N-are importanţă cum le-am obţinut.

— Bineînţeles că are importanţă. Sunt probe de neadmis la o audiere.

— Ce audiere? E îndeajuns să trimitem informaţiile unui ziar care o să publice povestea din surse credibile, cu fotografii şi copii ale documentelor ataşate. Sexton va fi

socotit vinovat până la probarea nevinovăţiei. Iar mult proclamata lui poziţie anti-NASA va constitui dovada virtuală că ia mită.

Gabrielle îşi dădu seama că avea dreptate.

— Bine, acceptă ea, atunci de ce nu v-aţi dus cu povestea la ziare?

— Pentru că e o atitudine negativă. Preşedintele a promis să nu fie negativ în campanie şi vrea să se ţină de această promisiune cât de mult timp va putea.

„Da, asta să-i spui cui vrei tu!”

— Adică preşedintele este atât de moral, încât refuză să iasă în public cu astfel de dovezi pentru că populaţia ar putea considera asta o atitudine negativă?

— Este o atitudine negativă pentru ţară. Implică zeci de companii private, dintre care multe sunt constituite din oameni cinstiţi. Atacă instituţia Senatului american şi dă prost pentru moralul acestei ţări. Politicienii necinstiţi le fac rău *tuturor* politicienilor. Americanii au nevoie să se încreadă în conducătorii lor. O astfel de scurgere de informaţii ar genera o investigaţie urâtă şi ar trimite mai mult ca sigur un senator al Statelor Unite şi mai mulţi oameni afaceri proeminenţi după gratii.

Deşi cele spuse de Tench aveau sens, Gabrielle continua să îndoiască de acuzaţii:

— Şi ce au toate acestea de-a face cu mine?

— Ca să-ţi explic pe scurt, domnişoară Ashe, dacă eliberăm aceste documente, senatorul tău va fi condamnat pentru finanţare ilegală a campaniei, îşi va pierde locul în Senat şi mai mult ca sigur va merge la închisoare. Doar dacă nu…

Gabrielle zări o lucire vicleană în ochii consilierului prezidenţial:

— Doar dacă nu… *ce?*

Tench trase adânc din ţigară:

— Doar dacă nu te decizi să ne ajuţi să evităm toate acestea.

Peste încăpere se lăsă o tăcere încordată.

Tench tuşi din rărunchi:

— Gabrielle, ascultă, am hotărât să-ţi împărtăşesc aceste informaţii neplăcute din trei motive. Mai întâi, ca să-ţi arăt că Zach Herney este un om decent care consideră binele guvernului ca pe un câştig personal. Apoi, ca să te informez că senatorul tău nu e chiar atât de demn de încredere cum ai putea crede. În al treilea rând, ca să te conving să accepţi oferta pe care sunt pe cale să ţi-o fac.

— Şi care e...?

— Aş vrea să-ţi dau ocazia să faci ceea ce este bine. Să faci un lucru *patriotic.* Că ştii sau nu, eşti în poziţia unică de a scuti Washingtonul de tot felul de scandaluri neplăcute. Dacă vei face tot ce am să-ţi cer, poate că-ţi vei câştiga chiar şi un loc în echipa prezidenţială.

„Un loc în echipa prezidenţială?" Gabrielle nu-şi putea crede urechilor:

— Domnişoară Tench, orice aţi avea de gând, nu-mi place deloc să fiu şantajată, strânsă cu uşa sau forţată. Lucrez pentru campania senatorului deoarece cred în politica lui. Iar dacă *acesta* este un indiciu al modului în care Zach Herney îşi exercită influenţa politică, nici n-am niciun chef să fiu asociată cu el! Dacă îl aveţi cu ceva la mână pe senatorul Sexton, atunci vă sugerez din toată inima să vă adresaţi presei. Sincer, cred că toată povestea asta este o mascaradă.

Tench oftă din greu:

— Gabrielle, finanţarea ilegală a senatorului tău este un fapt. Îmi pare rău, ştiu că ai încredere în el, zise ea coborându-şi vocea. Uite care e poanta. Preşedintele şi cu mine vom ieşi la rampă cu povestea legată de finanţare dacă va fi nevoie, dar chestia va deveni extrem de urâtă pe scară mare. Scandalul implică mai multe corporaţii americane importante care încalcă legea. Mulţi oameni nevinovaţi vor plăti pentru oalele sparte.

Inspiră adânc şi apoi expiră cu putere:

— Preşedintele şi cu mine sperăm că... există o *altă* cale de a discredita etica senatorului. O cale mai discretă... una

prin care să nu fie implicat niciun om nevinovat.

Îşi lăsă ţigara jos şi îşi încrucişă mâinile:

— Mai pe şleau, am vrea ca tu să ieşi în public şi să recunoşti că ai avut o legătură intimă cu senatorul.

Gabrielle simţi că înţepeneşte. Tench părea a naibii de sigură pe ea. „E imposibil”, încercă ea să se asigure. „Nu există nicio dovadă. Chestia cu sexul se petrecuse o singură dată, în spatele uşilor închise ale biroului senatorial al lui Sexton. Tench nu are nimic. Merge la plesneală.” Se luptă să-şi menţină vocea calmă:

— Presupuneţi cam multe, domnişoară Tench!

— Ce anume? Că ai avut o legătură? Sau că îţi vei lăsa baltă candidatul?

— Amândouă.

Tench zâmbi scurt şi se ridică:

— Ei bine, hai să lămurim una din aceste fapte chiar acum, bine?

Se duse iarăşi la seiful din perete şi se întoarse cu un dosar roşu. Era ştampilat cu sigiliul Casei Albe. Desfăcu clama de prindere, trase de închizătoarea plicului dinăuntru şi vărsă conţinutul pe birou, în faţa lui Gabrielle.

În timp ce zeci de fotografii color se revărsau pe birou, Gabrielle văzu cum întreaga ei carieră se duce de râpă într-o singură clipă.

46

Vântul katabatic care urla în afara habisferei nu semăna deloc cu vânturile oceanice cu care era obişnuit Tolland. În largul oceanului, vântul era un rezultat al valurilor şi al fronturilor de presiune şi venea în perioade de aflux şi de reflux. Vântul katabatic era supus doar legilor fizicii – un şuvoi de aer rece şi dens care cobora pe panta gheţarului. Era cea mai hotărâtă forţă a naturii pe care o întâlnise. Dacă aerul ar fi venit cu douăzeci de noduri pe oră, ar fi fost visul oricărui marinar, însă, la viteza curentă de optzeci de noduri, putea deveni uşor un coşmar chiar şi pentru cei aflaţi pe teren solid. Tolland descoperi repede că, dacă se oprea şi se apleca spre spate, rafalele constante îl ridicau imediat la verticală.

Mai iritantă decât şuvoiul puternic de aer rece era uşoara pantă descendentă a gheţarului. Gheaţa cobora cu un unghi extrem de lin spre ocean, aflat la trei kilometri depărtare. În ciuda colţilor ascuţiţi ai crampoanelor montate pe cizme, Tolland avea sentimentul neliniştitor că orice pas greşit îl putea arunca în braţele unei rafale şi de acolo în josul pantei. Instrucţia extrem de scurtă făcută de Norah Mangor înainte de plecare părea acum periculos de insuficientă.

— Toporişcă Piranha de gheaţă, spusese Norah, prinzând de fiecare din centurile lor o unealtă uşoară în formă de T, în vreme ce se pregăteau în habisferă. Lamă standard, lamă încovoiată, lamă semitubulară, ciocan şi coasă. Nu trebuie să ţineţi minte decât că, în caz că cineva alunecă sau e prins într-o rafală de vânt, tot ce trebuie este să înşfăcaţi toporul de cap cu o mână şi cu cealaltă de coadă, să înfigeţi lama încovoiată în gheaţă şi să vă sprijiniţi de ea, ajutându-vă de crampoane.

Cu aceste cuvinte în chip de asigurare, Norah Mangor ataşase frânghii de fiecare dintre ei. Îşi puseseră cu toţii

ochelari de protecţie şi porniseră în bezna după-amiezei.

Cei patru oameni îşi croiau acum drum în josul gheţarului, în şir indian, despărţiţi unii de alţii de zece metri de frânghie. Norah deschidea şirul, urmată fiind de Corky, apoi de Rachel şi, în fine, de Tolland pe post de ariergardă.

În timp ce se îndepărta de habisferă, Tolland simţi o nelinişte tot mai mare. Chiar dacă îi ţinea de cald, costumul umflat îl făcea să se simtă ca un astronaut pierdut în spaţiu în căutarea unei planete îndepărtate. Luna dispăruse ascunsă de nori groşi şi ameninţători de furtună, aruncând banchiza de gheaţă într-o beznă de nepătruns. Vântul katabatic părea tot mai puternic cu fiecare minut şi exercita o presiune constantă asupra spatelui său. Străduindu-se să zărească prin ochelarii de protecţie ceva din pustietatea imensă din jurul lui, începu să simtă un pericol real în acel loc. Indiferent de precauţiile enunţate de NASA, Tolland era surprins că directorul administrativ se arătase dispus să rişte patru vieţi în loc de două. Mai ales când două dintre aceste vieţi le aparţineau fiicei unui senator şi unui astrofizician de talie mondială. Tolland nu era însă deloc surprins că se gândeşte cu afecţiune la Rachel şi la Corky. Ca o persoană care fusese la comanda unui vas, era obişnuit să se simtă responsabil pentru cei din echipa lui.

— Stai în spatele meu, îi strigă Norah, luptându-se să fie auzită în dauna vântului. Lasă sania să ne arate drumul.

Sania de aluminiu pe care Norah îşi transporta echipamentele de testare semăna cu un balon supradimensionat. Corpul saniei era plin la refuz cu dispozitivele de diagnosticare şi cu accesoriile de siguranţă pe care ea le tot folosise în ultimele zile. Toată marfa – incluzând un set de baterii, făclii de siguranţă şi un reflector mobil puternic – era asigurată sub o copertină de plastic bine strânsă. În ciuda încărcăturii grele, sania aluneca fără efort pe tălpicile ei lungi şi drepte. Chiar şi pe pantele cele mai puţin înclinate, sania mergea în jos parcă prin voinţă proprie. Norah se mulţumea să o ţină înfrânată când era cazul, ca şi cum ar fi permis obiectului să îi conducă.

Sesizând distanţa crescândă dintre grup şi habisferă, Tolland privi peste umăr. La numai cincizeci de metri distanţă, silueta vagă a domului aproape dispăruse în întunericul învolburat.

— Nu sunteţi îngrijoraţi că nu o să mai găsim drumul înapoi? strigă el. Habisfera este aproape invizi…

Cuvintele îi fură brusc reduse la tăcere de şuieratul ascuţit al unei făclii care se aprindea în mâna lui Norah. Sclipirea alb-roşiatică lumina gheaţa pe o rază de zece metri de jur împrejur. Norah îşi folosi călcâiul pentru a săpa o gropiţă în zăpada de suprafaţă, apoi ridică un fel de mic dig protector pe partea gropiţei expuse la vânt. După aceea înfipse făclia în scobitură:

— Firimituri de pâine *high-tech,* le strigă Norah.

— Firimituri de pâine? se miră Rachel, protejându-şi ochii de izbucnirea bruscă de lumină.

— Din Hansel şi Gretel, îi răspunse Norah. Făcliile astea vor dura o oră – suficient ca să găsim drumul înapoi.

Cu aceasta, Norah porni mai departe, conducându-i în josul gheţarului – din nou în întuneric.

47

Gabrielle Ashe ieşi valvârtej din biroul lui Marjorie Tench şi reuşi în ultima clipă să evite să se ciocnească de o secretară. Îngrozită, Gabrielle nu vedea în faţa ochilor decât pozele – imaginile – braţelor şi ale picioarelor îngemănate, chipurilor extaziate.

Habar n-avea cum făcuseră acele fotografii, dar ştia prea bine că erau reale. Fuseseră făcute în biroul senatorului Sexton, de undeva de deasupra, probabil cu o cameră ascunsă. „Dumnezeu să mă ajute!” Una dintre fotografii îi prezenta pe Gabrielle şi pe Sexton făcând sex chiar pe biroul senatorului, corpurile lor strivind o serie de documente ce păreau oficiale.

Marjorie Tench o ajunse din urmă în dreptul Camerei Hărţilor. Tench ducea cu ea dosarul roşu cu fotografii.

— După reacţia ta presupun că eşti convinsă de autenticitatea acestor poze!

Consilierul principal al preşedintelui părea că e pe deplin satisfăcută:

— Sper că ele te vor convinge că şi celelalte date sunt corecte. Provin de la aceeaşi sursă.

Gabrielle îşi simţea tot corpul în flăcări, în vreme ce parcurgea în viteză holul. „Unde naiba e ieşirea?”

Cu picioarele ei lungi, Tench n-avea nicio problemă să ţină pasul.

— Senatorul Sexton a jurat în faţa întregii lumi că relaţia voastră este una platonică şi părea extrem de convingător.

Tench arătă cu mâna peste umăr:

— De fapt, în birou am o înregistrare video, dacă simţi nevoia să îţi împrospătezi memoria!

Gabrielle n-avea nevoie de aşa ceva. Îşi amintea prea bine acea conferinţă de presă. Pe cât de vehementă, pe atât de dezamăgitoare fusese atitudinea lui.

— Din păcate, continuă Tench, cu o voce care exprima

orice altceva în afară de dezamăgire, senatorul Sexton a minţit cu neruşinare poporul american. Publicul are dreptul să ştie. Şi va *şti.* O să am eu personal grijă de asta. Singura întrebare este cum va afla publicul. Noi credem că cel mai bine e să vină de la tine.

Gabrielle era în stare de şoc:

— Chiar credeţi că vă voi ajuta să-mi linşaţi candidatul?

Privirea lui Tench se înăspri:

— Încerc să rezolv o problemă, Gabrielle. Îţi ofer posibilitatea să scuteşti pe toată lumea de jenă ridicându-ţi capul drept în sus şi spunând adevărul. Nu am nevoie decât de o declaraţie semnată prin care să recunoşti că ai avut o legătură intimă cu senatorul.

Gabrielle se opri brusc:

— Ce???

— Foarte simplu. O declaraţie semnată de tine ne oferă posibilitatea de a trata *discret* cu senatorul, scutind o ţară întreagă de un scandal urât. Oferta mea e simplă: semnează o declaraţie pentru mine, şi acele fotografii vor rămâne încuiate pentru totdeauna.

— Vreţi o declaraţie?

— Din punct de vedere tehnic, aş avea nevoie de o declaraţie sub jurământ, dar fiindcă dispunem de un notar aici, în clădire, care poate...

— Aţi înnebunit de-a binelea!

Gabrielle iuţi pasul din nou.

Tench mergea în dreptul ei. Părea mai iritată acum:

— Senatorul Sexton se duce la fund oricum, Gabrielle, iar eu îţi ofer o şansă de a ieşi din mizeria asta fără a-ţi vedea fundul în ziarele de dimineaţă! Preşedintele este un om de bun-simţ şi *nu vrea* ca aceste poze să fie publice. Dacă îmi dai o declaraţie sub jurământ şi vorbeşti despre legătura intimă cu propriile tale cuvinte, vom putea cu toţii să rezolvăm problema cu demnitate!

— Eu nu sunt de vânzare.

— Ei bine, senatorul tău este cu siguranţă! Este un om periculos şi încalcă legea.

— *El* încalcă legea? Voi sunteţi cei care daţi buzna în birouri şi faceţi poze ilegal! Aţi auzit vreodată de Watergate?

— N-am avut nimic de-a face cu obţinerea porcăriilor ăstora. Pozele provin din aceeaşi sursă ca documentele care au legătură cu finanţarea campaniei de către SFF. Cineva v-a supravegheat pe voi doi îndeaproape.

Gabrielle trecu în goană de biroul de verificare unde îşi primise permisul de acces. Îşi scoase cu furie permisul de la gât şi îl aruncă paznicului uluit. Tench continua să se ţină pe urmele ei.

— Va trebui să iei repede o hotărâre, domnişoară Ashe, rosti Tench în vreme ce se apropiau de ieşire. Fie îmi aduci o declaraţie sub jurământ în care recunoşti că te-ai culcat cu senatorul, fie, la ora opt diseară, preşedintele va fi obligat să prezinte publicului toate acestea – afacerile murdare ale lui Sexton, fotografiile cu tine, totul. Crede-mă, când publicul va vedea că n-ai făcut nimic şi l-ai lăsat pe Sexton să mintă în legătură cu relaţia voastră, vei arde pe rug chiar lângă el.

Gabrielle văzu uşa şi se îndreptă spre ea.

— Pe biroul meu, până la ora opt diseară, Gabrielle! Fii fată deşteaptă!

Tench îi dădu dosarul cu fotografiile:

— Păstrează-le, dulceaţă! Noi mai avem multe copii.

48

Rachel Sexton simţea tot mai mulţi fiori pe măsură ce cobora gheţarul în noaptea care se adâncea foarte repede. Prin minte i se perindau imagini neliniştitoare: meteoritul, planctonul fosforescent, consecinţele unei eventuale greşeli a lui Norah Mangor în ceea ce priveşte mostrele de gheaţă.

„O matrice solidă de gheaţă din apă dulce”, zisese Norah, amintindu-le tuturor că forase după mostre peste tot, inclusiv deasupra meteoritului.

Ar fi observat dacă gheţarul conţinea interstiţii de apă sărată pline cu plancton. Sau nu? Cu toate astea, intuiţia o îndemna pe Rachel să rămână în continuare concentrată asupra soluţiilor celor mai simple.

„În acest gheţar există plancton îngheţat.”

Zece minute mai târziu, cu patru făclii lăsate drept semn de recunoaştere, Rachel şi ceilalţi se găseau la aproximativ 250 de metri de habisferă. Norah se opri brusc, fără niciun fel de avertisment.

— Ăsta e locul, zise ea, semănând cu un căutător de apă care îşi folosise beţele pentru a descoperi ca prin magie locul perfect pentru forat.

Rachel se întoarse şi privi panta din spatele lor. Habisfera dispăruse de mult în noaptea noroasă, însă şirul de făclii era perfect vizibil, ultima dintre acestea pâlpâind precum o stea îndepărtată. Făcliile erau perfect aliniate, ca o pistă de aterizare atent construită. Rachel era impresionată de priceperea lui Norah.

— E un alt motiv pentru care am lăsat sania să coboare în faţă, îi zise cu voce tare Norah, văzând-o pe Rachel cum admiră aliniamentul făcliilor. Coborâşul se face drept. Dacă lăsăm gravitatea să conducă sania şi nu ne amestecăm deloc, va rezulta garantat o linie dreaptă.

— Drăguţă şmecherie, îi strigă Tolland. Aş vrea să existe ceva asemănător şi în largul oceanelor.

„Dar aici ESTE largul oceanului”, îşi zise Rachel, imaginându-şi apa de dedesubtul ei. Preţ de o fracţiune de secundă atenţia îi fu atrasă de cea mai îndepărtată făclie. Aceasta devenise brusc invizibilă, ca şi cum lumina fusese blocată de o formă în trecere. O clipă mai târziu însă, lumina reapăru. Rachel simţi brusc un fior de nelinişte.

— Norah, strigă ea ca să acopere şuierul vântului, spuneai că pe aici sunt urşi polari?

Glaciologul pregătea o ultimă făclie. Fie nu o auzi, fie se decise să o ignore.

— Urşii polari, îi răspunse Tolland ţipând, mănâncă foci. Atacă oamenii doar atunci când le invadează teritoriul.

— Dar suntem în ţara urşilor polari, nu?

Rachel nu mai ţinea minte care pol avea urşi şi care pinguini.

— Da, îi răspunse Tolland. De fapt, de la urşii polari vine numele Arcticii. *Arktos* înseamnă „urs” în greacă.

„Minunat.” Rachel se zgâi nervoasă în beznă.

— Antarctica *nu* are urşi polari, continuă Tolland. Aşa că i s-a spus *Anti-arktos.*

— Mersi, Mike, strigă Rachel. Ajunge cât am discutat despre urşi polari.

El râse:

— Ai dreptate. Scuze.

Norah fixă o ultimă făclie în zăpadă. La fel ca mai devreme, cei patru se treziră înconjuraţi de o lumină roşiatică. Păreau nişte balene în costumele negre de protecţie. Dincolo de cercul luminos emis de făclie, restul lumii deveni complet invizibil. Îi înconjura un cerc de beznă.

În vreme ce Rachel şi cei doi bărbaţi asistau, Norah îşi înfipse picioarele bine în zăpadă şi se folosi de mişcări prudente pentru a trage sania câţiva metri în susul pantei, până în locul în care stăteau cu toţii. După aceea, ţinând bine de frânghie, îngenunche şi activă manual pilonii de frână ai saniei – patru ţepuşe în unghi care se înfipseră în gheaţă pentru a menţine sania fixă pe loc. Cu aceasta, Norah se ridică şi se îndepărtă puţin, dând drumul

frânghiei.

— În regulă, ţipă ea. E vremea să trecem la lucru!

Făcu un cerc până în partea de jos a saniei şi începu să desfacă legăturile care ţineau pânza de protecţie peste echipamente. Având sentimentul că fusese puţin prea dură cu Norah, Rachel se duse să o ajute să desfacă partea din spate a pânzei.

— Isuse, NU! ţipă Norah, ridicându-şi iute capul. Nu faceţi *niciodată* asta!

Rachel se trase înapoi, nedumerită:

— Nu desfaceţi niciodată partea dinspre vânt! îi explică Norah. Veţi crea un impuls eolian! Sania ar fi ţâşnit din loc ca o umbrelă într-un tunel aerodinamic!

Rachel se dădu înapoi:

— Îmi pare rău, eu…

Norah o privi furioasă:

— Dumneata şi cu băiatul spaţial n-aveţi ce căuta aici!

„Niciunul dintre noi n-are”, îşi zise Rachel.

„Amatori”, bombăni Norah în gând, înjurându-l pe directorul administrativ că insistase să îi trimită pe Rachel şi pe Corky. „Clovnii ăştia o să provoace moartea cuiva pe-aici.” Ultimul lucru de care Norah avea nevoie acum era să o facă pe dădaca.

— Mike, zise ea, am nevoie de tine ca să ridic GPR-ul de pe sanie.

Tolland o ajută să desfacă dispozitivul şi să îl poziţioneze pe gheaţă. Instrumentul semăna cu trei lame de plug de zăpadă în miniatură ataşate în paralel unui cadru de aluminiu. Întreaga structură nu era mai lungă de un metru şi era conectată prin cabluri la un stabilizator de curent şi la o baterie de acumulatori de pe sanie.

— Ăsta e un radar? întrebă Corky, strigând contra vântului.

Norah încuviinţă în tăcere. The Ground Penetrating Radar (GPR) era mult mai bine echipat să descopere straturi de gheaţă sărată decât sateliţii. Transmiţătorul GPR trimitea pulsuri de energie electromagnetică prin gheaţă, iar

pulsurile se întorceau în mod diferit în funcţie de structura cristalelor din sol. Apa dulce pură îngheţa într-un singur strat drept. Apa sărată, în schimb, îngheţa mai degrabă sub formă de grătar despicat datorită conţinutului de sodiu care determina pulsurile GPR să se întoarcă la întâmplare, diminuând sensibil numărul de reflecţii.

Norah îi dădu drumul maşinii.

— Iau un soi de imagine prin secţiune, pe bază de localizare a ecoului, a foii de gheaţă din jurul puţului de extracţie, strigă ea înspre ceilalţi. Aplicaţiile software ale maşinii vor desena o secţiune a gheţarului, pe care apoi o vor imprima. Orice gheaţă marină se va înregistra ca o umbră.

— Imprima?

Tolland părea surprins:

— Poţi să *imprimi* aici?

Norah arătă înspre un cablu care ieşea din GPR şi conducea către un dispozitiv aflat încă sub protecţia pânzei de pe sanie.

— N-avem altă şansă decât să imprimăm. Ecranele de computer folosesc prea multă energie preţioasă de baterie, aşa că glaciologii din teren tipăresc datele pe imprimante cu transfer de căldură. Culorile nu sunt nemaipomenite, dar tonerul de laser se întăreşte la temperaturi mai mici de minus douăzeci de grade. Am învăţat asta pe propria-mi piele în Alaska.

Norah le ceru tuturor să se aşeze în josul radarului. Se pregăti să alinieze transmiţătorul astfel încât să scaneze întreaga zonă a găurii de meteorit, aflată la vreo trei stadioane de fotbal distanţă. Privind însă prin noapte în direcţia din care veniseră, Norah nu văzu nimic:

— Mike, trebuie să aliniez transmiţătorul GPR în dreptul meteoritului, dar făclia asta m-a orbit. O să mă duc în susul pantei suficient de mult ca să ies din raza luminii. O să-mi ridic braţele în linie cu făcliile, iar tu o să ajustezi aliniamentul radarului.

Tolland dădu din cap şi îngenunche lângă GPR.

Norah îşi înfipse crampoanele în gheaţă şi se aplecă înainte împotriva vântului ca să poată urca panta înspre habisferă. Vântul katabatic era mult mai puternic decât îşi închipuise ea. Probabil că se apropia o furtună. Nu mai conta. Aveau să termine treaba în câteva minute. „O să vadă ei că am dreptate.” Reuşi să parcurgă douăzeci de metri înspre habisferă. Ajunse la marginea întunericului exact în clipa în care frânghia de la mijloc se întinse la maximum.

Privi în sus, spre gheţar. În vreme ce ochii i se obişnuiau cu întunericul, linia făcliilor începu treptat să se facă văzută la câteva grade înclinare spre stânga ei. Norah îşi modifică poziţia până ce se alinie perfect cu făcliile. După aceea îşi ridică braţele precum un compas, răsucindu-şi corpul ca să indice vectorul exact de aliniere.

— Acum sunt în linie cu ele! strigă ea.

Tolland potrivi dispozitivul GPR şi îi făcu semn cu mâna:

— Totul e potrivit!

Norah se mai uită o dată la pantă, recunoscătoare pentru calea luminată de întoarcere. Ceva bizar se petrecu însă. Pentru o clipă, una dintre făcliile cele mai apropiate îi dispăru din raza vizuală. Chiar în clipa în care Norah se gândi că făclia se stinse, lumina reapăru. Dacă n-ar fi ştiut cum stăteau lucrurile, Norah ar fi putut crede că între făclie şi ea se interpusese ceva. Cu siguranţă că nu se afla nimeni acolo… asta bineînţeles dacă nu cumva directorul administrativ se simţise vinovat şi trimisese o echipă NASA după ea, Norah se îndoia însă de acest lucru. Până la urmă îşi spuse că nu fusese, probabil, nimic. O pală de vânt adumbrise o clipă făclia.

Norah se întoarse spre radar.

— Toate sunt aliniate?

Tolland ridică din umeri:

— Cred că da.

Norah se duse la dispozitivul de control de pe sanie şi apăsă pe un buton. Radarul începu să emită un bâzâit ascuţit, după care se opri.

— Bine, zise ea. Am terminat!

— Asta a fost tot? întrebă Corky.

— Toată dificultatea constă în aranjament. Procesul propriu-zis de înregistrare durează o secundă.

Pe sanie, imprimanta cu transfer de căldură începuse deja să emită zgomote. Era închisă bine cu un capac de plastic şi scotea încet o foaie de hârtie sub formă de buclă. Norah aşteptă până ce dispozitivul termină de imprimat, apoi desfăcu capacul de plastic şi scoase hârtia. „O să vadă ei, îşi zise ea, ducând hârtia imprimată spre lumină ca toată lumea să vadă ce era pe ea. Nu va ieşi niciun fel de apă sărată.”

Toată lumea se strânse în jurul lui Norah, care ţinea bine hârtia în mănuşi. Norah inspiră adânc şi netezi foaia ca să examineze datele. Imaginea rezultată o făcu să tresară de groază:

— Oh, Doamne!

Norah se holbă, incapabilă să creadă ceea ce vedea. Aşa cum era de aşteptat, hârtia lăsa să se vadă o secţiune clară prin puţul plin cu apă al meteoritului. Însă femeia nu s-ar fi aşteptat niciodată să zărească acolo forma cenuşie a unui corp uman care plutea la jumătatea adâncimii puţului. Simţi cum îi îngheaţă sângele în vine:

— Oh, Doamne… e un cadavru în puţul de extracţie.

Ceilalţi o priviră uimiţi în tăcere.

Silueta fantomatică plutea cu capul în jos în puţul îngust. În jurul corpului se vedea un soi de pelerină, ca o aură bizară asemănătoare unui linţoliu. Norah îşi dădu seama ce era cu acea aură. Radarul înregistrase o urmă a hainei victimei, care nu putea fi decât una cunoscută ei, lungă, din păr de cămilă.

— Este… Ming, rosti în şoaptă. Probabil că a alunecat…

Norah nu şi-ar fi închipuit că imaginea cadavrului lui Ming în puţul de extracţie va constitui cel mai puţin important dintre cele două şocuri pe care i le rezerva acea foaie de hârtie. În timp ce parcurgea foaia cu secţiunea din josul puţului, Norah zări altceva.

„Gheaţa de sub puţul de extracţie…”

Norah se holbă. În prima clipă crezu că se întâmplase ceva cu scanerul. Când studie însă imaginea mai îndeaproape, Norah simţi o neliniște tot mai profundă, precum furtuna care stătea să izbucnească în jurul lor. Marginile hârtiei fluturară ca nebune în vânt, în vreme ce Norah se întoarse şi se uită mai atentă la înregistrare.

„Dar… e imposibil!”

Brusc, adevărul o izbi drept în faţă. Înţelese ce se întâmpla şi îşi dădu seama că vor fi îngropaţi de vii în gheaţă. Uită cu totul de Ming.

Norah înţelegea acum. „Apa sărată din puţ!” Căzu în genunchi, în zăpada de lângă făclie. Abia putea respira. Continuând să ţină strâns hârtia în mâini, începu să tremure îngrozitor.

„Doamne… nici măcar nu mi-a trecut prin minte.”

Cuprinsă de un acces brusc de furie, întoarse capul în direcţia habisferei NASA.

— Ticăloşilor! urlă ea, strigătul ei fiind înghiţit de vânt. *Ticăloşi* nenorociţi!

În întuneric, la doar cincizeci de metri depărtare, Delta One îşi duse dispozitivul de comunicaţii la gură şi rosti doar două vorbe către controlor:

— Au aflat.

49

Norah Mangor rămase în continuare în genunchi pe gheaţă când Michael Tolland trase, uluit, hârtia imprimată din mâinile ei care tremurau. Zguduit de priveliştea cadavrului plutitor al lui Ming, Tolland încercă să-şi adune gândurile şi să descifreze imaginea pe care o avea în faţa ochilor.

Văzu secţiunea transversală a puţului coborând de la suprafaţă şaizeci de metri în gheaţă. Văzu trupul lui Ming care plutea. Privirea lui Tolland se duse mai jos. Sesiză că ceva nu era în regulă. O coloană întunecată de gheaţă marină se întindea în jos, către adâncul deschis al oceanului de dedesubt, chiar *sub* puţul de extracţie. Pilonul vertical de gheaţă sărată era masiv – având acelaşi diametru ca al puţului.

— Doamne! strigă Rachel, privind peste umărul lui Tolland. Pare că puţul meteoritului continuă *prin* pătura de gheaţă până la ocean!

Tolland se uita transpus. Creierul lui refuza să accepte unica explicaţie logică. Corky părea la fel de alarmat.

Norah ţipă:

— Cineva a forat sub banchiză!

Era atât de furioasă, că ochii mai aveau puţin şi îi săreau din orbite:

— Cineva a *plantat* intenţionat acea rocă de sub banchiza de gheaţă!

Deşi idealistul din Tolland voia să respingă concluzia lui Norah, omul de ştiinţă din el ştia că s-ar putea ca ea să aibă dreptate. Gheţarul Milne plutea pe ocean, lăsând suficient loc dedesubt unui submarin. Deoarece totul cântărea mult mai puţin în mediu submarin, chiar şi un submersibil de mici dimensiuni, asemănător cu modelul monopilot Triton folosit de Tolland în cercetările lui, era capabil să transporte cu uşurinţă meteoritul între braţele sale metalice.

Submarinul s-ar fi putut apropia dinspre ocean, s-ar fi scufundat sub banchiza de gheaţă şi ar fi forat în gheaţă drept în sus. Apoi ar fi putut folosi un braţ de extensie sau baloane gonflabile ca să împingă meteoritul în puţ. Odată ce meteoritul ar fi fost pus la locul lui, apa sărată care ar fi urcat în puţ în spatele meteoritului ar fi început să îngheţe. Imediat ce puţul s-ar fi închis suficient de mult ca să ţină meteoritul pe loc, submarinul şi-ar fi putut retrage braţul şi ar fi putut dispărea, lăsând Mama Natură să sigileze restul tunelul şi să şteargă toate urmele fraudei.

— Dar *de ce?* vru Rachel să afle, luând hârtia de la Tolland şi studiind-o. De ce ar face cineva aşa ceva? Sunteţi siguri că radarul merge bine?

— Bineînţeles că sunt sigură! Iar hârtia asta explică perfect prezenţa bacteriilor fosforescente în apă!

Tolland trebuia să admită că logica lui Norah era înfricoşător de precisă. Dinoflagelatele fosforescente şi-ar fi urmat instinctul şi ar fi înotat în sus, în puţ, fiind prinse în capcană chiar sub meteorit şi încremenind în gheaţă. Ulterior, când Norah încălzise meteoritul, gheaţa din imediata apropiere s-ar fi topit, şi ar fi eliberat planctonul. Acesta ar fi înotat din nou în sus, de această dată ar fi atins suprafaţa în interiorul habisferei, unde, în cele din urmă, ar fi murit din lipsă de apă sărată.

— E o nebunie! ţipă Corky. NASA dispune de un meteorit cu fosile extraterestre în el. De ce i-ar păsa *unde* a fost găsit? De ce să-şi fi dat osteneala să-l îngroape sub o banchiză de gheaţă?

— Cine dracu să ştie, ripostă Norah, însă înregistrările GPR nu mint. Am fost înşelaţi. Meteoritul ăla nu are nicio legătură cu fenomenul Jungersol. A fost plantat *recent* în gheaţă. De mai puţin de un an de zile, altfel planctonul ar fi murit!

Începuse deja să împacheteze echipamentul GPR pe sanie şi să îl asigure:

— Trebuie să ne întoarcem şi să spunem cuiva! Preşedintele se va prezenta în faţa publicului cu date

eronate! NASA l-a dus de nas!

— Stai o clipă! îi strigă Rachel. Ca să fim siguri, ar trebui măcar să mai facem o dată testul. Nimic din ce am văzut nu are sens. Cine ne va crede?

— Toată lumea, răspunse Norah, pregătind sania. Când voi intra în habisferă şi voi extrage o altă mostră de la fundul puţului de meteorit care va arăta existenţa apei sărate, vă garantez că *toată lumea* va crede asta!

Norah retrase frânele saniei, îndreptă vehiculul către habisferă şi începu să urce panta, înfigându-şi crampoanele în apă şi trăgând sania cu o uşurinţă surprinzătoare. Era o femeie hotărâtă să-şi ducă misiunea la bun sfârşit.

— Să mergem! le strigă ea, trăgând grupul după ea către marginea cercului de lumină al făcliei. Nu ştiu ce a încercat NASA aici, dar în mod sigur nu îmi place să fiu folosită ca un pion în…

În acea fracţiune de secundă, capul ei se dădu brusc pe spate, de parcă Norah ar fi fost lovită drept în frunte de o forţă invizibilă. Scoase un icnet gutural de durere, se clătină, apoi căzu pe spate pe gheaţă. Aproape în aceeaşi secundă, Corky scoase un ţipăt şi se răsuci pe loc, ca şi cum umărul i-ar fi fost împins cu putere înapoi. Căzu şi el pe gheaţă, zvârcolindu-se de durere.

Rachel uită imediat de hârtia pe care o ţinea în mână, de Ming, de meteorit şi de bizarul tunel de sub gheaţă. Simţi un proiectil mic care îi trecu razant pe lângă ureche, aproape atingând-i tâmpla. Din instinct, se lăsă în genunchi şi îl trase pe Tolland după ea.

— Ce naiba se petrece??? răcni Tolland.

Rachel nu-şi putea închipui decât că începuse o furtună cu grindină – mingi de gheaţă care coborau cu mare viteză pe panta gheţarului – şi totuşi, după forţa cu care tocmai fuseseră loviţi Norah şi Corky, grindina ar fi trebuit să cadă cu o viteză de câteva sute de kilometri pe oră. Ciudat, dar tirul brusc de obiecte de dimensiunea marmurei păru să se concentreze acum asupra ei şi a lui Tolland. Gheaţa în jurul lor sărea, trimiţând în aer săgeţi dure. Rachel se rostogoli

pe burtă, îşi înfipse colţii crampoanelor în gheaţă şi se îndreptă cât putu de repede spre singura protecţie existentă. Sania. Tolland o ajunse din urmă o clipă mai târziu şi se ghemui lângă ea.

Bărbatul se uită la Corky şi la Norah, care zăceau pe gheaţă, lipsiţi de orice apărare.

— Trage-i cu frânghia! strigă el, apucând de frânghie şi încercând să tragă.

Însă frânghia era înfăşurată în jurul saniei.

Rachel mototoli hârtia imprimată în buzunarul costumului şi porni în patru labe spre sanie, încercând să descâlcească frânghiile din tălpicile vehiculului. Tolland o urma îndeaproape.

Grindina formă imediat un baraj alb împotriva saniei, de parcă brusc Mama Natură i-ar fi abandonat pe Corky şi pe Norah şi şi-ar fi îndreptat „atenţia” asupra lui Rachel şi a lui Tolland. Unul din proiectile se înfipse în pânza care acoperea sania, se desfăcu parţial, apoi se balansă şi căzu drept pe mâneca dreaptă a costumului lui Rachel.

Fata îngheţă când văzu despre ce era vorba. Într-o fracţiune de secundă, uimirea care puse stăpânire pe ea se transformă în groază. „Grindina” era fabricată de om. Mingea de gheaţă de pe mâneca ei nu era altceva decât un sferoid perfect modelat, de mărimea unei cireşe mari. Suprafaţa era lustruită şi netedă, pătată doar de o linie în jurul circumferinţei, precum demodatele proiectile de muschetă din plumb, stanţate în prese. Acele alice sferice erau, fără îndoială, fabricate de mâna omului.

„Gloanţe de gheaţă…”

Având acces la experimentele militare, Rachel cunoştea bine noile arme experimentale Improvised Munitions (IM) – muniţie îmbunătăţită –, puşti de zăpadă care compactau zăpada în alice de gheaţă, puşti de deşert care topeau nisipul în proiectile de sticlă, puşti de apă care trăgeau pulsuri de apă lichidă cu o asemenea forţă încât puteau rupe oase. Armamentul cu muniţie îmbunătăţită dispunea de un avantaj enorm faţă de cel convenţional pentru că

folosea resursele în funcţie de mediul local de luptă şi fabricau literalmente muniţie pe loc, furnizându-le soldaţilor un număr nelimitat de cartuşe fără ca aceştia să fie obligaţi să mai care vechile lor cartuşiere grele. Rachel ştia că alicele de gheaţă cu care se trăgea acum în ei erau comprimate „la cerere” din zăpadă încărcată în patul puştii.

Aşa cum se întâmpla adesea în universul serviciilor secrete, cu cât cineva ştia mai multe, cu atât mai înfricoşătoare deveneau scenariile posibile. Acest moment nu făcea excepţie. Rachel ar fi preferat acum ignoranţa, însă cunoştinţele ei despre acest armament o conduceau către o singură concluzie înfiorătoare: erau atacaţi de un soi de unitate americană de operaţiuni speciale, singura forţă armată din ţară care dispunea în mod curent de permisiunea de a folosi aceste arme pe teren.

Prezenţa unei unităţi militare de elită însemna un al doilea lucru, şi mai înfiorător decât primul: probabilitatea de a supravieţui atacului era aproape nulă.

Gândul morbid îi fu brusc întrerupt când una dintre alicele de gheaţă găsi o deschizătură în pânza saniei şi traversă şuierând scutul, lovind-o pe Rachel chiar în stomac. Aceasta avu senzaţia că o izbeşte un pumn drept în vintre, deşi era protejată de costumul Mark IX. Văzu stele verzi. Rachel se dădu înapoi, dar reuşi să se prindă de sanie ca să nu-şi piardă echilibrul. Michael Tolland lăsă baltă frânghia lui Norah şi se întinse să o prindă pe Rachel, dar ajunse prea târziu. Rachel căzu pe spate, trăgând odată cu ea o stivă de echipamente. Începu, împreună cu Tolland să se rostogolească în jos pe gheaţă în mijlocul dispozitivelor electronice scăpate de sub control.

— Sunt… gloanţe… icni ea, rămasă momentan fără suflu. Fugi!

50

Metroul care părăsea staţia Federal Triangle nu se putea îndepărta suficient de repede pentru Gabrielle Ashe. Femeia stătea înţepenită într-un colţ pustiu din tren, în vreme ce siluete întunecate treceau pe lângă ea ca într-o ceaţă. În poală, i se odihnea dosarul roşu pe care i-l dăduse Marjorie Tench. O apăsa de parcă ar fi avut zece tone.

„Trebuie să stau de vorbă cu Sexton!”, îşi spuse ea. Trenul mergea oricum în direcţia biroului senatorului. „Chiar acum!”

În lumina slabă şi pâlpâitoare din tren, Gabrielle se simţea ca şi cum trebuia să îndure o călătorie sub efectul halucinogenelor. Lumini tăcute se iveau şi dispăreau deasupra capului ei ca nişte efecte stroboscopice date cu încetinitorul. Tunelul o înconjura din toate părţile ca un canion adânc.

„Să-mi spună cineva că toate astea nu sunt reale!”

Privi dosarul din braţe. Îi desfăcu clema, băgă uşor mâna şi scoase la iveală o fotografie. Luminile trenului clipiră o secundă, timp în care ea apucă să zărească o imagine şocantă – Sedgewick Sexton gol şi întins pe birou, cu faţa satisfăcută întoarsă exact spre camera de luat vederi, în vreme ce forma negricioasă a trupului ei se odihnea goală lângă el.

Gabrielle se scutură înfiorată, băgă poza la loc în dosar şi se luptă să închidă clema la loc.

„S-a terminat.”

Imediat ce trenul ieşi din tunel şi se căţără pe una din şinele supraterane din apropierea L’Enfant Piaza, Gabrielle îşi scoase telefonul celular şi apelă numărul personal al senatorului. Îi răspunse vocea lui înregistrată pe serviciul de mesagerie. Nedumerită, sună la biroul lui. Îi răspunse secretara.

— Gabrielle, se recomandă ea. Este înăuntru?

Secretara părea agitată:

— Unde ai fost? Te-a căutat!

— Am avut o întâlnire care s-a prelungit. Trebuie să vorbesc imediat cu el.

— Va trebui să aşteptţi până mâine dimineaţă. Este în Westbrooke.

Westbrooke Place Luxury Apartments era casa din D. C. A senatorului.

— Nu răspunde la numărul lui personal, continuă Gabrielle.

— Şi-a anulat tot programul, în agendă e scris P. E., îi aminti secretara. A plecat devreme.

Gabrielle se încruntă. „Personal Event – eveniment personal.” Cu toate emoţiile trăite, uitase că Sexton îşi programase o noapte de unul singur, acasă. Refuza categoric să fie deranjat în astfel de ocazii.

„Să baţi la uşă doar dacă clădirea arde, ar fi spus el. Orice altceva poate aştepta până a doua zi.”

Gabrielle decise că apartamentul lui Sexton chiar luase foc.

— Trebuie să dai de el pentru mine.

— Imposibil.

— E o chestiune serioasă, chiar că…

— Nu, este *absolut* imposibil. Şi-a lăsat pagerul pe biroul meu când a plecat şi mi-a spus să nu fie deranjat toată seara. A fost categoric.

Secretara făcu o pauză:

— Mai hotărât ca de obicei.

„La naiba.”

— Bine, mulţumesc.

Gabrielle închise.

— L’Enfant Piaza, anunţă o voce înregistrată în difuzoarele trenului. Conexiune cu toate staţiile.

Închizându-şi ochii, Gabrielle încercă să-şi limpezească gândurile, însă imagini devastatoare continuau să i se perinde prin minte… pozele erotice ale ei cu senatorul… stiva de documente care-l acuzau pe senator că lua mită.

Gabrielle continua să audă vocea răguşită a lui Tench: „Fă ce trebuie. Semnează declaraţia sub jurământ. Recunoaşte legătura”.

În vreme ce trenul se oprea scârţâind în staţie, Gabrielle încercă să-şi imagineze ce ar fi făcut senatorul dacă fotografiile ar fi ajuns în presă. Primul lucru care îi veni în gând o şocă şi o ruşină.

„Sexton va minţi.”

Oare chiar credea asta despre senator?

„Da. Va minţi…”

Dacă fotografiile ajungeau în presă fără ca Gabrielle să recunoască legătura, senatorul avea pur şi simplu să pretindă că acele poze erau o făcătură ordinară. Era epoca fotografiei digitale: oricine care avusese vreodată acces la Internet putuse vedea fotografii retuşate ireproşabil cu feţele diferitelor celebrităţi trucate digital pe corpurile altor oameni, adesea ale unor vedete porno implicate în acte obscene. Gabrielle fusese deja martoră a abilităţii senatorului de a privi într-o cameră de televiziune şi de a minţi convingător în legătură cu relaţia lor; n-avea nicio îndoială că el putea convinge întreaga lume că acele fotografii reprezentau doar o tentativă josnică de a-i duce cariera de râpă. Sexton avea să se lanseze într-o diatribă furtunoasă, poate chiar să insinueze că însuşi preşedintele ordonase falsurile.

„Nu-i de mirare că administraţia de la Casa Albă nu a ieşit la rampă.” Gabrielle îşi dădea seama că pozele erau o armă cu dublu tăiş. Oricât de şocante, ele erau totuşi complet neconcludente.

Gabrielle simţi brusc un fior de speranţă.

„Casa Albă nu poate dovedi că ar fi vreuna reală!”

Demonstraţia de forţă a lui Tench faţă de Gabrielle fusese nemiloasă prin simplitate: recunoaşte legătura amoroasă sau uită-te Sexton cum ajunge la închisoare. Brusc totul căpăta un sens. Casa Albă *avea nevoie* ca Gabrielle să recunoască legătura, altfel pozele erau lipsite de valoare. Un licăr de încredere începu să o însenineze.

În vreme ce trenul se opri şi uşile se deschiseră, o altă uşă îndepărtată păru să se deschidă în mintea Gabriellei, scoţând la iveală o posibilitate şocantă: „Poate că tot ce mi-a spus Tench despre mită e o minciună.”

În definitiv, ce văzuse Gabrielle cu adevărat? Nimic concludent – câteva extrase bancare fotocopiate, o fotografie cenuşie a lui Sexton într-un garaj. Toate acestea pot fi foarte bine şi contrafăcute. Tench ar fi putut să-i arate cu viclenie înregistrări financiare trucate în acelaşi loc cu pozele cu ei doi, sperând ca Gabrielle să accepte *întregul* pachet ca adevărat. Era un procedeu intitulat „autentificare prin asociere” şi politicienii îl foloseau tot timpul pentru a vinde concepte dubioase.

„Sexton e nevinovat”, îşi spuse Gabrielle. Casa Albă era disperată şi decisese să rişte totul determinând-o pe Gabrielle să facă publică legătura intimă. Aveau nevoie ca Gabrielle să-l părăsească pe Sexton în mod public şi scandalos. „Fugi cât mai poţi, îi spusese Tench. Ai timp până diseară la opt.” Ultimul resort de presiune în vânzări. „Totul se potriveşte”, gândi ea.

„Cu excepţia unui lucru…”

Singura piesă neclară din acest puzzle erau mesajele contra NASA pe care Tench i le trimisese lui Gabrielle. Acest fapt sugera că NASA chiar *voia* ca Sexton să îşi consolideze poziţia anti-NASA, astfel încât să se poată folosi de acest lucru împotriva lui. Sau nu voia? Gabrielle îşi dădu seama că până şi mesajelor le putea găsi o explicaţie perfect logică.

„Şi dacă mesajele nu veneau de la Tench?”

Poate că Tench prinsese un trădător din interior care îi trimitea informaţii lui Gabrielle, îl concediase, apoi intervenise şi trimisese ea însăşi ultimul mesaj, chemând-o la întâlnire. „Tench putea să fi pretins că lăsase să se scurgă intenţionat toate informaţiile despre NASA – ca să mă prindă pe mine în cursă.”

Mecanismele hidraulice ale metroului şuierară în L’Enfant Piaza, semn că uşile erau pe punctul de a se închide.

Gabrielle privi peronul. Mintea îi lucra cu febrilitate. Habar n-avea dacă bănuielile ei aveau sens sau dacă reprezentau doar o dorinţă, dar orice s-ar fi întâmplat trebuia să vorbească cu senatorul imediat – indiferent că era o seară P.E.

Ţinând strâns în braţe dosarul cu fotografii, Gabrielle coborî din tren exact în clipa în care se închiseră uşile. Avea o nouă destinaţie către care să se îndrepte: Westbrooke Place Apartments.

51

Luptă sau fugi.

Ca biolog, Tolland ştia că într-un organism care sesiza pericole se petreceau schimbări fiziologice. Adrenalina inunda cortexul cerebral, mărind ritmul bătăilor inimii şi comandând creierului să ia cea mai veche şi mai instinctivă decizie bilogică – să accepte bătălia sau să se facă nevăzut.

Instinctul îi comanda lui Tolland să dispară, însă raţiunea îl avertiza că era încă legat cu o coardă de Norah Mangor. Oricum, nu putea fugi nicăieri. Pe o rază de kilometri întregi singurul adăpost era habisfera, iar atacatorii, oricine naiba mai erau şi ei, se poziţionaseră sus pe gheţar, anulând această opţiune. În spate, platoul larg deschis de gheaţă se vărsa într-o câmpie lungă de trei kilometri care se termina într-o cădere abruptă în mare. A fugi în acea direcţie însemna moarte prin expunere. Şi chiar dacă nu ar fi existat aceste obstacole practice, Tolland ştia că nu-i putea părăsi pe ceilalţi. Norah şi Corky se aflau încă în spaţiu deschis, legaţi de Rachel şi de el.

Tolland rămase la pământ lângă Rachel, în vreme ce proiectilele de gheaţă continuau să izbească sania în partea încărcată cu echipamente. Cercetă cu privirea conţinutul saniei, căutând o armă, un pistol de semnalizare, o staţie radio… ceva, orice.

— Fugi! îi strigă Rachel, continuând să gâfâie.

În acel moment, ca prin minune, grindina de proiectile se opri. Noaptea deveni brusc calmă, în ciuda vântului năucitor… ca o furtună care s-ar fi potolit pe neaşteptate.

Uitându-se cu prudenţă pe lângă marginea saniei, Tolland zări atunci una dintre cele mai înfiorătoare privelişti din viaţa lui.

Din întuneric se iviră în perimetrul luminat de făclie trei siluete fantomatice, alunecând lin pe schiuri şi fără a scoate vreo vorbă. Siluetele erau îmbrăcate în costume albe de

schi. Pe post de bete, în braţe purtau nişte puşti mari, cum Tolland nu mai văzuse niciodată. Chiar şi schiurile erau bizare, aşa scurte şi futuriste cum se prezentau. Semănau mai degrabă a patine alungite decât a schiuri.

Cu calm, ca şi când ar fi ştiut că învinseseră deja, siluetele făcură o oprire lângă victima cea mai apropiată – Norah Mangor. Tolland se ridică, tremurând, în genunchi şi se zgâi peste sanie la atacatori. Aceştia îl priviră prin intermediul unor ochelari electronici bizari. Păreau neinteresaţi de el.

Cel puţin pentru moment.

Delta One nu simţea niciun fel de remuşcare când se uita la femeia care zăcea inconştientă pe gheaţă. Fusese instruit să îşi ducă ordinele la bun sfârşit, fără să pună la îndoială motivele.

Femeia purta un costum termal negru şi gros, şi avea o vânătaie pe partea laterală a feţei. Respira cu mare greutate. Una dintre puşti îşi găsise ţinta şi o redusese la inconştienţă.

Acum sosise vremea să termine misiunea.

În vreme ce Delta One îngenunche lângă victima inconştientă, colegii lui luară la ochi celelalte ţinte – unul ochi bărbatul scund şi inconştient care zăcea pe gheaţă în apropiere, celălalt ţinti sania răsturnată, în spatele căreia se ascundeau celelalte două victime. Deşi cei doi soldaţi puteau termina cu uşurinţă misiunea singuri, n-avea de ce să se grăbească, căci victimele erau neînarmate şi nu aveau unde să fugă. Graba în acest caz ar fi însemnat neglijenţă. „Niciodată să nu-ţi pierzi concentrarea decât dacă este absolut necesar. Ocupă-te de inamici, unul câte unul.” Procedând ca la carte, echipa Delta Force avea să ucidă victimele pe rând. Cel mai important însă era faptul că n-aveau să existe niciun fel de urme care să ateste modul în care victimele decedaseră.

Ghemuit lângă femeia inconştientă, Delta One îşi scoase mănuşile termice şi culese o mână de zăpadă. Făcu zăpada

bulgăre, deschise gura femeii şi începu să-i îndese bulgărele pe gât. Îi umplu toată gura, împingând zăpada cât de adânc putu. Femeia avea să moară în mai puţin de trei minute.

Inventată de mafia rusească, tehnica era cunoscută sub numele de *bielaia smert* – moartea albă. Victima se sufoca cu mult înainte ca zăpada din gâtul ei să se topească. După moarte, corpul victimei rămânea cald suficient de mult timp ca zăpada să se topească. Chiar dacă cineva suspecta un asasinat, arma crimei sau dovezi de violenţă nu existau. În cele din urmă ar fi fost posibil ca cineva să îşi dea seama, însă până atunci avea să treacă mult timp. Gloanţele de gheaţă aveau să dispară în mediul alb, îngropate în zăpadă, iar vânătaia de pe capul femeii avea să arate ca şi cum ar fi provenit de la o căzătură dură pe gheaţă – de altfel un accident deloc surprinzător cu un asemenea vânt în preajmă.

Celelalte trei victime vor fi omorâte cam în acelaşi mod. După aceea, Delta One le va încărca trupurile pe sanie, le va trage la câteva sute de metri în afara urmelor, le va reataşa corzile de siguranţă şi va aranja cadavrele. După trecerea câtorva ore, cei patru vor fi găsiţi îngheţaţi în zăpadă, practic nişte victime ale supraexpunerii la îngheţ şi ale hipotermiei. Descoperitorii lor vor fi nedumeriţi ce căutaseră victimele la o asemenea distanţă de traseu, dar nimeni nu va fi surprins de moartea lor. În definitiv, cu făcliile stinse şi cu vremea vijelioasă din jur, rătăcirea pe întinsul gheţar Milne nu putea avea decât un singur deznodământ: o moarte rapidă.

Delta One termină de îndesat zăpadă pe gâtul femeii. Înainte de a-şi îndrepta atenţia către ceilalţi, desfăcu uşor coarda de siguranţă de la centura victimei. O putea reconecta mai târziu, însă, pe moment, nu avea chef ca indivizilor ălora doi de după sanie să le vină ideea să tragă victima la adăpost.

Michael Tolland tocmai fusese martor la un asasinat mai

ciudat decât şi-ar fi putut imagina chiar în cele mai sumbre coşmaruri. După ce o eliberară pe Norah Mangor de coarda de siguranţă, cei trei îşi îndreptară atenţia către Corky.

„Trebuie să fac ceva!”

Corky îşi revenise şi gemea, încercând să se ridice în capul oaselor, însă unul dintre soldaţi îl împinse la loc pe spate, se urcă pe el şi îl ţintui de gheaţă punându-şi genunchii pe braţele lui. Corky scoase un urlet de durere, instantaneu redus la tăcere de vântul dezlănţuit.

Cuprins de o groază vecină cu nebunia, Tolland se apucă să scotocească prin conţinutul împrăştiat al saniei răsturnate. „Trebuie să fie ceva aici! O armă! Ceva!” Nu zări decât echipamente de diagnosticare, cele mai multe complet distruse de alicele de gheaţă. Lângă el, Rachel încercă să se ridice ameţită în capul oaselor, folosindu-se de toporul de gheaţă ca sprijin.

— Fugi… Mike…

Tolland se uită la toporul legat de încheietura mâinii lui Rachel. Putea fi o armă. O aşa-zisă armă. Tolland se întrebă care îi erau şansele de a ataca trei oameni înarmaţi cu un toporaş minuscul. Sinucidere curată.

Când Rachel reuşi să se ridice, Tolland zări ceva în spatele ei. Un rucsac de vinil burduşit. Rugându-se în gând ca acesta să conţină un pistol de semnalizare sau o staţie radio, Tolland se repezi pe lângă Rachel şi înşfăcă sacul. Înăuntru găsi o foaie mare şi frumos împăturită de material etanş. Fără valoare. Tolland dispunea de ceva similar pe vasul lui de cercetare. În fapt, foaia reprezenta un mic balon meteorologic, proiectat să care echipamente de observare a vremii nu cu mult mai grele decât un computer personal. Balonul lui Norah nu putea fi de ajutor, mai ales fără bazinetul cu heliu adiacent.

Auzind strigătele disperate de luptă ale lui Corky, Tolland avu un sentiment cumplit de neajutorare. Disperare totală. Pierdere completă. Ca un clişeu al clipelor de viaţă rememorate înaintea morţii, mintea lui Tolland redescoperi imagini ale copilăriei de mult uitate. Pentru câteva clipe

navigă în San Pedro, învăţând arta marinărească de a conduce o barcă atârnând de o frânghie înnodată, deasupra oceanului, plonjând bucuros în apă, înălţându-se şi căzând precum un copil care atârnă de coada unui zmeu, soarta lui atârnând de o velă şi de toanele brizei oceanice.

Privirea lui Tolland se întoarse la bucata de material din mână, înţelegând într-o fracţiune de secundă că mintea lui nu renunţase, ci căuta să-i amintească, de fapt, de o soluţie posibilă! „Zborul cu vela”.

Corky continua să se lupte cu atacatorul lui când Tolland desfăcu sacul protector din jurul balonului. Nu credea că încercarea avea prea mulţi sorţi de izbândă, însă rămânerea lor acolo fără a întreprinde nimic reprezenta o moarte sigură. Strânse în braţe balonul împăturit. Clema ataşată avertiza: „ATENŢIE! A NU SE FOLOSI LA VÂNT MAI PUTERNIC DE ZECE NODURI”.

„La naiba cu avertismentul!” Ţinând balonul strâns ca acesta să nu se desfacă, Tolland se târî până la Rachel, care stătea proptită într-o parte. Îi zări nedumerirea din ochi în vreme ce se cuibări lângă ea, strigând:

— Ţine asta bine!

Îi dădu materialul împăturit şi apoi îşi folosi mâinile eliberate ca să prindă clema de protecţie a balonului de centura propriului costum. După aceea, rostogolindu-se pe o parte, prinse clema şi de centura lui Rachel.

Tolland şi Rachel erau acum una şi aceeaşi persoană.

„Unite la şold.”

Între ei, coarda de asigurare şerpuia prin zăpadă până în locul în care se zbătea Corky… şi apoi zece metri mai departe, până la clema desprinsă de pe centura lui Norah Mangor.

„Norah s-a dus deja, se linişti Tolland. Nu mai e nimic de făcut.”

Atacatorii stăteau ghemuiţi în jurul corpului care tresălta al lui Corky. Făceau bulgari de zăpadă pe care se pregăteau să-i îndese pe gâtul victimei. Tolland îşi dădu seama că stăteau prost cu timpul.

Luă balonul împăturit de la Rachel. Materialul era la fel de uşor ca un şerveţel din hârtie şi practic indestructibil, „De aici nu iese nimic.”

— Ţine-te bine!

— Mike? Ce…

Tolland azvârli bucata de material în aer. Vântul dezlănţuit o prinse şi o desfăşură ca pe o paraşută prinsă de un uragan. Balonul se umplu imediat, desfăcându-se cu un pocnet sec.

Tolland simţi cum e tras în sus de centură. Instantaneu îşi dădu seama că subestimase forţa vântului katabatic. În câteva fracţiuni de secundă el şi Rachel se găseau pe jumătate în aer şi erau traşi în jos pe suprafaţa gheţarului. O clipă mai târziu, Tolland simţi o nouă smucitură când coarda de asigurare se întinse şi începu să tragă de Corky Marlinson. La douăzeci de metri depărtare, prietenul lui îngrozit fu brusc smuls de sub atacatorii uluiţi, trimiţându-l pe unul dintre ei de-a berbeleacul pe spate. Corky scoase un urlet înfiorător, în vreme ce era târât cu viteză pe gheaţă. Evită sania răsturnată, apoi reuşi să se redreseze. Lângă el atârna fără vlagă o frânghie liberă… frânghia care fusese ataşată de Norah Mangor.

„Nu mai e nimic de făcut”, îşi spuse din nou Tolland.

Ca un şir de marionete, cele trei trupuri alunecară de-a lungul gheţarului. Pe lângă ele începură să zboare din nou alice de gheaţă, dar Tolland ştia că atacatorii rataseră ocazia. În spatele lui, soldaţii îmbrăcaţi în alb se pierdeau cu repeziciune în cercul de lumină roşiatică al ultimei făclii.

Tolland simţea acum gheaţa fâşâind sub costumul gonflabil cu viteză tot mai mare, şi uşurarea că scăpase cu viaţă se stinse cu repeziciune. Chiar în faţa lor, la mai puţin de trei kilometri, gheţarul Milne se termina abrupt într-o creastă înaltă… dincolo de care îi aştepta o prăpastie de şaizeci de metri până în apele reci ale Oceanului Arctic care însemnau, categoric, moartea.

52

Marjorie Tench zâmbea în vreme ce cobora scările către Biroul de Comunicaţii al Casei Albe, încăperea computerizată unde se diseminau comunicatele de presă concepute la etaj, în Sala de Comunicaţii. Întâlnirea cu Gabrielle Ashe decursese bine. Nu era sigur că femeia fusese suficient de înspăimântată ca să facă o declaraţie sub jurământ prin care recunoştea legătura intimă, dar încercarea merită cu prisosinţă efortul.

„Gabrielle ar fi deşteaptă dacă s-ar descotorosi de el”, îşi zise Tench. Biata fată habar n-avea cât de dur avea să fie lovit Sexton.

În câteva ore, conferinţa de presă a preşedintelui legată de meteorit avea să-l îngenuncheze definitiv pe Sexton. Asta era deja o lovitură calculată. Dacă avea să coopereze, Gabrielle Ashe va furniza lovitura capitală prin care Sexton avea să fie definitiv redus la tăcere. A doua zi, Tench îi putea da presei jurământul Gabriellei, împreună cu declaraţia lui Sexton prin care nega totul.

Un croşeu stânga-dreapta.

În definitiv, politica nu însemna doar câştigarea alegerilor, ci câştigarea lor în mod decisiv, prin ducerea la bun sfârşit a viziunii cuiva. Din punct de vedere istoric, preşedinţii care se strecuraseră la putere câştigând cu câteva procente diferenţă obţinuseră foarte puţin în timpul mandatului; un astfel de om era slăbit din start, iar Congresul nu lăsa niciodată o astfel de pradă din gheare.

La modul ideal, distrugerea campaniei senatorului Sexton avea să fie consistentă – un atac din două părţi care îl distrugea şi politic *şi* etic. Cunoscută în Washington sub denumirea de „sus-jos”, strategia fusese împrumutată din arta războiului. „Forţează inamicul să se bată pe două fronturi.” Când un candidat deţinea o informaţie negativă despre adversarul său, adesea aştepta până primea o a

doua informaţie şi ieşea în public simultan cu amândouă. Un atac din două părţi era întotdeauna mai eficient decât o împuşcătură izolată, mai ales când acel atac dual implica aspecte diferite ale campaniei – primul împotriva politicii duse, celălalt împotriva caracterului omului. Respingerea unui atac *politic* făcea apel la logică, în vreme ce respingerea unui atac *etic* necesita pasiune; respingerea simultană a amândurora reprezenta o acţiune aproape imposibilă.

În seara asta, senatorul Sexton avea să întâmpine dificultăţi enorme ca să iasă cu faţa curată din coşmarul politic al uluitorului triumf NASA; dezastrul avea să fie considerabil mai mare dacă el va fi forţat să-şi apere poziţia anti-NASA, în *vreme* ce era făcut mincinos de o femeie din echipa sa.

Ajungând la uşa Biroului de Comunicaţii, Tench simţea fiorul bătăliei curgându-i prin vene. Politica însemna război. Inspiră adânc şi se uită la ceas: 6.15 P.M. Urma să tragă primul foc.

Intră.

Biroul de Comunicaţii era mic, dar nu din lipsă de spaţiu, ci din lipsa nevoii. Era una dintre cele mai eficiente staţii de comunicaţii din lume şi era deservită de un personal alcătuit din doar cinci angajaţi. În acel moment, toţi cei cinci stăteau la mesele lor cu echipament electronic, arătând ca nişte înotători gata de start.

„Sunt pregătiţi”, îşi zise Tench, observându-le privirile înfometate. O uluia mereu faptul că un birou atât de mic putea, cu o pregătire de doar două ore, să contacteze mai mult de *o treime* din populaţia lumii civilizate. Dispunând de conexiuni electronice la zeci de mii de surse globale de ştiri – de la cele mai mari conglomerate de televiziune la cele mai mici ziare de provincie –, Biroul de Comunicaţii al Casei Albe era capabil să ajungă la întreaga omenire prin doar câteva apăsări de buton.

Computerele folosite ca maşini-fax aruncau comunicatele de presă către cutiile poştale electronice ale celor mai

diferite mijloace de comunicare, radiouri, televiziuni, ziare etc, din Maine şi până în Moscova. E-mail-urile acopereau serviciile de ştiri online. Maşini de formare automată a numerelor de telefon apelau mii de manageri media, punându-le la ureche anunţuri vocale preînregistrate. O pagină web cu ştiri de ultimă oră actualiza constant conţinutul ştirilor într-un cadru preformatat. Sursele de ştiri capabile de a trimite echipe pe teren în orice condiţii, cum erau canalele media CNN, NBC, ABC, CBS sau sindicatele media străine, erau asaltate din toate părţile şi li se promiteau transmisii de televiziune gratuite şi în direct. Drept rezultat, întotdeauna când se făcea un apel de urgenţă prezidenţial, orice altceva difuza în acel moment mass-media dispărea.

„Penetrare completă."

Ca un general care îşi inspecta trupele, Tench parcurse în tăcere distanţa până la biroul de redactare şi ridică hârtia care conţinea „comunicatul de presă" ce fusese deja încărcat în memoria tuturor aparatelor de transmisie, ca un cartuş multiplicat în mai multe arme gata de tragere.

După ce îl citi, lui Tench îi veni să râdă. În mod obişnuit, comunicatele care urmau să fie transmise erau în prealabil minuţios elaborate, astfel încât sunau mai degrabă a reclamă decât a anunţ, însă preşedintele ordonase acum ca orice „periaj" să fie lăsat deoparte. Rezultatul era un text perfect – bogat în cuvinte-cheie şi uşor de înţeles. O combinaţie mortală. Chiar şi serviciile de ştiri care foloseau programe software de depistare a cuvintelor-cheie pentru a sorta e-mailurile aveau să fie extrem de alertate în privinţa acestui mesaj:

De la: Biroul de Comunicaţii al Casei Albe;

Subiect: Adresa Prezidenţială Urgentă.

Preşedintele Statelor Unite va ţine o conferinţă de presă *importantă* în seara asta la ora opt, Eastern Standard Time, din camera de informări a Casei Albe. Subiectul anunţului este deocamdată *confidenţial.* Transmisiile în direct vor fi permise prin metodele obişnuite.

Punând hârtia înapoi pe birou, Tench privi prin Biroul de Comunicaţii şi dădu impresionată din cap în direcţia personalului. Aceştia părură recunoscători.

Îşi aprinse o ţigară, trase din ea câteva secunde şi lăsă tensiunea să crească. În cele din urmă zâmbi:

— Doamnelor şi domnilor, daţi drumul la motoare!

53

Din mintea lui Rachel Sexton dispăruse orice raţionament logic. Nu se mai putea gândi deloc la meteorit, la hârtia misterioasă din buzunar, la Ming, la oribilul atac de pe platforma de gheaţă. O preocupa o singură chestiune.

„Supravieţuirea.”

Gheaţa aluneca fantomatic sub ea, ca o autostradă lucioasă şi nesfârşită. Habar n-avea dacă trupul îi era amorţit de frică sau doar protejat de costum, dar nu simţea nicio durere. Nu simţea nimic.

Încă.

Pe o parte, lipită de Tolland în dreptul mijlocului, Rachel stătea cu faţa înspre el, ca într-un fel de îmbrăţişare ciudată. Undeva, în faţa lor, balonul gonea, umflat de vânt, ca o paraşută în spatele unei maşini de curse. Corky venea târâş în spate, tot rostogolindu-se, o remorcă de tractor scăpată de sub control. Făclia care marca locul unde fuseseră atacaţi se făcuse deja nevăzută în depărtare.

Fâşâitul costumelor Mark IX la contactul cu gheaţa deveni tot mai puternic, pe măsură ce accelerau. Rachel habar n-avea cât de repede alunecau, dar vântul sufla cu cel puţin o sută de kilometri la oră, iar autostrada lunecoasă de sub ei părea să gonească tot mai mult cu fiecare secundă care trecea. Balonul impermeabil nu dădea niciun semn că s-ar rupe sau că şi-ar slăbi forţa cu care îi trăgea.

„Trebuie să ne dăm drumul”, îşi spuse ea. Fugeau de un inamic fatal – drept în braţele altuia. „Probabil că oceanul e la mai puţin de un kilometru acum!” Gândul contactului cu apa extrem de rece îi provoca amintiri îngrozitoare.

Vântul sufla tot mai tare, astfel încât viteza lor crescu. Undeva, în spatele lor, Corky scoase un urlet de groază. La viteza asta, le mai rămăseseră doar câteva minute până ce aveau să fie aruncaţi peste creastă, direct în ocean.

Tolland părea că se gândeşte la acelaşi lucru, pentru că începu să se lupte cu clema prinsă de corpurile lor.

— Nu pot desface chestia asta! strigă el. E prea tare întinsă!

Rachel spera ca o liniştire momentană a vântului să-i ofere lui Tolland un răgaz, însă şuvoiul de aer continua să-i tragă cu o constanţă de nezdruncinat. Încercând să îi fie de ajutor, Rachel îşi răsuci corpul şi încercă să-şi înfigă crampoanele unui călcâi în gheaţă, trimiţând un şuvoi de aşchii de gheaţă în aer. Viteza se domoli un pic.

— Acum! ţipă ea, ridicându-şi piciorul.

Pentru o fracţiune de secundă, coarda care îi ţinea legaţi de balon îşi slăbi strânsoarea. Tolland se lăsă în jos, încercând să profite de moment pentru a desface clema, dar nu reuşi.

— Din nou! îi strigă el.

De această dată, se întoarseră amândoi în direcţii opuse şi îşi înfipseră călcâiele în gheaţă, trimiţând o jerbă dublă de aşchii în aer. Efortul aduse o încetinire mai mare.

— Acum!

La semnul lui Tolland, se ridicară amândoi. În vreme ce balonul plonja din nou înainte, Tolland îşi introduse degetul mare în închizătoarea clemei şi răsuci piedica, încercând să elibereze clema. Chiar dacă fusese mai aproape de reuşită, avea nevoie de mai mult spaţiu de manevră. Aşa cum se lăudase Norah, clemele de prindere erau de prima mână, special construite cu o buclă suplimentară de metal, astfel încât să nu se desfacă niciodată dacă simţeau o cât de mică tensiune.

„Omorâţi de clemele de siguranţă”, îşi zise Rachel, găsind ironia de-a dreptul tragică.

— Încă o dată! îi strigă Tolland.

Punându-şi la bătaie toată energia şi toată speranţa, Rachel se răsuci cât de mult putu şi îşi înfipse ambele călcâie în gheaţă. Arcuindu-şi spatele, încercă să îşi lase toată greutatea corpului la nivelul călcâielor. Tolland o imită, până ce ajunseră amândoi contorsionaţi. Legătura

din dreptul mijlocului le îngreuna efortul. Tolland îşi înfipse şi el călcâiele, în vreme ce Rachel se arcui mai tare. Vibraţiile trimiteau unde de şoc de-a lungul picioarelor. Avea senzaţia că i se rupeau gleznele.

— Ţine aşa... ţine aşa...

Tolland se contorsionă mai tare ca să desprindă clema, în vreme ce viteza scăzu simţitor.

— Aproape...

Crampoanele lui Rachel cedară. Bucăţile de metal se rupseră de pe talpa cizmelor ei şi zburară înapoi în noapte, trecând peste Corky. Balonul zvâcni imediat înainte, trimiţându-i pe Rachel şi pe Tolland împreună într-o parte. Tolland scăpă clema din mână.

— La dracu!

Ca şi cum s-ar fi înfuriat că fusese pentru moment încetinit, balonul porni şi mai vijelios înainte, trăgându-i şi mai abitir către ocean. Rachel ştia că se apropiau cu repeziciune de creastă, deşi pericolele îi pândeau chiar şi înainte de prăpastie. În calea lor se înălţau trei ridicaturi enorme de zăpadă. Chiar protejată fiind de un costum Mark IX, momentul lansării cu mare viteză peste movilele de zăpadă o umplea de groază.

Luptându-se disperată cu harnaşamentul, Rachel încercă să găsească o cale de a elibera balonul. Abia atunci auzi pocnetul ritmat – ţăcănitul rapid al metalului uşor care se izbeşte de platforma de gheaţă.

Toporul.

Cuprinsă de panică, uitase complet de toporul de gheaţă prins de centură. Unealta uşoară de aluminiu se bălăngănea pe lângă picior. Rachel îşi ridică privirea înspre clema de prindere de pe balon. Nailon gros, de sarcină grea. Se întinse, încercând disperată să apuce toporul. Prinse mânerul şi îl trase înspre ea, întinzând de coarda elastică de prindere. Continuând să stea într-o parte, Rachel încercă să-şi ridice braţele deasupra capului, apăsând cu muchia ascuţită a toporului pe coarda groasă. Stângace, începu să taie coarda, de parcă ar fi folosit un

ferăstrău.

— Da! strigă Tolland, căutând acum şi el toporul pe care-l avea legat la picior.

Alunecând pe o parte, Rachel se întinse cât putu de mult. Materialul corzii era unul extrem de rezistent, iar fâşiile de nailon cedau cu mare greutate. Tolland apucă toporul lui, se răsuci, întinse braţele deasupra capului şi încercă să taie de dedesubt, exact în acelaşi loc. Lamele încovoiate se îngemănară. Coarda începu să se subţieze acum din două părţi.

„O să reuşim, îşi zise Rachel. Chestia asta o să se rupă!”

Pe neaşteptate, mingea argintie a balonului din faţa lor zvâcni în sus ca şi cum ar fi atins o platformă de lansare. Spre groaza ei, Rachel îşi dădu seama că balonul urmărea pur şi simplu conturul solului.

Ajunseseră.

Ridicăturile de zăpadă.

Zidul alb se ivi cu doar o secundă înainte de a-l atinge. Lovitura simţită în coaste o făcu pe Rachel să se zbată, fiindcă rămăsese fără suflu, şi toporul îi căzu din mâini. Ca un schior pe apă care e tras pe o platformă de lansare, Rachel îşi simţi corpul târât spre culmea dâmbului şi aruncat în aer. Ea şi Tolland se treziră brusc catapultaţi într-o vâltoare ameţitoare de aer. Canalul dintre dâmburi se întindea undeva, departe sub ei, însă cablul de remorcare continua să se ţină puternic, trăgându-le corpurile cu viteză în sus şi purtându-i cu siguranţă dincolo de primul canal. Pentru o clipă, Rachel zări ce îi aştepta în faţă. Încă două ridicături, un platou scurt, apoi prăpastia către ocean.

Ca şi cum ar fi simţit teroarea din sufletul lui Rachel, urletul ascuţit al lui Corky Marlinson sfâşie aerul. Undeva, în spatele lor, Corky se trezise aruncat peste primul dâmb. Toţi trei pluteau acum în aer, balonul trăgându-i în sus ca un animal sălbatic înnebunit care vrea să scape de capcana vânătorilor.

Brusc, în noapte se auzi un zgomot făcut de o plesnitură, ca un foc de armă. Coarda subţiată cedă din pricina

greutăţii celor trei, iar capătul ei rupt o plesni pe Rachel drept în faţă. Într-o fracţiune de secundă, se treziră căzând de la înălţime. Undeva, deasupra capului lor, balonul ţâşni scăpat de sub orice control... năpustindu-se către apele oceanului.

Prinşi în carabiniere şi harnaşamente, Tolland şi Rachel se prăvăliră înapoi spre sol. Pe măsură ce vârful alb al celui de-al doilea dâmb se apropia cu repeziciune, Rachel se pregăti pentru a întâmpina impactul. Ratând pe puţin vârful celui de-al doilea dâmb, se prăbuşiră pe panta descendentă. Impactul fu atenuat de costume şi de panta dâmbului. În vreme ce universul din jur se transforma într-o masă nedefinită de braţe, picioare şi gheaţă, Rachel simţi cum zboară de-a lungul pantei către canalul central de gheaţă. Din instinct, îşi întinse braţele şi picioarele pentru a încetini înainte de a atinge următorul dâmb. Simţi cum încetinesc, însă prea lent. În câteva secunde, ea şi Tolland se rostogoleau pe panta ascendentă a celui de-al treilea dâmb. În vârf îi aşteptă un alt moment de imponderabilitate. După aceea, cuprinsă de panică, Rachel simţi cum alunecă din nou în jos de cealaltă parte a dâmbului, către platoul final... ultimii douăzeci şi cinci de metri ai gheţarului Milne.

Alunecând spre creastă, Rachel simţea cum Corky trage de coardă. Ştia că viteza lor se reduce. Însă mai ştia şi că era un pic prea târziu. Capătul gheţarului alerga acum înspre ei. Rachel ţipă îngrozită.

Şi atunci se întâmplă.

Marginea gheţarului alunecă de sub ei. Ultimul lucru pe care şi-l aminti Rachel era că se prăbuşea.

54

Westbrooke Place Apartments sunt situate la adresa 2201 N Street NW şi sunt cunoscute ca fiind una dintre puţinele adrese extrem de corecte din Washington. Gabrielle trecu grăbită prin uşa rotativă şi întră în holul de marmură, unde se auzea zgomotul unei cascade în miniatură.

Portarul clădirii păru surprins să o vadă.

— Domnişoară Ashe? Nu ştiam că treceţi pe aici în seara asta!

— Am întârziat!

Gabrielle se grăbi să semneze în registrul de vizitatori. Ceasul mare de deasupra biroului arăta 6.22 P.M.

Portarul se scărpină în creştet:

— Senatorul mi-a dat o listă, dar dumneavoastră nu sunteţi…

— Întotdeauna uită oamenii care îl ajută cel mai mult.

Schiţă un zâmbet fugar şi porni repede spre lift.

Portarul părea stingherit:

— Mai bine aş suna.

— Mersi, îi răspunse ea, urcându-se în lift.

„Telefonul senatorului e scos din priză.”

După ce ajunse la etajul nouă, Gabrielle ieşi iute şi porni de-a lungul holului elegant. Când ajunse în capăt, văzu că uşa senatorului Sexton era păzită de un vânjos însoţitor de escortă – eufemistic botezat *bodyguard.* Tipul părea plictisit. Dacă Gabrielle era surprinsă că îl vede la datorie, tipul păru de-a dreptul uluit de vizita ei. Sări în picioare imediat ce o văzu.

— Ştiu, zise Gabrielle, apropiindu-se din ce în ce mai mult. E o seară P. E. Nu vrea să fie deranjat.

Paznicul dădu din cap:

— Mi-a dat ordine foarte stricte ca niciun vizitator…

— E o urgenţă!

Bărbatul îşi postă imensul lui trup în dreptul uşii:

— Are o întâlnire privată.

— Zău?

Gabrielle ridică dosarul roşu de sub braţ şi îi flutură sigiliul Casei Albe prin faţa ochilor:

— Tocmai vin din Biroul Oval. Trebuie să îi dau senatorului această informaţie. Amicii lui de petrecere vor trebui să se lipsească de el câteva minute. Acum, lasă-mă să intru!

Paznicul păru că se înmoaie când văzu sigiliul Casei Albe pe dosar.

„Nu mă face să îl deschid”, se rugă Gabrielle în gând.

— Lăsaţi dosarul, zise el. I-l duc eu!

— I-l duci tu pe naiba! Am ordin direct de la Casa Albă să îi înmânez personal acest dosar. Dacă nu vorbesc imediat cu el, mâine dimineaţă ne putem căuta cu toţii de lucru. Înţelegi?

Paznicul stătea în cumpănă. Gabrielle îşi dădu seama că senatorul fusese neobişnuit de categoric în privinţa intimităţii în seara asta. Păşi hotărâtă înainte. Ţinând dosarul cu sigiliul drept în ochii lui, Gabrielle îşi coborî vocea până la nivelul unei şoapte şi îi spuse cuvintele de care se temeau toate persoanele angajate în securitate din Washington:

— *Nu* înţelegi situaţia!

Personalul care se ocupa cu paza politicienilor nu înţelegea *niciodată* situaţia, un fapt urât de toţi. Erau, la urma urmei, doar nişte purtători închiriaţi de arme, ţinuţi în necunoştinţă de cauză şi niciodată siguri dacă să respecte ordinele cu fermitate sau să rişte pierderea slujbei datorită ignorării prosteşti a unei crize evidente.

Paznicul înghiţi în sec, uitându-se din nou la plicul cu sigiliu:

— Bine, dar îi spun senatorului că aţi *cerut imperios* să fiţi lăsată înăuntru.

Descuie uşa şi Gabrielle trecu în goană pe lângă el, înainte ca omul să se răzgândească. Intră în apartament şi

închise în tăcere uşa după ea, apoi o încuie.

Acum Gabrielle auzi voci încete în biroul lui Sexton din capătul holului – voci de bărbaţi. Genul de întâlnire P. E. Pe care o avea în seara asta nu semăna deloc cu ceea ce sugerase Sexton mai devreme.

În timp ce parcurgea holul ca să ajungă înspre birou, Gabrielle trecu pe lângă o debara deschisă, înăuntrul căreia se vedeau o jumătate de duzină de haine bărbăteşti scumpe – numai lână şi tweed. În aparenţă, întâlnirea nu era una de lucru. Gabrielle ar fi trecut mai departe şi pe lângă genţile diplomat lăsate acolo, dacă una dintre ele nu i-ar fi atras atenţia. Eticheta cu numele de pe ea avea un logo de companie cu totul aparte. O rachetă roşie strălucitoare.

Se opri, şi se aşeză în genunchi ca să citească:

„SPACE AMERICA, INC.”

Nedumerită, cercetă şi celelalte genţi.

„BEAL AEROSPACE.

MICROCOSM, INC.

ROTARY ROCKET COMPANY.

KISTLER AEROSPACE.”

Îi răsună în minte vocea răguşită a lui Marjorie Tench. „Ştii că Sexton primeşte mită de la companii aerospaţiale private?”

Gabrielle simţi cum îi accelerează pulsul privind înspre arcada întunecoasă care ducea în biroul senatorului. Ştia că putea vorbi cu glas tare, îşi putea anunţa prezenţa, şi totuşi voia mult să înainteze în tăcere. Se apropie până la o distanţa de câteva zeci de centimetri de arcadă şi rămase ascunsă în umbră… ascultând conversaţia din spaţiul învecinat.

55

În vreme ce Delta Three rămase în urmă ca să aranjeze cadavrul lui Norah Mangor şi sania, ceilalţi doi soldaţi porniră în fugă în josul gheţarului după prada lor.

În picioare aveau schiuri motorizate ElektroTreads. Proiectate după modelul de schiuri Fast Trax destinat marelui public, schiurile secrete ElektroTreads erau în esenţă nişte vehicule de zăpadă ce aveau ataşate de tălpici nişte minipăşitoare – ca nişte snowmobile pentru picior. Viteza era controlată prin unirea indexului cu degetul mare. Astfel se uneau două miniplăci de presiune ascunse în mănuşa mâinii drepte. În jurul piciorului era înfăşurată o baterie puternică pe bază de gel, dublu izolată, care le permitea schiurilor să alunece fără zgomot. În mod ingenios, energia cinetică generată de gravitate şi de păşitoarele care se roteau pe măsură ce schiorul aluneca în *josul* unei pante era automat folosită pentru reîncărcarea bateriei în scopul urcării pantei următoare.

Stând cu spatele drept în calea vântului, Delta One coborî panta ghemuit, inspectând cu privirea suprafaţa dinaintea lui. Sistemul de vedere pe timp de noapte era un urmaş mult modernizat al modelului Patriot folosit de puşcaşii marini. Delta One privea acum printr-un vizor alcătuit din lentile din şase elemente 40 x 90 mm, un magnificator cu trei elemente şi un dispozitiv cu infraroşu de rezoluţie mare. Totul în jurul lor apărea mai degrabă colorat într-o nuanţă translucidă de albastru rece decât verdele obişnuit pentru binoclurile cu infraroşu – tiparul de culoare special proiectat pentru zone cu reflexie extremă precum Arctica.

În timp ce se apropia de prima ridicătură, Delta One zări prin vizor mai multe dungi de zăpadă proaspăt răscolită, care se ridicau pe panta dâmbului ca o săgeată de neon în noapte. Celor trei fugari fie nu le-a trecut prin minte să se

desprindă de harnaşament, fie nu au mai fost în stare de aşa ceva. În orice caz, dacă nu reuşiseră să se elibereze înainte de ultima ridicătură de zăpadă, acum se găseau undeva, în apele oceanului. Delta One ştia că îmbrăcămintea protectoare avea să le prelungească durata de supravieţuire în apă, însă curenţii puternici aveau să îi tragă în largul oceanului. Înecul nu putea fi evitat.

În ciuda încrederii pe care o simţea, Delta One fusese instruit să meargă întotdeauna la sigur. Trebuia să vadă cadavrele. Ghemuindu-se şi mai mult, îşi strânse pumnii şi urcă în viteză prima pantă.

*

Michael Tolland zăcea nemişcat. Îşi cerceta rănile. Era lovit destul de puternic, dar oasele păreau a-i fi rămas întregi. Fără nicio îndoială fusese salvat de costumul de protecţie. Îşi deschise ochii. Nu putea să se concentreze. Totul părea mai liniştit aici… mai tăcut. Vântul continua să urle, dar cu mai puţină ferocitate.

„Am trecut dincolo de margine, nu?”

Reuşi, în sfârşit, să se adune şi apoi descoperi că zăcea întins pe gheaţă, aproape în unghi drept faţă de Rachel Sexton şi peste ea. Clemele lor de protecţie îngemănate erau complet răsucite. O simţea respirând sub el, dar nu-i putea zări chipul. Se rostogoli de pe ea. Muşchii abia mai catadicseau să răspundă comenzilor creierului.

— Rachel…?

Tolland nu era prea sigur dacă buzele lui scoseseră vreun sunet sau nu.

Îşi aminti ultimele secunde ale călătoriei lor năucitoare: trasul în sus al balonului, coarda de prindere care plesnea, corpurile lor prăbuşindu-se pe panta dâmbului, alunecarea peste ultimul dâmb şi frânarea în ultimul moment în apropierea limitei gheţarului – în apropierea crestei. Tolland şi Rachel căzuseră, însă căderea fusese ciudat de scurtă. În loc să plonjeze în mare, aşa cum ar fi fost de aşteptat,

căzuseră doar vreo trei metri înainte de a atinge alt bloc de gheaţă şi de a se opri, avându-l drept contragreutate pe Corky.

Ridicându-şi capul, Tolland privi spre mare. Gheaţa se termina nu prea departe, într-o creastă, dincolo de care se auzeau vuietul oceanului. Privind înapoi spre gheţar, Tolland se zgâi să zărească ceva în noapte. La circa şase metri depărtare, privirea lui întâlni un perete înalt de gheaţă care părea să atârne deasupra lor. De-abia în acea clipă pricepu ce se întâmplase. Cumva, alunecaseră dincolo de gheţarul principal, pe o terasă de gheaţă mai joasă. Terasa era plată, lată cât un teren de hochei, şi se prăbuşise parţial – gata să se desprindă şi să cadă în ocean în orice clipă. „Aisberg în formare”, îşi spuse Tolland, în timp ce privea platforma instabilă de gheaţă pe care zăcea. Era o bucată lată şi pătrată care atârna lipită de gheţar ca un balcon imens, înconjurat din trei părţi de văi abrupte de gheaţă care dădeau spre ocean. Bucata de gheaţă era ataşată de gheţar doar în partea din spate, iar Tolland putea să vadă acum cât de precară era această legătură. Hotarul dintre terasă şi gheţarul Milne era trasat de o fisură care măsura deja peste un metru lăţime şi continua să se lărgească. Forţa gravitaţională avea să influenţeze sfârşitul acestei bătălii.

Mai înspăimântătoare decât fisura era însă imaginea corpului nemişcat al lui Corky Marlinson, care stătea ghemuit pe gheaţă. Corky zăcea la zece metri depărtare, legat în continuare de ei cu acea coardă de siguranţă.

Tolland încercă să se ridice în picioare, dar îl împiedica faptul că era legat de Rachel. Îşi schimbă poziţia şi începu să desfacă legăturile dintre ei.

În timp ce încerca să se ridice şi ea în capul oaselor, Rachel părea extrem de slăbită:

— N-am… trecut dincolo de margine?

În voce i se citea uluirea.

— Am căzut pe un bloc de gheaţă aflat la un nivel mai jos, îi răspunse Tolland, reuşind, în sfârşit, să se detaşeze

complet. Trebuie să-l ajut pe Corky!

Chinuit de dureri, Tolland voi să se ridice, dar îşi simţi picioarele nesigure. Apucă de coardă şi trase. Corky începu să alunece pe gheaţă înspre ei. După mai multe opinteli, ajunse doar la câţiva zeci de centimetri depărtare.

Colegul lor arăta de parcă ar fi fost bătut măr. Îşi pierduse ochelarii, pe un obraz i se vedea o tăietură urâtă şi îi curgea sânge din nas. Teama lui Tolland ca omul să nu fi murit se spulberă în clipa în care Corky se răsuci şi se uită la el cu o privire urâtă.

— Isuse, îngăimă el. Ce naiba a mai fost şi şmecheria *aia?*

Tolland se simţi copleşit de un val de uşurare.

Rachel reuşise între timp să se ridice şi acum se strâmba din cauza durerii. Privi în preajmă:

— Trebuie să… plecăm de aici. Blocul ăsta de gheaţă e pe punctul de a se prăbuşi.

Tolland era total de acord. Singura întrebare era cum.

Nu aveau timp să se gândească la o soluţie. Deasupra lor, pe gheţar, începea să se audă un fâşâit ascuţit care le era cunoscut. Tolland se uită în sus şi zări două siluete îmbrăcate în alb, care ajunseseră la marginea gheţarului şi se opriseră în acelaşi timp. Cei doi oameni rămaseră pironiţi locului preţ de o clipă, zgâindu-se la prada lor ca nişte mari maeştri de şah savurând clipa dinainte de mutarea finală.

Delta One era surprins să vadă că cei trei fugari trăiesc. Ştia că lucrurile nu aveau să rămână aşa pentru mult timp. Victimele căzuseră pe o porţiune a gheţarului care îşi începuse deja plonjonul inevitabil spre ocean. Cei trei puteau fi neutralizaţi şi lichidaţi în acelaşi fel ca femeia care zăcea acum moartă, însă tocmai se ivise o soluţie mult mai „curată”. O soluţie prin care cadavrele nu aveau să fie descoperite niciodată.

Când privi dincolo de marginea buzei de gheaţă, Delta One se concentră asupra crevasei crescânde, ce începuse să se întindă precum un şarpe între gheţar şi puiul de

gheaţă. Bucata pe care stăteau fugarii era într-o poziţie extrem de nesigură… gata să se rupă şi să cadă în ocean în orice zi.

„De ce acea zi n-ar fi tocmai astăzi…?”

Pe gheţar, noaptea erau zguduiţi în permanenţă la câteva ore distanţă de bubuituri asurzitoare – sunetele bucăţilor de gheaţă care se desprindeau de gheţarul-mamă şi plonjau în ocean. Cine ar fi observat?

Cuprins de fiorul de adrenalină obişnuit în preajma unui nou asasinat, Delta One îşi introduse mâna în rucsacul cu provizii şi scoase de acolo un obiect greu, de forma unei lămâi. Un articol standard pentru echipele militare de asalt, obiectul era botezat „flash-bang”, fiind, de fapt, o grenadă de impact neletală, ce dezorienta temporar inamicul prin generarea unei lumini orbitoare şi a unui zgomot asurzitor în urma exploziei. În noaptea asta însă, avea cu siguranţă să se dovedească a fi mortală.

Se postă în apropierea marginii, întrebându-se cât de adâncă era crevasa despărţitoare. Şase metri? Cincisprezece metri? Oricum nu mai conta. Planul lui funcţiona indiferent de adâncime.

Cu un calm exersat de-a lungul a nenumărate execuţii cu sânge rece, Delta One fixă o întârziere de zece secunde pe minipanoul de comandă al grenadei, scoase cuiul de siguranţă şi aruncă grenada în despărţitură. Minibomba plonjă în întuneric şi se făcu nevăzută.

După aceea, Delta One şi camaradul lui goniră înspre culmea ultimului dâmb şi aşteptară. Avea să fie o imagine de neuitat.

Chiar dacă era aproape inconştientă, Rachel Sexton îşi imagina cu destulă exactitate ce anume aruncaseră atacatorii în crevasă. Fără a-şi da exact seama dacă Michael Tolland pricepuse ce se întâmplă sau citise groaza din ochii ei, Rachel îl văzu că se albeşte la faţă şi că îşi îndreaptă iute privirea înfricoşată în josul bucăţii de gheaţă pe care stăteau, înţelegând clar că inevitabilul urma să se

producă.

Ca un nor de furtună iluminat de un fulger din interior, gheaţa de sub Rachel emise o lumină dinăuntru. Ciudata lumină albă trimise raze în toate direcţiile. Gheţarul luci pe o distanţă de o sută de metri. Apoi se auzi bubuitura. Nu huruitul unui cutremur, ci o undă de şoc asurzitoare, cu o forţă înfiorătoare. Rachel simţi impactul sonor în toate fibrele trupului.

În aceeaşi fracţiune de secundă, ca şi cum s-ar fi săpat un şanţ între gheţar şi blocul de apă, creasta începu să se desprindă cu un zgomot îngrozitor. Rachel schimbă o privire îngrozită cu Tolland. Lângă ei, Corky scoase un urlet.

Fundul bucăţii se desprinse.

Rachel se simţi pentru o clipă imponderabilă, plutind deasupra blocului de milioane de tone de gheaţă. Apoi se treziră cu toţii coborând odată cu aisbergul – plonjând în apa ucigătoare.

56

Scrâşnetul asurzitor al frecării unei bucăţi de gheaţă de alta o asurzi pe Rachel, în vreme ce aisbergul alunecă de-a lungul faţadei gheţarului Milne, trimiţind în aer milioane de aşchii de gheaţă. Pe măsură ce aisbergul cobora, viteza lui se micşoră, astfel încât Rachel şi ceilalţi se prăbuşiră cu putere pe el.

În vreme ce blocul de gheaţă îşi continua plonjonul spre mare, Rachel văzu spuma oceanului cum se apropie tot mai repede, ca solul apropiindu-se de un săritor cu coarda, a cărui unealtă elastică ar fi fost cu vreo câţiva zeci de centimetri prea lungă. Spuma se înălţa... se înălţa... şi deodată ajunse la ei. Revenise coşmarul din copilărie.

„Gheaţa... apa... Întunericul.” Groază desăvârşită.

Vârful aisbergului alunecă sub apă, astfel încât apele Oceanului Arctic se revărsară peste marginile gheţii ca un torent. Rachel se simţi trasă sub apă. Când apa sărată îi atinse pielea neprotejată a feţei, avu sentimentul că o arde cu un fier încins. Solul de gheaţă dispăru sub ea. Rachel se luptă să revină la suprafaţă, ajutată de gelul din costum. Înghiţi o gură zdravănă de apă de mare, dar reuşi să îşi revină. Îi zări pe ceilalţi plutind în apropiere, toţi trei înfăşuraţi în corzile de siguranţă. Când reuşi să se echilibreze, Tolland îi strigă:

— Revine la suprafaţă!

În clipa în care înţelese vorbele lui, Rachel simţi un vârtej ciudat urcând de sub ea. Ca o locomotivă uriaşă care îşi inversase sensul de mişcare, blocul de gheaţă se oprise din scufundare undeva, sub apă, şi acum îşi începuse ascensiunea chiar sub ei. Un huruit fantomatic, de joasă frecvenţă, se auzi cu putere prin apă în momentul în care blocul scufundat ajunse aproape de suprafaţă.

Blocul urcă repede, accelerându-şi urcuşul şi ivindu-se ca o fantomă din adâncurile întunecate. Rachel se simţi

ridicată în aer. Când gheaţa îi atinse trupul, apa oceanului începu să se învârtejească. Rachel încerca zadarnic să îşi găsească echilibrul, în timp ce gheaţa o propulsa în sus împreună cu milioane de litri de apă sărată. Blocul imens se ivi în sfârşit la suprafaţă, gemând şi răsucindu-se pe toate părţile, căutându-şi un centru de gravitate. Rachel se trezi rostogolindu-se prin apa adâncă până la mijloc. În vreme ce apa începu să şiroiască de pe suprafaţa albă, şuvoiul o înghiţi pe Rachel şi o trase către margine. Căzând întinsă pe burtă, Rachel zări marginea care se apropia ameninţător.

„Ţine-te bine!” Auzea vocea mamei ei strigându-i ca atunci când era doar o copilă şi plutea pe sub gheaţa iazului. „Ţine-te bine! Nu te scufunda!”

Harnaşamentul strâns o împiedica să respire. Rachel se opri la doar câţiva metri de margine. Mişcarea o răsucise pe loc. Îl văzu, la zece metri depărtare, pe Corky, care zăcea nemişcat, legat în continuare de ea prin coardă. Alunecaseră pe suprafaţa blocului în direcţii diferite, şi acest fapt îi oprise pe amândoi de la căderea peste marginea aisbergului. În vreme ce apa se scurgea şi devenea tot mai puţin adâncă, o altă siluetă întunecată apăru lângă Corky. Omul era în patru labe. Apucă de coarda lui Corky şi scuipă apă de mare.

Michael Tolland.

În vreme ce ultimele şuvoaie de apă se scurseră pe lângă ea, lăsând blocul de gheaţă uscat, Rachel rămase întinsă, într-o tăcere îngrozită, ascultând vuietul oceanului. Apoi, simţind cum i se face tot mai frig, se ridică în patru labe. Aisbergul continua să se balanseze înainte şi înapoi, ca un cub uriaş de gheaţă. Năucită şi chinuită de dureri cumplite, Rachel se târî înapoi către ceilalţi.

Mult deasupra lor, pe gheţar, Delta One se zgâi prin vizorul de noapte la apa care se învolbura în jurul celui mai proaspăt aisberg din Oceanul Arctic. Nu era surprins că nu vedea trupuri în apă. Oceanul era întunecat, iar costumele victimelor lui erau negre.

Cercetă cu privirea suprafaţa imensului bloc de gheaţă plutitoare, reuşind cu greu să se concentreze. Gheaţa pornise cu repeziciune în larg, trasă de puternicii curenţi din apropierea gheţarului. Tocmai vru să îşi întoarcă privirea spre apele oceanului, când zări ceva neaşteptat. Trei puncte negre pe gheaţă. „Să fie acelea cadavrele?” Încercă să le aducă mai aproape prin vizor.

— Vezi ceva? întrebă Delta Two.

Delta One nu îi răspunse, concentrat să regleze lupa vizorului. Era uluit să vadă, pe suprafaţa albă a aisbergului, trei forme umane care zăceau nemişcate. Habar n-avea dacă cei trei trăiau sau erau deja morţi. Nu mai conta acum. Dacă trăiau, chiar şi îmbrăcaţi cu acele costume de protecţie, aveau să moară în mai puţin de o oră: erau uzi, furtuna se apropia şi erau purtaţi în derivă în largul unuia dintre cele mai periculoase oceane de pe planetă. Corpurile lor n-aveau să fie găsite niciodată.

— Doar umbre, zise el, întorcându-se cu spatele la creastă. Hai să ne întoarcem la bază.

57

Senatorul Sedgewick Sexton îşi aşează sonda cu Courvoisier pe tejgheaua căminului din apartament şi înteţi focul câteva clipe, adunându-şi gândurile. Cei şase oameni din birou stăteau acum tăcuţi… aşteptau. Discuţiile de complezenţă luaseră sfârşit. Sosise vremea ca senatorul Sexton să aleagă. Ei o ştiau. O ştia şi el.

Politica însemna vânzare.

„Fă-i să aibă încredere! Arată-le că le înţelegi problemele!”

— Aşa cum poate ştiţi deja, rosti Sexton, întorcându-se spre oaspeţi, în ultimele luni m-am întâlnit cu mulţi oameni aflaţi în poziţii similare cu cele pe care le deţineţi dumneavoastră.

Zâmbi şi se aşeză, ca să fie la acelaşi nivel cu ei.

— Însă dumneavoastră sunteţi singurii pe care i-am invitat vreodată la mine acasă. Sunteţi nişte oameni extraordinari şi sunt onorat să vă întâlnesc.

Sexton îşi încrucişă braţele şi îşi roti privirea prin încăpere, luând contact personal cu fiecare dintre oaspeţi. Apoi se concentră asupra primei ţinte – bărbatul voinic cu pălărie de cowboy.

— Space Industries din Houston, continuă Sexton. Mă bucur că aţi venit!

Texanul se încruntă:

— Urăsc oraşul ăsta.

— Nu vă învinuiesc. Washingtonul a fost nedrept cu dumneavoastră.

Texanul se uită pe sub borul pălăriei, dar nu scoase nicio vorbă.

— Acum doisprezece ani, reluă Sexton, i-aţi făcut o ofertă guvernului american. Aţi propus construirea unei staţii spaţiale americane pentru doar cinci miliarde de dolari.

— Mda, aşa a fost. Mai am şi acum proiectul.

— Şi totuşi NASA a convins guvernul că o staţie spaţială americană trebuie să fie un proiect *NASA.*

— Corect. NASA a început construcţia cu un deceniu în urmă.

— Un deceniu. Şi nu numai că staţia NASA nu este încă operaţională, dar proiectul ei a costat până acum de *douăzeci* de ori mai mult decât proiectul dumneavoastră. În calitate de cetăţean care-şi plăteşte impozitul, mi se face rău!

Un mormăit general de aprobare răsună în încăpere. Sexton îşi mută privirea de la unul la altul, păstrând legătura cu întregul grup.

— Sunt perfect conştient, rosti el, adresându-se tuturor de această dată, că mai mulţi dintre dumneavoastră s-au oferit să lanseze navete spaţiale private pentru o sumă de doar cincizeci de milioane de dolari per zbor.

Alte încuviinţări.

— Şi totuşi NASA vă sapă pretinzând doar treizeci şi opt de milioane de dolari pe zbor… chiar dacă tariful lor *real* pentru fiecare zbor este de peste o sută şi cincizeci de milioane de dolari!

— E modul lor de a ne ţine departe de spaţiul cosmic, rosti unul dintre musafiri. Sectorul privat nu are cum să intre în competiţie cu o companie care îşi permite zboruri cu naveta spaţială având pierderi de patru sute la sută şi continuând să rămână în afacere.

— Nici n-ar *trebui,* accentuă Sexton.

Încuviinţări din toate părţile.

Sexton se întoarse acum spre întreprinzătorul cu aspect sever de lângă el, un om al cărui dosar îl citise cu interes. La fel ca mulţi întreprinzători care îi finanţau campania, omul era un fost inginer militar care devenise extrem de dezamăgit de salariile mici şi de birocraţia guvernamentală şi îşi abandonase funcţia pentru a-şi căuta norocul în industria aerospaţială.

— Kistler Aerospace, rosti Sexton, clătinând din cap deznădăjduit. Compania dumneavoastră a proiectat şi a

produs o rachetă capabilă să lanseze încărcături cu doar patru mii de dolari pe kilogram, în vreme ce la NASA costă *douăzeci de mii de dolari* pe kilogram. Făcu o pauză pentru a spori efectul dramatic. Şi totuşi nu aveţi clienţi?!

— Cum *aş putea avea* vreun client? îi răspunse omul. Anul trecut NASA ne-a săpat taxând Motorola cu doar o mie şase sute douăzeci şi patru de dolari pe kilogram pentru lansarea unui satelit de telecomunicaţii. Guvernul a lansat acel satelit cu o pierdere de nouă sute la sută!

Sexton dădu din cap. Contribuabilii subvenţionau fără voia lor a agenţie de zece ori mai ineficientă decât concurenţa din sectorul privat.

— A devenit dureros de evident, zise el, că NASA face tot posibilul să pună căluş posibilei competiţii în spaţiul cosmic. Loveşte în afacerile aerospaţiale private prin tarifarea serviciilor cu mult sub valoarea celor de pe piaţă.

— Este un Wal-Mart al spaţiului, interveni texanul.

„O analogie a naibii de bună, îşi spuse Sexton. Va trebui să o ţin minte.” Lanţul de magazine Wal-Mart era faimos pentru mutările în teritorii noi, vânzarea produselor sub preţul pieţei şi înlăturarea întregii competiţii locale.

— M-am săturat al dracului de tare şi am obosit, continuă texanul, să plătesc milioane de dolari în taxe şi impozite doar ca Unchiul Sam să folosească aceşti bani ca să îmi fure clienţii!

— V-am auzit, îi zise Sexton. Înţeleg.

— Lipsa sponsorizărilor corporatiste omoară Rotary Rocket, interveni un bărbat îmbrăcat elegant. Legile împotriva sponsorizării sunt de-a dreptul criminale!

— Sunt întru totul de acord.

Sexton aflase cu uimire că o altă cale prin care NASA îşi accentua monopolul asupra spaţiului cosmic era aceea de a determina trecerea unor ordonanţe federale prin care se interziceau reclamele pe vehiculele spaţiale. În loc să le permită companiilor private să îşi asigure finanţări prin intermediul sponsorizărilor corporatiste şi al logo-urilor publicitare – în modul în care se desfăşurau lucrurile, de

pildă, în cursele profesioniste de maşini – vehiculele spaţiale puteau afişa doar cuvintele USA şi numele companiei. Într-o ţară în care se cheltuiau 185 de miliarde de dolari pe publicitate, niciun dolar din reclamă nu îşi găsea drumul către sipetele companiilor aerospaţiale private.

— E jaf la drumul mare! comentă un alt musafir. Compania mea speră să rămână în afaceri suficient de mult ca să lanseze, în mai, anul viitor, primul prototip al unei navete spaţiale turistice. Ne aşteptăm la un impact extraordinar. Corporaţia Nike tocmai ne-a oferit şapte milioane de dolari sub formă de sponsorizare pentru a picta emblema Nike şi logo-ul *Just do it!* pe partea laterală a navetei. Pepsi ne-a oferit de două ori mai mult pentru *Pepsi: The choice of a new generation.* Numai că, în conformitate cu legea federala, dacă pe naveta noastră apar reclame, ni se interzice să o lansăm!

— Aveţi dreptate, rosti Sexton. Iar dacă voi fi ales, voi face tot ce îmi stă în puteri pentru abolirea legislaţiei antisponsorizare. Asta este o promisiune. Spaţiul cosmic ar trebui deschis reclamelor la fel ca fiecare centimetru de sol terestru.

Sexton îşi sorbi din priviri audienţa. Vocea îi deveni solemnă:

— Cu toţii trebuie să fim însă conştienţi că obstacolul cel mai mare în calea privatizării NASA nu e dat de lege, ci de percepţia publică. Cei mai mulţi americani au încă o imagine romanţată a programului spaţial american. Ei continuă să creadă că NASA este o agenţie guvernamentală *necesară.*

— De vină sunt blestematele alea de filme hollywoodiene! rosti cu năduf un alt musafir. Câte filme de genul NASA-salvează-omenirea-de-un-asteroid-ucigaş poate crea Hollywood-ul, pentru numele lui Dumnezeu? E propagandă pură!

Sexton ştia că mulţimea de filme despre NASA produse de Hollywood aveau un substrat pur economic. Urmând

moda generată de popularul film *Top Gun* – un lung-metraj de acţiune, cu un superpilot interpretat de Tom Cruise, care fusese realizat ca o reclamă lungă de două ore pentru Marina Statelor Unite –, NASA îşi dăduse seama de adevăratul potenţial al Hollywoodului ca unealtă folosită în relaţiile publice. Cu discreţie, NASA începuse să le ofere caselor de producţie acces *gratuit* pentru filmare şi toate facilităţile secrete ale agenţiei – turnuri de lansare, spaţii de control al misiunilor, zone de antrenament. Obişnuiţi să plătească sume exorbitante de licenţă atunci când filmau în alte locuri similare, producătorii săriseră imediat când aflaseră de posibilitatea de a economisi milioane de dolari din bugetul unui film prin montarea unor filme de suspans despre NASA în locaţiile „gratuite” ale acesteia. Bineînţeles, respectivele case de producţie primeau accesul numai dacă agenţia aproba scenariul.

— Astfel se spală creierul publicului, se plânse un musafir care părea să fie hispanic. Filmele nu sunt nici pe jumătate la fel de proaste precum reclamele. Să trimiţi un cetăţean de frunte în spaţiu? Iar acum NASA are de gând să trimită o navetă cu echipaj complet feminin? Toate astea pentru publicitate!

Sexton oftă şi vocea îi deveni tragică:

— E adevărat, şi ştiu că nu trebuie să vă mai amintesc ce s-a întâmplat în anii optzeci, când Departamentul de Educaţie a falimentat şi a citat NASA ca irosind milioane de dolari ce puteau fi folosiţi în educaţie. Atunci NASA a încropit o cascadorie de relaţii publice prin care să demonstreze că e prietena sistemului educaţional. Au trimis un profesor de şcoală publică în spaţiu.

Făcu o pauză:

— V-o amintiţi cu toţii pe Christa McAuliffe.

În încăpere se lăsă tăcerea:

— Domnilor, reluă Sexton, oprindu-se dramatic în faţa focului din cămin. Cred că a sosit vremea ca americanii să afle adevărul, pentru binele tuturor. Este vremea ca americanii să înţeleagă că NASA nu ne conduce spre cer, ci

mai degrabă împiedică explorarea spaţiului cosmic. Spaţiul cosmic este la fel ca orice altă industrie, iar menţinerea sectorului privat la pământ este un act vecin cu crima. Gândiţi-vă la industria computerelor, unde suntem martorii unei explozii căreia cu greu îi putem face faţă de la o săptămână la alta! De ce? Pentru că această industrie este un sistem de piaţă liberă. Recompensează eficienţa şi vizionarismul cu *profituri.* Ce-ar fi fost dacă industria computerelor ar fi fost condusă de guvern? Am continua să ne zbatem în Evul Mediu. În spaţiul cosmic batem pasul pe loc. Ar trebui să încredinţăm explorarea spaţiului cosmic în mâinile celor din sectorul privat. Americanii ar fi uluiţi de creştere, de slujbele create şi de visele îndeplinite. Eu cred că ar trebui să lăsăm sistemul de piaţă liberă să ne conducă spre noi culmi spaţiale. Dacă voi fi ales, voi transforma lupta de deschidere largă a uşilor către ultima frontieră într-o misiune personală.

Sexton îşi ridică paharul pentru a toasta:

— Prieteni, în seara asta aţi venit aici ca să vă hotărâţi dacă merit încrederea voastră. Sper că sunt pe cale să v-o câştig. Investitorii trebuie să construiască un preşedinte la fel cum construiesc o companie. Aşa cum acţionarii se aşteaptă la venituri din investiţii, la fel investitorii politici aşteaptă profituri. Mesajul meu din seara asta către dumneavoastră este unul simplu: investiţi în mine şi nu vă voi uita niciodată. Niciodată. Misiunile noastre sunt absolut identice.

Sexton întinse paharul către musafiri într-un gest de toastare.

— Cu ajutorul dumneavoastră, prieteni, în curând voi fi la Casa Albă… şi voi vă veţi putea „lansa” visele.

La doar câţiva metri mai încolo, Gabrielle Ashe înţepenise în întuneric. Din birou răsuna clinchetul armonios al paharelor de cristal şi trosnetul lemnelor în foc.

58

Cuprins de panică, tânărul tehnician NASA gonea prin habisferă. „S-a întâmplat ceva groaznic!” Îl găsi pe directorul Ekstrom stând singur în apropiere de zona presei.

— Domnule, icni tehnicianul, a avut loc un accident!

Ekstrom se întoarse. Părea distant, ca şi cum era cufundat în rezolvarea altor probleme:

— Ce ai spus? Un accident? Unde?

— În puţul de extracţie. Tocmai a apărut un corp uman la suprafaţă. Doctorul Wailee Ming.

Ekstrom se făcu alb la faţă:

— Doctorul Ming? Dar…

— L-am tras afară, dar era prea târziu. E mort.

— Pentru numele lui Dumnezeu. De câtă vreme e acolo?

— Noi credem că de vreo oră. Se pare că a căzut, s-a scufundat până a ajuns la fund, iar când trupul s-a umflat a revenit la suprafaţă.

Pielea roşiatică a lui Ekstrom deveni stacojie.

— Fir-ar al dracului! Cine mai ştie de asta?

— Nimeni, domnule. Numai eu şi încă un coleg. L-am pescuit din puţ, dar am crezut că e mai bine să vă spunem dumneavoastră mai întâi…

— Ai procedat bine.

Ekstrom oftă greu:

— Ascunde imediat trupul doctorului Ming. Nu spune nimic.

Tehnicianul rămase perplex:

— Dar, domnule, eu…

Ekstrom îşi lăsă mâna mare pe umărul omului:

— Ascultă-mă cu atenţie. Este un accident tragic, pe care îl regret din tot sufletul. Bineînţeles că mă voi ocupa de el cum se cuvine când voi avea timp. Însă acum nu e momentul potrivit.

— Vreţi să *ascund* corpul lui?

Ekstrom îl sfredeli pe individ cu privirea:

— Ia gândeşte-te puţin! Am putea să le spunem tuturor, dar ce-am obţine? Mai avem o jumătate de oră până la conferinţa de presă. Dacă anunţăm că am avut un accident fatal, vom arunca o pată asupra descoperirii şi vom obţine un efect devastator asupra moralului publicului. Doctorul Ming a făcut o greşeală din neglijenţă; eu n-am de gând ca NASA să plătească pentru ea. Oamenii ăştia de ştiinţă civili au avut parte destul de lumina reflectoarelor ca una din erorile lor tâmpite să arunce o umbră asupra momentului nostru de glorie. Accidentul doctorului Ming rămâne secret până la sfârşitul conferinţei de presă. Ai înţeles?

Omul dădu, palid, din cap:

— O să-i ascund trupul.

59

Michael Tolland petrecuse destul timp pe mare ca să ştie că apa făcea victime fără ezitare sau remuşcări. În timp ce zăcea vlăguit pe întinderea aisbergului abia mai putea zări silueta fantomatică a gheţarului Milne care dispărea încetul cu încetul. Ştia că puternicul curent Arctic care înconjura insulele elizabetane se răsucea într-o buclă enormă în jurul Cercului Arctic, după care atingea, în sfârşit, pământul undeva în nordul Rusiei. Nu mai conta. Acest fapt avea să se întâmple de-acum în câteva luni.

„Mai avem poate treizeci de minute... maximum patruzeci şi cinci."

Fără protecţia costumelor izolate cu gel ar fi fost morţi deja. Din fericire, echipamentele Mark IX îi ţinuseră uscaţi – cel mai critic aspect al supravieţuirii în medii reci. Gelul termal din jurul corpurilor nu numai că le amortizase căderile repetate, dar acum le ajuta trupurile să reţină cât mai mult ultimele urme de căldură internă.

În curând, avea să se instaleze hipotermia. Aceasta avea să debuteze cu o vagă amorţeală a membrelor pe măsură ce sângele avea să se retragă spre centrul organismului pentru a proteja organele considerate vitale. Aveau să urmeze halucinaţiile, pe măsură ce pulsul şi ritmul respiraţiei încetineau, lipsind creierul de oxigen. Apoi corpul avea să facă un ultim efort de a conserva rămăşiţele de căldură oprind toate activităţile cu excepţia inimii şi a respiraţiei. Urma inconştienţa. În cele din urmă, centrele care coordonau inima şi respiraţia din creier aveau să se oprească simultan din funcţionare.

Tolland îşi întoarse privirea spre Rachel, dorindu-şi să poată face ceva ca să o salveze.

Amorţeala care îi invada corpul lui Rachel Sexton era mai puţin dureroasă decât îşi imagina ea. Aproape ca un

anestezic binecuvântat. „Morfina naturii.” În şocul căderii îşi pierduse ochelarii, aşa că acum abia putea întredeschide ochii din pricina gerului.

Îi zări pe Tolland şi pe Corky în apropiere pe blocul de gheaţă – Tolland o privea regretând amarnic tot ce se întâmplase. Corky se mişca, dar cu siguranţă avea dureri mari. Obrazul drept îi era zdrobit şi sângera.

Rachel tremura din tot corpul încercând să găsească răspunsuri în minte. „Cine? De ce?” Gândurile îi erau îngreunate de o apăsare crescândă care venea din interiorul corpului. Nimic nu avea sens. Avea senzaţia că trupul ei îşi încetează treptat activitatea, ademenit spre somn de o forţă fantastică. Se luptă cu această senzaţie. În interiorul ei pâlpâi tot mai intens flacăra mâniei, şi asta o făcu să uite de somn.

„Au încercat să ne ucidă!” Se uită la marea ameninţătoare şi îşi dădu seama că atacatorii, de fapt, reuşiseră. „Suntem deja morţi.” Chiar şi aşa, ştiind că probabil nu va supravieţui ca să afle tot adevărul despre jocul fatal jucat pe gheţarul Milne, Rachel bănuia deja cine era vinovatul.

Directorul Ekstrom avea cel mai mult de câştigat. El îi trimisese pe gheaţă. Avea legături la Pentagon şi la trupele speciale. „Dar ce avea Ekstrom de câştigat din inserarea meteoritului în stratul de gheaţă? Ce avea oricine de câştigat din asta?”

Gândurile lui Rachel îi zburară la Zach Herney. Se întrebă dacă preşedintele conspirase şi el sau doar jucase rolul unui pion naiv! „Herney nu ştie nimic. E nevinovat.” Preşedintele fusese dus de nas de către NASA. Acum Herney era la doar o oră de anunţarea marii descoperiri. Avea să facă anunţul înarmat cu un documentar video care conţinea mărturii de autentificare din partea a patru oameni de ştiinţă civili.

Patru oameni de ştiinţă civili *morţi.*

Rachel nu mai putea face nimic pentru a opri conferinţa de presă, dar îşi jură că nu îi va lăsa pe cei vinovaţi să scape nevătămaţi.

Adunându-şi ultimele picături de putere, Rachel încercă să se ridice în capul oaselor. Îşi simţea picioarele ca de piatră şi toate încheieturile gemură de durere când îşi întinse braţele şi picioarele. Ajunse încet în genunchi, chinuindu-se să îşi păstreze echilibrul pe gheaţă. Capul i se învârtea. De jur împrejur oceanul fierbea. Tolland zăcea în apropiere şi o privea cu ochi întrebători. Rachel îşi zise că el o credea îngenuncheată în rugăciune. Nici vorbă de aşa ceva, deşi rugăciunea ar fi adus probabil la fel de multe şanse de salvare precum ceea ce voia ea să întreprindă.

Rachel îşi duse o mână în dreptul mijlocului şi găsi toporul încă prins de centură. Apucă mânerul cu degetele înţepenite. Inversă toporul, poziţionându-l ca un T întors. Apoi, cu toată energia, se apucă să bată cu talpa în gheaţă. *Thud.* Din nou. *Thud.* Sângele îi curgea precum melasa rece prin vene. *Thud.* Tolland o privi foarte nedumerit. Rachel coborî toporul din nou. *Thud.*

Tolland încercă să se ridice într-un cot.

— Rachel?

Nu-i răspunse. Avea nevoie de toată energia disponibilă. *Thud.*

Thud.

— Nu cred… zise Tolland, că la această latitudine nordică… că SAA… ar putea auzi…

Rachel se întoarse, surprinsă. Uitase că Tolland era un oceanograf şi ar fi putut să-şi închipuie ce avea ea de gând. „Bună idee… dar eu nu chem SAA.”

Continuă să bată.

SAA însemna Suboceanic Acoustic Array, o relicvă a Războiului Rece folosită de oceanografii din întreaga lume pentru a asculta sunetele balenelor. Deoarece sunetele puteau parcurge sute de kilometri sub apă, reţeaua subacvatică SAA de cincizeci şi nouă de microfoane amplasate în jurul lumii putea asculta un procentaj surprinzător de mare din apele oceanice ale planetei. Din păcate, acea zonă îndepărtată a Arcticii nu făcea parte din procentaj, însă Rachel ştia că şi alţii ascultau oceanele –

alţii de a căror existenţă aveau habar puţini oameni pe pământ. Rachel continuă să bată. Mesajul era simplu şi clar:

THUD. THUD. THUD.

THUD… THUD… THUD…

THUD. THUD. THUD.

Nu-şi făcea iluzii că acţiunea ei avea să le salveze vieţile; deja simţea o strânsoare rece în jurul trupului. Se îndoia că mai avea de trăit o jumătate de oră. Salvarea lor se găsea dincolo de domeniul posibilului în acest moment. Dar aici nu era vorba despre salvare.

THUD. THUD. THUD.

THUD… THUD… THUD…

THUD. THUD. THUD.

— Nu mai e… timp… îngăimă Tolland.

„Nu e vorba… de noi, gândi Rachel. E vorba de informaţiile din buzunarul meu.” Rachel îşi imagină hârtia SPR incriminatoare din interiorul buzunarului costumului. „Trebuie să duc hârtia asta la NRO… cât mai curând.”

Chiar şi în starea de delir care o cuprindea, Rachel era convinsă că mesajul avea să ajungă la destinaţie. La mijlocul anilor optzeci NRO înlocuise SAA cu un şir de dispozitive de treizeci de ori mai puternice. Acoperirea la nivel mondial era totală şi reprezenta urechea NRO în valoare de 12 milioane de dolari aţintită spre fundul oceanic. În următoarele ore, supercomputerele Cray ale postului de ascultare NRO/NSA din Menwith Hill, Anglia, aveau să semnalizeze o secvenţă audio anormală la un hidrofon din Arctica, să descifreze semnalul ca un SOS, să trianguleze coordonatele şi să detaşeze un avion de salvare de la baza aeriană Thule din Groenlanda. Avionul avea să găsească trei cadavre pe un aisberg. Îngheţate. Unul i-ar fi aparţinut unui angajat NRO… şi ar fi purtat o bucată stranie de hârtie termală într-un buzunar.

„O imprimată SPR.”

„Moştenirea lui Norah Mangor.”

La studierea hârtiei imprimate, misteriosul tunel inserat sub meteorit avea să devină evident. Din acel moment,

Rachel habar n-avea ce se va mai întâmpla, dar cel puţin secretul nu va muri odată cu ei, acolo pe gheaţă.

60

Mutarea fiecărui preşedinte la Casa Albă implică un tur particular al unui număr de trei depozite straşnic păzite, în care se află colecţii nepreţuite de mobilier trecut prin Casa Albă: birouri, argintărie, paturi, budoare şi alte articole folosite în decursul istoriei de preşedinţii de până la George Washington. Pe parcursul turului, preşedintele care urmează a se instala la putere este invitat să aleagă orice obiect îi place şi să îl folosească drept mobilier în interiorul Casei Albe pe durata mandatului său. Doar patul din dormitorul Lincoln constituie o mobilă permanentă a reşedinţei prezidenţiale. Ca o ironie, Lincoln n-a dormit niciodată în el.

Biroul în spatele căruia stătea Zach Herney în interiorul Biroului Oval îi aparţinuse odinioară idolului său, Harry Truman. Deşi mic, dacă luăm în consideraţie standardele moderne, biroul servea drept rememorare zilnică a faptului că „bănuţul” se oprea cu adevărat acolo şi că Herney era în ultimă instanţă responsabil de orice probleme ale administraţiei sale. Herney acceptase responsabilitatea cu un sentiment de onoare şi făcuse tot ce-i stătea în putere să inducă în rândul personalului motivaţiile necesare pentru a-şi duce treaba la bun sfârşit.

— Domnule preşedinte? îi strigă secretara, zgâindu-se în încăpere. Apelul dumneavoastră tocmai a fost transmis.

Herney făcu un semn cu mâna:

— Mulţumesc.

Se întinse după telefon. Ar fi preferat mai multă intimitate pentru acel apel, dar mai mult ca sigur că acum nu avea cum să aibă parte de aşa ceva. Doi specialişti în machiaj îi dădeau târcoale, ocupându-se cu faţa şi cu părul lui. Chiar în faţa biroului, o echipă de televiziune îşi instala echipamentele, iar de jur împrejurul încăperii roiau consilierii şi oamenii de la Relaţii Publice, discutând

emoţionaţi chestiuni strategice între ei.

„T minus o oră…”

Herney apăsă butonul luminat de pe telefonul lui personal.

— Lawrence? Eşti acolo?

— Sunt aici.

Vocea directorului administrativ al NASA părea epuizată şi distantă.

— Totul e în regulă, acolo?

— Furtuna se apropie în continuare, dar oamenii mei m-au asigurat că legătura prin satelit nu va fi afectată. Suntem gata de emisie. Încă o oră şi gata.

— Excelent. Moralul e ridicat, sper!

— Foarte ridicat. Personalul meu este extrem de emoţionat. De fapt, tocmai am băut nişte beri.

Herney râse:

— Mă bucur să aud asta. Ascultă. Am vrut să te sun şi să îţi mulţumesc înainte de emisie. Noaptea asta va fi una a naibii de grea.

Ekstrom făcu o pauză, părând neobişnuit de nesigur:

— Aşa va fi, domnule. Am aşteptat momentul ăsta multă vreme!

Herney ezită:

— Pari extenuat.

— Am nevoie de lumina soarelui şi de un pat ca lumea.

— Încă o oră. Zâmbeşte camerelor de luat vederi, bucură-te de moment şi după aceea o să trimitem un avion ca să te aducem acasă în D. C.

— Abia aştept.

Omul tăcu iar.

Un negociator talentat, Herney fusese învăţat să asculte şi să audă ceea ce se spunea printre cuvinte. Ceva din vocea directorului administrativ nu-i dădea pace:

— Eşti convins că totul e în regulă?

— Categoric. Totul merge ca pe roate.

Ekstrom păru prea dornic să schimbe subiectul:

— Aţi văzut ultimele secvenţe ale documentarului lui

Tolland?

— Tocmai l-am terminat. A făcut o treabă fantastică.

— Da. Aţi procedat bine când aţi hotărât să-l aduceţi aici.

— Mai eşti supărat pe mine că am implicat civili?

— La naiba, da!

Directorul mârâi cu vocea lui obişnuită.

Asta îl linişti pe Herney. „Ekstrom n-are nimic, îşi zise el. E doar puţin obosit.”

— Bine, ne revedem peste o oră prin satelit. O să oferim lumii ceva despre care să vorbească mult timp de acum încolo.

— Corect.

— Hei, Lawrence?

Vocea lui Herney coborî şi deveni solemnă:

— Ai făcut o treabă a naibii de grozavă acolo! Nu voi uita niciodată asta!

În afara habisferei, zgâlţâit de vânt, Delta Three se lupta să pună la loc şi să împacheteze echipamentul de pe sania lui Norah Mangor. După ce reuşi, fixă legăturile de protecţie peste pânză şi puse cadavrul lui Norah Mangor deasupra, legându-l de sanie. În vreme ce se pregătea să tragă sania în afara traseului pe care au venit, camarazii lui apărură alunecând pe gheţar drept spre el.

— S-au schimbat datele problemei, strigă Delta One pe deasupra urletelor vântului. Ceilalţi trei s-au prăbuşit peste margine.

Delta Three nu era deloc surprins. Ştia ce însemna asta. Planul Delta Force de a înscena un accident prin aranjarea a patru cadavre pe suprafaţa gheţarului nu mai reprezenta o opţiune viabilă. Părăsirea unui singur cadavru ar fi generat mai multe întrebări decât răspunsuri.

— Facem curăţenie? întrebă el.

Delta One dădu din cap:

— Eu recuperez făcliile şi voi vă descotorosiţi de sanie.

În vreme ce Delta One, foarte atent, parcurse în sens invers traseul oamenilor de ştiinţă, strângând orice indiciu

al trecerii cuiva prin acele locuri, Delta Three şi camaradul lui coborâră pe gheţar ducând cu ei sania. După ce trecură de ridicăturile de gheaţă, ajunseră la marginea gheţarului Milne. Acolo făcură vânt saniei, astfel încât Norah Mangor trecu în tăcere peste margine, împreună cu echipamentele ei, şi plonjă în apele Oceanului Arctic.

„Curăţire completă”, îşi zise Delta Three.

Întorcându-se spre bază, Delta Three fu mulţumit să observe că vântul ştergea urmele pe care le lăsau schiurile pe zăpadă.

61

Submarinul nuclear *Charlotte* staţiona în adâncurile Oceanului Arctic de cinci zile. Prezenţa lui acolo era strict secretă.

Submarin din clasa Los Angeles, *Charlotte,* fusese proiectat să „asculte şi să nu fie auzit”. Cântărind patruzeci şi două de tone, motoarele lui cu turbină erau suspendate pe arcuri pentru a înăbuşi orice vibraţie pe care o puteau genera. În ciuda nevoii de a nu fi văzut, submarinul dispunea de una dintre cele mai mari amprente în apă. Întinzându-se pe o lungime de peste 120 de metri de la prova la pupa, carena ar fi zdrobit, dacă ar fi fost plasată pe un teren de fotbal american, ambele buturi de încercare şi ar mai fi dat şi pe afară. Având de şapte ori lungimea unui submarin din clasa Holland din dotarea Marinei americane, *Charlotte* dispersa 6.927 de tone de apă în imersiune completă şi putea atinge viteza uluitoare de treizeci de noduri.

Adâncimea normală de navigare a vasului se găsea imediat sub termoclină, un gradient natural de temperatură care distorsiona undele radar de deasupra şi făcea submarinul invizibil radarelor de suprafaţă. Cu un echipaj de 148 de oameni şi o adâncime maximă de imersiune de peste cinci mii de metri, vasul reprezenta ultimul răcnet în materie de submersibile şi era nava de lucru a Marinei Statelor Unite. Sistemul de aerisire prin electroliză evaporativă, cele două reactoare nucleare şi proviziile modificate prin inginerie genetică îi permiteau să înconjoare planeta de douăzeci şi unu de ori fără să iasă la suprafaţă. Dejecţiile umane ale echipajului, la fel ca în cele mai multe cazuri de nave submersibile, erau comprimate în blocuri de treizeci de kilograme şi ejectate în ocean – cărămizi uriaşe de materii fecale care erau botezate în glumă „căcăreze de balenă”.

Tehnicianul aflat în faţa ecranului oscilator din camera sonarului era unul dintre cei mai buni specialişti în domeniu. Mintea lui era un dicţionar ambulant de sunete şi forme de undă. Omul putea distinge între sunetele mai multor zeci de tipuri de propulsoare ruseşti de submarin, sute de animale marine şi chiar vulcani subacvatice aflate la mare distanţă, cum erau cele din Japonia.

Pe moment însă, asculta un ecou repetat şi înfundat. Deşi uşor de identificat, sunetul apăruse în chip cu totul neaşteptat:

— Nu o să crezi ce semnal primesc acum în căşti, îi zise el asistentului, dându-i căştile.

Asistentul îşi montă căştile şi o expresie de neîncredere i se aşternu pe chip:

— Doamne! E limpede ca lumina zilei. Ce facem?

Omul de la sonar ridicase deja interfonul să îl anunţe pe căpitan.

Când acesta ajunse în camera sonarului, tehnicianul comută semnalul pe difuzoare, astfel ca toată lumea să îl audă clar.

Căpitanul ascultă, fără nicio expresie pe chip:

THUD. THUD. THUD.

THUD… THUD… THUD…

Mai încet. Tot mai încet. Tiparul sonor se pierdea. Din ce în ce mai slab.

— Care sunt coordonatele? ceru căpitanul să afle.

Tehnicianul îşi drese glasul:

— De fapt, domnule, vine de la suprafaţă, la circa cinci kilometri de tribord.

62

Gabrielle Ashe tremura ca piftia în holul întunecos de lângă biroul senatorului Sexton. Picioarele îi tremurau îngrozitor. Şi asta nu pentru că stătuse prea mult nemişcată, ci din cauza dezamăgirii provocate de cele auzite. Întâlnirea din încăperea alăturată continua, însă Gabrielle nu mai avea nevoie să audă şi alte cuvinte. Adevărul ieşise la iveală într-un mod cât se poate de dureros.

„Senatorul Sexton ia mită de la agenţii spaţiale private.” Marjorie Tench îi spusese adevărul.

Gabrielle simţea cum o invadează repulsia născută din trădare. Crezuse în Sexton. Luptase pentru el. „Cum poate face aşa ceva?” Gabrielle îl mai văzuse pe senator minţind din când în când pentru a-şi proteja viaţa privată, însă era vorba de politică. *Asta* chiar însemna încălcarea legii.

„Nici măcar n-a fost ales şi deja s-a apucat să vândă Casa Albă!”

Gabrielle ştia că nu-l mai poate suporta pe senator. Promisiunea de a promulga legea de privatizare a agenţiei spaţiale putea fi făcută doar dispreţuind total legea şi sistemul democratic. Chiar dacă senatorul *credea* că măsura ar fi fost în interesul public, a vinde o asemenea decizie pe faţă, în avans, însemna trântirea uşii în nas tuturor verificărilor şi balanţelor financiare guvernamentale şi ignorarea eventualelor argumente logice ale Congresului, ale consilierilor, ale votanţilor şi ale celor care fac lobby. Cel mai important, prin garantarea privatizării NASA, Sexton pavase calea unor nenumărate abuzuri din partea celor care aveau cunoştinţe oculte – vânzarea din interior fiind cel mai banal procedeu în acest caz, favorizând plasarea de mite substanţiale în detrimentul investitorilor publici oneşti.

Simţind că i se face rău de la stomac, Gabrielle se întrebă ce avea de făcut.

Un telefon sună strident chiar în spatele ei, spărgând liniştea din hol. Uluită, Gabrielle se răsuci pe călcâie. Sunetul venea din debaraua din vestibul – un telefon celular în buzunarul hainei unui oaspete.

— Iertaţi-mă, prieteni, se auzi o vorbă tărăgănată cu accent texan. E pen' mine.

Gabrielle auzi cum omul se ridică. „Vine încoace!" Întorcându-se, fata porni în goană înapoi pe drumul pe care venise. Când ajunse la jumătatea holului, o coti la stânga şi se ascunse în bucătăria întunecată exact când texanul ieşi din birou şi porni pe hol. Gabrielle încremeni în umbră.

Texanul trecu pe lângă ea fără să o observe.

Dincolo de zgomotele puternice ale propriei inimi, Gabrielle îl auzi repezindu-se la debara. În cele din urmă, omul răspunse la telefon:

— Mda?… Când?… Nu zău? O să-l pornim. Mersi.

Individul închise şi porni înapoi spre birou, strigând de pe drum:

— Hei! Daţi drumul la televizor! Se pare că Zach Herney va ţine o conferinţă de presă de urgenţă în seara asta. La ora opt. Pe toate canalele. Fie va declara război Chinei, fie Staţia Spaţială Internaţională tocmai s-a prăbuşit în ocean.

— Păi *asta* chiar merită sărbătorit! îi răspunse cineva dinăuntru.

Toată lumea izbucni în râs.

Gabrielle simţi că bucătăria se învârteşte cu tot cu ea. „O conferinţă de presă la ora opt?" Tench părea să nu fi jucat deloc la cacealma. Îi dăduse timp lui Gabrielle până la ora opt ca să aducă o declaraţie sub jurământ prin care să recunoască legătura amoroasă. „Îndepărtează-te de senator până nu e prea târziu", o avertizase Tench. Gabrielle presupusese că termenul limită fusese astfel stabilit încât Casa Albă să poată strecura informaţia ziarelor de a doua zi, însă acum se părea că administraţia de la Washington voia să iasă ea însăşi în public cu aceste informaţii.

„O conferinţă de presă urgentă?" Cu cât mai mult se

gândea la asta, cu atât totul i se părea mai ciudat. „Herney iese la rampă cu porcăria asta? El în persoană?”

În birou cineva deschise televizorul. Vocea prezentatorului de ştiri era încărcată de emoţie:

— Casa Albă nu a oferit niciun indiciu asupra subiectului surprinzătoarei conferinţe de presă din această seară, aşa că speculaţiile abundă. Unii analişti politici cred acum că, din cauza absenţelor repetate din mass-media ale preşedintelui din ultima vreme, Zach Herney ar putea anunţa că nu va candida pentru un al doilea mandat.

Chiote de bucurie se auziră din birou.

„Absurd”, îşi spuse Gabrielle. Cu toate mizeriile pe care Casa Albă le avea acum împotriva lui Sexton, era imposibil ca preşedintele să arunce prosopul în seara asta. „Conferinţa asta de presă se va referi la altceva”. Gabrielle avea sentimentul tulburător că ea fusese deja avertizată în acest sens.

Se uită la ceas. Mai puţin de o oră. Trebuia să ia o decizie, şi ştia exact cu cine trebuia să discute. Strângând sub braţ dosarul cu fotografii, ieşi în linişte din apartament.

Paznicul de pe coridor răsuflă uşurat când o văzu.

— Am auzit nişte urale de bucurie înăuntru. Se pare că aţi dat lovitura.

Fata îi zâmbi scurt şi se îndreptă spre lift.

Afară, pe stradă, noaptea care se lăsa părea îngrijorător de grea. Gabrielle îi făcu semn unui taxi, se urcă în el şi încercă să se asigure că ştia exact ce face.

— Studiourile de televiziune ABC, îi spuse ea şoferului. Grăbeşte-te!

63

Stând întins pe o parte, pe gheaţă, Michael Tolland îşi odihnea capul pe un braţ întins pe care deja nu îl mai simţea. Chiar dacă pleoapele erau din ce în ce mai grele, Tolland se chinuia să şi le ţină deschise. Din punctul lui de vedere, se uita acum la ultimele imagini pe care le avea din această lume – apă şi gheaţă –, într-un soi de vedere periferică ciudată. Finalul potrivit al unei zile în care nimic nu fusese ceea ce părea.

Peste blocul de gheaţă începuse să se aştearnă o linişte ciudată. Rachel şi Corky tăcuseră amândoi, iar bătăile se opriseră. Cu cât se îndepărtau de gheţar, vântul devenea tot mai calm. Tolland auzea şi propriul trup cum e redus la tăcere. Cu gluga strânsă în jurul urechilor, îşi auzea propria respiraţie amplificată în cutia de rezonanţă a craniului. Devenea tot mai rară... şi mai superficială. Trupul nu mai era capabil să se lupte cu senzaţia de comprimare care însoţea fuga sângelui din extremităţi înspre organele vitale, într-un ultim efort de a menţine creierul conştient.

O bătălie pierdută, ştia foarte bine.

Ciudat, dar durerile dispăruseră. Trecuse prin acea stare. Acum simţea că se umflase. Amorţeală. Plutire. Când nu mai fu capabil să clipească, vederea i se înceţoşă. Umoarea apoasă dintre cornee şi cristalin începea să îngheţe. Tolland privi înapoi spre fantoma gheţarului Milne, acum doar o formă albă, vagă în lumina ceţoasă a lunii.

Îşi simţea sufletul împăcat cu înfrângerea. Oscilând pe pragul dintre prezenţă şi absenţă, privi înspre valurile oceanului. Vântul spulbera totul în jur.

În acel moment, Tolland începu să delireze. Ciudat, dar, în ultimele secunde înainte de a deveni inconştient, delirul lui nu avea nicio legătură cu salvarea. Nu avu gânduri halucinante despre căldură şi confort. Delirul final era terifiant.

Un animal imens răsărea din apă lângă aisberg, spărgând suprafaţa apei cu un şuierat înspăimântător. Veni spre el ca un monstru marin mitic – zvelt, negru şi mortal, cu apa bolborosind înspumată în jurul lui. Tolland se forţă să clipească. Vederea i se limpezi puţin. Bestia era aproape, lovind în gheaţă ca un rechin imens care atacă o bărcuţă. Masiv, animalul se înălţă deasupra lui, cu pielea udă şi lucind.

După ce imaginea ceţoasă se înnegri, nu mai rămaseră decât sunetele. Metal pe metal. Dinţi smulgând din gheaţă. Venind mai aproape. Trăgându-le corpurile de la locul lor.

„Rachel…”

Tolland se simţi înşfăcat cu brutalitate.

Apoi totul se întunecă în jurul lui.

64

Gabrielle Ashe o luă la goană imediat ce intră în camera de producţie de la etajul trei al canalului ABC News. Chiar şi aşa, se mişca mai încet decât toţi ceilalţi oameni din încăpere. Producţia se desfăşura cu intensitate maximă douăzeci şi patru de ore pe zi, dar în acel moment spaţiul de lucru din faţa ei era mai aglomerat ca oricând. Redactorii cu ochii ieşiţi din orbite strigau unii la alţii peste pereţii compartimentelor lor, reporterii cu faxuri în mâini goneau de la post de lucru la post de lucru comparând notiţele, iar curierii muşcau dintr-un baton de Snickers şi luau o gură de Mountain Dew între două sarcini.

Gabrielle venise la studiourile ABC ca s-o vadă pe Yolanda Cole.

De obicei, Yolanda putea fi găsită în zona cea mai liniştită din redacţie – birourile private cu pereţi de sticlă rezervate celor care luau decizii şi care aveau nevoie de ceva linişte pentru a gândi. În seara asta însă, Yolanda se afla chiar în mijlocul mulţimii bezmetice. Când o zări pe Gabrielle, femeia scoase un chiot de exuberanţă.

— Gabs!

Yolanda purta o rochie strânsă pe corp şi ochelari în formă de broască ţestoasă. Ca întotdeauna, de ea atârnau câteva kilograme de bijuterii. Se îndreptă spre Gabrielle, făcându-i semn cu mâna:

— Te îmbrăţişez!

Yolanda Cole era redactor al canalului ABC News din Washington de şaisprezece ani. De origine poloneză, pistruiată, Yolanda era o femeie scundă, cu părul foarte rar, căreia toată lumea i se adresa în semn de afecţiune cu „Mami”. Spiritul ei de matroană şi umorul ascundeau o iscusinţă şi o perseverenţă ieşite din comun în a obţine articolele dorite. Gabrielle o cunoscuse pe Yolanda la un seminar „Femeile în politică”, la care participase la scurt

timp după sosirea ei în Washington. Discutaseră despre trecutul lui Gabrielle, despre provocarea de a fi femeie în D. C. Şi în cele din urmă despre Elvis Presley – o pasiune pe care descoperiseră cu surprindere că o împărtăşesc. Yolanda o luase pe Gabrielle sub aripa ei şi o ajutase să îşi facă relaţii. De atunci, Gabrielle trecea la o lună şi ceva pe la ea ca s-o salute.

Gabrielle o îmbrăţişă. Entuziasmul Yolandei îi ridica deja moralul.

Yolanda se dădu înapoi şi se uită la Gabrielle cu atenţie:

— Parcă ai îmbătrânit cu o sută de ani, fetiţo! Ce ţi s-a întâmplat?

Gabrielle îşi coborî vocea:

— Am probleme, Yolanda!

— Zvonurile nu spun asta. Omul tău e în ascensiune.

— Putem discuta undeva, între patru ochi?

— Ţi-ai ales prost momentul, scumpo. Preşedintele va ţine o conferinţă de presă cam într-o jumătate de oră şi noi tot n-avem habar despre ce va fi vorba. Trebuie să fac rost de comentarii de la experţi şi mă zbat ca peştele pe uscat.

— Ştiu eu care e subiectul conferinţei.

Yolanda îşi coborî ochelarii pe nas. Părea sceptică:

— Gabrielle, corespondentul nostru *din interiorul* Casei Albe habar n-are despre ce e vorba. Vrei să spui că Sexton are mai multe informaţii?

— Nu, spun doar că *eu* deţin mai multe informaţii. Acordă-mi cinci minute şi îţi povestesc tot.

Yolanda privi dosarul cu sigiliul Casei Albe din mâna lui Gabrielle.

— Ăla e un document intern al Casei Albe. De unde ai făcut rost de el?

— Dintr-o întâlnire privată cu Marjorie Tench pe care am avut-o în după-amiaza aceasta.

Yolanda o privi lung preţ de câteva clipe:

— Vino după mine!

La adăpostul confidenţialităţii biroului de lucru al Yolandei, Gabrielle îi mărturisi prietenei sale legătura de o

noapte cu Sexton şi faptul că Tench deţinea dovezi foto.

Yolanda îi zâmbi larg şi izbucni în râs. Lucra de atâta vreme în mass-media din Washington încât nimic nu o mai şoca.

— Oh, Gabs, bănuiam eu că tu şi Sexton v-aţi pus-o. Nicio surpriză! El are reputaţie, iar tu eşti o fată drăguţă. Păcat de fotografii. Eu nu mi-aş face griji.

„Să nu-mi fac griji?”

Gabrielle îi povesti că Tench îl acuzase pe Sexton de luarea de mită ilegală din partea companiilor aerospaţiale şi că ea tocmai fusese martora unei întâlniri SFF secrete care confirma acele acuzaţii! Expresia Yolandei rămase din nou impasibilă – până ce Gabrielle îi povesti ce avea de gând să întreprindă în legătură cu asta.

Yolanda părea acum neliniştită:

— Gabrielle, este treaba ta dacă vrei să predai un document legal prin care declari că te-ai culcat cu un senator american şi l-ai susţinut în vreme ce el minţea în aceasta privinţă. Dar faci o mutare foarte proastă, ţi-o spun eu. Trebuie să te gândeşti mult la ce repercusiuni poate avea acest gest asupra ta.

— Nu mă asculţi. Nu am atâta timp la dispoziţie!

— Ba *te ascult.* Draga mea, indiferent că timpul te presează sau nu, unele lucruri nu se fac, pur şi simplu. De exemplu, nu *vinzi* un senator al Statelor Unite în cadrul unui scandal sexual. E sinucidere curată. Ascultă-mă bine, fătuco! Dacă dobori un candidat prezidenţial, ar fi mai bine să te urci în maşină şi să fugi cât mai departe de D. C. Vei fi o femeie distrusă pentru toată viaţa. O mulţime de oameni cheltuiesc o mulţime de bani ca să aducă un candidat pe creasta valului. Sunt în joc o grămadă de bani şi multă putere – genul acela de putere pentru care oamenii ucid.

Gabrielle tăcu.

— Ca o părere personală, continuă Yolanda, eu cred că Tench te-a ameninţat în speranţa că te vei speria şi vei face o prostie – cum ar fi să-ţi cauţi scăparea şi să mărturiseşti legătura avută cu senatorul. Yolanda arătă înspre dosarul

roşu din mâinile lui Gabrielle. Pozele alea cu tine şi cu Sexton nu înseamnă nimic dacă tu sau Sexton recunoaşteţi că sunt adevărate. Casa Albă ştie prea bine că, dacă publică acele fotografii, Sexton va pretinde că sunt trucate şi i le va arunca preşedintelui drept în faţă.

— M-am gândit şi eu la asta, dar chestiunea cu finanţarea ilegală a campaniei este…

— Iubito, ia gândeşte-te puţin. Dacă nu au ieşit în public cu acuzaţii de luare de mită până acum, probabil că nici nu o vor mai face. Preşedintele este foarte serios în privinţa chestiei ăsteia cu campania negativă. Eu cred că a hotărât să scutească pe toată lumea de un scandal în industria aerospaţială şi a trimis-o pe Tench după tine cu o cacealma, sperând că ar putea să te sperie cu încurcătura asta sexuală. Să te facă să-ţi înjunghii candidatul pe la spate.

Gabrielle se gândi puţin la cele auzite. Deşi aveau sens cuvintele Yolandei, totuşi ceva părea bizar. Gabrielle arătă prin geam spre agitaţia din studioul de ştiri:

— Yolanda, voi vă pregătiţi pentru o importantă conferinţă de presă a preşedintelui. Dacă nu va ieşi în public cu probleme despre mită sau sex, atunci pentru ce atâta tam-tam?

Yolanda părea uluită:

— Stai aşa! Tu crezi că această conferinţă de presă are vreo legătură cu tine şi cu Sexton?

— Sau cu mita. Sau cu amândouă. Tench mi-a zis că am timp la dispoziţie până diseară la opt pentru a semna o declaraţie, altfel preşedintele va anunţa…

Râsul Yolandei zgudui întreaga încăpere cu pereţii ei de sticlă:

— Oh, te rog! Zău aşa! Mă termini!

Gabrielle n-avea deloc chef de glumă.

— Ce???

— Ascultă, Gabs, reuşi Yolanda să îi mai spună, printre râsete, ai încredere în mine în privinţa asta. Am de-a face cu oamenii de la Casa Albă de şaisprezece ani. Nici nu

poate fi vorba ca Zach Herney să fi convocat presa *din întreaga lume* ca să le spună ziariştilor că bănuieşte pe senatorul Sexton de acceptarea unor finanţări îndoielnice şi că s-a regulat cu tine. Genul ăsta de informaţii *se strecoară.* Preşedinţii nu îşi câştigă popularitatea prin întreruperea programelor media pentru a bârfi despre sex sau presupuse infracţiuni obscure comise împotriva legilor de finanţare a campaniilor electorale.

— Obscure? ripostă Gabrielle. Vânzarea pe şleau a propriei decizii în privinţa unei legi referitoare la spaţiu în schimbul milioanelor dolari din publicitate cu greu poate fi intitulată o chestiune obscură?

— Eşti *convinsă* că asta face el?

Tonul Yolandei se înăspri:

— Eşti suficient de sigură ca să-ţi ridici poalele în cap în faţa televiziunilor naţionale? Mai gândeşte-te un pic! În ziua de astăzi este nevoie de o mulţime de alianţe ca să realizezi ceva, iar finanţarea campaniilor electorale reprezintă o chestiune complexă. Poate că întâlnirea pe care a avut-o Sexton a fost una perfect legală.

— Încalcă legea, insistă Gabrielle. „Nu-i aşa?”

— Sau aşa a vrut Marjorie Tench să te facă să crezi. Candidaţii acceptă mereu donaţii în spatele uşilor închise din partea marilor corporaţii. Poate că nu e elegant, dar nu este neapărat şi ilegal. Pe fapt, cele mai multe aspecte legale au de-a face nu cu provenienţa banilor, ci cu *modul* în care candidaţii aleg să cheltuiască aceşti bani.

Gabrielle ezită, simţindu-se destul de nesigură.

— Gabs, Casa Albă te-a jucat cum a vrut în după-amiaza asta. A încercat să te întoarcă împotriva candidatului susţinut de tine, iar până în acest moment tu le-ai făcut jocul. Dacă aş avea nevoie de cineva de încredere, cred că aş rămâne cu Sexton înainte de a sări în barca unei persoane precum Marjorie Tench.

În acea clipă, sună telefonul Yolandei. Femeia răspunse, dădu din cap şi îşi notă ceva.

— Interesant, rosti ea în cele din urmă. Vin chiar acum.

Mulţumesc.

Îşi închise telefonul şi se întoarse spre Gabrielle cu sprâncenele arcuite:

— Gabs, se pare că ai scăpat. Exact aşa cum am prevăzut.

— Ce se întâmplă?

— Nu am informaţii exacte încă, dar îţi pot spune că evenimentul organizat de preşedinte n-are nimic de-a face cu scandaluri sexuale sau cu finanţarea campaniilor.

Gabrielle simţi o rază de speranţă şi încercă din toată inima să-şi creadă prietena:

— De unde ştii?

— Cineva din interior tocmai mi-a dat de ştire că această conferinţă de presă are legătură cu NASA.

Gabrielle se ridică brusc:

— NASA?

Yolanda îi făcu cu ochiul:

— S-ar putea ca asta să fie noaptea ta norocoasă. Pun pariu că preşedintele Herney simte o presiune atât de mare din partea senatorului Sexton, încât a hotărât că nu are altă şansă decât să suspende finanţarea Staţiei Spaţiale. Asta ar explica această convocare a întregii prese mondiale.

„O conferinţă de presă prin care să se anunţe încetarea finanţării staţiei spaţiale?” Nu ştia de ce, dar lui Gabrielle îi venea greu să creadă acest lucru.

Yolanda se ridică:

— Atacul lui Tench de după-amiază? Probabil că a fost doar un ultim efort disperat ca să se agaţe cu ceva de Sexton înainte ca preşedintele să iasă în public cu veştile proaste. Nimic nu ar fi fost mai bun decât un scandal sexual ca să se distragă atenţia de la un alt eşec prezidenţial. Oricum, Gabs, acum am de lucru! Sfatul meu – ia-ţi o ceaşcă de cafea, stai jos chiar aici, dă drumul la televizor şi urmăreşte povestea asta la fel ca noi toţi ceilalţi. Mai avem douăzeci de minute până începe spectacolul şi îţi repet că preşedintele nu are cum să se lanseze în speculaţii în seara asta. Îl urmăreşte întreaga omenire. Orice are de zis este

foarte important.

Îi făcu din nou cu ochiul:

— Şi-acum dă-mi dosarul acela!

— Ce?

Yolanda îi întinse mâna cu fermitate:

— Pozele astea rămân încuiate în biroul meu până ce povestea asta va lua sfârşit. Vreau să fiu sigură că nu vei face vreo tâmpenie.

Ezitând, Gabrielle îi dădu dosarul.

Yolanda încuie fotografiile într-un sertar al biroului şi ascunse cheile.

— O să-mi mulţumeşti, Gabs! Ţi-o jur.

Când trecu pe lângă ea, o mângâie pe creştet pe Gabrielle:

— Fă-te comodă. Cred că urmează veştile bune.

Gabrielle râmase singură în biroul de sticlă şi încercă să se lase convinsă de atitudinea pozitivă a Yolandei. Cu toate astea, nu se putea gândi decât la rânjetul de satisfacţie de pe chipul lui Marjorie Tench din acea după-amiază. Gabrielle habar n-avea ce urma să declare preşedintele S.U.A. Lumii întregi, dar, cu siguranţă, veştile nu aveau să fie deloc bune pentru senatorul Sexton.

65

Rachel Sexton se simţea de parcă era arsă de vie.

„Plouă cu foc!”

Încercă să îşi deschidă ochii, dar nu reuşi să zărească decât nişte forme nedesluşite, în ceaţă, şi nişte lumini orbitoare. Ploua de jur împrejurul ei. O ploaie fierbinte care o opărea. Îi ardea pielea goală. Stătea întinsă pe o parte, simţind cărămizile fierbinţi sub trup. Se încovrigă mai tare, în poziţia de fetus, încercând să se ferească de lichidul fierbinte care cădea de sus. Mirosea a chimicale. Poate a clor. Încercă să se târască de acolo, însă nu putu. Mâini puternice îi apăsau pe umeri, ţintuind-o de podea.

„Daţi-mi drumul! Ard toată!”

Se luptă din instinct ca să scape, în zadar, căci aceleaşi mâini puternice o strângeau tot mai tare.

— Stai acolo! rosti vocea unui bărbat.

Accentul era american, de profesionist.

— Se va termina în curând!

„Ce se va termina? se întrebă Rachel. Durerea?” Încercă să îşi concentreze vederea. Luminile din locul ăsta erau extrem de puternice. Sesiză că încăperea era mică. Înghesuită. Totul i se părea cu susul în jos.

— Ard!

Urletul lui Rachel abia dacă se auzi ca o şoaptă.

— N-aveţi nimic, zise vocea. Apa e călduţă. Aveţi încredere în mine.

Rachel îşi dădu seama că era practic dezbrăcată. Avea pe ea doar lenjeria îmbibată cu apă. Nu îi era ruşine; mintea îi era prea ocupată cu alte întrebări.

Amintirile reveniră ca un şuvoi tumultos. Gheţarul. Radarul. Atacul. „Cine? Unde sunt?” Încercă să pună lucrurile cap la cap însă îşi simţea creierul adormit, de parcă ar fi fost împiedicat de ceva să gândească. Din toată confuzia reieşi o singură idee limpede: „Michael şi Corky…

unde sunt?”

Încercă din nou să-şi concentreze privirea, dar nu zări decât bărbaţii de deasupra ei. Toţi erau îmbrăcaţi în acelaşi fel de costum albastru ca de scafandru. Voi să vorbească, dar gura nu era capabilă să scoată nici măcar o singură silabă. Senzaţia de arsură din piele lăsa acum loc unor valuri bruşte şi profunde de durere, care îi atacau muşchii precum nişte unde seismice.

— Nu vă mai opuneţi, rosti bărbatul de deasupra. Sângele trebuie să vă revină în muşchi!

Rostea cuvintele de parcă ar fi fost un doctor.

— Încercaţi să mişcaţi membrele cât de mult puteţi.

Rachel simţea durerea ca şi cum fiecare muşchi îi era lovit de un ciocan. Rămase întinsă pe podea, abia respirând.

— Mişcaţi-vă braţele şi picioarele! insistă bărbatul, chiar dacă vă doare cumplit.

Rachel încercă să se conformeze. Fiecare mişcare părea un cuţit înfipt în articulaţii. Jeturile de apă se înfierbântară iarăşi. Revenea opăreala. Durerea era tot mai accentuată. La un moment dat, crezu că nu va mai rezista nicio secundă. În aceeaşi clipă, cineva îi făcu o injecţie. Durerea se domoli cu repeziciune. Vibraţiile slăbiră din intensitate. Rachel simţi că respiră din nou.

O nouă senzaţie îi invada trupul. O serie bizară de ace şi de ciupituri. Le simţea în tot corpul şi o înţepau, din ce în ce mai ascuţit. Milioane de puncte minuscule cât vârful de ac, care se intensificau ori de câte ori se mişca încercă să rămână nemişcată, dar jeturile de apă continuau să o lovească. Bărbatul de deasupra îi ţinea braţele şi i le mişca.

„Doamne, ce mă doare!” Rachel era prea slăbită ca să se împotrivească. Pe faţă îi curgeau lacrimi de durere şi de epuizare. Îşi închise ochii strâns, făcând să dispară lumea exterioară.

Într-un târziu, acele şi pişcăturile dispărură. Ploaia de deasupra încetă. Când îşi deschise ochii, vederea îi era mai limpede.

Atunci îi văzu.

Corky şi Tolland zăceau în apropiere, tremurând pe jumătate dezbrăcaţi şi muraţi bine. După expresiile de disperare de pe feţele lor, Rachel îşi dădu seama că trecuseră prin aceleaşi chinuri. Ochii căprui ai lui Michael Tolland erau sticloşi şi injectaţi de sânge. Când o zări pe Rachel, reuşi să îi schiţeze un zâmbet, cu buzele-i vinete tremurând.

Rachel încercă să se ridice în capul oaselor ca să îşi dea seama unde este. Toţi trei zăceau tremurând ca piftiile într-un amestec de nedescris de membre pe jumătate goale pe podeaua unei camere minuscule de duş.

66

O ridicară nişte braţe puternice.

Rachel simţi cum forţe străine îi usucă trupul şi o înfăşoară în pături. Era aşezată pe un soi de targă medicală şi masată zdravăn pe braţe, picioare şi tălpi. O altă injecţie în braţ.

— Adrenalină, îi spuse cineva.

Simţi medicamentul care-i curgea prin vene ca o forţă vitală care îi înviora muşchii. Deşi un bulgăre de gheaţă continua să-i zacă în vintre, sângele începea să se întoarcă încet în membre.

„Înapoi din morţi.”

Încercă să se concentreze. Corky şi Tolland zăceau alături, tremurând înfăşuraţi în pături, în vreme ce bărbaţii le masau corpurile şi le făceau injecţii. Fără îndoială că acest ansamblu de personaje masculine le salvaseră vieţile. Mulţi dintre oamenii din jur erau uzi leoarcă, de parcă săriseră drept în apele oceanului ca să ajute victimele. Rachel habar n-avea cine erau şi cum ajunseseră la ea şi la ceilalţi la timp. Acum, nu mai conta. „Trăim.”

— Unde… suntem? reuşi Rachel să îngaime, simplul act al vorbirii producându-i o cumplită durere de cap.

Bărbatul care o masa îi răspunse:

— Sunteţi pe puntea medicală a unui vas clasa Los Angeles…

— *Atenţiune!* strigă cineva.

Rachel sesiză o mişcare bruscă de jur împrejurul ei. Încercă să se ridice în capul oaselor. O ajută unul dintre oamenii în albastru, sprijinind-o şi trăgând păturile pe lângă ea. Rachel se frecă la ochi şi văzu o siluetă care intră în încăpere.

Nou-venitul era un bărbat afro-american puternic. Chipeş şi autoritar. Purta o uniformă kaki.

— Pe loc repaus! le ordonă el, îndreptându-se către

Rachel.

Se opri în dreptul ei şi o privi cu ochii lui negri şi pătrunzători:

— Harold Brown, se recomandă el, cu o voce gravă şi obişnuită să comande. Sunt căpitanul *U. S. S. Charlotte.* Şi dumneavoastră sunteţi?

„U. S. S. Charlotte", reluă în gând Rachel. Numele îi era cunoscut de undeva.

— Sexton… îi răspunse ea. Sunt Rachel Sexton.

Omul păru nedumerit. Se apropie mai mult şi o privi cu mai multă atenţie.

— Să fiu al naibii. Aşadar, dumneata eşti!

Rachel păru tulburată. „Mă cunoaşte de undeva?" Era convinsă că nu-l recunoaşte, deşi atunci când privirea îi coborî de pe chip la eticheta de pe piept zări emblema familiară a unui vultur care strângea o ancoră în gheare, înconjurată de cuvintele U.S. NAVY.

Acum îşi aminti de ce numele *Charlotte* i se păruse cunoscut.

— Bine aţi venit la bord, domnişoară Sexton, rosti căpitanul. Aţi sintetizat mai multe rapoarte de recunoaştere transmise de aceasta navă. Ştiu cine sunteţi!

— Dar ce căutaţi în apele astea? murmură ea.

Chipul lui se înăspri într-o oarecare măsură:

— Ca să fiu sincer, domnişoară Sexton, voiam să vă întreb acelaşi lucru.

Tolland se ridică încet în capul oaselor şi încercă să vorbească. Rachel îi făcu semn să tacă printr-un gest ferm din cap. „Nu aici. Nu acum." N-avea niciun dubiu că primul lucru despre care Tolland şi Corky ar fi vrut să vorbească era legat de meteorit şi de atac, dar acestea nu erau subiecte pe care să le discute de faţă cu un echipaj de submarin. În universul serviciilor secrete, indiferent de situaţia de criză care se ivea, SECURITATEA rămânea esenţială; situaţia meteoritului trebuia să rămână extrem de confidenţială.

— Trebuie să vorbesc cu directorul NRO, William

Pickering, îi spuse ea căpitanului. Între patru ochi şi imediat!

Căpitanul se încruntă, neobişnuit să primească ordine chiar pe propriul vas.

— Deţin informaţii secrete pe care trebuie să le transmit.

Căpitanul o studie câteva clipe:

— Mai întâi să vă revină la normal temperatura corpului, apoi vă fac legătura cu directorul NRO.

— Este urgent, domnule. Eu…

Se opri repede. Privirea tocmai îi căzuse pe un ceas de pe peretele de deasupra cabinetului cu medicamente:

19. 51.

Rachel clipi des:

— Ceasul ăla… merge *bine?*

— Sunteţi pe o navă a Marinei, domnişoară. Ceasurile noastre merg întotdeauna brici.

— Şi arată ora după… meridianul *estic?*

— Şapte şi cincizeci şi unu de minute, timp estic standard. Suntem lângă Norfolk.

„Doamne! se gândea, uluită. E doar 7.51 P.M.?” Avea impresia că trecuseră ore bune de când leşinase. Nici măcar nu trecuse de ora opt? „Preşedintele n-a ieşit încă în public cu ştirea despre meteorit! Încă am timp să-l opresc!” Se dădu imediat jos din pat, cu pătura înfăşurată pe lângă corp. Simţea cum îi tremurau picioarele.

— Trebuie să vorbesc imediat cu preşedintele.

Căpitanul păru nedumerit:

— Preşedintele cui?

— Al Statelor Unite!

— Credeam că îl vreţi pe William Pickering.

— N-am timp. Am nevoie de preşedinte.

Căpitanul rămase pe loc, blocându-i drumul postându-se chiar în faţa ei.

— Am înţeles că preşedintele este pe cale să susţină în direct o conferinţă de presă foarte importantă. Mă îndoiesc că va răspunde acum la apeluri telefonice personale.

Rachel se ridică cât putu de mult pe picioarele nesigure

şi îl ţintui pe căpitan cu privirea:

— Domnule, nu dispuneţi de nivelul de acces necesar pentru a vă explica situaţia, dar preşedintele este pe cale să comită o greşeală groaznică. Deţin informaţii de care el are nevoie disperată. Acum. Va trebui să aveţi încredere în mine.

Căpitanul se holbă la ea, apoi se uită din nou la ceas:

— Nouă minute? Nu vă pot obţine o legătură securizata cu Casa Albă atât de repede. Tot ce vă pot oferi este un radiofon. Nesecurizat. Şi va trebui să ajungem la adâncime de antenă, ceea ce va lua câteva…

— Treceţi la treabă! Acum!

67

Centrala telefonică a Casei Albe era situată la nivelul inferior al aripii de est. La datorie se găseau, în permanenţă, trei centraliste. Pe moment, doar două dintre ele stăteau la comanda butoanelor. Cea de-a treia alerga cât putea către Sala de *briefing.* Ducea în mână un telefon fără fir. Încercase să facă legătura cu Biroul Oval, dar preşedintele plecase deja către conferinţa de presă. Atunci încercase să îi sune pe adjuncţii lui pe celulare, numai că toate celularele din jurul Sălii de briefing se închideau înaintea transmisiunilor televizate, pentru a nu întrerupe transmisia în direct.

A ajunge cu un telefon fără fir direct la preşedinte într-un astfel de moment însemna o posibilitate cel mult discutabilă, şi totuşi, când ofiţerul NRO de legătură cu Casa Albă sunase pretinzând că deţine informaţii urgente pe care preşedintele trebuia să le afle înainte de a intra în direct, centralista îşi dăduse seama că trebuie să o ia la fugă. Întrebarea era acum dacă va ajunge la destinaţie la timp.

Aflată într-o cabină medicală mică la bordul U.S.S. *Charlotte,* Rachel Sexton stătea cu receptorul lipit de ureche şi aştepta să discute cu preşedintele. Tolland şi Corky se aflau în apropiere, părând încă puternic afectaţi. Obrazul lui Corky fusese cusut cu cinci copci şi prezenta încă o vânătaie urâtă. Toţi trei fuseseră ajutaţi să se îmbrace în lenjerie cu protecţie termică, costume grele de pilot de aviaţie marină, ciorapi de lână şi bocanci. Cu o ceaşcă de cafea călduţă în mână, Rachel începea să se simtă din nou aproape ca o fiinţă umană.

— De ce durează atât? vru Tolland să ştie. Mai sunt doar patru minute până la ora opt!

Rachel nu-i putea răspunde. Ajunsese la una dintre centralistele Casei Albe, îi explicase cine era şi că era o

urgenţă. Centralista păruse că o înţelege, o pusese pe linie în aşteptare şi acum făcea, probabil, toate demersurile necesare pentru a o pune pe Rachel în legătură cu preşedintele.

„Patru minute, gândi Rachel. Grăbeşte-te!”

Închizându-şi ochii, Rachel încercă să-şi adune gândurile. Fusese o zi a naibii de lungă. „Sunt pe un submarin nuclear”, rosti ea în gând, ştiind că avusese noroc. Aşa cum afirmase căpitanul, *Charlotte* se găsise într-o misiune de patrulare de rutină în Marea Bering cu două zile în urmă şi detectase unele zgomote subacvatice anormale dinspre gheţarul Milne – foraje, zgomote de avion, o mulţime de mesaje radio criptate. Submarinul fusese redirecţionat, cu misiunea de a asculta în tăcere. Cu o oră şi ceva înainte auziseră o explozie pe gheţar şi se duseseră să verifice. Aşa auziseră chemarea de ajutor a lui Rachel.

— Trei minute!

Tolland părea tot mai nerăbdător şi se uita mereu la ceas.

Rachel era nervoasă! De ce dura atât? De ce nu preluase preşedintele apelul? Dacă Zach Herney se prezenta în faţa publicului cu datele pe care le avea…

Rachel îşi alungă acest gând din minte şi scutură receptorul. „Ridică-l odată!”

Gonind spre intrarea în Sala de briefing, centralista se lovi de adevărată adunare a personalului Casei Albe. Toţi discutau emoţionaţi, făcând ultimele pregătiri. Îl văzu pe preşedinte la douăzeci de metri distanţă, aşteptând la intrare. Machiorii îşi terminau ultimele retuşuri.

— Faceţi loc! rosti centralista, încercând să străbată mulţime. Apel pentru preşedinte! Faceţi loc!

— În direct în două minute! strigă un regizor de platou.

Strângând telefonul la piept, centralista se apropie de preşedinte.

— Apel pentru preşedinte! icni ea. Faceţi loc!

O siluetă masivă îi blocă accesul: Marjorie Tench.

Consilierul principal al preşedintelui o privi dezaprobator pe femeie:

— Ce se întâmplă?

— Am o urgenţă!

Centralista abia mai respira:

— … Un apel telefonic pentru preşedinte.

Tench părea că nu o crede:

— Acum nu se poate!

— E Rachel Sexton. Spune că e urgent!

Marjorie se strâmbă mai degrabă de surpriză decât de mânie. Tench se uită la telefon:

— Este o linie publică. Nu e securizată.

— Nu, doamnă. Dar la capătul celălalt linia este deschisă. Este un radiofon. Trebuie să vorbească imediat cu preşedintele.

— În direct, în nouăzeci de secunde!

Tench se uită la telefon şi întinse o mână ca de păianjen.

— Dă-mi receptorul!

Centralista ezită.

— Domnişoara Sexton vrea să vorbească doar cu preşedintele Herney. Mi-a spus să amân conferinţa de presă dacă e nevoie până vorbeşte cu el. Am asigurat-o…

Tench făcu un pas înspre femeie şi vorbi cu o voce ajunsă o şoaptă ameninţătoare:

— Hai să-ţi explic cum stă treaba. Tu nu primeşti ordine de la fata adversarului preşedintelui, ci de la mine. Te asigur că mai aproape de preşedinte nu vei ajunge până ce nu aflu ce naiba se întâmplă.

Centralista se uită spre preşedinte, care era acum înconjurat de tehnicieni cu microfoane, stilişti şi mai mulţi membri ai personalului care treceau în revista cu el ultimele detalii ale discursului.

— Şaizeci de secunde! ţipă regizorul.

La bordul submarinului, Rachel Sexton se plimba nervoasă prin încăperea strâmtă, când, în sfârşit, auzi un păcănit la celălalt capăt al liniei.

O voce răguşită i se adresă:

— Alo?

— Preşedintele Herney? izbucni Rachel.

— Marjorie Tench, o corectă vocea. Sunt principalul consilier al preşedintelui. Oricine ai fi, trebuie să te avertizez că telefoanele în glumă adresate Casei Albe violează…

„Pentru numele lui Dumnezeu!”

— Nu e o glumă! Aici e Rachel Sexton. Sunt ofiţerul de legătură cu NRO şi…

— Ştiu foarte bine cine este Rachel Sexton, cucoană! Mă îndoiesc că eşti dumneata aceea. Ai sunat la Casa Albă pe o linie nesecurizată, pretinzându-mi să întrerup o transmisie prezidenţială importantă. Ăsta cu greu poate fi numit un mod de operare corect pentru cineva care…

— Ascultă, se înfurie Rachel, ţi-am instruit întregul personal despre un meteorit cu câteva ore în urmă. Stăteai în primul rând. M-ai văzut pe un ecran de pe biroul preşedintelui! Mai ai vreo întrebare?

Tench tăcu o clipă:

— Ce înseamnă toate astea, domnişoară Sexton?

— Înseamnă că trebuie să-l opreşti pe preşedinte! Informaţiile lui despre meteorit sunt eronate! Tocmai am aflat că meteoritul a fost inserat pe *sub* gheţar! Nu ştiu de către cine şi nu ştiu de ce! Dar lucrurile nu sunt ceea ce par! Preşedintele va face un anunţ complet eronat, şi eu vă sfătuiesc din toată inima…

— Ia stai o clipă!

Tench îşi coborî vocea:

— Îţi dai seama ce spui?

— Da! Cred că directorul administrativ al NASA a regizat un soi de fraudă la scară mare, iar preşedintele Herney va fi prins în cursă. Trebuie măcar să amâni totul cu zece minute, ca să-i pot explica ce se întâmplă aici. Cineva a încercat să mă ucidă, pentru numele lui Dumnezeu!

Vocea lui Tench deveni de gheaţă:

— Domnişoară Sexton, am să-ţi dau un avertisment.

Dacă te-ai răzgândit în privinţa rolului tău în ajutorul dat Casei Albe în această campanie, ar fi trebuit să meditezi mai bine cu mult înainte de a certifica datele despre meteorit pentru preşedinte.

— Cee???

„Oare măcar mă ascultă?”

— Sunt revoltată de atitudinea dumitale. Folosirea unei linii nesecurizate este o cascadorie ieftină. Sugerezi că datele despre meteorit au fost trucate? Ce fel de ofiţer de informaţii foloseşte un radiofon pentru a apela Casa Albă şi a discuta despre informaţii secrete? E clar că dumneata *speri* ca acest mesaj să fie interceptat de cineva.

— Norah Mangor a plătit cu viaţa pentru asta! Doctorul Ming este şi el mort. Trebuie să-l avertizezi…

— Opreşte-te acum! Nu vreau să ştiu care ţi-e jocul, dar îţi reamintesc – şi *oricui* se întâmplă să intercepteze acest apel – că suntem în posesia unor depoziţii înregistrate pe bandă video ale unor oameni de ştiinţă de vârf ai NASA, ale câtorva oameni de ştiinţă civili de renume şi a *dumitale* înseţi, domnişoară Sexton, toate certificând că datele despre meteorit sunt corecte. Nu pot decât să-mi imaginez de ce îţi schimbi acum depoziţia. Oricare ar fi motivul, consideră-te eliberată din slujba de la Casa Albă chiar din această clipă, iar dacă vei încerca să mânjeşti această descoperire cu alte acuzaţii de fraudă, te asigur că NASA şi Casa Albă te vor da în judecată pentru defăimare atât de repede, încât nici măcar nu vei apuca să-ţi faci bagajul înainte de a intra la închisoare.

Rachel deschise gura, dar nu reuşi să scoată o vorbă:

— Zach Herney a fost generos cu tine, izbucni Tench. Ca să fiu cinstită, chestia asta miroase a cascadorie publicitară ieftină de tip Sexton. Las-o moartă chiar acum, sau te dăm în judecată! Ţi-o jur!

Legătura telefonică se întrerupse.

Rachel continua să stea cu gura căscată atunci când căpitanul bătu în uşă.

— Domnişoară Sexton? rosti el, băgându-şi capul pe uşă.

Recepţionăm un semnal slab de la Radioul Naţional Canadian. Preşedintele Zach Herney tocmai şi-a început conferinţa de presă.

68

Stând pe podium în Sala de briefing a Casei Albe, Zach Herney simţea toată căldura care venea de la reflectoare şi ştia că întreaga lume îl urmărea. Scurta informare emisă de Biroul de Presă al Casei Albe declanşase o adevărată agitaţie în universul mass-media. Cei care nu auziseră de acea informare la televiziune, radio sau la buletinele de ştiri online fuseseră inevitabil puşi la curent de vecini, colegi de serviciu sau familii. Până la ora opt, toată lumea care nu locuia în vreo peşteră izolată făcuse speculaţii în privinţa mesajului prezidenţial. În baruri şi în camere de zi de pe întreaga planetă, milioane de oameni stăteau aplecaţi asupra televizoarelor aşteptând cu nerăbdare.

În astfel de momente, când se afla faţă în faţă cu întreaga lume, Zach Herney simţea greutatea poziţiei sale. Oricine afirma că puterea nu crea dependenţă nu o experimentase niciodată cu adevărat. Când îşi începu discursul, Herney sesiză însă că lipsea ceva. Nu era genul de om care să aibă trac, aşa că unda de îngrijorare resimţită acum în suflet îl uluia.

„De vină este audienţa covârşitoare”, căută el să se liniştească. Şi totuşi era vorba de altceva. Instinctul. Ceva ce zărise.

Un lucru extrem de nesemnificativ, şi totuşi…

Îşi propuse să uite. Nu era nimic. Şi totuşi nu dispărea.

„Tench.”

Cu câteva clipe în urmă, în vreme ce Herney se pregătea să urce la pupitru, o zărise pe Marjorie Tench în holul galben, vorbind la telefon fără fir. Lucrul era ciudat în sine, dar ciudăţenia era accentuată de faptul că stătea lângă ea centralista Casei Albe, cu un chip alb de îngrijorare. Herney nu auzea ce discuta Tench, dar putea vedea că subiectul era tensionat. Tench discuta cu o vehemenţă şi cu o mânie pe care preşedintele rareori le remarcase – chiar şi din

partea ei. Se opri o clipă şi îi căută întrebător privirea.

Tench îi arătă degetele mari în sus. Herney n-o mai zărise *nici dată* pe Tench făcând un asemenea gest. A fost ultima imagine din mintea lui în vreme ce era împins către pupitru.

Pe covorul albastru din zona de presă a habisferei NASA, administratorul Lawrence Ekstrom şedea la mijlocul mesei lungi de simpozioane, înconjurat de oficialităţi şi oameni de ştiinţă NASA. Pe un monitor din faţa lor se transmitea în direct cuvântul de deschidere al preşedintelui. Restul angajaţilor de la NASA se găseau îngrămădiţi în jurul altor monitoare, fremătând de nerăbdare la vederea comandantului lor suprem care deschidea conferinţa de presă.

— Bună seara, rosti Herney, părând neobişnuit de rigid. Mă adresez acum conaţionalilor mei şi prietenilor noştri din întreaga lume…

Ekstrom privi spre imensa rocă înnegrită aşezată chiar în faţa lui. Ochii i se îndreptară spre un alt monitor de control, unde se văzu pe sine, înconjurat de personalul cel mai înalt autorizat, pe fundalul unui drapel american imens şi al siglei NASA. Luminile confereau scenei un aer de tablou neomodernist – cei doisprezece apostoli la cina cea de taină. Zach Herney transformase toată povestea într-un spectacol politic. „Herney n-avea de ales”, îşi zise directorul administrativ. Se simţea ca un tele-evanghelist care îl vindea pe Dumnezeu maselor.

Peste aproximativ cinci minute, preşedintele avea să-i prezinte pe Ekstrom şi pe membrii personalului NASA. Apoi, prin intermediul unei spectaculoase legături prin satelit, NASA avea să se alăture preşedintelui în diseminarea veştilor către omenire. După un scurt rezumat al modului în care se efectuase descoperirea şi al însemnătăţii ei pentru ştiinţa spaţială, şi după câteva bătăi pe spate în semn de felicitare, NASA şi preşedintele aveau să îi dea cuvântul celebrului om de ştiinţă Michael Tolland, al cărui documentar avea să ruleze timp de aproape cincisprezece

minute. După aceea, cu entuziasmul şi credibilitatea ajunse la cotă maximă, Ekstrom şi preşedintele îşi vor lua la revedere, promiţând noi informaţii în zilele următoare prin intermediul conferinţelor de presă NASA.

În timp ce stătea şi îşi aştepta rândul, Ekstrom începu să se simtă tot mai ruşinat. Ştia că se va întâmpla aşa. Se aşteptase la asta.

Avea să spună minciuni… neadevăruri certificate.

În mod ciudat însă minciunile lui păreau lipsite de importanţă acum. Ekstrom avea o greutate şi mai mare pe suflet.

În haosul din studioul de producţie a canalului ABC, Gabrielle Ashe stătea umăr lângă umăr alături de zeci de străini, toate gâturile fiind întinse spre şirul de monitoare suspendate de tavan. Un fâşâit se auzi în încăpere în momentul clipei mult aşteptate. Gabrielle închise ochii, rugându-se ca atunci când îi va deschide să nu aibă în faţa ochilor imaginile propriului trup gol.

Atmosfera din biroul senatorului Sexton era încărcata de emoţie. Toţi oaspeţii se ridicaseră în picioare, cu ochii lipiţi de televizorul cu ecran lat.

Zach Herney stătea în faţa întregii lumi şi, incredibil, salutul trimis de el fusese unul stângaci. Omul părea, pe moment, nesigur.

„Pare tulburat, îşi spuse Sexton. Deşi el nu pare niciodată tulburat.”

— Uitaţi-vă la el, îi şopti cineva. Probabil că are veşti proaste.

„Să fie staţia spaţială?” se întrebă Sexton.

Herney privi drept spre cameră şi inspiră profund:

— Prieteni, mă întreb de mai multe zile cum e cel mai bine să fac acest anunţ…

„Cinci cuvinte simple, îl îndemnă Sexton de la distanţă. Am dat-o în bară.”

Herney vorbi câteva clipe despre marele păcat comis prin

implicarea agenţiei spaţiale în campania electorală şi despre faptul că, aşa stând lucrurile, el personal simţise nevoia de a prefaţa un astfel de anunţ major cu exprimarea unor scuze publice.

— Aş fi preferat orice alt moment din istorie ca să fac acest anunţ, zise el. Tensiunea politică tinde să transforme visătorii în necredincioşi, şi totuşi, în calitatea mea de preşedinte, nu am de ales decât vă împărtăşesc ceea ce am aflat şi eu recent.

Zâmbi.

— Se pare că magia cosmosului nu ţine cont de programarea oamenilor… nici măcar de programul unui preşedinte.

Toţi cei din biroul lui Sexton tresăriră la unison. „Ce???”

— Cu două săptămâni în urmă, reluă Herney, noul sistem de sateliţi de scanare a densităţii de pe orbita polară a trecut peste gheţarul Milne din insula Ellesmere, o bucată îndepărtată de pământ situată deasupra paralelei optzeci, în nordul Oceanului Arctic.

Sexton şi ceilalţi schimbară priviri nedumerite:

— Satelitul NASA, continuă Herney, a detectat o rocă imensă de mare densitate, îngropată la şaizeci de metri sub gheaţă.

Zâmbi pentru prima dată, regăsindu-şi siguranţa de sine:

— După primirea datelor, NASA a bănuit imediat că sateliţii au descoperit un meteorit.

— Un meteorit? izbucni Sexton, ridicându-se în picioare. Astea sunt veşti?

— NASA a trimis o echipă pe gheţar ca să ia mostre de rocă. În acel moment NASA a făcut…

Pauză.

— Ca să fiu sincer, a făcut descoperirea ştiinţifică a secolului.

Sexton făcu un pas spre televizor. „Nu…” Oaspeţii lui se agitară neliniştiţi.

— Doamnelor şi domnilor, anunţă Herney, acum câteva ore, NASA a extras afară din gheaţa Arcticii un meteorit de

opt tone care conţine…

Preşedintele se opri din nou, pentru sporirea efectului:

— Un meteorit care conţine *fosile* ale unei forme de viaţă. Cu zecile. O dovadă de netăgăduit a existenţei vieţii extraterestre.

Ca la comandă, o imagine strălucit luminată apăru pe ecranul din spatele preşedintelui – o fosilă perfect vizibilă a unei creaturi enorme, asemănătoare unei insecte, încastrate într-o rocă înnegrită.

În biroul lui Sexton, şase oameni săriră în sus, cu ochii măriţi de groază. Sexton încremenise locului.

— Prieteni, continuă preşedintele, fosila din spatele meu are o vechime de 190 de milioane de ani. A fost descoperită într-un fragment al unui meteorit numit Jungersol, care a lovit Arctica cu aproape trei sute de ani în urmă. Noul sistem de sateliţi NASA a descoperit acest fragment de meteorit îngropat într-un gheţar. NASA şi această administraţie au avut extrem de multă grijă în ultimele două săptămâni să confirme fiecare aspect al monumentalei descoperiri înainte ca publicul larg să afle despre ea. În următoarea jumătate de oră veţi auzi depoziţii din partea mai multor specialişti de la NASA şi oameni de ştiinţă civili şi veţi viziona un scurt documentar pregătit de un chip pe care sunt sigur că îl veţi recunoaşte. Înainte de a continua însă, trebuie să urez bun venit în direct, prin intermediul satelitului de deasupra Cercului Arctic, omului ale cărui conducere, viziune şi muncă dedicată au făcut posibil acest moment istoric. Este o mare onoare pentru mine să vi-l prezint pe directorul administrativ NASA, Lawrence Ekstrom.

Herney se întoarse spre ecran la fix.

Imaginea meteoritului se dizolvă în mod dramatic într-o privelişte a unui grup de experţi NASA aşezaţi la o masă lungă, iar în capăt se vedea silueta masivă a lui Lawrence Ekstrom.

— Mulţumesc, domnule preşedinte.

Ekstrom se ridică având un aer ţeapăn şi mândru şi privi

drept spre cameră:

— Sunt extrem de mândru să împărtăşesc cu dumneavoastră cele mai glorioase clipe ale NASA de până acum.

Ekstrom vorbi cu înflăcărare despre NASA şi despre descoperire. Emanând din toţi porii patriotism şi triumf, el introduse fără a comite vreo greşeală documentarul realizat de o celebritate a ştiinţei civile – Michael Tolland.

După ce urmări imaginile, senatorul Sexton căzu în genunchi în faţa televizorului, strângând rama argintie a acestuia. „Nu! Doamne, nu!”

69

Marjorie Tench se rupse, lividă la faţă, de mulţimea încântată din Sala de briefing şi porni în goană înapoi spre biroul ei din aripa de vest. N-avea chef de sărbătoare. Telefonul primit de la Rachel Sexton avusese darul de a o şoca.

Extrem de iritant.

Tench trânti uşa camerei, se duse la birou şi formă interiorul centralistei de la Casa Albă.

— William Pickering. NRO.

Îşi aprinse o ţigară şi începu să se plimbe prin cameră aşteptând ca să i se facă legătura cu Pickering. În mod normal, Pickering ar fi fost la acea oră de mult plecat de la birou, însă cu toată agitaţia legată de conferinţa de presă de la Casa Albă, Tench bănuia că Pickering rămăsese la birou toată seara, cu privirea lipită de ecranul televizorului, întrebându-se ce naiba se putea petrece în lume fără ca directorul NRO să afle dinainte.

Tench se blestema că nu avusese încredere în propriile instincte atunci când preşedintele o informase că vrea să o trimită pe Rachel Sexton în Arctica. Îşi exprimase îngrijorarea, spunând că este un risc inutil. Însă preşedintele ştiuse să fie foarte convingător, argumentând că personalul Casei Albe devenise tot mai cinic în ultimele săptămâni şi putea ridica semne de întrebare în legătură cu descoperirea NASA dacă vestea le venea din interior. Aşa cum promisese Herney, certificarea efectuată de Rachel Sexton le îndepărtase bănuielile, prevenise orice discuţie în interior şi îi determinase pe toţi angajaţii să se comporte ca un singur individ. Tench trebuia să admită că mutarea fusese una genială. Şi totuşi, Rachel Sexton îşi schimbase atitudinea.

„Nemernica m-a sunat pe o linie nesecurizată.”

Era clar că Rachel Sexton *voia* să distrugă credibilitatea

acestei descoperiri, şi singura mângâiere a lui Tench era că preşedintele reuşise să obţină dinainte mărturia lui Rachel pe bandă video. „Slavă Domnului.” Cel puţin lui Herney îi trecuse prin cap să obţină acea asigurare. Tench începea să se teamă că vor avea nevoie de ea.

Pe moment însă, Tench încerca să agite apele în alte direcţii. Rachel Sexton era o femeie inteligentă, şi dacă într-adevăr avea de gând să se ia de Casa Albă şi de NASA, atunci avea nevoie de aliaţi puternici. Iar prima alegere pe care ar fi făcut-o ar fi fost William Pickering. Tench cunoştea deja sentimentele lui Pickering faţă de NASA. Trebuia să ajungă la el înaintea lui Rachel.

— Domnişoara Tench? rosti vocea de la celălalt capăt al firului. Aici e William Pickering. Cărui fapt datorez această onoare?

Tench auzea televizorul pe fundal – comentariul NASA. Îşi dădu seama din tonul lui că încă nu-şi revenise din şocul conferinţei de presă.

— Aveţi câteva clipe libere, domnule director?

— Mă aşteptam să fiţi ocupată cu sărbătorirea. E o noapte mare pentru dumneavoastră. Se pare că NASA şi preşedintele au revenit în ring.

Tench auzea uluiala din vocea lui, cuplată cu o nuanţă de dispreţ – ultimul provenind, fără îndoială, din legendara neplăcere a individului de a afla veştile laolaltă cu restul lumii.

— Îmi cer scuze, rosti Tench, încercând să construiască o punte de legătură, că NASA şi Casa Albă au fost forţate să nu vă ţină la curent cu aceste informaţii.

— Sunteţi conştientă, replică Pickering, că NRO a detectat activitate NASA în zonă cu câteva săptămâni în urmă şi a pornit o anchetă.

Tench se încruntă. „E ofticat.”

— Da, ştiu. Şi totuşi…

— NASA ne-a asigurat că nu se întâmplă nimic. Au spus că desfăşoară nişte exerciţii în condiţii extreme de mediu. Testarea echipamentului şi genul ăsta de exerciţii.

Pickering făcu o pauză:

— Iar noi am crezut acea minciună.

— Haideţi să nu o numim *minciună,* ripostă Tench. Mai degrabă o deviere de la adevăr făcută din necesitate. Dacă luăm în consideraţie importanţa descoperirii, cred că înţelegeţi de ce NASA a trebuit să fie atât de discretă în această privinţă.

— Poate doar în ceea ce priveşte marele public.

Joaca de-a ofensatul nu intra în repertoriul unor oameni ca William Pickering, iar Tench simţi că mai mult de atât nu se putea realiza.

— Am doar un minut la dispoziţie, reluă ea, încercând să îşi recâştige poziţia dominantă, dar mi-am zis că e mai bine să vă sun şi să vă avertizez.

— Să mă avertizaţi?

Pickering păru surprins.

— A decis Zach Herney să numească un nou director NRO, neprietenos cu NASA?

— Bineînţeles că nu. Preşedintele înţelege că multe dintre criticile pe care dumneavoastră le-aţi făcut la adresa NASA izvorăsc din raţiuni de securitate şi el caută din răsputeri să pună capăt unor astfel de probleme. De fapt, vă sun în legătură cu una dintre angajatele dumneavoastră.

Făcu o pauză:

— Rachel Sexton. Aţi primit vreo veste de la ea în seara asta?

— Nu. Am trimis-o azi-dimineaţă la Casa Albă, la cererea preşedintelui. E clar că aţi ţinut-o ocupată. Nu s-a întors încă la birou.

Ce uşurare pentru Tench să afle că ajunsese prima la Pickering! Trase cu sete din ţigară şi continuă cât putea de calmă:

— Bănuiesc că veţi primi în curând un telefon din partea domnişoarei Sexton!

— Foarte bine. Chiar aşteptam unul. Trebuie să vă spun că atunci când a început conferinţa de presă a preşedintelui m-am temut ca nu cumva Zach Herney să nu o fi convins

pe domnişoara Sexton să participe şi ea. Mă bucur să constat că a rezistat tentaţiei.

— Zach Herney este un om decent, îi răspunse Tench, lucru care nu se poate spune şi despre Rachel Sexton.

Se aşternu o lungă tăcere.

— Sper că am auzit eu greşit.

Tench oftă:

— Nu, domnule, mă tem că aţi auzit bine! Prefer să nu intru în detalii la telefon, dar se pare că Rachel Sexton a decis să submineze credibilitatea anunţului făcut de NASA. Habar n-am de ce, dar după ce după-amiază a revăzut şi certificat datele NASA, acum şi-a schimbat radical poziţia şi aruncă acuzaţii dintre cele mai incredibile de trădare şi fraudă împotriva agenţiei spaţiale.

— Mă iertaţi? ripostă Pickering, pe un ton mai ridicat.

— E stânjenitor, ştiu. Urăsc să fiu eu cea care vă pune la curent cu acest lucru, dar domnişoara Sexton m-a contactat cu două minute înainte de conferinţă şi mi-a pus în vedere să anulez tot evenimentul.

— Pe ce temei?

— Ca să fiu cinstită, pe un temei absurd. Pretinde că a descoperit greşeli majore în informaţiile pe care le are preşedintele.

Tăcerea care urmă o îngrijoră pe Tench.

— Greşeli? rosti directorul într-un târziu.

— E ridicol, domnule, după două săptămâni în care au avut loc nenumărate experimente NASA şi…

— Îmi vine foarte greu să cred că cineva precum Rachel Sexton poate cere amânarea conferinţei de presă a preşedintelui fără să aibă un motiv al naibii de bun.

Pickering părea tulburat:

— Poate că ar fi trebuit să o ascultaţi.

— Oh, vă rog! izbucni Tench, tuşind. Aţi urmărit şi dumneavoastră conferinţa de presă. Informaţiile despre meteorit au fost confirmate şi reconfirmate de nenumăraţi specialişti. Inclusiv de unii civili. Nu vi se pare ciudat că Rachel Sexton, fata singurului om pe care acest anunţ

prezidenţial îl loveşte serios, îşi schimbă brusc poziţia?

— Da, mi se pare ciudat, domnişoară Tench, dar pentru că se întâmplă să ştiu foarte bine relaţiile extrem de încordate dintre domnişoara Sexton şi tatăl ei. Nu îmi pot imagina de ce, după ani de zile în serviciul preşedintelui, Rachel Sexton ar decide, dintr-odată, să schimbe taberele şi să susţină nişte minciuni în sprijinul tatălui ei.

— Poate din ambiţie? Zău că nu ştiu. Poate oportunitatea de a se trezi în calitate de primă fiică a…

Tench lăsă cuvintele să se piardă în aer.

Tonul lui Pickering deveni brusc unul dur:

— Mergeţi pe o gheaţă foarte subţire, domnişoară Tench. Foarte, foarte subţire.

Tench se strâmbă. La ce naiba se aşteptase? În fond, acuza un membru important din echipa lui Pickering de trădare împotriva preşedintelui. Omul era normal să ia poziţie.

— Daţi-mi-o la telefon, ceru Pickering. Aş vrea să discut eu însumi cu domnişoara Sexton.

— Mă tem că e imposibil, îi răspunse Tench. Nu se află la Casa Albă.

— Dar unde e?

— Preşedintele a trimis-o pe gheţarul Milne azi-dimineaţă ca să examineze personal datele. Nu s-a întors încă.

Pickering păru cuprins de spaimă:

— N-am fost informat că…

— Nu am timp de orgolii rănite, domnule director! V-am sunat din simplă curtoazie. Am vrut să vă avertizez că Rachel Sexton a decis să îşi urmeze propriile interese în privinţa anunţului din seara asta. Îşi va căuta aliaţi. În caz că vă contactează, ar fi bine să ştiţi că administraţia de la Casa Albă este în posesia unei benzi pe care am înregistrat-o mai devreme şi în care ea certifică datele despre meteorit în faţa preşedintelui, a cabinetului său şi a întregului personal administrativ. Dacă acum, din cine ştie ce motive personale, Rachel Sexton încearcă să păteze bunul renume al lui Zach Herney sau al NASA, vă jur că administraţia va

avea grijă ca ea să cadă şi să se lovească rău de tot.

Tench aşteptă o clipă, pentru a se asigura că fusese bine înţeleasă:

— Mă aştept să-mi răspundeţi la fel, informându-mă de îndată ce Rachel Sexton vă va contacta. Atacul ei este îndreptat împotriva preşedintelui, iar Casa Albă intenţionează să o reţină pentru anchetă înainte ca ea să ne provoace nişte prejudicii majore. Aştept telefonul dumneavoastră, domnule director! Asta-i tot! Noapte bună!

Marjorie Tench închise, ferm convinsă că lui William Pickering nu i se mai vorbise niciodată pe un asemenea ton. Cel puţin, acum aflase cât de serioasă era ea.

*

Aflat la ultimul etaj al clădirii NRO, William Pickering stătea în dreptul ferestrei şi privea în gol noaptea care se lăsase peste statul Virginia. Telefonul lui Marjorie Tench îl tulburase profund. Îşi muşca buzele încercând să asambleze piesele enigmei în minte.

— Domnule director? rosti secretara, ciocănind uşor în uşă. Aveţi un nou apel.

— Nu acum, rosti Pickering, absent.

— E Rachel Sexton.

Pickering se răsuci pe călcâie. Tench avusese gura aurită.

— Bine. Dă-mi-o imediat.

— De fapt, domnule, este o transmisie codată AV. Vreţi să vorbiţi din sala de conferinţe?

„O transmisie codată?”

— De unde sună?

Secretara îi spuse.

Pickering făcu ochii mari. Uluit, porni în fugă de-a lungul holului către sala de conferinţe. Acesta era un lucru care nu trebuia tratat oricum.

70

„Camera moartă” din submarinul *Charlotte,* proiectată după o structură similară a Laboratoarelor Bell, era, în termeni obişnuiţi, ceea se numeşte o încăpere fără ecou. În fapt, era un spaţiu perfect absorbant din punct de vedere acustic, fără suprafeţe paralele sau reflectoare, care absorbea sunetele cu o eficienţă de 99,4%. Datorită naturii conductoare a metalului şi a apei, conversaţiile la bordul submarinelor erau întotdeauna vulnerabile la interceptarea de la mică distanţă sau prin microfoane parazite postate pe chila navei. Încăperea era, în realitate, un loc minuscul din interiorul submarinului din care nu scăpa niciun sunet în exterior. Toate conversaţiile dinăuntru erau sută la sută sigure.

Camera semăna cu un dulap mai mare. Pereţii, tavanul şi podeaua erau complet acoperite cu spirale din spumă, orientate înspre interior, din toate direcţiile. Îi amintea lui Rachel de o peşteră înghesuită, submarină, unde stalagmitele crescuseră în voie, ieşind din toate suprafeţele posibile. Mai neplăcută era aparenta absenţă a unei podele.

Aceasta era, de fapt, constituită dintr-o reţea deasă de sârme, întinsă orizontal de-a latul camerei, ca o plasă de pescuit, creându-le celor care se găseau în ea ciudata senzaţie că erau suspendaţi la mijlocul înălţimii peretelui. Spaţiile reţelei erau umplute cu cauciuc şi rigidizate. Privind în jos către bizara podea, Rachel avu senzaţia că traversează un pod de frânghii suspendat peste un peisaj ciudat. La un metru mai jos, o pădure de ace din spumă se ridica ameninţător.

Imediat după ce intrase, Rachel sesizase lipsa de consistenţă a aerului, de parcă acolo fusese scoasă fiecare particulă de energie. În urechi, parcă i se înfundaseră câlţi de bumbac. Doar respiraţia i se auzea, şi asta rezonând în interiorul capului. Scosese un sunet cu voce tare. Ca şi cum

ar fi vorbit stând cu capul într-o pernă. Pereţii absorbeau orice reverberaţie. Singurele vibraţii perceptibile erau cele din capul ei.

Căpitanul plecase, închizând uşa etanşată în urma lui. Rachel Corky şi Tolland se găseau acum în interiorul încăperii, la o masă mică, în formă de U, aşezată pe piloni lungi de metal ce coborau prin reţeaua de cauciuc şi sârme. De masă fuseseră ataşate mai multe microfoane, căşti şi o consolă video cu o cameră minusculă plantată în vârf. Părea un minisimpozion al Naţiunilor Unite.

Ca o persoană care lucra în cadrul comunităţii informative americane, naţiunea cea mai avansată din lume în fabricarea microfoanelor dure cu laser, a căştilor parabolice submarine şi a altor dispozitive de ascultat, hipersensibile, Rachel era perfect conştientă că în lume existau foarte puţine locuri unde o conversaţie se putea purta în siguranţă absolută. Camera moartă părea a fi unul dintre aceste locuri. Microfoanele şi căştile de pe masă permiteau „apelul în conferinţă" de tip persoană-la-persoană, în cadrul căruia interlocutorii puteau discuta liber, ştiind că vibraţiile vocilor nu aveau cum să iasă din încăpere. După ce erau captate de microfoane, vocile erau criptate înainte de a-şi începe lunga lor călătorie prin atmosferă.

— Verificare de control.

Vocea se auzi pe neaşteptate în căştile lor, făcându-i pe toţi trei să tresară.

— Mă auziţi, domnişoară Sexton?

Rachel se aplecă spre microfon:

— Da. Mulţumesc.

„Oricine ai fi tu."

— Directorul Pickering vă aşteaptă pe linie. A acceptat transmisia AV. Acum eu o să închid. Veţi primi fluxurile de date în câteva momente.

Rachel auzi cum linia căzu. Urmară mai multe păcănituri pricinuite de electricitatea statică, apoi o serie rapidă de păcănituri şi bip-uri în căşti. Ecranul video se trezi la viaţă

cu o limpezime uimitoare, astfel încât Rachel îl zări pe directorul Pickering în sala de conferinţe NRO. Era singur. Directorul îşi ridică brusc capul şi o privi pe Rachel drept în ochi.

Aceasta se simţi ciudat de uşurată când îl văzu.

— Domnişoară Sexton, rosti el, cu o expresie de perplexitate şi tulburare întipărită pe chip. Ce Dumnezeu se petrece?

— Meteoritul, domnule, îi răspunse Rachel. Cred că s-ar putea să avem o problemă gravă.

71

Rachel Sexton îi prezentă pe Corky Marlinson şi pe Michael Tolland lui Pickering. După aceea, preluă discuţia şi îl puse pe şeful ei la curent, în mod succint, cu incredibilul lanţ de evenimente care s-a petrecut în acea zi.

Directorul NRO asculta nemişcat.

Rachel îi povesti despre planctonul bioluminiscent din puţul de extracţie, despre călătoria lor pe platforma de gheaţă şi despre descoperirea unui puţ de inserţie sub meteorit, apoi despre atacul brusc îndreptat împotriva lor de către o echipă de soldaţi despre care ea bănuia că aparţine trupelor speciale.

William Pickering era recunoscut pentru capacitatea lui de a asculta informaţii tulburătoare fără să clipească. Cu toate astea, privirea îi devenea tot mai şocată, pe măsură ce Rachel îşi continua relatarea. Aceasta citi în ochii lui mai întâi neîncrederea, apoi furia când îi povesti despre asasinarea lui Norah Mangor şi despre fuga lor la mustaţă din faţa morţii. Deşi ar fi vrut să dea frâu liber suspiciunilor legate de implicarea directorului administrativ al NASA, Rachel îl cunoştea suficient de bine pe Pickering ca să nu arate cu degetul în vreo direcţie, fără să aibă dovezi. Îi oferi directorului doar faptele clare. După ce Rachel termină, Pickering rămase tăcut mai multe secunde.

— Domnişoară Sexton, rosti el în cele din urmă, cu toţii…

Îşi mută privirea de la unul la celălalt.

— Dacă este adevărat ceea ce spui, şi nu-mi pot imagina de ce aţi minţi toţi trei în această privinţă, atunci aveţi mare noroc că mai sunteţi încă în viaţă.

Toţi trei dădură din cap. Preşedintele apelase la patru oameni de ştiinţă civili… şi acum doi dintre ei erau morţi.

Pickering oftă greu, de parcă nu ştia ce să le spună, nu-şi găsea cuvintele. Evenimentele petrecute nu aveau nicio logică.

— Este posibil în vreun fel, întrebă el, ca puţul de inserţie care se vede pe această hârtie să fie un fenomen natural?

Rachel clatină din cap:

— Este în stare bună.

Desfăcu hârtia mototolită şi o ţinu drept în faţa camerei video:

— N-are nicio asperitate.

Pickering studie imaginea şi o sfătui încruntat:

— Să nu pierzi aia din mână!

— Am sunat-o pe Marjorie Tench ca s-o avertizez să îl oprească pe preşedinte, continuă Rachel. Dar mi-a închis.

— Ştiu. Mi-a povestit.

Rachel se uită la el, uimită:

— V-a sunat Marjorie Tench?

„Asta da rapiditate”.

— Tocmai am vorbit cu ea. E foarte îngrijorată. Crede că încercaţi un soi de cascadorie pentru a-l discredita pe preşedinte şi NASA. Poate cu scopul de a-l ajuta pe senator.

Rachel se ridică. Îi flutură hârtia prin faţa camerei şi făcu semn înspre cei doi tovarăşi ai ei.

— Aproape că am fost ucişi! Asta vi se pare a fi o cascadorie? Şi de ce aş…

Pickering îşi ridică braţele în semn de apărare:

— Uşurel. Ce a uitat domnişoara Tench să îmi spună este că aţi fost trei persoane implicate în tragedie.

Rachel nu îşi aminti dacă Tench îi lăsase timp la dispoziţie ca să aducă vorba despre Corky şi Tolland.

— După cum a uitat să menţioneze şi că dispuneţi de dovezi concrete. Eram sceptic în privinţa pretenţiilor ei înainte să vorbesc cu tine, dar acum sunt convins că s-a înşelat. Nu mă îndoiesc de veridicitatea poveştii voastre. Întrebarea care se pune este ce înseamnă toate astea!

Se lăsă o lungă tăcere.

William Pickering arăta rareori confuz, dar acum clătina din cap, pierdut de-a binelea:

— Haideţi să presupunem deocamdată că cineva a inserat cu adevărat acest meteorit sub gheaţă. Fireşte că

ne întrebăm *de ce.* Dacă NASA ar dispune de un meteorit cu fosile în el, de ce i-ar mai păsa cuiva unde este acesta descoperit?

— Se pare, rosti Rachel, că această inserţie a fost în aşa fel efectuată, încât sateliţii să facă descoperirea şi meteoritul să aibă legătură cu un eveniment cunoscut.

— Meteoritul Jungersol, interveni Corky.

— Dar ce *valoare* are asocierea meteoritului cu un eveniment arhicunoscut? ceru Pickering să afle, părând de-a dreptul înnebunit. Aceste fosile nu reprezintă o descoperire uluitoare în orice condiţii şi oricând? Nu mai contează aşa mult cu apariţia cărui meteorit sunt asociate!

Toţi trei dădură din cap.

Pickering ezită, părând nemulţumit:

— Numai dacă… bineînţeles…

Rachel aproape că văzu cum se învârteau rotiţele în capul directorului. Găsise cea mai simplă explicaţie pentru asocierea dintre meteorit şi evenimentul Jungersol, dar această explicaţie era şi cea mai tulburătoare.

— Doar dacă nu cumva inserţia a fost efectuată cu intenţia de a conferi credibilitate unor date complet false.

Oftă şi se întoarse spre Corky:

— Doctore Marlinson, care este posibilitatea ca acest meteorit să fie doar o făcătură?

— O făcătură, domnule?

— Da. Un fals. Fabricat de cineva.

— Un meteorit *fals?*

Corky izbucni într-un râs nervos:

— Absolut imposibil! Acel meteorit a fost examinat de profesionişti. Inclusiv *de mine.* Scanări chimice, spectrografie, datare temporală cu rubidiu-stronţiu. Nu seamănă cu nicio rocă terestră. Meteoritul este autentic. Orice astrogeolog ar fi de acord cu asta.

Pickering păru să mediteze la cele aflate, mângâindu-şi încet cravata:

— Şi totuşi, dacă ţinem cont de cât are de câştigat NASA de pe urma acestei descoperiri realizate chiar acum,

indiciile clare de falsificare a dovezilor şi atacul asupra voastră... prima şi singura concluzie logică pe care pot să o trag este că acest meteorit e doar un fals foarte bine executat.

— Imposibil!

Corky părea că-şi ieşise din fire:

— Cu tot respectul, vă spun, domnule, că meteoriţii nu sunt un soi de efecte speciale ca la Hollywood, fabricate într-un laborator pentru a induce în eroare o mână de astrofizicieni naivi. Sunt obiecte chimice complexe, cu structuri cristaline unice şi proporţii aparte între elemente!

— Nu vă contest părerea doctore, Marlinson! Pur şi simplu, urmăresc o înşiruire logică a unei analize. Luând în consideraţie că s-a vrut asasinarea dumneavoastră cu scopul de a împiedica dezvăluirea amănuntului că obiectul a fost inserat în gheaţă, mă determină să elaborez tot felul de scenarii nebuneşti. Ce anume vă convinge că această rocă este cu adevărat un meteorit?

— Ce anume? O crustă de fuziune perfectă, prezenţa condrulelor, un procentaj care indică prezenţa nichelului deosebit de oricare altul terestru. Dacă sugeraţi că am fost păcăliţi de cineva care a produs acest meteorit în laborator, atunci tot ce pot spune este că acest laborator trebuie să fi avut vreo 190 de milioane de ani vechime. Corky scoase din buzunar o piatră care semăna cu un CD, pe care o aduse în faţa camerei. Noi am datat pe cale chimică mostre precum aceasta prin numeroase metode. Datarea prin rubidiu-stronţiu *nu* se poate falsifica!

Pickering păru surprins:

— Aveţi o mostră?

Corky ridică din umeri:

— Pe-acolo se găseau împrăştiate zeci de astfel de mostre.

— Vreţi să spuneţi, reluă Pickering, adresându-i-se de această dată lui Rachel, că NASA a descoperit un meteorit despre care spune că ar conţine urme de viaţă şi lasă oamenii să plece de acolo cu mostre?

— Ideea e că mostra din mâna mea chiar este autentică, insistă Corky apropiind roca de cameră. O puteţi da oricărui petrolog sau geolog sau astronom de pe planetă ca să o testeze. Cu toţii vă vor spune două lucruri: primul, că e veche de 190 de milioane de ani, al doilea, că nu seamănă din punct de vedere chimic cu rocile terestre.

Pickering se aplecă şi studie fosila încastrată în rocă. Păru, pe moment, ţintuit locului. În cele din urmă, oftă:

— Nu sunt om de ştiinţă. Tot ce pot spune este că, dacă acel meteorit este autentic, aşa cum pare, aş vrea să ştiu de ce NASA nu l-a predat lumii întregi aşa cum l-a găsit? De ce l-a plasat cineva cu grijă sub gheaţă, ca şi cum ar fi vrut să *ne convingă* de autenticitatea lui?

În acelaşi moment, în Casa Albă, un ofiţer de securitate forma numărul lui Marjorie Tench.

Consilierul principal răspunse de la primul apel:

— Da?

— Domnişoară Tench, rosti ofiţerul, am informaţiile pe care mi le-aţi cerut mai devreme. Despre apelul radiofonic efectuat de Rachel Sexton ceva mai devreme în seara asta. Am descoperit de unde provine.

— Spune-mi!

— Cei de la Serviciile Secrete spun că semnalul îşi avea originea la bordul submarinului U.S.S. *Charlotte.*

— Ce???

— Nu dispun de coordonatele exacte, dom’şoară, dar sunt siguri în privinţa codului navei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu!

Tench trânti receptorul fără să mai scoată o vorbă.

72

Sunetele camuflate din „Camera moartă” a submarinului începeau să o ameţească uşor pe Rachel. Pe ecran, privirea tulburată a lui William Pickering se îndreptă acum spre Michael Tolland.

— Sunteţi tăcut, domnule Tolland!

Acesta îşi ridică privirea ca un elev scos la tablă pe neaşteptate.

— Domnule?

— Tocmai ne-aţi prezentat un documentar foarte convingător la televiziune. Ce spuneţi despre meteorit acum?

— Ei bine, domnule, îi răspunse Tolland evident stânjenit, trebuie să fiu de acord cu doctorul Marlinson. Cred că fosilele şi meteoritul sunt autentice. Cunosc destul de bine tehnicile de datare, şi vârsta acelei pietre a fost confirmată de teste multiple. La fel şi conţinutul de nichel. Datele astea nu pot fi fabricate artificial. Nu am niciun dubiu că această rocă, formată cu 190 de milioane de ani în urmă, prezintă raporturi ale conţinutului de nichel care atestă originea extraterestră şi conţine zeci de fosile confirmate prin testele de laborator, ale căror origini se află tot cu 190 de milioane de ani în urmă. Nu găsesc altă explicaţie posibilă decât aceea că NASA a descoperit un meteorit autentic.

Pickering tăcu. Pe chip i se aşternuse o expresie de perplexitate pe care Rachel nu o mai zărise niciodată la el.

— Ce avem de făcut, domnule? întrebă Rachel. Mie mi se pare evident că trebuie să îl punem în gardă pe preşedinte în privinţa datelor.

Pickering se strâmbă:

— Să sperăm că preşedintele nu *ştie* încă.

Rachel simţi că i se pune un nod în gât. Sugestia lui Pickering era cât se poate de limpede. „Preşedintele Herney ar putea fi implicat.” Cumva, Rachel se îndoia

profund, dar logica îi spunea că atât preşedintele, cât şi NASA aveau multe de câştigat dacă se adeverea că aşa stau lucrurile.

— Din nefericire, continuă Pickering, cu excepţia acelei hârtii de imprimantă care dezvăluie un puţ de inserţie, toate datele ştiinţifice indică o descoperire NASA credibila.

Făcu o pauză:

— Iar chestiunea asta cu atacul împotriva voastră…

Înălţă privirea spre Rachel:

— Ai menţionat trupele speciale.

— Da, domnule.

Îi povesti din nou despre armele cu muniţie îmbunătăţită şi despre desfăşurarea tactică.

Pickering părea din ce în ce mai nefericit. Rachel sesiză că şeful ei se gândea la numărul de oameni cu acces la o mică unitate militară de asasini. Cu siguranţa, preşedintele era unul dintre ei. Probabil şi Marjorie Tench, în calitatea ei de consilier principal. Foarte posibil ca şi Lawrence Ekstrom, prin prisma legăturilor lui cu Pentagonul. Din nefericire, când se gândi la nenumăratele posibilităţi, Rachel îşi dădu seama că forţa din spatele atacului putea fi aproape oricine cu un nivel politic adecvat şi cu relaţiile potrivite.

— L-aş putea suna pe preşedinte chiar acum, zise Pickering, dar nu cred că e o mutare înţeleaptă, cel puţin nu până când aflăm cine e în spatele acţiunilor. Puterea mea de a vă proteja se limitează în momentul în care Casa Albă se implică. În plus, nu sunt sigur ce i-aş putea povesti. Dacă meteoritul este autentic, aşa cum credeţi cu toţii, atunci acuzaţiile voastre în ceea ce priveşte puţul de inserţie şi atacurile nu au niciun sens; preşedintele ar avea tot dreptul să pună la îndoială pretenţiile mele.

Se opri, ca şi cum îşi studia variantele.

— Indiferent… care e adevărul sau cine sunt jucătorii, dacă aceste informaţii devin publice, unii oameni foarte puternici ar avea de suferit. V-aş propune să vă pun la adăpost imediat, înainte de a stârni scandalul.

„La adăpost?” Comentariul o surprinse pe Rachel.

— Eu cred că suntem deja la adăpost într-un submarin nuclear, domnule.

Pickering păru sceptic:

— Prezenţa voastră pe acel submarin nu va mai rămâne un secret pentru multă vreme. Vă scot imediat de acolo. Ca să fiu sincer, mă voi simţi mult mai bine dacă vă văd pe toţi trei în biroul meu.

73

Senatorul Sexton se aruncă pe canapea. Chiar dacă stătea în propria casă, se simţea ca un refugiat. Apartamentul plin cu doar o oră în urmă de prieteni şi sprijinitori părea acum uitat de toţi, părăsit de oamenii care se îmbulziseră să iasă pe uşă; peste tot se vedeau pahare goale şi cărţi de vizită.

Sexton se cuibărise singur în faţa televizorului, vrând mai mult decât orice să îl stingă şi totuşi fiind incapabil să se sustragă analizelor mass-media care curgeau încontinuu. Se găsea în Washington şi analiştilor nu le trebuia prea mult ca să se înghesuie cu opiniile lor pseudoştiinţifice şi filosofice, agăţându-se imediat de chestiunile urâte – politica. Ca nişte maeştri ai torturii care turnau acid peste rănile lui Sexton, canalele de ştiri afirmau şi reafirmau ceea ce era deja evident.

— Cu doar câteva ore în urmă, campania lui Sexton era pe culmi, spuse un analist. Acum, odată cu descoperirea făcută de NASA, această campanie s-a dus de râpă.

Sexton se strâmbă şi întinse mâna după sticla de Courvoisier ca să tragă o duşcă. Ştia că noaptea aceea avea să fie cea mai lungă şi cea mai pustie din toată viaţa lui. O dispreţuia pe Marjorie Tench pentru cursa pe care i-o întinsese. O dispreţuia pe Gabrielle Ashe pentru că ea îi propuse NASA ca subiect de campanie. Îl dispreţuia pe preşedinte pentru că era atât de norocos. Şi mai dispreţuia întreaga lume pentru că acum râdea de el.

— Evident, acest eveniment are un efect devastator asupra campaniei senatorului, zicea analistul. Preşedintele şi NASA au înregistrat un triumf uriaş prin această descoperire. O astfel de veste ar fi revigorat oricum campania electorală a preşedintelui, indiferent de poziţia lui Sexton în privinţa NASA, dar faptul că senatorul a recunoscut astăzi că ar merge până acolo încât să anuleze

finanţarea NASA dacă ar fi nevoie... ei bine, acest anunţ prezidenţial reprezintă o dublă lovitură, din care senatorul nu îşi va mai reveni.

„Am fost indus în eroare, îşi zise Sexton. Casa Albă mi-a întins o nenorocită de capcană."

Analistul zâmbea acum:

— Credibilitatea pe care NASA o pierduse în faţa americanilor a fost recâştigată chiar mai mult decât se putea prevedea, iar ceea ce se întâmplă acum în stradă demonstrează clar că oamenii manifestă un sentiment autentic de mândrie naţională.

— Aşa şi trebuie, interveni moderatorul. Oamenii îl iubesc pe Herney, dar îşi pierduseră încrederea în el. Trebuie să recunoşti că preşedintele era în cădere liberă în sondaje în ultima vreme şi că a încasat mai multe lovi-turi serioase, dar le-a făcut faţă.

Sexton se gândi la dezbaterea de la CNN din acea după-amiază şi dădu din cap. Îi venea rău de la stomac. Toată acea lipsă de reacţie din partea NASA, pe care el o exploatase cu abilitate în ultima vreme, ajunsese acum o piatră de moară atârnată de gâtul lui. Practic, senatorul arăta acum ca un idiot. Fusese jucat pe degete cu măiestrie de către Casa Albă. Ura deja toate caricaturile care aveau să apară în ziarele de a doua zi. Numele lui avea să fie pomenit în toate bancurile. Evident, întreaga finanţare discretă din partea SFF avea să dispară. Situaţia se schimbase drastic. Toţi acei bărbaţi care fuseseră în apartamentul lui îşi văzuseră brusc visele spulberate. Privatizarea spaţiului cosmic tocmai se lovise de un zid de neclintit.

Luând o nouă duşcă de coniac, senatorul se ridică şi se îndreptă clătinându-se spre birou. Privi spre receptorul scos din furcă. Ştiind că era un act masochist, puse receptorul înapoi la locul lui şi începu să numere secundele.

„Una... două..." Telefonul sună. Sexton lăsă robotul să răspundă.

— Domnule senator, sunt Judy Oliver de la CNN. Aş vrea

să vă ofer ocazia de a comenta descoperirea NASA din această seară. Vă rog să mă sunaţi.

Clic.

Sexton începu să numere din nou. „Unu…” Telefonul începu să sune. Sexton îl ignoră, lăsând din nou robotul să îşi facă treaba. Un alt reporter.

Luând sticla de coniac cu el, senatorul se aventură către uşa glisantă a balconului. O trase şi păşi afară în noaptea rece. Sprijinindu-se de balustradă, privi dincolo de oraş spre faţada iluminată a Casei Albe. Luminile păreau că tremură bucuroase în vânt.

„Ticăloşii, îşi zise el. De secole căutăm dovezi ale vieţii în ceruri. Le găsim acum, în acelaşi an nenorocit în care sunt alegeri?” Asta nu mai era o potrivire perfectă, ci clarviziune de-a dreptul. Din câte putea observa Sexton, în fiecare fereastră de apartament se reflectau luminile televizoarelor. Se întreba unde era Gabrielle Ashe în seara asta. Totul se întâmplase din vina ei. Ea îl „hrănise” cu eşecurile agenţiei spaţiale, servindu-i-le unul câte unul.

Ridică sticla ca să tragă o altă duşcă.

„Blestemata de Gabrielle… ea e motivul pentru care sunt acum în rahat.”

În cealaltă parte a oraşului, în timp ce stătea în mijlocul haosului studioului de producţie a postului ABC, Gabrielle se simţea complet amorţită. Anunţul preşedintelui venise ca o lovitură de măciucă, lăsând-o să cadă într-o stare semi-catalitică. Stătea în picioare, cu genunchii înţepeniţi, în mijlocul camerei de producţie holbându-se la unul dintre monitoare, în vreme ce iadul se dezlănţuise în jurul ei.

Primele secunde ale anunţului aduseseră o tăcere de mormânt în sala de ştiri. Peste câteva clipe însă, toată încăperea se transformase într-un vulcan de reporteri agitaţi. Oamenii erau profesionişti. N-au timp pentru meditaţii. Aveau să o facă şi pe asta după terminarea treburilor pentru care erau plătiţi. Pe moment, publicul voia să afle mai multe, şi ABC trebuia să furnizeze informaţiile.

Povestea asta avea toate ingredientele – ştiinţă, istorie, dramă politică – pentru a deveni un eveniment cu un impact uriaş asupra publicului. Nimeni din mass-media nu avea să doarmă în acea noapte.

— Gabs? se auzi vocea Yolandei. Hai să mergem înapoi în biroul meu înainte ca să-şi dea seama cineva cine eşti şi să înceapă să te descoase ca să afle ce înseamnă toate acestea pentru campania lui Sexton.

Gabrielle se lăsă condusă printr-un labirint către biroul cu pereţi de sticlă al prietenei ei. Yolanda o aşeză pe un scaun şi îi dădu un pahar cu apă. Încercă chiar să îi zâmbească.

— Hai să privim partea bună a lucrurilor, Gabs. Campania candidatului tău s-a dus naibii, dar tu stai încă bine mersi pe picioare.

— Mersi. Ce încurajări minunate!

Vocea Yolandei deveni serioasă:

— Gabrielle, ştiu că acum te simţi ca dracu'. Candidatul tău tocmai a fost izbit în plin de un camion, şi, dacă vrei părerea mea, nu cred că se mai poate ridica de jos. Cel puţin, nu la timp ca să întoarcă situaţia în favoarea lui. Dar poţi sta liniştită pentru că nimeni nu îţi arată poza pe ecranele televizoarelor. Vorbesc serios. Asta e o veste bună. Herney nu are nevoie de un scandal sexual acum. Are de câştigat mult prea mult în aceste momente ca să se apuce să vorbească despre sex.

Această consolare i se părea lui Gabrielle nesemnificativă.

— Cât despre acuzaţiile lui Tench legate de finanţarea ilegală a campaniei lui Sexton…

Yolanda clătină din cap:

— Am dubiile mele. În mod sigur, Herney este cât se poate de serios în privinţa dorinţei de a nu se ajunge la campanie negativă. Iar o anchetă legată de corupţie ar însemna ceva rău pentru ţară. Este însă Herney într-atât de patriot, încât să treacă cu vederea o şansă de a zdrobi opoziţia, doar ca să protejeze moralitatea acestei naţiuni? Eu cred că Tench a exagerat povestea cu finanţarea

campaniei ca să te sperie. A mizat pe asta, sperând că tu o să cedezi şi o să-i oferi preşedintelui un scandal sexual pe gratis. Trebuie să recunoşti, Gabs, că *seara asta* ar fi fost o seară a naibii de bună pentru a-l ataca pe Sexton!

Gabrielle dădu uşor din cap. Un scandal sexual ar fi însemnat o lovitură decisivă din care cariera lui Sexton nu şi-ar mai revenit… niciodată.

— Ai fost mai tare ca ea, Gabs! Tench a vrut să te „pescuiască”, dar tu n-ai muşcat momeala. Eşti liberă ca pasărea cerului. Vor mai fi şi alte alegeri.

Gabrielle dădu din nou uşor din cap, neştiind ce să mai creadă.

— Trebuie să recunoşti, continuă Yolanda, că administraţia l-a jucat pe Sexton pe degete într-un mod strălucit – mai întâi l-au atras în capcana NASA, l-au forţat să îşi ia angajamente şi apoi l-au păcălit să parieze totul pe distrugerea agenţiei spaţiale.

„Este numai vina mea”, îşi zise Gabrielle.

— Iar anunţul ăsta pe care tocmai l-am urmărit, Doamne, a fost genial! Lăsând deoparte importanţa descoperirii, montajul întregii scene a fost o capodoperă. Transmisii în direct din Arctica? Un documentar al lui Michael Tolland? Dumnezeule, cum să concurezi cu aşa ceva? Zach Herney a marcat în stil mare în seara asta. Există un motiv bun pentru care tipul e preşedinte.

„Şi va mai fi pentru încă patru ani.”

— Trebuie să mă întorc la lucru, Gabs, îi spuse Yolanda. Stai aici cât vrei! Pune-ţi picioarele sub tine.

Femeia porni spre uşă:

— Vin să te văd iarăşi peste câteva minute, draga mea!

Rămasă singură, Gabrielle luă o gură de apă, care însă avea un gust amar. Totul avea un gust amar acum. „E numai vina mea”, îşi spuse ea, încercând să îşi uşureze conştiinţa amintindu-şi de toate conferinţele de presă ale NASA din ultimul an – amânările proiectului staţiei spaţiale, amânarea proiectului X-33, probele trimise pe Marte şi eşuate, depăşirile constante de buget. Gabrielle se întrebă

ce ar fi putut să facă altfel şi n-a făcut.

„Nimic, se asigură ea singură. Ai făcut totul cum trebuie.”

Numai că acum s-a întors roata.

74

Uriaşul elicopter SeaHawk plecase într-o aşa-zisă misiune specială de la Baza Aeriană Thule din nordul Groenlandei. Aeronava zbura la joasă înălţime, sub raza de acoperire a radarului, înfruntând rafalele turbate de vânt pe o distanţă de şaptezeci de mile de mare deschisă. După ce parcurseră aceasta distanţă şi executară bizarele ordine care le fuseseră date, piloţii se luptară cu vântul şi aduseră elicopterul în poziţie de stand-by deasupra unui set prestabilit de coordonate, peste apele pustii ale oceanului.

— Cu cine ne întâlnim? ţipă copilotul, nedumerit.

Li se spusese să aducă acolo elicopterul dotat cu un vinci de salvare, aşa că omul anticipa o misiune de căutare şi de salvare.

— Eşti sigur că acestea sunt coordonatele corecte?

Cercetă marea învolburată cu un far de căutare, dar dedesubtul lor nu se afla nimic, cu excepţia…

— Sfinte Sisoe!

Pilotul trase înapoi de manşă, ridicând brusc aeronava.

Muntele negru de oţel răsări în faţa lor dintre valuri fără niciun fel de avertisment. Imensul submarin fără semne de identificare eliberă balastul şi se înălţă într-un nor de bule.

Piloţii izbucniră într-un râs nervos:

— Cred că ei sunt!

Aşa cum li se ordonase, tranzacţia se desfăşură fără niciun fel de comunicaţii radio. Poarta dublă din vârful catargului se deschise şi un marinar începu să semnalizeze folosind luminile. Elicopterul se poziţionă deasupra submarinului şi dădu drumul unui hamac de prindere pentru trei persoane, mai precis trei bucle din frânghie cauciucată, prinse de un cablu retractabil. În mai puţin de un minut, cele trei „balasturi” necunoscute atârnau sub elicopter, urcând încet înspre pântecele aeronavei.

După ce copilotul îi ajută pe cei trei, doi bărbaţi şi o

femeie, să urce la bord, pilotul făcu semn înspre submarin că totul este în regulă. În doar câteva secunde, uriaşa navă dispăru sub valurile agitate ale oceanului, fără a lăsa în urmă vreun indiciu al prezenţei sale în acea zonă.

Odată ce pasagerii ajunseră în siguranţă la bord, pilotul elicopterului repoziţionă botul aeronavei şi acceleră spre sud, pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea. Furtuna se apropia cu repeziciune, iar cei trei necunoscuţi trebuiau duşi în siguranţă înapoi la baza Thule, de unde avea să-i preia un supersonic. Pilotul habar n-avea încotro se îndreptau. Nu ştia decât că ordinele veniseră de foarte sus, iar marfa era extrem de preţioasă.

75

Când furtuna izbucni, în fine, deasupra gheţarului Milne, desfăşurându-şi întreaga forţă asupra habisferei NASA, domul începu să tremure ca şi cum ar fi fost gata să-şi ia zborul de pe gheaţă şi să se catapulteze direct în ocean. Cablurile de stabilizare din oţel se întinseră la maximum pe ţăruşii de prindere, vibrând ca nişte corzi imense de chitară şi scoţând un uruit înfricoşător. Generatoarele electrice de afară se clătinară, făcând luminile dinăuntru să pâlpâie şi ameninţând să lase întreaga încăpere în beznă.

Lawrence Ekstrom se plimba prin interiorul domului. Ar fi vrut să plece naibii de acolo în noaptea aia, dar era imposibil. Avea să mai rămână o zi, să ţină conferinţe de presă chiar de acolo a doua zi de dimineaţă şi să supravegheze pregătirile pentru transportarea meteoritului înapoi în Washington. Pe moment, nu îşi dorea decât să doarmă câteva ore bune; problemele neaşteptate care s-au ivit în acea zi îl sleiseră de puteri.

Gândurile directorului se întoarseră la Wailee Ming, Rachel Sexton, Norah Mangor, Michael Tolland şi Corky Marlinson. Unii angajaţi NASA începuseră să observe dispariţia oamenilor de ştiinţă civili.

„Linişteşte-te, îşi spuse Ekstrom. Situaţia e sub control.”

Inspiră adânc, amintindu-şi că întreaga omenire era entuziasmată acum de NASA şi de spaţiul cosmic. Viaţa extraterestră nu mai fusese un subiect de interes din vremea celebrului „Incident Roswell” din 1947 – presupusa prăbuşire a unei nave extraterestre lângă Roswell, New Mexico, care a devenit între timp un adevărat loc sfânt pentru milioane de adepţi ai conspiraţiei OZN, chiar şi în ziua de astăzi.

În vremea când lucra la Pentagon, Ekstrom aflase că incidentul Roswell nu fusese altceva decât un accident militar petrecut în timpul desfăşurării unei operaţiuni

secrete numite Proiectul Mogul – zboruri de testare a unui balon-spion menit să supravegheze testele atomice ale ruşilor. În vreme ce era testat, un prototip ieşise de pe traiectorie şi se prăbuşise în deşertul din New Mexico. Din nefericire, un civil găsise epava înaintea armatei.

Nebănuind nimic, fermierul William Brazel se împiedicase în munca lui la câmp de resturi din neopren sintetizat şi metale uşoare, cum nu mai văzuse până atunci. Ca atare, omul îl chemase imediat pe şerif. În ziare apăruse povestea ciudatei epave, stârnind cu repeziciune interesul publicului. Intrigaţi de refuzul armatei de a recunoaşte că epava îi aparţinea, ziariştii se lansaseră în anchete, periclitând statutul de operaţiune secretă al Proiectului Mogul. Chiar atunci când se părea că povestea balonului-spion nu mai putea fi ţinută secretă, ceva minunat se petrecuse.

Mass-media trăsese o concluzie neaşteptată: ziarele deciseseră că rămăşiţele substanţelor ciudate nu puteau proveni decât dintr-o sursă extraterestră – mai precis aparţinând unor creaturi mai avansate decât oamenii. Negarea incidentului de către armată nu putea conduce decât la un singur lucru – tăinuirea contactelor cu extratereştrii! Deşi uluite de noua ipoteză, forţele aeriene n-aveau de gând să caute la dinţi calul de dar. Profitaseră de povestea cu extratereştrii şi merseseră pe varianta ei; bănuiala omenirii că străinii din alte lumi se apucaseră să viziteze New Mexico reprezenta o ameninţare mult mai mică pentru siguranţa naţională decât dezvăluirea realităţii despre Proiectul Mogul.

Ca să alimenteze povestea cu extratereştri, comunitatea serviciilor secrete învăluiseră Incidentul Roswell într-o mantie de confidenţialitate şi începuseră să orchestreze „scurgeri de informaţii”, sub forma unor şoapte aruncate în mod oportun şi cui trebuie despre contacte cu extratereştri, nave spaţiale recuperate şi chiar despre existenţa unui misterios „Hangar 18” în cadrul bazei aeriene Wright-Patterson din Dayton, unde guvernul păstra cadavrele de extratereştri la gheaţă. Omenirea înghiţise povestea, astfel

încât febra Roswell ajunsese repede să cuprindă întreaga lume. Din acel moment, ori de câte ori un civil zărea din greşeală un aparat de zbor militar american mai avansat din punct de vedere tehnologic, comunitatea serviciilor secrete scotea de la naftalină vechea conspiraţie OZN.

„Nu a fost o aeronavă, a fost o navă spaţială a extratereştrilor!”

Ekstrom era uluit când se gândea cât de bine funcţiona şi în ziua de azi un astfel de truc ieftin. Îi venea să râdă de fiecare dată când mass-media relata despre un val nou de reperări OZN. Probabil că vreun civil zărise lucind una dintre cele cincizeci şi şapte de aeronave NRO rapide, fără pilot, de recunoaştere, cunoscute sub numele de Global Hawks.

Faptul că nenumăraţi turişti făceau încă pelerinaje în deşertul New Mexico, pentru a cerceta cerul nopţii înarmaţi cu diverse camere video, i se părea demn de milă lui Ekstrom. Din când în când, unul avea noroc şi prindea pe bandă „dovezi clare” ale apariţiei unui OZN – lumini strălucitoare pâlpâind pe cer cu o viteză mai mare decât viteza vreunei aeronave construite de om. Ceea ce aceşti oameni nu înţelegeau, bineînţeles, era că exista o prăpastie de doisprezece ani între ceea ce putea construi guvernul şi ceea ce ştia publicul că e capabil guvernul să construiască. Aceşti căutători de OZN-uri zăreau pur şi simplu un licăr care aparţinea noilor modele de aeronave americane care erau dezvoltate în Zona 51 – dintre care multe reprezentau creaţia inginerilor NASA.

Bineînţeles că oficialităţile diferitelor agenţii guvernamentale nu încercau niciodată să corecteze asemenea interpretări greşite pentru că era preferabil ca omenirea să afle de o nouă apariţie a OZN-urilor decât despre noile capacităţi de zbor ale aeronavelor militare ale Statelor Unite.

„Însă totul s-a schimbat acum”, îşi zise Ekstrom. În decurs de câteva ore, mitul despre extratereştri avea să devină o realitate confirmată, pentru totdeauna.

— Domnule director administrativ?

Un tehnician NASA venea în grabă spre el:

— Un apel de urgenţă securizat în PSC.

Ekstrom oftă şi se întoarse spre individul respectiv. „Ce mama naibii s-a mai întâmplat?” Porni spre cabina de comunicaţii.

Tehnicianul goni pe lângă el.

— Tipii care observă radarul din PSC erau curioşi, domnule…

— Mda?

Ekstrom rămăsese cufundat în gândurile sale.

— În legătură cu submarinul imens care staţiona în zonă, lângă coastă. Ne întrebam de ce nu ne-aţi pomenit nimic despre el.

Ekstrom îşi ridică privirea:

— Ce zici?

— Submarinul, domnule? Puteaţi să le pomeniţi despre el măcar tipilor de la radar. Măsurile de securitate adiţionale pe mare sunt de înţeles, dar echipa de la radar a fost luată pe nepregătite.

Ekstrom se opri:

— *Ce* submarin?

Tehnicianul se opri şi el, neaşteptându-se ca directorul administrativ să fie surprins de ce-i spusese el:

— Nu face parte din operaţiunile noastre?

— Nu! Unde se află?

Tehnicianul simţi un nod în gât.

— La circa cinci kilometri, în larg. L-am prins pe radar din noroc. A ieşit la suprafaţa doar acum câteva minute. Un semnal al naibii de mare. O navă imensă. Ne-am imaginat că le-aţi cerut celor de la Marina S.U.A. Să păzească operaţiunile fără ca noi să ştim.

Ekstrom făcu ochii mari:

— Cu siguranţă, nu!

Vocea tehnicianului începu să sune ezitant:

— Atunci, domnule, cred că ar trebui să vă informez că un submarin tocmai s-a întâlnit cu o aeronavă în largul

coastei. Probabil, un schimb de oameni. De fapt, am fost cu toţii surprinşi să vedem că încearcă cineva aşa ceva pe un asemenea vânt.

Ekstrom înmărmuri. „Ce mama naibii caută un submarin chiar lângă coasta insulelor Ellesmere fără ca eu să ştiu?”

— Ai văzut în ce direcţie a pornit aeronava după întâlnire?

— Înapoi spre baza aeriană Thule. Presupun că pentru a-i duce rapid pe continent.

Ekstrom nu mai scoase nicio vorbă până ajunse la cabina de comunicaţii. Când ajunse în încăperea întunecată, îl întâmpină o voce răguşită, dar cunoscută.

— Avem o problemă, îi zise Tench, tuşind în timp ce vorbea. E legată de Rachel Sexton.

76

Senatorul Sexton uitase de când se privea în gol când auzi bătăile. Când îşi dădu seama că zgomotele din urechi nu se datorau alcoolului, ci cuiva care bătea în uşa apartamentului său, se ridică de pe canapea şi porni împleticindu-se spre intrare.

— Cine e? strigă el, neavând chef de vizitatori.

Bodyguard-ul îi spuse identitatea musafirului. Sexton se trezi instantaneu. „Da' ştiu că se mişcă repede." Sperase să nu fie nevoit să poarte o asemenea conversaţie până a doua zi.

Inspirând adânc şi îndreptându-şi părul, Sexton deschise uşa. Cunoştea prea bine chipul din faţa lui – dur şi parcă de ceară, în ciuda celor şaptezeci şi ceva de ani ai omului. Sexton se întâlnise cu el de dimineaţă, în dubiţa albă Ford Windstar, în parcarea unui hotel. „Oare a fost azi-dimineaţă?", se întrebă Sexton. Doamne, cât se mai schimbaseră lucrurile de atunci!

— Pot să intru? întrebă vizitatorul.

Sexton se dădu la o parte, permiţându-i şefului SFF să treacă.

— A mers bine întâlnirea? se interesă omul, după ce Sexton închise uşa.

„Dacă a mers bine?" Sexton se întrebă pe ce lume trăia individul.

— Treburile mergeau excelent până ce şi-a făcut apariţia preşedintele la televizor.

Bărbatul în vârstă dădu din cap, părând dezgustat:

— Da. O victorie incredibilă. Va dăuna mult cauzei noastre.

„Va dăuna mult cauzei?" Iată un optimist. Cu triumful obţinut de NASA în acea seară, tipul avea să fie de mult mort şi îngropat înainte ca SFF să-şi atingă ţelurile legate de privatizare.

— De ani de zile bănuiesc existenţa unor astfel de dovezi, continuă bătrânul. Nu ştiam când şi sub ce formă, dar mai devreme sau mai târziu trebuiau să apară.

Sexton era uluit:

— Nu sunteţi surprins?

— Matematica universului vorbeşte de la sine despre existenţa altor forme de viaţă, replică musafirul, în timp ce se îndrepta spre biroul lui Sexton. Această descoperire nu mă surprinde deloc. Din punct de vedere intelectual, sunt chiar emoţionat. Din punct de vedere spiritual, sunt uimit. Politic însă, mă simt profund deranjat. Momentul ales nu putea fi unul mai prost.

Sexton se întreba de ce mai venise individul. Cu siguranţă, nu pentru a-l încuraja.

— După cum ştiţi, rosti bătrânul, companiile membre ale SFF au cheltuit milioane de dolari încercând să deschidă frontiera spaţială cetăţenilor particulari. În ultima perioadă, o mare parte din acei bani au intrat în campania dumneavoastră electorală.

Sexton trecu brusc în defensivă:

— N-am avut niciun control asupra dezastrului din seara asta. Casa Albă m-a ademenit să atac NASA!

— Da. Preşedintele şi-a jucat bine cărţile. Şi totuşi s-ar putea să nu fie totul pierdut!

În ochii individului se citea un licăr ciudat de speranţă.

„E senil”, gândi Sexton. Totul fusese pierdut, definitiv. Toate posturile de televiziune dezbăteau acum problema eşecului campaniei electorale a senatorului.

Bătrânul intră în birou, se aşeză pe canapea şi îşi fixă privirea-i obosită asupra lui Sexton:

— Vă amintiţi, reluă el, de problemele pe care NASA le-a avut iniţial cu anomaliile aplicaţiilor software de la bordul sistemului de sateliţi PODS?

Sexton nu-şi putea imagina unde bătea individul. „Ce importanţă mai are acum? PODS a găsit un blestemat de meteorit cu fosile!”

— Dacă vă amintiţi, aplicaţiile software de la bordul

sateliţilor nu au funcţionat cum trebuie la început. Chiar dumneavoastră aţi făcut mare tam-tam în presă pe tema asta!

— Aşa şi trebuia! izbucni Sexton, aşezându-se în faţa lui. Era un nou eşec înregistrat de NASA!

Bărbatul încuviinţă:

— De acord. Însă la puţin timp după aceea, NASA a ţinut o conferinţă de presă în care a anunţat că a găsit o cale de evitare a problemelor – un fel de „petic” pentru lipsurile din aplicaţia software.

Sexton nu văzuse acea conferinţă de presă, dar auzise că fusese scurtă, ternă şi cu greu demnă de vreo noutate – liderul proiectului PODS descriind în termeni tehnici plicticoşi cum reuşise NASA să depăşească o eroare minoră în software-ul PODS de detectare a anomaliilor, astfel încât totul devenise perfect operaţional.

— Am urmărit proiectul PODS cu interes de când a eşuat îi zise omul, după care scoase o casetă video şi se îndreptă spre televizorul lui Sexton.

Puse caseta în aparatul de redare şi continuă:

— Asta ar trebui să vă intereseze.

Caseta începu să ruleze. Se vedea sala de conferinţă a NASA a sediului din Washington al agenţiei. Un bărbat bine îmbrăcat se afla pe podium şi saluta audienţa. Sub podium se vedea o etichetă pe care scria:

„CHRIS HARPER, Section Manager

Polar Orbiting Density Scanner Satellite (PODS)”.

— Chris Harper era un bărbat înalt, rafinat, care vorbea cu demnitatea discretă a unui american de origine europeană care încă mai ţinea la rădăcinile lui. Avea un accent şlefuit şi erudit. Se adresa presei cu încredere, oferindu-i veştile proaste despre PODS:

— Deşi PODS este pe orbită şi funcţionează bine, avem o problemă minoră cu computerele de la bord. E vorba despre o eroare minoră de programare pentru care îmi asum întreaga responsabilitate. Mai exact, filtrul FIR are un index voxel greşit, ceea ce înseamnă că aplicaţia software

de detectare a anomaliilor nu funcţionează la parametri normali. Lucrăm acum la rezolvarea acestei probleme.

Mulţimea oftă, părând obişnuită cu eşecurile înregistrate de NASA.

— Ce înseamnă asta pentru eficacitatea curentă a satelitului? îl întrebă cineva.

Harper îi răspunse ca un profesionist. Cu încredere şi pragmatism:

— Imaginaţi-vă o pereche de ochi perfecţi fără un creier funcţional. În esenţă, satelitul observă totul, dar habar n-are la ce anume se uită. Scopul misiunii PODS este de a observa pungi de gheaţă topită în calota polară arctică, dar, fără un computer care să analizeze datele primite de la scanerele de densitate, satelitul nu poate discerne care sunt punctele de interes. Ar trebui să avem situaţia rezolvată după ce următoarea misiune a navetei spaţiale va face nişte reglaje la computerul de bord.

În încăpere izbucni un geamăt de dezamăgire.

Bătrânul îl fixă cu privirea pe Sexton:

— Ştie să prezinte bine veştile proaste, nu?

— E de la NASA, mormăi Sexton. E specialist în chestii de genul ăsta.

Banda rulă în gol câteva clipe, apoi le oferi imagini de la o altă conferinţă de presă NASA.

— Această a doua conferinţă de presă, zise bătrânul, s-a ţinut cu doar câteva săptămâni în urmă. Noaptea, destul de târziu. Puţini oameni au văzut-o. De această dată, doctorul Harper anunţă veşti *bune.*

Materialul înregistrat porni să ruleze. Acum Chris Harper părea îngrijorat şi neglijent.

— Sunt bucuros să vă anunţ, începu el, părând oricum numai bucuros nu, că NASA a găsit o modalitate de a evita problemele cauzate de anomalia din aplicaţia software a sistemului PODS.

Omul începu să explice ce însemna acea modalitate de evitare, căutându-şi cuvintele – ceva legat de redirecţionarea informaţiilor datelor brute de la satelit şi

trimiterea lor prin intermediul computerelor direct pe Terra, în loc de folosirea computerului de bord pentru analiză. Toată lumea părea impresionată. Totul suna plauzibil şi încurajator. După ce Harper termină, sala izbucni în aplauze entuziaste.

— Deci ne putem aştepta în curând la ceva date? întrebă cineva din audienţă.

Harper încuviinţă, transpirând:

— În câteva săptămâni.

Alte aplauze. Mâini ridicate din toate părţile.

— Asta e tot ce vă pot spune acum, concluzionă Harper, părând de-a dreptul bolnav, în vreme ce îşi strângea hârtiile. PODS stă bine pe orbită şi funcţionează. O să avem şi date în curând!

Omul o luă practic la goană de pe scenă.

Sexton se strâmbă. Ceea ce văzuse era extrem de ciudat. De ce păruse Chris Harper atât de degajat când furnizase veştile proaste şi atât de stingher când le dăduse pe cele bune? Ar fi trebuit să fie exact pe dos. Sexton nu urmărise acea conferinţă de presă atunci când a fost transmisă în direct, deşi citise despre rezolvarea problemei software. La acea dată, rezolvarea păruse o măsură neconcludentă de salvare *in extremis* a NASA; percepţia publică nu fusese influenţată cu nimic – PODS însemna doar un alt proiect NASA care dădea rateuri şi era peticit în grabă printr-o soluţie departe de perfecţiune.

Bătrânul închise televizorul:

— NASA a pretins că doctorul Harper nu se simţea prea bine în acea seară.

Făcu o pauză:

— Din întâmplare, eu cred că Harper a minţit.

„A minţit?” Sexton făcu ochii mari, incapabil să pună cap la cap elementele necesare unui raţionament logic pentru care Harper ar fi minţit. Cu toate astea, Sexton însuşi spusese destule minciuni în viaţa lui ca să recunoască un mincinos jalnic, atunci când vedea unul. Trebuia să admită că, din acest punct de vedere, doctorul Harper dădea de

bănuit.

— Oare nu vă daţi seama? întrebă bătrânul. Acest mic anunţ pe care tocmai l-aţi auzit din partea lui Chris Harper reprezintă cea mai importantă conferinţă de presă din istoria NASA.

Făcu o pauză:

— Acea rezolvare a problemei software este cea care a permis PODS să descopere meteoritul.

Sexton era în ceaţă. „Şi tu crezi că a minţit în această privinţă?”

— Dar, dacă Harper a minţit, iar software-ul PODS nu funcţionează, de fapt, atunci cum naiba a descoperit NASA meteoritul?

Bătrânul zâmbi.

— Chiar aşa.

77

Aviaţia militară americană rechiziţionase în timpul arestărilor marilor traficanţi de droguri peste zece supersonice private, inclusiv trei aparate G4 recondiţionate şi folosite pentru transportul VIP-urilor militare. Cu o jumătate de oră înainte, unul dintre aceste aparate decolase de pe pista bazei Thule, străbătuse furtuna şi acum traversa noaptea canadiană în drum spre Washington. La bord, Rachel Sexton, Michael Tolland şi Corky Marlinson împărţeau cabina de opt locuri. Păreau o echipă sportivă ciudată, aşa cum erau îmbrăcaţi în costumele albastre de scafandru primite pe submarin.

În ciuda uruitului puternic al motoarelor Grumman, Corky Marlinson moţăia în spate. Tolland stătea în faţă şi privea, epuizat, pe fereastra avionului înspre apele oceanului. Lângă el şedea Rachel, care ar fi vrut să doarmă, dar îi era imposibil. Mintea ei întorcea pe toate părţile misterul meteoritului şi, mai nou, conversaţia cu Pickering din camera moartă. Înainte de a închide, Pickering îi mai dăduse lui Rachel două veşti tulburătoare.

Mai întâi, Marjorie Tench pretindea că deţine o înregistrare video a depoziţiei pe care o făcuse Rachel personalului de la Casa Albă. Femeia ameninţa că va folosi înregistrarea dacă Rachel retracta cele afirmate despre meteorit. Vestea era tulburătoare, pentru că Rachel îi explicase clar lui Zach Herney că prezentarea argumentelor pentru personalul administraţiei putea fi folosită doar pentru uz intern. Iar Zach Herney părea să fi ignorat acea cerere.

A doua veste avea legătură cu o dezbatere, care avusese loc la CNN, la care participase tatăl ei în acea după-amiază. Marjorie Tench folosise ocazia pentru a apărea în public şi îl atrăsese cu dibăcie pe tatăl ei în capcana adoptării unei poziţii extrem de clare împotriva NASA. Mai exact, Tench îl

forţase pe senator să îşi proclame cu tărie scepticismul în privinţa posibilei descoperiri a vreunei urme de viaţă extraterestră.

„Să-şi mănânce pălăria?” Pickering afirmase că asta se oferise tatăl ei să facă în caz că NASA ar fi descoperit vreodată viaţă extraterestră. Rachel se întreba acum cum reuşise Tench să scoată o asemenea promisiune de la tatăl ei. În mod clar, Casa Albă pregătise scena cu grijă – aliniind fără milă toate piesele dominoului în vederea colapsului răsunător al lui Sexton. Lucrând ca un soi de duo expert în wrestling politic, preşedintele şi Marjorie Tench uneltiseră perfect pentru a-şi ucide prada. În vreme ce preşedintele rămăsese cu o aparentă demnitate în afara ringului, Tench se urcase în el, se apucase să se tot învârtească şi îl înghesuise cu dibăcie pe senator într-un colţ, de unde acestuia i se administrase lovitura de graţie.

Preşedintele o informase pe Rachel că le ceruse celor de la NASA să amâne anunţarea descoperirii pentru a avea timp să verifice exactitatea datelor. Rachel îşi dădea seama acum că aşteptarea adusese şi alte avantaje. Timpul câştigat dăduse Casei Albe răgazul necesar pentru a-i oferi senatorului suficientă frânghie cât să se spânzure singur cu ea.

Rachel nu nutrea niciun fel de simpatie pentru tatăl ei. Cu toate astea, înţelegea acum că sub aparenta căldură umană a preşedintelui Zach Herney se ascundea un rechin viclean. Nu ajungeai cel mai puternic om din lume fără să ai instinct de ucigaş. Întrebarea era acum dacă acest rechin fusese un martor nevinovat sau un jucător activ în tot acest scenariu.

Rachel se ridică, simţind nevoia să-şi întindă picioarele. În timp ce se plimba în spaţiul liber dintre scaune, simţi frustrarea cauzată de neputinţa de a pune cap la cap piesele atât de contradictorii ale şaradei. Folosindu-se doar de o logică impecabilă, Pickering trăsese concluzia că meteoritul era un fals. În schimb, folosindu-se de rezultatele ştiinţifice, Tolland şi Corky insistaseră că

meteoritul era autentic. Rachel ştia doar că văzuse o rocă înnegrită şi plină de fosile care fusese extrasă din gheaţă.

Trecând pe lângă Corky, Rachel se uită la astrofizicianul serios rănit în urma bătăliilor purtate pe gheaţă. Umflătura de pe obraz începea să se retragă, iar copcile arătau bine. Omul dormea, sforăind, strângând cu putere în mâini mostra de meteorit în formă de disc, ca pe un obiect de mare preţ.

Rachel se aplecă şi luă cu blândeţe mostra din mâinile lui. Ridică piatra şi studie din nou fosilele. „Renunţă la orice presupuneri, îşi spuse ea, chinuindu-se să-şi pună ordine în gânduri. Restabileşte lanţul de deducţii logice”. Era un vechi truc folosit de NRO. Reconstruirea unei dovezi de la zero era un proces cunoscut drept „start nul”, practicat de toţi analiştii atunci când informaţiile nu se legau.

„Reasamblează dovada.”

Începu din nou să se plimbe.

„Reprezintă această piatră o dovadă a vieţii extraterestre?

Rachel ştia prea bine că o dovadă însemna o concluzie construită pe o piramidă de fapte, adică pe o bază largă de informaţii acceptate, din care rezultau aserţiuni mai speciale.

„Îndepărtează toate presupunerile de bază. Începe din nou.”

„Ce anume avem?”

„O piatră.”

Cântări informaţia preţ de câteva clipe. „O piatră. O piatră cu creaturi fosilizate.” Înapoindu-se în partea din faţă a avionului, se aşeză la locul ei, lângă Michael Tolland.

— Mike, hai să facem un joc.

Tolland se întoarse de la fereastră. Părea distant şi cufundat în gânduri:

— Un joc?

Rachel îi dădu mostra:

— Să presupunem că vezi această rocă fosilizată pentru prima dată. Nu ţi-am spus de unde provine sau cum a fost

descoperită. Ce mi-ai spune că este?

Tolland oftă disperat:

— Ce ciudat că mă întrebi aşa ceva. Tocmai mi-a trecut prin minte un gând tare ciudat…

La sute de kilometri în urma lui Rachel şi a lui Tolland, un avion cu aspect bizar zbura la înălţime joasă în timp ce se îndrepta spre sud străbătând oceanul pustiu. La bordul aeronavei, echipa Delta Force păstra tăcerea. Membrii echipei mai fuseseră scoşi din unele locaţii în grabă, dar niciodată atât de repede ca acum.

Controlorul era furios la culme.

Ceva mai devreme, Delta One îl informase pe controlor că anumite evenimente neaşteptate petrecute pe gheţar nu îi oferiseră echipei sale altă variantă decât cea a folosirii forţei. O forţă care însemnase uciderea a patru oameni de ştiinţă civili, iar aceste crime necesare îi induseseră pe Rachel Sexton şi pe Michael Tolland.

Controlorul păruse şocat. Chiar dacă reprezenta ultima opţiune autorizată, asasinatul nu făcuse parte din planul iniţial.

Ulterior, dezgustul controlorului se transformase într-o furie necontrolată când află vestea că asasinatele eşuaseră.

— Echipa ta a dat greş! îi şuierase acesta în dispozitivul de comunicaţie, tonul robotizat abia reuşind să-i mascheze furia. Trei dintre cele patru ţinte sunt încă în viaţă!

„Imposibil!”, îşi spusese Delta One.

— Dar am fost martorii…

— Au intrat în legătură cu un submarin şi acum sunt în drum spre Washington.

— Ce???

Vocea controlorului devenise sumbră:

— Ascultă-mă cu atenţie. Sunt pe cale de a-ţi da noi ordine. Iar de aceasta dată nu vei mai greşi!

78

Senatorul Sexton îşi conduse, însufleţit iarăşi de speranţă, oaspetele neaşteptat înapoi la lift. Şeful SFF nu venise să îl răstignească pentru eşec, ci să îl consoleze şi să-l anunţe că bătălia nu se încheiase.

O posibilă fisură în armura NASA.

Înregistrarea video a ciudatei conferinţe de presă NASA îl convinsese pe Sexton că bătrânul avea dreptate – Chris Harper, directorul misiunii PODS, minţise. „Dar de ce? Iar dacă NASA nu rezolvase problema cu software-ul satelitului, cum descoperise meteoritul?”

Mergând spre lift, bătrânul zise:

— Uneori nu e nevoie decât să dai peste ceva care pare lipsit de importanţă. Poate că vom găsi o cale de a submina victoria NASA chiar din interior. Să aruncăm o umbră de neîncredere. Cine ştie către ce va conduce ea!

Bătrânul îşi fixă privirea obosită în ochii lui Sexton:

— Încă nu sunt pregătit să mă întind în pat şi să mor, domnule senator. Şi bănuiesc că nici dumneata nu eşti.

— Bineînţeles că nu, îi răspunse Sexton, cu o voce din care se deducea clar hotărârea. Am mers prea departe!

— Chris Harper a minţit, continuă şeful SFF, în vreme ce se urca în lift. Iar noi trebuie să aflăm de ce.

— Voi obţine informaţia cât pot de repede, replică Sexton.

„Am şi persoana potrivită pentru asta.”

— Bine. Viitorul dumitale depinde de această chestiune.

Senatorul porni înapoi spre apartament cu pas mai uşor şi cu mintea mai limpede. „NASA a minţit în privinţa PODS.” Singura problemă era cum putea dovedi Sexton acest lucru.

Gândurile i se îndreptaseră deja către Gabrielle Ashe. Oriunde s-ar fi aflat ea în acel moment, probabil că se simţea ca un rahat în ploaie. Fără îndoială că văzuse şi ea conferinţa de presă şi se găsea acum, probabil, pe un pod,

gata să se arunce. Propunerea ei de a transforma NASA într-un subiect major al campaniei electorale a senatorului se dovedise cea mai mare greşeală din cariera lui Sexton.

„Gabrielle îmi e datoare," gândi Sexton. „Şi ea ştie asta."

Fata dovedise deja că poate face rost de secrete NASA. „Are o persoană de contact acolo", îşi zise Sexton. De săptămâni întregi îi furniza informaţii confidenţiale din interior. Gabrielle dispunea de relaţii pe care nu le împărţea cu alţii. Relaţii de care se putea folosi pentru a obţine date despre PODS. Mai mult, odată cu evenimentele din acea seară, fata devenise şi foarte motivată. Avea o datorie de plătit, iar Sexton bănuia că ea ar fi făcut orice ca să-i recâştige favorurile.

În dreptul uşii apartamentului, bodyguard-ul îl întâmpină cu un salut:

— Bună seara, domnule senator. Cred că am procedat corect dându-i voie lui Gabrielle să intre ceva mai devreme?! Mi-a spus că trebuie neapărat să discute cu dumneavoastră.

Sexton se opri:

— Ce spui?

— Domnişoara Ashe... Avea nişte informaţii importante pentru dumneavoastră ceva mai devreme în seara asta. De aceea am lăsat-o să intre.

Sexton încremeni. Privi uşa apartamentului. „Ce naiba tot îndrugă individul ăsta?"

Expresia de pe chipul bodyguardului se schimbă într-una de nedumerire şi de îngrijorare.

— Vă simţiţi bine, domnule senator? Vă aduceţi aminte, nu? Gabrielle a venit în timpul întâlnirii. A vorbit cu dumneavoastră, nu? *Trebuie* s-o fi făcut. A zăbovit ceva vreme înăuntru.

Sexton se holbă în gol mai multe secunde, simţind cum pulsul i-o ia razna. „Dobitocul ăsta a lăsat-o pe Gabrielle în apartamentul meu în timpul unei întâlniri private? Iar aia s-a fâţâit înăuntru şi a plecat fără a scoate vreo vorbă?" Sexton nici măcar nu-şi putea imagina ce auzise fata.

Stăpânindu-şi cu greu mânia, se forţă să-i zâmbească omului de pază.

— Oh, da! Îmi cer scuze. Sunt epuizat. Am mai şi băut ceva. Domnişoara Ashe a discutat într-adevăr cu mine. Ai făcut ce trebuia.

Bodyguard-ul păru uşurat.

— Când a plecat a spus încotro se duce?

Omul clătină din cap:

— Era în mare grabă.

— Bine, mulţumesc.

Sexton intră în apartament spumegând de furie. „Cât de complicate au fost nenorocitele mele de ordine? Fără vizitatori!” Trebuia să presupună acum că, dacă stătuse înăuntru o vreme şi apoi ieşise fără a scoate o vorbă, Gabrielle auzise lucruri de care nu ar fi trebuit să afle. „Şi totul în seara asta blestemată.”

Mai presus de orice, Sexton ştia că nu îşi permitea să piardă încrederea lui Gabrielle; când erau dezamăgite, femeile puteau deveni răzbunătoare şi proaste. Sexton trebuia să îi recâştige încrederea. Avea nevoie de ea în tabăra lui, în noaptea asta mai mult ca oricând.

79

Aflându-se la etajul patru al studiourilor de televiziune ABC, Gabrielle Ashe stătea singură în biroul cu pereţi de sticlă al Yolandei şi privea în gol spre covor. Întotdeauna se mândrise cu instinctele ei şi cu flerul de a şti în cine să aibă încredere. Pentru prima dată după mulţi ani, Gabrielle se simţea acum singură, neştiind pe ce cale să apuce.

Sunetul telefonului ei mobil o făcu să îşi ia privirea de la covor. Ezitând, îi răspunse.

— Gabrielle Ashe.

— Eu sunt, Gabrielle.

Recunoscu imediat timbrul vocii senatorului, deşi Sexton părea surprinzător de calm având în vedere cele petrecute.

— A fost o noapte a naibii de grea, zise el, aşa că lasă-mă să vorbesc. Sunt convins că ai văzut conferinţa preşedintelui. Isuse, noi am pariat pe cărţile proaste. Mi se face rău doar când mă gândesc la asta. Probabil că te învinovăţeşti singură. N-o face. Cine naiba ar fi putut să ghicească? Nu e vina ta. Oricum, ascultă-mă bine! Cred că există o cale de a recâştiga ce am pierdut.

Gabrielle se ridică. Nu putea să-şi imagine nici măcar la ce se referea Sexton. Nu era deloc reacţia la care se aşteptase.

— În seara asta am avut o întâlnire, continuă senatorul, cu reprezentanţi ai industriei aerospaţiale private, şi…

— Aţi avut? lăsă Gabrielle să-i scape fără voie, uluită să-l audă că recunoaşte. Adică… n-am avut nici cea mai vagă idee.

— Mda, nimic important. Te-aş fi rugat să participi, dar tipii ăştia ţin enorm la intimitatea lor. Unii dintre ei donează bani pentru campania mea. Nu e ceva despre care ar vrea ca lumea să afle.

Gabrielle se simţea complet dezarmată:

— Dar… nu e ilegal?

— Ilegal? Pe naiba, nu! Toate donaţiile sunt sub limita de două mii de dolari. Boabe de fasole. Tipii ăştia abia dacă deschid gura, dar eu le ascult smiorcăielile oricum. Să spunem că investesc în viitor. Păstrez discreţia asupra poveştii, deoarece, ca să fiu sincer, aparenţele nu sunt prea benefice. Dacă prind cumva de veste cei de la Casa Albă, se alege praful din toate astea. Oricum, ascultă, nu despre asta voiam să îţi vorbesc. Te-am sunat să îţi spun că, după întâlnirea din seara asta, discutam cu şeful SFF…

Timp de câteva secunde, deşi Sexton continua să vorbească, Gabrielle simţi cum faţa îi ia foc şi că ruşinea o copleşea. Fără nici cea mai mică aluzie din partea ei, senatorul recunoscuse întâlnirea cu directorii companiilor aerospaţiale private. „Perfect legal.” Şi când se gândea ce era să facă! Slavă Domnului că o oprise Yolanda la timp. „A fost cât p-aci să sar în barca lui Marjorie Tench!”

— … Aşa că i-am spus şefului SFF, spunea senatorul, că tu ai putea obţine acea informaţie pentru noi.

Gabrielle asculta acum cu atenţie:

— În regulă!

— Contactul de la care ai primit informaţiile confidenţiale despre NASA în ultimele luni… Presupun că mai poţi lua legătura cu el!

„Marjorie Tench.” Gabrielle se strâmbă ştiind că nu-i va putea mărturisi niciodată cum fusese manipulată de informatorul ei.

— Mmm… cred că da, minţi ea.

— Bine. Am nevoie de nişte informaţii de la tine. Chiar acum.

În timp ce-l asculta, Gabrielle înţelese cât de mult îl subestimase pe senatorul Sedgewick Sexton în ultima vreme. Poate că omul îşi mai pierduse din strălucire de când începuse ea să fie interesată de cariera lui. În seara asta însă îşi revenise. Ameninţat puternic de o lovitură mortală, Sexton plănuia un contraatac. În plus, n-avea de gând s-o pedepsească pe Gabrielle, chiar dacă ea fusese cea care îl condusese pe această cale nenorocită. În loc de

asta, îi oferea ocazia să-şi ispăşească păcatele.

Iar ea voia să-şi ispăşească toate păcatele.

Indiferent care ar fi preţul pe care ar trebui să-l plătească.

80

William Pickering privi pe fereastra biroului înspre şirul îndepărtat de felinare de pe Leesburg Highway. Se gândea adesea la ea când stătea singur acolo, pe acoperişul lumii.

„Atâta putere… şi n-am fost în stare să o salvez.”

Diana, fata lui Pickering, murise în Marea Roşie, în vreme ce se afla la bordul unei mici nave de escortă şi se antrena să devină navigator. Nava ei era ancorată într-un port sigur într-o după-amiază însorită când o şalupă încărcată cu explozibil şi manevrată de doi terorişti sinucigaşi traversase încet portul şi explodase la contactul cu nava. În acea zi, alături de Diana Pickering, muriseră alţi treisprezece tineri soldaţi americani.

William Pickering fusese devastat. Furia îl copleşise săptămâni de-a rândul. După ce atacul fusese atribuit unei grupări teroriste pe care CIA o căuta de ani de zile fără succes, furia lui se transformase în turbare. Se dusese direct la sediul CIA şi ceruse răspunsuri.

Acceptase cu greu acele răspunsuri.

CIA se pregătise să ia cu asalt acea grupare cu luni de zile în urmă, dar aştepta fotografiile de înaltă rezoluţie de la sateliţi pentru a putea planifica un atac precis asupra ascunzătorii din munte a teroriştilor din Afganistan. Fotografiile trebuiau făcute de un satelit NRO în valoare de 1,2 miliarde dolari cu numele de cod Vortex 2, acelaşi satelit care fusese spulberat pe rampa de lansare de racheta purtătoare NASA. Din cauza accidentului NASA, lovitura CIA fusese amânată, iar Diana Pickering murise.

Mintea îi spunea lui Pickering că NASA nu fusese direct responsabilă, dar inimii îi venea greu să ierte. Ancheta declanşată asupra cauzelor accidentului dezvăluise că inginerii NASA responsabili cu sistemul de injectare a combustibilului fuseseră obligaţi să utilizeze materiale de mâna a doua în efortul de a nu depăşi bugetul alocat.

— În cazul zborurilor manevrate de la distanţă, explicase Lawrence Ekstrom într-o conferinţă de presă, NASA pune mai presus de toate eficienţa costurilor. În acest caz, rezultatele nu au fost optime. Vom avea mai multă grijă pe viitor.

„Nu au fost optime.” Diana Pickering fusese ucisă.

Mai mult, deoarece satelitul spion era secret, publicul n-a aflat niciodată de dezintegrarea unui satelit NRO în valoare de 1,2 miliarde dolari şi nici de pierderea a numeroase vieţi.

— Domnule? se auzi vocea secretarei prin intercom, trezindu-l din reverie. Pe linia unu. Marjorie Tench.

Pickering se scutură ca să se trezească şi se uită la telefon. „Din nou?” Lumina din dreptul liniei unu părea să clipească a urgenţă. Pickering se încruntă şi răspunse:

— Aici Pickering.

Vocea lui Tench şuiera de mânie:

— Ce v-a spus?

— Pardon?

— V-a contactat Rachel Sexton! Ce v-a spus? Era pe un submarin, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau nişte explicaţii pentru asta!

Lui Pickering i se părea evident că negarea nu constituia o opţiune. Tench îşi făcuse temele. Era surprins că individa aflase de *Charlotte,* dar probabil că îşi pusese la bătaie toată influenţa ca să obţină nişte răspunsuri.

— Da, am fost contactat de domnişoara Sexton.

— Aţi aranjat să fie luată de acolo. Şi nu m-aţi sunat?!?

— Am aranjat transportul. E corect.

Mai rămăseseră două ore până ce Rachel Sexton, Michael Tolland şi Corky Marlinson trebuiau să aterizeze la baza aeriană Bollings din apropierea NRO.

— Şi totuşi aţi hotărât să nu mă informaţi???

— Rachel Sexton a adus câteva acuzaţii foarte deranjante.

— Privind autenticitatea meteoritului… şi un soi de atac la adresa vieţii ei?

— Printre altele.

— Evident, minte!

— Sunteţi conştientă că e însoţită de alte două persoane care îi confirmă povestea?

Tench făcu o pauză:

— Da. Foarte neplăcut. Casa Albă este preocupată de pretenţiile lor.

— Casa Albă? Sau dumneavoastră personal?

Tonul ei deveni ascuţit ca un brici:

— În ceea ce vă priveşte, domnule director, în seara asta nu există nicio diferenţă între mine şi Casa Albă.

Pe Pickering nu-l impresiona deloc această afirmaţie. Nu era străin de manevrele politicienilor şi ale personalului angajat de a stabili capete de pod în comunitatea serviciilor de informaţii. Puţini se străduiau atât de amarnic precum Marjorie Tench.

— Preşedintele ştie că m-aţi sunat?

— Ca să fiu sinceră, domnule director, sunt şocată că aţi aplecat urechea la prostiile acestor lunatici.

„Nu mi-ai răspuns la întrebare.”

— Nu văd niciun motiv logic pentru care aceşti oameni ar minţi. Trebuie să presupun fie că spun adevărul, fie că au comis o greşeală nevinovată.

— Eroare? Când apare şi acuzaţia de atac? Greşeli ale datelor despre meteorit pe care NASA nu le-a observat niciodată? Vă rog! Este în mod clar vorba de un complot politic.

— Dacă ar fi aşa, atunci motivele îmi scapă.

Tench oftă greu şi îşi coborî vocea:

— Domnule director, aici sunt implicate forţe despre care s-ar putea ca nici dumneavoastră să nu aveţi habar. Putem discuta mai pe larg ceva mai târziu, dar acum trebuie să aflu unde sunt domnişoara Sexton şi cei doi însoţitori ai ei. Trebuie să dau de capătul acestei poveşti înainte ca ei să provoace daune ireparabile. Unde sunt?

— Ăsta nu e genul de informaţie pe care să o împărtăşesc cu uşurinţă. Vă voi contacta după ce sosesc.

— Greşit. Voi fi chiar eu acolo ca să-i întâmpin.

„Tu şi cu câţi agenţi ai Serviciilor Secrete?”, se întrebă Pickering.

— Dacă vă informez care este locul şi momentul sosirii, vom avea cu toţii ocazia să discutăm ca între prieteni sau veţi trimite o armată întreagă să îi ia sub custodie?

— Aceşti oameni reprezintă o ameninţare directă la adresa preşedintelui. Casa Albă are toate drepturile să-i reţină şi să-i interogheze.

Pickering ştia că avea dreptate. Conform Titlului 18, Secţiunea 3056 a Codului Statelor Unite, agenţii Serviciilor Secrete americane puteau purta arme de foc, puteau folosi forţa şi puteau executa arestări „fără mandat” prin simpla bănuială că o persoană a comis sau intenţionează să comită o infracţiune sau orice act de agresiune împotriva preşedintelui. Serviciul deţinea un cec în alb. Printre cei reţinuţi în mod curent se numărau cei care căscau gura prea mult în faţa Casei Albe şi puştii de şcoală generală care trimiteau mesaje ameninţătoare prin e-mail.

Pickering n-avea nicio îndoială că serviciul putea justifica ducerea lui Rachel Sexton şi a celorlalţi doi în subsolurile Casei Albe şi ţinerea lor acolo pe o perioadă nedeterminată. Era un joc periculos, dar Tench ştia foarte bine cât de mare era miza. Întrebarea era ce s-ar fi întâmplat imediat ce Pickering i-ar fi permis lui Tench să preia controlul. N-avea niciun chef să afle răspunsul.

— Voi întreprinde tot ceea ce este necesar, declară Tench, pentru a-l proteja pe preşedinte de acuzaţii false. Simpla sugestie de joc murdar arunca un con de umbră asupra Casei Albe şi a NASA. Rachel Sexton a abuzat de încrederea pe care preşedintele i-a acordat-o, iar eu n-am nici cea mai mică intenţie să-l văd pe preşedinte plătind preţul.

— Iar dacă eu cer ca domnişoara Sexton să primească permisiunea de a-şi prezenta cazul unei comisii oficiale de anchetă.

— Atunci veţi desconsidera un ordin prezidenţial direct şi

îi veţi oferi o platformă cu ajutorul căreia va transforma totul într-un blestemat de haos politic! Vă mai întreb o dată, domnule director! Încotro se îndreaptă?

Pickering oftă din străfundul plămânilor. Indiferent că îi mărturisea destinaţia avionului sau nu, Tench avea la dispoziţie mijloacele necesare de a afla. Întrebarea era dacă avea să se folosească de acele mijloace sau nu. După hotărârea din glasul ei, Pickering îşi dădea seama că femeia nu avea să renunţe la căutări. Marjorie Tench era speriată.

— Marjorie, rosti Pickering cu o limpezime în voce care nu lăsa loc la interpretări. Cineva mă minte. Sunt sigur de asta. Fie este Rachel Sexton şi cei doi oameni de ştiinţă civili, fie eşti tu. Eu cred că tu o faci.

Tench explodă:

— Cum îndrăzneşti…

— Indignarea ta nu mă impresionează, aşa că scuteşte-mă! Ar fi bine să ştii că dispun de dovezi certe ale faptului că NASA şi Casa Albă au spus neadevăruri în seara asta.

Tench tăcu brusc.

Pickering o lăsă să fiarbă câteva clipe:

— La fel ca tine, nici pe mine nu mă interesează haosul politic. Însă au fost spuse minciuni. Minciuni care nu stau în picioare. Dacă vrei să te ajut, va trebui să începi prin a fi cinstită cu mine.

Tench păru gata să accepte:

— Dacă sunteţi atât de sigur că au fost minciuni, de ce nu aţi ieşit în faţă?

— Eu nu mă amestec în chestiuni politice.

Tench mormăi ceva care părea a fi „rahat”.

— Vrei să-mi spui, Marjorie, că anunţul preşedintelui din seara asta a fost în întregime corect?

Pe linie se lăsă o tăcere lungă.

Pickering ştia că o prinsese în laţ:

— Ascultă, ştim amândoi că asta e o bombă cu ceas care stă să explodeze. Încă nu e prea târziu. Putem face nişte compromisuri.

Tench nu zise nimic câteva secunde. În cele din urmă

oftă:

— Ar trebui să ne vedem.

„Punct ochit, punct lovit”, îşi zise Pickering.

— Trebuie să vă arăt ceva, rosti Tench. Ceva care cred că va arunca o lumină asupra acestei chestiuni.

— Vin la tine la birou.

— Nu, îl opri ea grăbită. E târziu. Prezenţa dumitale aici ar ridica semne de întrebare. Prefer ca această poveste să rămână între noi.

Pickering citi printre rânduri. „Preşedintele habar n-are despre ce e vorba.”

— Eşti binevenită aici, o invită el.

Tench păru neîncrezătoare:

— Haideţi să ne întâlnim într-un loc mai discret.

Pickering se aşteptase la aşa ceva.

— FDR Memorial este un loc convenabil pentru Casa Albă, propuse Tench. La ora asta târzie din noapte locul e pustiu.

Pickering analiză propunerea. FDR Memorial se afla la jumătatea drumului dintre monumentele Jefferson şi Lincoln, într-o zonă extrem de sigură a oraşului. După mai multe secunde de tăcere, Pickering fu de acord.

— Într-o oră, încheie Tench conversaţia. Şi veniţi singur.

Imediat după ce închise, Marjorie Tench îl sună pe directorul administrativ al NASA. Îi relată lui Ekstrom veştile proaste cu o voce încordată:

— Pickering s-ar putea să reprezinte o problemă.

81

În vreme ce stătea la biroul Yolandei Cole din camera de producţie a studioului ABC şi forma numărul de telefon al serviciului de informaţii, Gabrielle Ashe se simţea din nou plină de speranţă.

Informaţiile pe care i le împărtăşise Sexton, odată confirmate, îi ofereau o nouă perspectivă. „NASA a minţit în legătură cu PODS?” Gabrielle urmărise conferinţa de presă în cauză şi îşi aminti că se mirase atunci de ciudăţenia ei. Cu toate astea, uitase cu totul de ea. Cu câteva săptămâni înainte, PODS nu însemna un subiect crucial. În seara asta însă, PODS devenise *subiectul în sine.*

Acum, Sexton avea nevoie de informaţii din interior şi avea nevoie de ele urgent. Se baza pe „informatorul” lui Gabrielle pentru a le obţine. Gabrielle îl asigurase că va face tot posibilul. Bineînţeles că problema în cauză o constituia faptul că informatorul era Marjorie Tench, care n-avea s-o ajute cu niciun chip. Aşa că Gabrielle trebuia să obţină acele informaţii pe altă cale.

— Serviciul de informaţii, răspunse o voce la apelul telefonic.

Gabrielle îşi formulă cererea. Centralista îi furniză trei posibile locaţii pentru numele Chris Harper în Washington. Gabrielle le încercă pe toate.

Primul număr aparţinea unei firme de avocaţi. La cel de-al doilea nu primi niciun răspuns. Al treilea tocmai suna.

O femeie îi răspunse de la primul apel:

— Reşedinţa Harper.

— Doamna Harper? întrebă Gabrielle pe un ton extrem de politicos. V-am trezit cumva?

— Doamne, nu! Cred că nimeni nu doarme în noaptea asta.

Femeia părea emoţionată. Gabrielle auzea televizorul în fundal. Relatări despre meteorit.

— Presupun că îl căutaţi pe Chris, nu?

Gabrielle simţi cum i se accelerează pulsul:

— Da, doamnă!

— Mă tem că nu e aici. A fugit la lucru imediat după ce s-a încheiat conferinţa de presă a preşedintelui.

Femeia chicoti ca pentru sine.

— Bineînţeles, nu cred că va lucra ceva. Cel mai probabil va sărbători. Anunţul a fost o surpriză pentru el, să ştiţi. Pentru toată lumea, de altfel. Telefonul nostru a sunat toată seara. Pun pariu toată echipa NASA e la serviciu acum.

— Complexul de pe strada E? întrebă Gabrielle, presupunând că femeia se referea la sediul NASA.

— Chiar acolo. Luaţi-vă o pălărie de petrecere.

— Mulţumesc. Dau eu de el acolo.

Gabrielle închise. Se grăbi să iasă pe platoul de producţie şi o găsi pe Yolanda, care tocmai terminase de pregătit un grup de experţi în probleme spaţiale pentru o transmisiune a comentariilor lor entuziaste legate de meteorit.

Văzând-o pe Gabrielle venind spre ea, Yolanda îi zâmbi.

— Arăţi mai bine, zise ea. Începi să vezi lucrurile mai în roz?

— Tocmai am vorbit cu senatorul. Întâlnirea lui din seara asta nu a avut ca subiect ceea ce am crezut eu.

— Ţi-am spus că Tench te joacă pe degete. Cum suportă senatorul veştile despre meteorit?

— Mai bine decât mă aşteptam.

Yolanda păru surprinsă:

— Îmi imaginam că s-a aruncat deja în faţa unui autobuz.

— Crede că s-ar putea ca datele NASA să fie incorecte.

Yolanda pufni, neîncrezătoare:

— A văzut aceeaşi conferinţă de presă ca mine? De câte confirmări şi reconfirmări mai e nevoie?

— Mă duc până la NASA să verific ceva.

Sprâncenele pensate ale Yolandei se arcuiră în semn de avertisment:

— Mâna dreaptă a senatorului Sexton se duce la sediul NASA cu revendicarea în băţ? În noaptea asta? Ştii cum se

pronunţă „lapidare publică”?

Gabrielle îi vorbi Yolandei despre bănuiala lui Sexton legată de faptul că directorul proiectului PODS, Chris Harper, minţise în legătură cu rezolvarea problemei software a sistemului de sateliţi.

Yolanda părea tot mai sceptică:

— Noi am acoperit acea conferinţă de presă, Gabs. Recunosc, Harper nu era în apele lui în noaptea aia, dar NASA a afirmat că omul se simţea îngrozitor de rău.

— Senatorul Sexton e convins că el a minţit. Şi alţii sunt convinşi de asta. Oameni influenţi.

— Păi dacă aplicaţia software de detectare a anomaliilor nu a fost reparată, atunci cum a detectat PODS meteoritul?

„Exact asta a spus şi Sexton”, îşi spuse Gabrielle.

— Nu ştiu. Dar senatorul vrea să îi aduc nişte răspunsuri.

Yolanda clătină din cap:

— Din disperare, Sexton te trimite în gura lupului, încercând să găsească nod în papură. Nu te duce! Nu-i datorezi nimic.

— I-am distrus complet campania electorală!

— Ghinionul a fost cel care i-a distrus campania.

— Dar dacă senatorul are dreptate şi directorul de proiect chiar a minţit…

— Draga mea, dacă acest director a minţit în faţa lumii întregi, ce te face să crezi că îţi va spune *ţie* adevărul?

Gabrielle se gândise deja la asta şi îşi concepuse o strategie.

— Dacă descopăr o poveste interesantă acolo, te sun!

Yolanda scoase un chiţăit sceptic:

— Dacă descoperi o poveste interesantă acolo, eu îmi mănânc pălăria.

82

„Şterge din minte tot ce ştii despre această mostră de rocă.”

Michael Tolland se luptase cu propriile întrebări neliniştitoare legate de meteorit, dar acum, odată cu întrebările pertinente ale lui Rachel, neliniştea îi sporise. Privi la felia de piatră din mâna lui.

— Presupune că cineva ţi-ar fi dat-o fără a-ţi explica unde a găsit-o sau despre ce e vorba. Ce ai crede despre ea la prima vedere?

Tolland ştia că întrebarea lui Rachel era justificată, însă, ca un exerciţiu de analiză, se dovedea foarte dificilă. Uitând de toate informaţiile primite la sosirea în habisferă, Tolland trebuia să admită că analiza lui asupra fosilelor fusese în mod complet dezechilibrat bazată pe o singură premisă – aceea că roca în care fuseseră găsite fosilele era un meteorit.

„Dar dacă NU mi se spunea nimic despre meteorit?”, se întrebă el singur. Cu toate că nu-şi putea imagina vreo altă explicaţie încă, Tolland îşi permise „luxul” de a renunţa în mod ipotetic la cuvântul „meteorit” din premisă. După ce făcu asta, rezultatul obţinut îi dădu fiori. Acum, însoţit de Rachel şi de un Corky Marlinson cam ameţit, Tolland discuta aceste idei noi.

— Aşadar, repetă Rachel, cu voce profundă, Mike, tu zici că, dacă cineva ţi-ar fi înmânat această rocă fosilizată *fără niciun fel* de explicaţie prealabilă, ar fi trebuit să tragi concluzia că provine de pe Pământ.

— Bineînţeles, replică Tolland. Ce altă concluzie aş putea trage? Presupunerea găsirii de viaţă extraterestră reprezintă un risc mult mai mare decât aceea a găsirii unei fosile a vreunei specii terestre nedescoperite până acum. Oamenii de ştiinţă descoperă zeci de specii noi în fiecare an.

— Păduchi de şaizeci de centimetri? ripostă Corky, cu o voce care trăda neîncrederea. Ai presupune că o insectă atât de mare provine de pe Terra?

— Poate că *nu şi în zilele noastre,* îi răspunse Tolland, dar speciile nu trebuie în mod necesar să mai fie în viaţă. Este o fosilă. E veche de 170 de milioane de ani. Este din Jurasic. O mulţime de fosile preistorice sunt creaturi supradimensionate care arată şocant când le sunt descoperite rămăşiţele – reptile cu aripi enorme, dinozauri, păsări.

— Nu vreau s-o fac pe fizicianul acum, Mike, îi zise Corky, dar argumentele tale au nişte lipsuri serioase. Creaturile preistorice pe care tocmai le-ai menţionat, dinozaurii, reptilele, păsările, au toate schelete *interne,* drept care pot atinge dimensiuni mari în ciuda gravitaţiei terestre. Dar această fosilă…

Luă mostra şi o ridică:

— Fiinţele astea aveau *exo*-schelete. Sunt artropode. Insecte. Tu singur ai spus că orice insectă atât de mare nu se putea dezvolta decât în medii cu gravitaţie scăzută. Altfel, scheletul extern s-ar fi prăbuşit peste masa insectei.

— Corect, îl aprobă Tolland. Astfel de specii s-ar fi prăbuşit sub propria greutate dacă s-ar fi deplasat pe solul terestru.

Iritat, Corky se încruntă:

— Ei bine, Mike, nu văd cum naiba poţi să tragi concluzia că o insectă lungă de şaizeci de centimetri este de origine *terestră,* doar dacă nu presupui că pe vremea aia existau oameni ai peşterii care creşteau păduchi în ferme antigravitaţionale.

Tolland zâmbi ca pentru el, văzând cum Corky pierde din vedere astfel de elemente extrem de simple:

— De fapt, mai există o posibilitate.

Se uită fix la prietenul lui:

— Corky, tu eşti obişnuit să te uiţi în *sus.* Ia priveşte puţin şi în *jos!* Există un mediu bogat în antigravitaţie chiar aici, pe Pământ. Şi el există din vremuri preistorice.

Corky se holbă la el, prostit:

— Ce dracu tot îndrugi tu acolo?

Rachel părea şi ea surprinsă.

Tolland arătă cu degetul dincolo de fereastra avionului către marea luminată de razele lunii.

— Oceanul.

Rachel scoase un fluierat uşor:

— Bineînţeles.

— Apa este un mediu cu gravitate scăzută, explică Tolland. Totul cântăreşte mai puţin sub apă. Oceanul adăposteşte structuri fragile enorme, care n-ar putea rezista sub nicio formă pe sol – meduze, sepii uriaşe, ţipari enormi.

Corky începea să se îndoiască:

— Perfect, numai că oceanul preistoric nu conţinea insecte gigantice.

— Ba da. De fapt, încă mai adăposteşte aşa ceva. Oamenii mănâncă zilnic astfel de insecte. În multe ţări sunt considerate delicatese.

— Fii serios, Mike, cine naiba mănâncă insecte gigantice de mare?

— Oricui îi plac homarii, crabii şi creveţii!

Corky făcu ochii mari.

— Crustaceele sunt, în esenţă, doar nişte insecte marine gigantice, explică Tolland. Sunt un subordin al ordinului *Phylum Arthropoda* – păduchi, crabi, păianjeni, insecte, greieri, scorpioni, homari – toate aceste insecte sunt înrudite. Sunt specii cu picioare articulate şi schelete externe.

Lui Corky i se făcu brusc rău.

— Din punct de vedere al clasificării, toate seamănă mult cu nişte insecte, continuă Tolland. Crabii-potcoavă seamănă cu trilobiţii gigantici. Iar cleştii unui homar seamănă cu aceia ai unui scorpion mare.

Corky se făcu verde la faţă:

— Bine, mi-am mâncat ultimul rulou cu homar!

Rachel părea fascinată:

— Aşadar, artropodele de pe uscat rămân mici deoarece gravitaţia le selectează în mod natural pe cele care au corpuri mici. Însă în apă corpurile lor se măresc, astfel încât pot atinge dimensiuni uriaşe.

— Chiar aşa, răspunse Tolland. Un crab regal din Alaska ar putea fi greşit catalogat drept un păianjen uriaş, dacă nu am dispune de suficiente fosile ca dovezi.

Emoţia lui Rachel păru să se transforme acum în îngrijorare:

— Mike, dacă facem din nou abstracţie de chestiunea aparentei autenticităţi a meteoritului, te rog să îmi spui dacă tu crezi că fosilele pe care le-am văzut pe gheţar puteau proveni din ocean! Din oceanul *terestru?*

Tolland simţi cum îl sfredelea cu privirea şi sesiză covârşitoarea importanţă a întrebării.

— Ipotetic, ar trebui să răspund da. Fundul oceanului are zone vechi de 190 de milioane de ani. Aceeaşi vârstă ca a fosilelor. Teoretic, oceanele terestre puteau susţine forme de viaţă precum acestea.

— Oh, să fim serioşi! se zburli Corky. Nu-mi vine să-mi cred urechilor! *Negăm* autenticitatea meteoritului? Meteoritul este de necontestat. Chiar dacă platoul oceanic terestru are zone la fel de vechi precum meteoritul, cu siguranţă că pe Terra nu dispunem de platou oceanic cu cruste de fuziune, conţinut anormal de nichel şi condrule. Vorbiţi doar ca să vă aflaţi în treabă!

Tolland ştia că prietenul lui avea dreptate. Cu toate astea, imaginându-şi acele fosile drept creaturi marine, Tolland îşi pierduse o parte din respectul pentru ele. Acum păreau oarecum mai cunoscute.

— Mike, interveni Rachel, de ce niciunul dintre specialiştii NASA nu s-a gândit că aceste fosile ar putea fi creaturi oceanice? Chiar dintr-un ocean de pe o altă planetă?

— Din două motive. Mostrele fosile din pelagic – acelea de pe platoul oceanic – au tendinţa de a prezenta o mulţime de specii asemănătoare. Orice vietate care trăieşte în milioanele de metri cubi de apă deasupra fundului

oceanic va muri în cele din urmă şi se va scufunda. Asta înseamnă că fundul oceanelor devine un cimitir al speciilor aflate la cele mai diverse adâncimi, presiuni şi medii de temperatură. Însă mostra de pe gheţar era curată – o singură specie. Arăta mai degrabă a mostră pe care am putea-o găsi în deşert. O familie de animale înrudite îngropate de o furtună de nisip, de exemplu.

Rachel dădu din cap:

— Şi al doilea motiv pentru care ai zis că e vorba de pământ mai degrabă decât de mare?

Tolland dădu din umeri:

— Instinctul. Oamenii de ştiinţă au crezut întotdeauna că, dacă ar fi populat, spaţiul cosmic ar fi plin de *insecte.* Iar din ceea ce am observat noi în spaţiul cosmic, pe acolo există mai mult praf şi piatră decât apă.

Rachel tăcu.

— Deşi... continuă Tolland, cufundat în gânduri în urma spuselor femeii. Admit că există zone foarte adânci din platoul oceanic pe care oceanografii le denumesc zone moarte. Nu prea le înţelegem, dar sunt zone în care curenţii oceanici şi sursele de hrană sunt de asemenea natură, încât nu prea poate trăi nimic pe acolo. Doar câteva specii de căutători de stârvuri. Aşa că, din acest punct de vedere, presupun că fosilele care aparţin unei singure specii nu pot ieşi complet din discuţie.

— Alo? interveni Corky. Vă amintiţi de crusta de fuziune? De conţinutul mediu de nichel? De condrule? De ce ne obosim să mai vorbim despre asta?

Tolland nu îi răspunse.

— Povestea asta legată de conţinutul de nichel, îi zise Rachel lui Corky. Mai explică-mi o dată. Conţinutul de nichel în rocile terestre este fie foarte ridicat, fie foarte coborât, în vreme ce în meteoriţi acest conţinut se găseşte într-o proporţie medie?

Corky dădu din cap:

— Chiar aşa.

— Aşadar, conţinutul de nichel din mostra asta intră

exact în gama aşteptată de valori.

— Foarte aproape, da!

Rachel păru surprinsă:

— Stai aşa. *Aproape?* Ce mai înseamnă şi asta?

Corky păru exasperat:

— Aşa cum am explicat mai devreme, mineralogiile meteoriţilor sunt diferite. Pe măsură ce oamenii de ştiinţă descoperă noi meteoriţi, trebuie să ne actualizăm constant calculele noastre legate de ceea ce se consideră un conţinut acceptabil de nichel în meteoriţi.

Rachel părea de-a dreptul uluită acum:

— Aşadar, *acest* meteorit v-a forţat să reevaluaţi ceea ce consideri un nivel acceptabil al conţinutului de nichel într-un meteorit? Acest nivel a fost în afara cotei medii deja stabilite?

— Doar cu foarte puţin, ripostă Corky.

— De ce n-a spus nimeni nimic despre asta?

— Pentru că nu este o problemă. Astrofizica este o ştiinţă dinamică şi ea se actualizează permanent.

— *Tocmai în timpul* unei analize extraordinar de importante?

— Ascultă, o repezi Corky, enervat, te asigur că nivelul nichelului din mostra aia e mult mai apropiat de cel din meteoriţi decât de cel din rocile terestre.

Rachel se întoarse spre Tolland:

— Tu ştiai de asta?

Tolland încuviinţă ezitând. La momentul respectiv, nu păruse o chestiune importantă.

— Mi s-a spus că meteoritul prezintă niveluri de nichel uşor mai ridicate decât în alţi meteoriţi, dar specialiştii NASA nu păreau preocupaţi de asta.

— Dintr-un motiv foarte bun! se interpuse Corky. Dovada mineralogică de faţă *nu este* aceea că nivelul nichelului este în mod cert asemănător cu al meteoriţilor, ci mai degrabă că este diferit de cel al rocilor terestre.

Rachel clătină din cap:

— Îmi cer scuze, dar în meseria mea o astfel de logică

defectuoasă poate ucide oameni. A spune că o piatră e diferită de cele terestre nu dovedeşte că e vorba de un meteorit, ci doar că nu seamănă cu ceea ce am văzut noi vreodată pe Terra.

— Şi care naiba e diferenţa?

— Niciuna, răspunse Rachel. Doar dacă ai văzut chiar toate rocile de pe Pământ.

Corky tăcu vreme de câteva secunde.

— În regulă, rosti el în cele din urmă. Nu luaţi în seamă conţinutul nichelului, dacă asta vă dă bătăi de cap. Rămân încă de explicat crusta perfectă de fuziune şi condrulele.

— Categoric, îi replică Rachel, neimpresionată. Două din trei nu e deloc rău.

83

Structura care găzduia sediul central NASA reprezenta un dreptunghi mamut din sticlă, situat la adresa 300 E Street în Washington, D.C. Clădirea era plină de cabluri de transport de date, lungi de peste trei sute de kilometri, şi de mii de tone de procesoare de computer. Era casa a 1134 de funcţionari civili care aveau grijă de bugetul anual de 15 miliarde de dolari al agenţiei şi de operaţiunile cotidiene ale celor douăsprezece baze NASA de pe cuprinsul întregii ţări.

În ciuda orei târzii, Gabrielle nu era deloc surprinsă când văzu foaierul clădirii înţesat de oameni, un amestec de echipe de jurnalişti şi personal NASA extrem de emoţionat. Gabrielle se grăbi să intre. Intrarea semăna cu un muzeu, dominat de replici ale capsulelor trimise în misiuni spaţiale faimoase şi ale sateliţilor care atârnau deasupra capetelor. Echipele de televiziune ocupaseră holul de marmură, prinzând repede în obiectivele camerelor de filmat fiecare angajat NASA care intra pe uşă.

Gabrielle cercetă mulţimea cu privirea, dar nu zări pe nimeni care să semene cu Chris Harper. Jumătate din oamenii de acolo dispuneau de permise de acces pentru ziarişti, iar cealaltă jumătate aveau legitimaţii NASA în jurul gâtului, cu pozele lor gravate. Gabrielle nu dispunea de nimic de acest gen. Zări o tânără femeie cu legitimaţie NASA şi se îndreptă în grabă spre ea.

— Bună. Îl caut pe Chris Harper.

Fata se uită ciudat la Gabrielle, ca şi cum ar fi recunoscut-o de undeva, dar nu-şi mai amintea de unde.

— L-am văzut pe doctorul Harper trecând cu ceva timp în urmă. Cred că s-a dus sus. Vă cunosc de undeva?

— Nu cred, răspunse Gabrielle, îndepărtându-se. Cum ajung sus?

— Lucraţi pentru NASA?

— Nu.

— Atunci nu puteţi ajunge sus.

— Oh. E vreun telefon pe care să-l folosesc pentru…

— Hei, izbucni fata, brusc mânioasă. Ştiu cine eşti! Te-am văzut la televizor cu senatorul Sexton. Nu-mi vine să cred că ai avut tupeul…

Gabrielle se făcuse deja nevăzută în mulţime. În spatele ei, o auzea pe fată informându-i, mânioasă, pe alţii că era acolo.

„Minunat. Am două secunde de când am trecut de uşa aia şi deja mă număr printre cei mai căutaţi duşmani.”

Îşi ţinu capul aplecat, în vreme ce se grăbea spre capătul celalalt al holului. Pe perete se găsea un tabel mare cu informaţii. Gabrielle cercetă listele, căutându-l pe Chris Harper. Nimic. Tabelul nu indica nume, ci doar departamente.

„PODS?”, se întrebă ea, cercetând listele în speranţa că va găsi ceva care să semene măcar cu Polar Orbiting Density Scanner. Nu văzu nimic. Îi era teamă să se uite în urmă, aşteptându-se să vadă o echipă de angajaţi NASA, furioşi, care veneau să o linşeze. Tot ce găsi cât de cât promiţător pe lista aia era un departament la etajul patru:

„EARTH SCIENCE ENTERPRISE, PHASE II

Earth Observing System (EOS)”.

Uitându-se în altă parte, Gabrielle îşi croi drum către un intrând care găzduia mai multe lifturi şi o fântână decorativă. Cercetă butoanele de apel ale lifturilor, dar zări numai fante de acces pentru cartele. „La naiba.” Lifturile dispuneau de control de securitate, pe baza accesului permis doar angajaţilor prin folosirea legitimaţiilor de muncă.

Spre lifturi veni un grup de tineri care discutau cu înflăcărare. În jurul gâturilor purtau legitimaţii NASA. Gabrielle se ascunse repede după fântână, uitându-se în jur să vadă dacă nu e urmărită. Un tânăr cu pistrui pe faţă inseră legitimaţia în fantă şi deschise uşa liftului. Tânărul râdea şi clătina uimit din cap.

— Cred că tipii de la SETI au luat-o razna! rosti el în

vreme ce tot grupul se urcă în lift. Jucăriile lor zgomotoase găsesc doar secvenţe aleatorii sub două sute de miliJansky de douăzeci de ani, în timp ce dovada fizică era îngropată în gheaţa de aici, de pe Pământ!

Uşile liftului se închiseră, ascunzând vederii grupul de tineri.

Gabrielle se ridică, se şterse la gură şi se întrebă ce avea de făcut. Privi în jur după un telefon de interior. Nimic. Se întrebă dacă nu putea fura cumva o legitimaţie, dar ceva îi spunea că un asemenea act era lipsit de înţelepciune. Orice ar fi întreprins însă, trebuia să o facă repede. O vedea deja pe fata cu care discutase în hol îndreptându-se către mulţime însoţită de un ofiţer de securitate.

De după colţ, se ivi un bărbat bine făcut, chel, care se îndrepta spre lifturi. Gabrielle se ascunse din nou după fântână. Bărbatul nu dădu semne că ar fi observat-o. Gabrielle urmări în tăcere cum individul se apleacă în faţă şi inserează legitimaţia în fantă. O altă pereche de uşi se deschise, iar bărbatul păşi înăuntru.

„La dracu, îşi zise Gabrielle şi se hotărî. Acum sau niciodată."

În vreme ce uşile începeau să se închidă, Gabrielle ţâşni din spatele fântânii şi fugi spre lift, întinzând mâna şi prinzându-se de uşi. Acestea glisară înapoi, astfel încât Gabrielle reuşi să păşească înăuntru, cu faţa radiind de încântare.

— Aţi fi crezut aşa ceva? izbucni ea adresându-se chelului. Doamne! Ce nebunie!

Omul o privi ciudat:

— Cred că tipii de la SETI au luat-o razna! Jucăriile lor zgomotoase găsesc doar secvenţe aleatorii sub două sute de miliJansky de douăzeci de ani, în timp ce dovada fizică era îngropată în gheaţa de aici, de pe Pământ!

Omul părea surprins.

— Păi... da, e chiar... îngăimă el, în timp ce se uita la gâtul ei şi păru deranjat că nu-i vede legitimaţia. Îmi cer scuze, unde...

— Etajul patru, vă rog. Am venit într-o asemenea grabă, că am uitat să-mi îmbrac lenjeria!

Izbucni în râs şi aruncă o privire spre legitimaţia tipului: „JAMES THEISEN, Finance Administration”.

— Lucraţi aici?

Individul părea de-a dreptul intrigat:

— Domnişoară…?

Lui Gabrielle îi căzu faţa:

— Jim! Mă jigneşti! Nimic nu o doare mai tare pe o femeie decât să nu mai fie recunoscută!

Tipul se albi. Părea stingherit. Îşi trecu palma peste chelie:

— Îmi cer scuze. De vină e toată agitaţia asta, să ştii. Recunosc, *îmi pari* cunoscută. În ce program lucrezi?

„Rahat.” Gabrielle îi zâmbi încrezătoare:

— EOS.

Omul arătă înspre butonul luminat pentru etajul patru:

— Evident. Voiam să întreb în cadrul *cărui* proiect.

Gabrielle îşi simţi pulsul accelerându-se. Nu se putea gândi decât la unul singur.

— PODS.

Individul părea şocat.

— Zău? Credeam că am cunoscut pe toată lumea din echipa doctorului Harper.

Gabrielle dădu stingheră din cap:

— Chris mă ţine în umbră. Eu sunt programatorul ăla tâmpit care a dat-o în bară cu indexul voxel din aplicaţia software de detectare a anomaliilor.

Acum era rândul chelului să rămână cu gura căscată:

— *Tu* ai fost de vină?

Gabrielle se strâmbă:

— Din cauza asta, n-am dormit săptămâni de zile.

— Dar *doctorul Harper* şi-a asumat întreaga responsabilitate pentru povestea aia!

— Ştiu. Chris e genul ăsta de om. Cel puţin a îndreptat totul. Ce anunţ în seara asta, nu-i aşa? Cu meteoritul ăsta! Sunt încă în stare de şoc!

Liftul se opri la etajul patru. Gabrielle sări din el:

— Ce bine că te-am văzut, Jim. Transmite-le toate cele bune băieţilor de la bugetare!

— Desigur, îngăimă omul, în vreme ce uşile se închideau. Mă bucur că te-am revăzut!

84

La fel ca mulţi mulţi alţi preşedinţi dinaintea lui, Zach Herney supravieţuia cu doar patru sau cinci ore de somn pe noapte. În ultimele săptămâni însă, supravieţuise odihnindu-se cu mult mai puţin. În vreme ce emoţiile serii începeau să se domolească, Herney simţea ora târzie turnându-i plumb în picioare.

Alături de câţiva membri de vârf ai personalului care se ocupa de campanie, preşedintele se găsea în Sala Roosevelt, savurând şampanie şi bucurându-se de reluarea la nesfârşit a discursului ţinut la conferinţa de presă, a secvenţelor din documentarul lui Tolland şi a analizelor experţilor de televiziune. În acel moment, pe ecran, o corespondentă de televiziune foarte entuziasmată stătea în faţa Casei Albe şi strângea cu putere microfonul în mâini.

— Dincolo de repercusiunile ameţitoare asupra omenirii ca specie, zicea corespondenta, această descoperire NASA are câteva efecte extrem de neplăcute, aici în Washington. Decopertarea acestor fosile meteoritice nu se putea petrece într-un moment mai potrivit pentru preşedinte.

Vocea femeii deveni mai sobră:

— Şi nici într-un moment mai prost pentru senatorul Sexton.

Transmisia se axă pe o reluare a dezbaterii CNN din acea după-amiază:

— După treizeci şi cinci de ani, zise Sexton, cred că e evident că nu vom găsi viaţă extraterestră!

— Şi dacă vă înşelaţi? îi răspunse Tench.

Sexton îşi dădu ochii peste cap:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, domnişoară Tench, dacă mă înşel, o să-mi mănânc pălăria.

Toată lumea din Sala Roosevelt izbucni în râs. Privind lucrurile retrospectiv, jocul lui Tench de a-l încolţi pe senator părea extrem de crud, însă telespectatorii nu

păruseră să observe; Sexton îi răspunsese cu atâta încredere, încât păruse că primeşte exact ce merita.

Preşedintele se uită prin încăpere după Tench. Nu o văzuse de când începuse conferinţa de presă, iar acum nu era acolo. „Ciudat, îşi spuse el. E victoria ei în aceeaşi măsură cât este şi a mea.”

Reportajul de la televizor se pregătea de încheiere, subliniind încă o dată uriaşul salt înainte înregistrat de Casa Albă şi prăbuşirea dezastruoasă a senatorului Sexton.

„Cât de mult poate însemna o zi, îşi zise preşedintele. În politică, lumea se poate schimba într-o secundă.”

Până în zori, avea să realizeze cât adevăr puteau să conţină aceste cuvinte.

85

„Pickering ar putea fi o problemă”, zisese Tench.

Administratorul Ekstrom era prea tulburat de informaţia primită ca să observe că furtuna de afară se intensificase. Cablurile de prindere abia mai rezistau şi gemeau îngrozitor, iar personalul NASA prefera să stea la taclale, în loc să meargă la culcare. Gândurile lui Ekstrom rătăceau într-o altfel de furtună – o tornadă explozivă cu originile în Washington. Ultimele ore aduseseră multe probleme cu ele, iar Ekstrom căuta o soluţie pentru toate. Totuşi, o singură problemă se ridica mai ameninţătoare decât toate celelalte la un loc.

„Pickering ar putea fi o problemă.”

Ekstrom nu-şi putea imagina o altă persoană de pe faţa pământului, în afară de William Pickering cu care să se răfuiască. Acesta se războia cu Ekstrom şi cu NASA de ani de zile, încercând să preia controlul asupra politicii de confidenţialitate, exercitând presiuni pentru diferite priorităţi ale misiunilor şi tunând şi fulgerând împotriva eşecurilor tot mai numeroase ale agenţiei spaţiale.

Ekstrom ştia că dezgustul lui Pickering faţă de NASA era mult mai vechi decât recenta pierdere a satelitului SIGINT al NRO în explozia rampei de lansare NASA sau decât erorile de securitate NASA, sau chiar decât bătălia pentru recrutarea personalului-cheie din domeniul spaţial. Durerea lui Pickering legată de NASA însemna o dramă continuă însoţită de resentimente şi deziluzie.

Avionul spaţial X-33, presupusul înlocuitor NASA al navetei spaţiale, fusese construit cu cinci ani mai târziu, fapt care însemna amânarea sau anularea a zeci de misiuni NRO de lansare sau întreţinere de sateliţi. De dată recentă, furia lui Pickering împotriva proiectului X-33 atinsese cote fulminante, odată cu descoperirea faptului că NASA anulase în întregime proiectul, provocând astfel o gaură estimată la

900 milioane dolari.

Ekstrom ajunse la biroul lui din habisferă, trase draperia care masca intrarea şi păşi înăuntru. Se aşeză la birou şi îşi puse capul în palme. Trebuia să ia câteva decizii. Ceea ce părea a fi o zi minunată se transformase într-un coşmar care ameninţa să-l distrugă. Încercă să se pună în locul lui William Pickering. Ce ar fi făcut el la pasul următor? Cineva cu inteligenţa lui Pickering *trebuia* să înţeleagă importanţa descoperirii NASA. Trebuia să ierte anumite alegeri luate în disperare de cauză. Trebuia să vadă răul ireversibil produs prin umbrirea acestui moment de triumf.

Ce ar fi făcut Pickering cu informaţiile pe care le deţinea el? Le-ar fi dat pace sau ar fi determinat NASA să plătească pentru erori?

Ekstrom se strâmbă. Aproape că nu avea niciun dubiu care ar fi fost alegerea.

În definitiv, William Pickering nutrea o ură mult mai profundă faţă de NASA... o veche duşmănie personală care trecea dincolo de politică.

86

Rachel tăcea, privind în gol spre cabina de pilotaj a avionului G4, în vreme ce aeronava zbura spre sud, de-a lungul coastei canadiene a golfului St. Lawrence. Tolland stătea în apropiere şi discuta cu Corky. În ciuda dovezilor care atestau autenticitatea meteoritului, admiterea, de către Corky, a faptului că nivelul conţinutului de nichel ieşea din gama de valori medii prestabilite servise la resuscitarea bănuielilor iniţiale ale lui Rachel. Plantarea secretă a unui meteorit sub gheaţă nu avea sens decât ca parte integrantă a unei fraude strălucit concepute.

Cu toate astea, dovezile ştiinţifice rămase sugerau validitatea meteoritului.

Rachel se întoarse de la fereastră şi privi mostra în formă de disc din mâna ei. Micile condrule luceau. Tolland şi Corky discutau de ceva vreme pe marginea acestor condrule, vorbind în termeni ştiinţifici mai presus de puterea de înţelegere a lui Rachel – niveluri echilibrate de olivine, matrici de sticlă metastabile şi reomogenizare metamorfică. Cu toate astea, bilanţul era evident: Corky şi Tolland erau de acord că acele condrule aveau *în mod clar* o provenienţă meteoritică. Nici urmă de îndoială asupra acestei informaţii.

Rachel învârti mostra în formă de disc în mână, plimbându-şi un deget peste marginea unde se vedea o porţiune a crustei de fuziune. Înnegrirea părea relativ proaspătă – cu siguranţă nu putea fi veche de trei secole –, deşi Corky îi explicase că meteoritul fusese ermetic sigilat în gheaţă şi evitase eroziunea atmosferică. Părea logic. Rachel văzuse programe la televizor în care se prezentau rămăşiţe umane scoase din gheaţă după patru mii de ani, iar pielea lor părea aproape intactă.

Studiind crusta de fuziune, un gând ciudat îi trecu prin minte – o anumită informaţie importantă fusese omisă.

Rachel se întrebă dacă fusese vorba doar despre o omisiune în datele care îi fuseseră livrate ei sau uitase cineva să îi menţioneze acest aspect.

Se întoarse brusc spre Corky:

— A datat cineva crusta de fuziune?

Corky privi nedumerit spre ea:

— Ce?

— A datat cineva arsura? Cu alte cuvinte, ştim cu siguranţă că arsura de pe rocă a apărut exact la data evenimentului Jungersol?

— Îmi pare rău, îi răspunse Corky, dar e imposibil de datat. Oxidarea şterge toţi markerii izotopici necesari. În plus, ratele de înjumătăţire ale radioizotopilor sunt prea lente pentru a se măsura ceva sub cinci sute de ani.

Rachel se gândi câteva clipe, înţelegând acum de ce datarea surii nu făcea parte din date.

— Aşadar, din câte ştim, această rocă ar fi putut arde în Evul Mediu sau azi-noapte, corect?

Tolland chicoti:

— Nimeni nu a afirmat că ştiinţa are chiar toate răspunsurile.

Rachel îşi lăsă gândurile să rătăcească în voie:

— O crustă de fuziune este, în esenţă, doar o arsură extrem de severă. Din punct de vedere tehnologic, arsura de pe această piatră ar fi putut apărea oricând în ultima jumătate de secol, în moduri complet diferite.

— Greşit, o întrerupse Corky. Arsură în moduri complet diferite? Nu. Arsură *într-un singur* mod. Căderea prin atmosferă.

— Nu există altă posibilitate? Cum ar fi într-un furnal?

— Un furnal? se miră Corky. Aceste mostre au fost examinate sub lupa unui microscop electronic. Chiar şi cel mai curat furnal terestru ar fi lăsat reziduuri combustibile pe piatră – nucleare, chimice, combustibil fosil. Uită de asta! Şi cum rămâne cu striaţiile de la trecerea prin atmosferă? Astea nu se obţin într-un furnal.

Rachel uitase complet de striaţiile de pe meteorit.

Acestea indicau cu adevărat o cădere prin atmosferă.

— Ce ziceţi de un vulcan? se aventură ea. Un produs al unei erupţii violente?

Corky clătină din cap:

— Arsura e mult prea curată.

Rachel privi spre Tolland. Oceanograful încuviinţă:

— Îmi pare rău, am avut ceva experienţe cu vulcani, atât deasupra, cât şi dedesubtul nivelului apelor. Corky are dreptate. Produsele de ejecţie vulcanică sunt pătrunse de zeci de toxine – dioxid de carbon, dioxid de sulf, sulfuri hidrogenate, acid clorhidric. Toate acestea ar fi fost detectate de mijloacele noastre electronice de scanare. Că ne place sau nu, acea crustă de fuziune este rezultatul unei arsuri curate de fricţiune atmosferică.

Rachel oftă şi se uită din nou pe fereastră. „O arsură curată.” Fraza o lovi în moalele capului. Se întoarse spre Tolland:

— Ce vrei să spui prin arsură curată?

Tolland ridică din umeri:

— Pur şi simplu că sub lupa unui microscop electronic nu am zărit resturi de elemente combustibile, aşa că ştim că încălzirea a fost provocată de energie cinetică şi de frecare, mai degrabă decât de elemente chimice sau nucleare.

— Păi dacă n-aţi descoperit elemente combustibile străine, atunci ce aţi descoperit? Mai exact, care a fost compoziţia crustei de fuziune?

— Am descoperit exact ceea ce *ne aşteptam* să descoperim, îi răspunse Corky. Elemente atmosferice pure: azot, oxigen, hidrogen. Fără hidrocarburi. Fără sulfuri. Fără acizi vulcanici. Nimic aparte. Toate chestiile pe care le vedem la căderea meteoriţilor prin atmosferă.

Rachel se lăsă pe spate în scaun, cufundată în gânduri.

Corky se aplecă în faţă, ca să se uite mai atent la ea:

— Te rog să nu-mi spui că noua ta teorie e că NASA a dus o rocă fosilizată în spaţiu cu ajutorul navetei spaţiale şi a trimis-o învârtindu-se spre Terra sperând ca nimeni să nu observe mingea de foc, craterul masiv sau explozia!

Rachel nu se gândise la asta, deşi premisa părea interesantă. Nu prea fezabilă, dar era interesantă. Gândurile ei se îndreptau în direcţii mai realiste. „Toate sunt elemente atmosferice naturale. O arsură curată. Striaţii de la trecerea prin atmosferă.” Undeva, într-un colţişor al minţii, i se aprinse o luminiţă:

— Rapoartele dintre elementele atmosferice găsite, zise ea. Erau *exact* aceleaşi rapoarte ca în cazul oricărui alt meteorit cu o crustă de fuziune?

Corky păru să ezite uşor când auzi întrebarea:

— De ce întrebi?

Rachel îi observă ezitarea şi simţi că i se accelerează pulsul:

— Rapoartele erau diferite, nu-i aşa?

— Există o explicaţie ştiinţifică.

Inima lui Rachel începu brusc să bată cu putere:

— Aţi observat cumva un conţinut neobişnuit de ridicat al *unui* element anume?

Tolland şi Corky schimbară priviri surprinse:

— Da, răspunse Corky, dar…

— Era vorba cumva de hidrogen ionizat?

Astrofizicianul făcu ochii cât cepele:

— De unde ştiai asta???

Tolland părea şi el teribil de şocat.

Rachel se holbă la amândoi:

— De ce nu mi-a menţionat nimeni acest amănunt până acum?

— Pentru că există o explicaţie ştiinţifică perfect valabilă! declară Corky.

— Sunt numai urechi, îi zise Rachel.

— A existat un surplus de hidrogen ionizat, spuse Corky, deoarece meteoritul a traversat atmosfera în apropierea Polului Nord, unde câmpul magnetic terestru generează o concentraţie neobişnuit de ridicată în ioni de hidrogen.

Rachel se încruntă:

— Din păcate, eu am şi o altă explicaţie!

87

Etajul patru al sediului NASA părea mai puţin impresionant decât holul clădirii – coridoare lungi şi pustii cu uşi de birouri distanţate în mod egal de-a lungul pereţilor. Pe coridor nu era nimeni. Semne din metal laminat indicau în toate direcţiile.

<= LANDSAT 7
TERRA =>
<= ACRIMSAT
<= JASON 1
AQUA =>
PODS=>

Gabrielle urmă indicatorul PODS. După ce parcurse un şir întreg de coridoare lungi şi de intersecţii, ajunse în faţa unor uşi masive de oţel. Plăcuţa de pe uşi arăta:

„POLAR ORBITING DENSITY SCANNER (PODS)
Section Manager, Chris Harper”

Uşile erau închise şi securizate, atât prin fanta de acces cu cartelă, cât şi printr-o consolă de acces cu un cod PIN. Gabrielle îşi lipi urechea de uşa rece de metal. Pentru o clipă avu impresia că aude nişte voci. Se certau. Sau poate că nu. Se întrebă dacă n-ar fi fost bine să bată în uşă până când ar fi auzit-o cineva. Din nefericire, strategia ei de abordare a lui Chris Harper avea nevoie de ceva mai multă subtilitate decât bătutul în uşi. Privi în jur căutând o altă intrare, dar nu văzu nimic. Lângă uşă, se găsea o cămară a omului de serviciu. Gabrielle intră acolo, cercetând nişa prost luminată în căutarea cartelei de acces a omului de serviciu. Nimic. Doar mături şi teuri de şters pe jos.

Se întoarse la uşă şi îşi lipi din nou urechea de ea. De această dată, auzi clar nişte voci. Tot mai puternice. Şi sunete de paşi. Broasca se activă din interior.

Gabrielle nu avu timp să se ascundă. Sări într-o parte şi se făcu una cu zidul din spatele uşii, în vreme ce prin uşi

trecu un grup de oameni care discutau zgomotos. Păreau mânioşi:

— Care naiba e problema lui Harper? Credeam că va fi în al nouălea cer!

— Într-o noapte ca asta, zise un alt individ, în timp ce grupul trecea pe lângă Gabrielle, el vrea să rămână singur? Ar trebui să sărbătorească!

În timp ce grupul se îndepărta, uşile grele începură să se închidă prin intermediul mecanismelor pneumatice, dezvăluind locaţia intrusei. Gabrielle rămase locului, dar grupul îşi vedea de drum. Aşteptând până în ultima clipă, până ce uşile mai erau deschise doar câţiva centimetri, Gabrielle sări înainte şi prinse de mâner. Rămase nemişcată până când grupul de oameni dispăru după colţ, pe coridor, prea prinşi în conversaţie ca să mai privească înapoi.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, Gabrielle deschise uşile şi păşi în încăperea slab luminată. Închise uşile, în linişte.

Spaţiul nu era decât o zonă mare şi deschisă de lucru, care îi amintea de un laborator de fizică din colegiu: computere, staţii de lucru izolate, echipament electronic. În vreme ce ochii i se obişnuiau cu semiîntunericul, Gabrielle văzu desene şi scheme de calcul aruncate pretutindeni. Întreaga zonă era întunecată, cu excepţia unui birou din capătul laboratorului, unde se vedea o lumina pe sub prag. Gabrielle se îndreptă într-acolo. Uşa era închisă, dar prin fereastră se vedea un bărbat care stătea în faţa unui computer. Recunoscu acelaşi bărbat care ţinuse conferinţa de presă de la NASA. Plăcuţa cu numele de pe uşă avea următoarea inscripţie:

„Chris Harper

Section Manager, PODS”.

Reuşind să ajungă până în acest punct, Gabrielle avu brusc un sentiment de îngrijorare, întrebându-se dacă într-adevăr avea să-i reuşească planul. Îşi aduse aminte cât de sigur era Sexton că Harper minţise. „Aş putea pune pariu pe cariera mea”, zisese senatorul. Părea să existe şi alţii

care simţeau la fel, aşteptând-o pe Gabrielle să dezvăluie adevărul, astfel încât ei să se poată repezi asupra NASA, încercând să recâştige oricât de puţin teren după evenimentele devastatoare din acea seară. Iar Gabrielle era extrem de motivată să îi ajute, mai ales după modul în care fusese tratată de Tench şi de administraţia Herney în acea după-amiază.

Gabrielle îşi ridică mâna să bată la uşă, dar se opri. În minte îi răsuna vocea Yolandei: „Dacă Chris Harper a minţit întreaga lume în legătură cu PODS, ce te face să crezi că-ţi va spune ŢIE adevărul?”

„Frica”, îşi răspunse ea, mai ales după ce fusese cât pe ce să cadă victimă unui asemenea sentiment în acea după-amiază. Gabrielle avea un plan. Va folosi o tactică pe care o învăţase de la senator. El o aplica pentru a-i speria de moarte pe contracandidaţii săi, pentru ca aceştia să îi dezvăluie anumite informaţii. Gabrielle învăţase multe sub tutela lui Sexton, şi nu tot ceea ce aflase era atractiv sau etic. Însă în noaptea asta avea nevoie de orice avantaj posibil. Dacă îl putea convinge pe Chris Harper să admită că minţise – indiferent de motiv –, Gabrielle ar fi reaprins o mică speranţă pentru campania electorală a senatorului. Dincolo de asta, Sexton era genul de bărbat care, dacă dispunea de un spaţiu de manevră de doar câţiva centimetri, îşi putea crea un loc suficient de larg cât să câştige o bătălie.

Tactica prin care Gabrielle îl va aborda pe Harper era numită de Sexton „supraestimarea”, o tehnică de interogare concepută de primele autorităţi ale Imperiului Roman pentru a obţine mărturisiri de la criminalii bănuiţi ca fiind mincinoşi. Metoda era îngrozitor de simplă.

Evaluează informaţia care trebuie mărturisită.

Apoi evaluează un scenariu mult mai avansat.

Dă-i adversarului şansa de a alege cea mai mică dintre două rele – în acest caz, adevărul.

Trucul întregii manevre consta în încrederea de sine, o calitate de care, pe moment, Gabrielle nu era deloc sigură

că o mai are. Inspiră adânc şi revăzu în minte scenariul, apoi ciocăni cu fermitate în uşa biroului.

— V-am spus că sunt ocupat! strigă Harper, cu obişnuitu-i accent englezesc.

Gabrielle ciocăni din nou. Mai tare de această dată.

— V-am spus că nu vreau să cobor!

Gabrielle bătu cu pumnul în uşă.

Harper se ridică de la locul lui şi veni să deschidă uşa enervat:

— Mama dracului, voi nu…

Se opri instantaneu, surprins să vadă un musafir nepoftit.

— Doctore Harper, zise Gabrielle, pe un ton ferm.

— Cum aţi ajuns aici?

Gabrielle îşi păstră calmul:

— Ştiţi cine sunt?

— Bineînţeles. Şeful dumitale îmi atacă proiectul de luni de zile. Cum aţi intrat?

— M-a trimis senatorul Sexton.

Harper cercetă cu privirea laboratorul din spatele lui Gabrielle.

— Unde vă sunt însoţitorii?

— Nu e treaba dumneavoastră. Senatorul mai are încă relaţii influente.

— În clădirea asta?

Harper părea a se îndoi serios de asta:

— N-aţi fost cinstit, doctore Harper! Mă tem că senatorul a convocat o comisie senatorială de anchetă specială pentru a vă analiza minciunile.

Pe chipul lui Harper apăru o undă de teamă:

— Ce tot spuneţi acolo?

— Oamenii inteligenţi ca dumneavoastră, doctore Harper, nu-şi permit luxul de a o face pe proştii. Aţi dat de necaz, iar senatorul m-a trimis aici ca să vă ofere o înţelegere. Campania electorală a senatorului a primit o lovitură puternică în seara asta. El nu mai are nimic de pierdut, aşa că vă va lua cu dumnealui dacă se va scufunda.

— Ce naiba tot spuneţi acolo?

Gabrielle inspiră adânc şi trecu la atac:

— Aţi minţit în conferinţa de presă despre aplicaţia software PODS de detectare a anomaliilor. Ştim asta. Mulţi oameni o ştiu. Nu asta e problema.

Înainte ca Harper să deschidă gura pentru a protesta, Gabrielle continuă:

— Senatorul ar putea face publice minciunile dumneavoastră chiar acum, dar nu e interesat de aşa ceva. E interesat de un peşte mult mai mare. Cred că ştiţi la ce mă refer.

— Nu, eu…

— Uitaţi care este oferta senatorului: Îşi va ţine gura închisă, dacă îi daţi numele celui mai important factor de decizie NASA împreună cu care dumneavoastră deturnaţi fonduri.

Ochii lui Chris Harper părură să se încrucişeze o clipă.

— Ce? Eu nu deturnez fonduri!

— V-aş sugera să fiţi atent la ce vorbiţi, domnule. Comisia senatorială strânge dovezi de luni de zile. Chiar credeaţi că veţi scăpa nedepistat împreună cu partenerul dumneavoastră? Măsluirea documentelor PODS şi redirecţionarea fondurilor alocate NASA către conturi private? Minciuna şi delapidarea vă pot arunca în închisoare, doctore Harper.

— Nu am făcut aşa ceva!

— Vreţi să spuneţi că nu aţi minţit în legătură cu PODS?

— Nu, vreau să spun că n-am delapidat niciun fel de bani!

— Aşadar, afirmaţi că *aţi minţit* în legătură cu PODS?

Harper căscă ochii mari, în mod clar depăşit de situaţie.

— Să uităm de minciună, continuă Gabrielle, dând a lehamite din mână. Senatorul Sexton nu este interesat de minciunile dumneavoastră într-o conferinţă de presă. Ne-am obişnuit cu aşa ceva. Voi găsiţi un meteorit şi nimănui nu-i pasă cum aţi reuşit. Chestiunea care îl interesează este deturnarea. Trebuie să dea jos pe cineva din fruntea NASA. Spuneţi-i cu cine lucraţi şi vă va scoate complet din

anchetă. Puteţi alege soluţia uşoară şi ne spuneţi cine este cealaltă persoană sau alegeţi calea grea şi senatorul va începe să vorbească despre aplicaţii software de detectare a anomaliilor şi despre rezolvări trucate ale problemei.

— Jucaţi la cacealma! Nu există niciun fel de deturnări de fonduri.

— Minţiţi prost, doctore Harper! Am văzut documentele. Numele dumneavoastră apare pe toate actele incriminatoare. Pretutindeni.

— Jur că nu ştiu nimic despre nicio deturnare!

Gabrielle scoase un oftat de dezamăgire:

— Puneţi-vă o clipă în postura mea, doctore Harper. De aici nu pot trage decât două concluzii. Fie mă minţiţi, în acelaşi mod în care aţi minţit în conferinţa de presă, fie îmi spuneţi adevărul, şi atunci cineva cu putere din agenţie vă scoate drept ţap ispăşitor pentru „afacerile” lui.

Fraza păru să îl pună pe gânduri pe Harper.

Gabrielle se uită la ceas:

— Oferta senatorului este valabilă o oră. Vă puteţi salva dându-i numele conducătorului NASA împreună cu care deturnaţi banii contribuabililor. Senatorului nu-i pasă de dumneavoastră. El vrea peştele cel mare. Evident că individul în cauză deţine ceva putere în cadrul NASA. El sau ea a reuşit să-şi păstreze identitatea ascunsă, lăsându-vă pe dumneavoastră să plătiţi pentru oalele sparte.

Harper clătină din cap:

— Minţiţi!

— Aţi afirma aşa ceva la proces?

— Categoric. Aş nega totul.

— Sub jurământ?

Gabrielle îşi ţuguie buzele, dezgustată.

— Putem presupune că veţi nega şi că aţi minţit în legătură cu rezolvarea problemei software a sistemului PODS?

Inima îi bătea cu putere, în vreme ce îl privea pe individ drept în ochi:

— Gândiţi-vă bine la opţiunile dumneavoastră, doctore

Harper. Închisorile americane nu sunt un loc chiar plăcut!

Harper o privi mânios. Gabrielle îi ură în gând să înceapă să vorbească. O clipă crezu că zăreşte în ochii lui semnele predării dar când Harper vorbi, vocea lui era de oţel:

— Domnişoară Ashe, declară el, cu o mânie cu greu stăpânită, încercaţi marea cu degetul! Amândoi ştim că nu are loc nicio deturnare de fonduri la NASA. Singurul mincinos din această încăpere sunteţi *dumneavoastră.*

Gabrielle simţi că paralizează. Privirea omului era ascuţită ca un brici şi furioasă. Vru să se întoarcă şi să o ia la fugă. „Ai încercat să păcăleşti un savant în rachete spaţiale. La ce naiba te aşteptai?” Se forţă să îşi ţină capul sus.

— Tot ce ştiu, rosti ea, mimând încrederea şi indiferenţa faţă de poziţia lui, este că am văzut documentele incriminatorii. Dovezi concludente că dumneavoastră şi altă persoană deturnaţi fonduri NASA. Senatorul doar m-a rugat să vin aici în noaptea asta şi să vă ofer posibilitatea de a vă despărţi de partenerul dumneavoastră, în loc să înfruntaţi singur un proces. Îi voi spune senatorului că preferaţi să vă apăraţi şansele în faţa unui judecător. Puteţi povesti instanţei ceea ce mi-aţi povestit şi mie, anume că nu deturnaţi fonduri şi că nu aţi minţit în legătură cu aplicaţia software PODS.

Îi zâmbi trist:

— Dar după acea conferinţă de presă jalnică pe care aţi ţinut-o acum două săptămâni, ceva mă face să mă îndoiesc de şansele dumneavoastră.

Gabrielle se răsuci pe călcâie şi porni de-a lungul laboratorului întunecat. Se întrebă dacă nu cumva ea o să fie cea care o să vadă cum e interiorul unei închisori, în locul doctorului Harper.

Îşi ţinea capul sus în vreme ce se îndepărta, aşteptând ca Harper să o strige. Tăcere. Îşi croi drum printre uşile metalice şi ajunse pe coridor, sperând ca lifturile la acest nivel să nu mai aibă nevoie de cartelă de acces ca la parter. Pierduse. Chiar dacă îşi dăduse toată silinţa, Harper nu

muşcase momeala. „Poate că a spus adevărul în conferinţa de presă”, îşi spuse Gabrielle.

Uşile metalice din spatele ei răsunară cu zgomot.

— Domnişoară Ashe, o strigă Harper. Jur că nu ştiu nimic despre nicio deturnare. Sunt un om cinstit!

Gabrielle avu remuşcări pentru câteva clipe. Se forţă să meargă înainte. Ridică indiferentă din umeri şi îi strigă înapoi peste umăr:

— Şi totuşi, aţi minţit în conferinţa de presă!

Tăcere. Gabrielle continuă să meargă pe coridor.

— Staţi aşa! strigă Harper.

Omul veni alergând lângă ea; avea chipul alb ca varul.

— Chestia asta cu deturnarea, zise el, coborându-şi vocea. Cred că ştiu cine mi-a tras clapa!

Gabrielle se opri, întrebându-se dacă îl auzise bine. Se întoarse cât putu de încet şi de impasibilă putea fi ea în acele momente.

— Vreţi ca eu să cred că vă trage cineva clapa?

Harper oftă:

— Jur că nu ştiu nimic despre vreo deturnare. Dar dacă sunt dovezi contra mea…

— O mulţime.

Omul oftă din nou:

— Atunci totul e o înscenare. Ca să fiu discreditat, dacă va fi nevoie. O singură persoană ar fi putut face aşa ceva.

— Cine?

Harper o privi drept în ochi:

— Lawrence Ekstrom mă urăşte.

Gabrielle era uluită.

— Directorul administrativ al NASA?

Harper dădu amărât din cap:

— El e cel care m-a forţat să mint în conferinţa aceea de presă.

88

Chiar şi cu sistemul de propulsie prin pânză de metan al aeronavei Aurora la jumătate din capacitate, echipa Delta Force gonea prin noapte cu o viteză de trei ori mai mare decât cea a sunetului – peste trei mii de kilometri pe oră. Vibraţia monotonă a motoarelor cu undă de detonare în pulsuri din spatele avionului îi conferea zborului un ritm aproape hipnotic. La treizeci de metri dedesubt, oceanul se zbătea sălbatic, biciuit de fluidele din eşapamentul aeronavei, care ridicau două cozi de apă, ca nişte cozi de cocoş lungi şi paralele, la cincisprezece metri deasupra nivelului apei.

„Ăsta e motivul pentru care a fost casat SR-71 Blackbird”, îşi spuse Delta One.

Aurora era unul dintre acele avioane despre care nimeni n-ar fi trebuit să ştie nimic, dar despre care toată lumea avea habar. Chiar şi canalul de televiziune Discovery abordase subiectul Aurora şi testele care se efectuaseră cu aeronava la Groom Lake în Nevada. Nimeni nu ştia dacă breşa de securitate se datorase bârfelor repetate auzite până în Los Angeles, martorilor oculari nefericiţi care forau un puţ de petrol în Marea Nordului sau unei gafe administrative prin care apăruse o descriere a Aurorei într-o copie pentru public a bugetului Pentagonului. Oricum nu mai conta. Lumea aflase despre el. Armata Statelor Unite dispunea de un avion capabil să zboare cu o viteză de 6 Mach, o aeronavă care trecuse de mult de faza de proiectare şi intrase în folosinţă. Avionul putea fi deja zărit pe cer.

Construită de Lockheed, Aurora semăna cu o minge de fotbal american, aplatizată. Era lungă de treizeci de metri, lată de optsprezece, iar fuzelajul era placat cu ceramică termică, asemănător navetei spaţiale. Viteza rezulta în mare parte dintr-un nou sistem de propulsie, care folosea o

pânză de hidrogen curat drept combustibil şi lăsa un jet albicios în urmă. Din acest motiv, avionul zbura doar noaptea.

În seara asta, profitând din plin de viteza astronomică, echipa Delta Force se îndrepta spre casă deasupra oceanului. Chiar şi aşa, aveau să ajungă mai devreme decât estimaseră. La o asemenea viteză, echipa ar fi ajuns la locul de aterizare în mai puţin de o oră, cu două ore înaintea prăzii. Avuseseră loc discuţii de depistare şi doborâre a avionului ţintă, dar controlorul se temuse că radarele ar fi putut observa incidentul sau că epava rezultată ar fi putut declanşa o investigaţie serioasă. Cel mai bine era ca ţinta să aterizeze conform programului. De îndată ce devenea clar unde va ateriza prada, echipa Delta Force putea interveni.

Acum, în vreme ce Aurora zbura pe deasupra Mării Labradorului pustie şi ostilă, dispozitivul de comunicaţii al lui Delta One indică un apel. Omul răspunse.

— Planul s-a schimbat, îi informă vocea robotului. Aveţi o altă ţintă până la aterizarea lui Rachel Sexton şi a oamenilor de ştiinţă.

„O altă ţintă.” Delta One aproape că intuia despre ce era vorba. Lucrurile evoluau cu repeziciune. Controlorul descoperise o nouă fisură şi trebuia să o peticească în cel mai scurt timp posibil. „Nu se va produce nicio fisură, îşi aminti Delta One, dacă ne vom îndeplini obiectivele cu succes pe gheţarul Milne”. Delta One ştia prea bine că acum îşi curăţa propriile gunoaie, rezultatele eşecurilor.

— S-a ivit o a patra parte, zise controlorul.

— Cine?

Controlorul făcu o pauză, apoi le oferi un nume.

Cei trei soldaţi schimbară priviri uluite. Era un nume care le era foarte cunoscut.

„Nu-i de mirare ezitarea controlorului!”, îşi zise Delta One. Pentru o operaţie concepută drept o misiune fără victime, numărătoarea cadavrelor şi scara ierarhică a importanţei ţintelor se schimbau cu repeziciune. Omul îşi

simţi sinusurile întărindu-i-se, în vreme ce controlorul se pregătea să-i informeze exact cum şi unde aveau să îl elimine din ecuaţie pe individ.

— Miza a crescut în mod considerabil, rosti controlorul. Ascultaţi cu atenţie! Nu vă voi da instrucţiunile decât o singură dată.

89

Mult deasupra nordului statului Maine, aeronava G4 se îndrepta în continuare spre Washington. La bordul ei, Michael Tolland şi Corky Marlinson o priveau pe Rachel, care începuse să le explice teoria ei despre nivelul crescut de ioni de hidrogen în crusta de fuziune a meteoritului.

— NASA dispune de o facilitate privată de testare numită Plum Brook Station, spunea ea, aproape incapabilă să creadă că putea vorbi despre aşa ceva. Nu divulgase niciodată informaţii secrete persoanelor neautorizate, dar, având în vedere circumstanţele, Tolland şi Corky aveau dreptul să afle. Plum Brook este în esenţă o cameră de testare pentru cele mai noi şi mai radicale sisteme NASA de motoare. Cu doi ani în urmă, am scris o informare despre un nou proiect pe care NASA îl testa acolo – ceva intitulat „motor cu ciclu expandat”.

Corky se uită suspicios la ea:

— Motoarele cu ciclu expandat se află încă în stadiu de proiect. Pe hârtie. Nimeni nu le testează cu adevărat. Mai sunt zeci de ani buni până vor deveni operaţionale.

Rachel clătină din cap:

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, Corky. NASA dispune de prototipuri. Sunt în teste.

Corky păru sceptic:

— Motoarele astea merg cu oxigen-hidrogen lichid, combustibil care îngheaţă în spaţiu, făcând motoarele inutile pentru NASA. Agenţia a afirmat că nici măcar nu va încerca să construiască un asemenea motor până ce nu se va rezolva problema îngheţării combustibilului.

— A fost rezolvată. Au scăpat de oxigen şi au transformat combustibilul într-un fel de amestec de „noroi-hidrogen”, care e un soi de combustibil criogenic constând din hidrogen pur într-o stare semiîngheţată. Este extrem de puternic şi foarte curat. Este şi o soluţie pentru sistemele

de propulsie dacă NASA va lansa misiuni pe Marte.

Corky părea uluit.

— Nu poate fi adevărat!

— Ar fi *bine* să fie adevărat, îi zise Rachel. Am scris o informare pe această temă pentru preşedinte. Şeful meu a fost extrem de iritat, pentru că NASA intenţiona să anunţe public noroiul de hidrogen drept un mare succes, în vreme ce Pickering ar fi vrut ca administraţia de la Casa Albă să exercite presiuni asupra NASA ca acest combustibil să rămână secret.

— De ce?

— N-are importanţă, răspunse Rachel.

N-avea niciun chef să dezvăluie mai multe secrete decât era absolută nevoie. Dorinţa lui Pickering de a tăinui succesul noului combustibil deriva dintr-o îngrijorare crescândă legată de securitatea naţională şi de care puţini erau conştienţi – expansiunea alarmantă a Chinei din punctul de vedere al tehnologiei spaţiale. Chinezii lucrau în mod curent la dezvoltarea unei platforme de lansare năucitoare „de închiriat”, pe care intenţionau să i-o închirieze celui care oferea mai mult, cei mai mulţi ofertanţi fiind inamicii Statelor Unite. Implicaţiile pentru securitatea americană erau devastatoare. Din fericire, NRO ştia că ţara asiatică folosea un tip de combustibil sortit pieirii pentru platforma de lansare, aşa că Pickering n-avea niciun chef să ofere ponturi despre noul amestec propulsor NASA, mult mai promiţător.

— Aşadar, zise oarecum stingherit Tolland, tu susţii că NASA dispune de un sistem de propulsie cu ardere curată care foloseşte hidrogenul pur?

Rachel încuviinţă:

— Nu dispun de cifre, dar temperaturile de ardere ale acestor motoare sunt de câteva ori mai mari decât orice altceva care s-a creat până acum. Există deja cererea ca NASA să creeze tot felul de materiale noi pentru eşapamente.

Făcu o pauză:

— O piatră mare, plasată în spatele unui astfel de motor cu noroi de hidrogen, ar fi scăldată într-un foc bogat în hidrogen la o temperatură fără precedent. S-ar putea obţine chiar o crustă de fuziune.

— Să fim serioşi! interveni Corky. Ne întoarcem la scenariul cu meteoritul contrafăcut?

Tolland părea dintr-odată intrigat:

— De fapt, e o idee interesantă! Scena ar semăna mai mult sau mai puţin cu lăsarea unui bolovan pe rampa de lansare sub naveta spaţială, în timpul decolării acesteia.

— Dumnezeule mare, murmură Corky. Sunt în avion cu nişte idioţi!

— Corky, îl admonestă Tolland. Vorbind la modul ipotetic, o rocă plasată într-un câmp de ardere a gazelor de eşapament ar prezenta trăsături de ardere similare cu una care a traversat atmosfera, nu-i aşa? Ar avea aceleaşi striaţii direcţionale şi coadă din material topit.

Corky mormăi:

— Presupun că da.

— Iar hidrogenul cu ardere curată al lui Rachel n-ar lăsa niciun fel de reziduuri chimice. Doar hidrogen. Niveluri crescute de ioni de hidrogen în zona de fuziune.

Corky îşi dădu ochii peste cap:

— Ascultă, dacă există cu adevărat vreun astfel de motor care merge cu noroi de hidrogen, atunci ceea ce spui tu pare posibil. Dar este o posibilitate foarte îndepărtată.

— De ce? insistă Tolland. Procesul pare destul de simplu.

Rachel dădu din cap:

— Nu e nevoie decât de o rocă fosilizată, veche de 190 milioane de ani. Topiţi-o în focul de eşapament al unui motor cu noroi de hidrogen şi îngropaţi-o în gheaţă. Instantaneu, se transformă în meteorit.

— Explicaţie pentru amatori, sări Corky, dar nu şi pentru specialiştii de la NASA! Tot n-ai explicat condrulele!

Rachel încercă să-şi amintească explicaţia lui Corky despre formarea condrulelor.

— Ai spus că aceste condrule sunt formate prin

succesiuni rapide de încălziri şi răciri în spaţiu, nu?

Corky oftă:

— Condrulele se formează atunci când o rocă răcită în spaţiu se supraîncălzeşte brusc până la o stare de topire parţială – undeva în jur de 1550 de grade Celsius. Apoi roca trebuie să se răcească din nou, extrem de repede, întărind venele de lichid în condrule.

Tolland îşi fixă cu privirea prietenul:

— Şi acest proces nu poate avea loc pe Pământ?

— Imposibil, îi răspunse Corky. Pe planeta asta nu există variaţiile de temperatură necesare unei asemenea schimbări rapide. Aici e vorba de căldură nucleară şi de zeroul absolut al spaţiului. Extremele astea pur şi simplu nu există pe Terra.

Rachel se gândi puţin la cele auzite:

— Cel puţin nu în mod *natural.*

Corky se întoarse spre ea:

— Ce mai înseamnă şi asta?

— De ce nu s-ar putea ca încălzirea şi răcirea să aibă loc aici, pe Pământ, în mod artificial? îl întrebă Rachel. Roca putea fi încălzită de emisia motorului cu noroi de hidrogen şi apoi răcită într-un congelator criogenic.

Corky făcu ochii mari:

— Condrule fabricate?

— E o idee!

— Una ridicolă, ripostă Corky, ridicând mostra de meteorit. Poate că ai uitat?!? Aceste condrule au fost în mod incontestabil datate cu 190 de milioane de ani în urmă.

Tonul lui deveni superior:

— Din câte ştiu eu, domnişoară Sexton, acum 190 de milioane de ani nimeni nu testa motoare cu noroi de hidrogen şi răcitoare criogenice.

„Cu sau fără condrule, îşi spuse Tolland, dovezile se leagă”. Se refugiase în tăcere de câteva minute, profund tulburat de recentele dezvăluiri pe care i le făcuse Rachel, legate de crusta de fuziune. Deşi foarte îndrăzneaţă,

ipoteza ei deschisese tot felul de posibilităţi noi şi îl determinase pe Tolland să se gândească la altceva. „Dacă se poate explica şi crusta de fuziune… ce alte posibilităţi nu mai apar?”

— Eşti tăcut, remarcă Rachel stând lângă el.

Tolland se uită spre ea. În lumina difuză din avion, zări pentru o clipă o anumită blândeţe în ochii lui Rachel, lucru care îi amintea de Celia. Se eliberă de povara amintirilor şi oftă obosit:

— Oh, mă gândeam doar…

Zâmbi.

— La meteoriţi?

— La ce altceva?

— La dovezile strânse, încercând să-ţi închipui ce-a mai rămas?

— Ceva de genul ăsta.

— Vreo idee?

— Nu chiar. Mă deranjează câte date s-au modificat în ceea ce priveşte acel puţ de inserţie de sub gheaţă.

— Dovezile ierarhice sunt ca un castel din cărţi de joc, zise Rachel. Scoate premisa de la bază şi totul începe să se clatine. *Locaţia* descoperirii meteoritului a fost o astfel de premisă de bază.

„Chiar aşa.”

— Când am ajuns pe gheţar, directorul administrativ al NASA mi-a spus că meteoritul fusese găsit într-o matrice de gheaţă pură, veche de trei sute de ani şi era mai dens decât oricare altă rocă descoperită în acea zonă, drept pentru care am socotit informaţia ca o dovadă logică a faptului că roca trebuia să cadă din spaţiul cosmic.

— Tu, la fel ca noi ceilalţi.

— Conţinutul mediu de nichel, deşi convingător, nu pare a fi şi concluziv.

— Este pe *aproape,* rosti Corky, părând a fi ascultat discuţia.

— Dar nu exact.

Corky se supuse cu o încuviinţare din cap:

— Şi, continuă Tolland, această specie nemaivăzută de insectă spaţială, deşi şocant de bizară, în realitate ar putea fi doar un crustaceu foarte vechi, de ape adânci.

Rachel dădu din cap:

— Iar acum crusta de fuziune...

— Nu-mi place să o spun, zise Tolland, privindu-l pe Corky, dar mi se pare că dovezile care infirmă încep să fie mai numeroase decât cele care confirmă...

— Ştiinţa nu se bazează pe presupuneri, interveni Corky. Se bazează pe dovezi. Condrulele din rocă sunt în mod clar de natură meteoritică. Sunt de acord cu voi că tot ce am văzut este îngrozitor de tulburător, dar nu putem ignora aceste condrule. Dovezile pro sunt concluzive, în vreme ce dovezile contra sunt circumstanţiale.

Rachel pufni:

— Şi asta la ce concluzie ne duce?

— Către niciuna, răspunse Corky. Aceste condrule dovedesc că avem de-a face cu un meteorit. Singura întrebare este de ce l-a înfipt cineva sub gheaţă.

Tolland voia să-i creadă raţionamentul prietenului lui, dar ceva nu se potrivea:

— Nu pari prea convins, Mike, zise Corky.

Tolland oftă:

— Nu ştiu. Două din trei nu era prea rău, Corky. Dar am ajuns la una din trei. Pur şi simplu, simt că ne scapă ceva.

90

„M-au prins, se gândi Chris Harper, înfiorându-se la gândul închisorii. Senatorul Sexton ştie că am minţit în legătură cu PODS.” În vreme ce o conducea pe Gabrielle Ashe înapoi în birou şi închidea uşa în urma lor, Harper simţea ura lui faţă de directorul administrativ al NASA intensificându-se cu fiecare secundă. În noaptea asta, managerul proiectului PODS aflase cât de departe putea să meargă directorul cu minciuna. Pe lângă faptul că îl forţase pe el să mintă în legătură cu rezolvarea problemei software, Ekstrom părea să fi contractat un soi de asigurare în caz că lui Harper i se făcea frică şi decidea să dea secretul în vileag.

„Dovezi ale evaziunii, îşi zise el. Şantaj. Foarte vicleană mutare.” În definitiv, cine ar crede un deturnător de fonduri care ar încerca să discrediteze cel mai grandios moment din istoria spaţială americană? Harper simţise deja pe propria piele cât de dedicat putea fi Ekstrom cauzei salvării agenţiei spaţiale. Acum, odată cu anunţul descoperirii unui meteorit fosilizat, miza devenise uriaşă.

Harper se plimbă câteva zeci de secunde în jurul mesei mari pe care se odihnea un model la scară redusă al satelitului PODS – o prismă cilindrică având mai multe antene şi lentile în spatele unor scuturi reflectorizante. Gabrielle se aşeză şi aşteptă, urmărind scena. Răul pe care îl simţea acum îi amintea lui Harper cum se simţise în timpul acelei nenorocite conferinţe de presă. În acea noapte, dăduse un spectacol jalnic şi toată lumea îi pusese întrebări. Fusese obligat să mintă din nou şi să afirme că se simţise rău în acea seară şi nu fusese el însuşi. Colegii lui şi presa ridicaseră din umeri urmărind reprezentaţia patetică şi se grăbiseră să uite de ea.

Acum minciuna se întorsese să-l bântuie.

Expresia de pe chipul lui Gabrielle se îmblânzi:

— Domnule Harper, avându-l pe directorul administrativ duşman, veţi avea nevoie de un aliat puternic. Într-un asemenea moment, senatorul Sexton vă poate fi prieten de nădejde. Haideţi să începem cu minciuna despre aplicaţia software PODS. Povestiţi-mi ce s-a întâmplat.

Harper oftă. Ştia că sosise clipa adevărului. „Ar fi trebuit să rostesc acest adevăr chiar de la început!”

— Lansarea satelitului a decurs foarte uşor, începu el. Satelitul s-a poziţionat pe o orbită polară perfectă, exact aşa cum fusese planificat.

Gabrielle părea plictisită. Părea să cunoască aceste amănunte.

— Mai departe.

— Apoi au apărut necazurile. Când am activat scanarea gheţii pentru detectarea de anomalii, aplicaţia software de detectare a anomaliilor de la bord a dat rateuri.

— Îh… Îhî.

Harper începu să vorbească mai repede:

— Se presupunea că aplicaţia software va fi capabilă să examineze cu repeziciune mii de metri pătraţi de sol şi să descopere zone de gheaţă aflate dincolo de limitele densităţii normale. Iniţial, aplicaţia software trebuia să caute zone moi în gheaţă, ca indicii ale încălzirii globale, dar ulterior a fost modificată astfel încât să semnalizeze şi alte anomalii de densitate. Planul prevedea ca PODS să scaneze Cercul Arctic de-a lungul a câteva săptămâni şi să identifice orice anomalii pe care le-am fi putut folosi pentru măsurarea încălzirii globale.

— Numai că PODS devenea inutil fără acea aplicaţie software, îl întrerupse Gabrielle. NASA ar fi trebuit să examineze manual imaginile fiecărui centimetru pătrat din Arctica în căutarea de locuri probleme.

Harper încuviinţă, retrăind coşmarul gafei sale de programare.

— Ar fi fost nevoie de zeci de ani de studiu. Totul a devenit un coşmar. Din cauza unei erori pe care eu am făcut-o în programare, PODS devenise, în esenţă, inutil. Iar

cu alegerile care se apropiau cu repeziciune şi cu senatorul Sexton adoptând o asemenea poziţie critică faţă NASA...

Omul oftă.

— Greşeala dumneavoastră ar fi fost fatală pentru NASA şi pentru preşedinte.

— Nu ar fi putut apărea într-un moment mai nepotrivit. Ekstrom era îngrozit. I-am promis rezolvarea problemei în timpul următoarei misiuni a navetei spaţiale. Era o simplă chestiune de schimbare a procesorului care ţinea în spate sistemul software PODS. Numai că o astfel de rezolvare venea un pic cam târziu. Am fost trimis acasă, în concediu fără plată, un eufemism pentru a nu se spune că am fost concediat. Asta se întâmpla acum o lună.

— Şi totuşi aţi apărut la televiziune, acum două săptămâni, anunţând că aţi găsit o cale de evitare a problemelor.

Harper se făcu mic de tot:

— A fost o greşeală teribilă. În ziua aceea, am primit un telefon disperat de la directorul administrativ. Mi-a spus că intervenise ceva, o posibilă cale de a-mi răscumpăra păcatele. Am venit imediat la birou şi m-am întâlnit cu el. Mi-a cerut să susţin o conferinţă de presă şi să spun întregii lumi că am descoperit o modalitate de a rezolva problemele aplicaţiei software PODS şi că urma să dispunem de date în câteva săptămâni. Mi-a mai zis că îmi va explica mai târziu de ce era nevoie de o asemenea conferinţă de presă.

— Şi dumneavoastră aţi fost de acord!

— Nu, am refuzat! O oră mai târziu însă, directorul era din nou în biroul meu, însoţit de consilierul principal al Casei Albe!

— Ce???

Gabrielle păru şocată de informaţie.

— Marjorie Tench?

„O creatură îngrozitoare”, gândi Harper, dând încet din cap.

— Ea şi Ekstrom m-au pus să stau jos şi mi-au explicat că greşeala mea adusese NASA şi preşedintele Statelor Unite

în pragul colapsului definitiv. Domnişoara Tench mi-a povestit despre planurile senatorului de a privatiza NASA. Mi-a mai spus că aveam o datorie faţă de preşedinte şi faţă de agenţia spaţială şi trebuia să îndrept lucrurile. Apoi mi-a explicat şi cum s-o fac.

Gabrielle se aplecă în faţă ca să audă mai bine:

— Continuaţi!

— Marjorie Tench m-a informat de faptul că, printr-un noroc chior, Casa Albă a interceptat dovezi geologice consistente, legate de un meteorit uriaş care e îngropat în gheţarul Milne. Unul dintre cei mai mari meteoriţi din istorie. O astfel de descoperire ar fi însemnat un eveniment major pentru NASA.

Gabrielle părea uluită:

— Staţi aşa! Deci dumneavoastră afirmaţi că altcineva deja ştia că meteoritul se găsea acolo înainte ca PODS să îl descopere?

— Da. PODS n-a avut nimic de-a face cu descoperirea. Ekstrom ştia de existenţa meteoritului. Pur şi simplu, mi-a dat coordonatele şi mi-a spus să repoziţionez satelitul deasupra gheţarului şi *să pretind* că PODS a făcut descoperirea.

— Vă bateţi joc de mine!

— Asta a fost şi reacţia mea când mi s-a cerut să iau parte la acea cacealma. Au refuzat să-mi explice cum au aflat ei că meteoritul se afla acolo, iar domnişoara Tench insista că o astfel de chestiune era lipsită de importanţă şi că oportunitatea era una ideală ca să-mi spăl păcatele. Dacă puteam susţine că satelitul a localizat meteoritul, atunci NASA putea anunţa PODS drept un imens succes, astfel propulsându-l pe preşedinte în sondajele electorale de dinainte de alegeri.

Gabrielle aproape că rămăsese fără grai:

— Şi bineînţeles că nu se putea anunţa faptul că PODS a detectat un meteorit până ce nu se anunţa rezolvarea problemei cu software-ul satelitului.

Harper încuviinţă:

— De aici şi minciuna din conferinţa de presă. Am fost forţat să o spun. Tench şi directorul administrativ au fost complet lipsiţi de scrupule. Mi-au reamintit că am dezamăgit pe toată lumea – preşedintele finanţase proiectul PODS, NASA investise ani de zile pentru realizarea lui, iar acum eu ruinasem toate aceste eforturi cu o idioţenie în programare.

— Aşa că aţi fost de acord să daţi o mână de ajutor.

— N-am avut de ales. Dacă nu o făceam, cariera mea se ducea naibii. Iar adevărul era că, dacă n-aş fi comis acea eroare software, PODS *ar fi descoperit* şi singur meteoritul. Aşadar, pe atunci, mi s-a părut o minciună nevinovata. În acele clipe am acţionat spunându-mi că problema software avea oricum să fie rezolvată în câteva luni, odată cu noua misiune a navetei spaţiale, aşa că nu făceam decât să anunţ rezolvarea problemei un pic mai devreme.

Gabrielle scoase un fluierat uşor:

— O minciună mică pentru a scoate un avantaj din oportunitatea oferită de meteorit.

Harper se simţea rău doar vorbind despre asta:

— Aşa că… am făcut-o. Urmând ordinele lui Ekstrom, am ţinut o conferinţă de presă în care am anunţat că am găsit o cale de evitare a problemelor legate de aplicaţia de detectare a anomaliilor, apoi am aşteptat câteva zile şi am repoziţionat satelitul deasupra coordonatelor date de directorul administrativ. După aceea, urmând ierarhia adecvată de comandă, l-am sunat pe directorul EOS şi i-am relatat că PODS a localizat o anomalie serioasă de densitate în gheţarul Milne. I-am dat coordonatele şi i-am explicat că acea anomalie părea să fie suficient de densă ca să semene cu un meteorit. Entuziasmată la aflarea veştii, NASA a trimis o mică echipă de cercetare până în Milne pentru a extrage mostre. Din acel moment, operaţiunea a devenit strict secretă.

— Aşadar, habar n-aţi avut că meteoritul conţinea *fosile* până în noaptea asta?

— Nimeni de aici n-a ştiut. Suntem cu toţii şocaţi. Acum

toţi mă socotesc un erou pentru găsirea dovezilor de viaţă extraterestră, iar eu nu ştiu ce să le răspund.

Gabrielle tăcu preţ de câteva minute şi îl studie intens pe Harper cu ochii ei negri:

— Dar dacă nu PODS a localizat meteoritul în gheaţă, de unde a ştiut Ekstrom că acesta se afla acolo?

— L-a descoperit altcineva mai întâi.

— *Altcineva?* Cine?

Harper oftă:

— Un geolog canadian pe nume Charles Brophy – un cercetător din insula Ellesmere. Se pare că omul efectua măsurători geologice asupra gheţii de pe gheţarul Milne când, din întâmplare, a descoperit urmele unui meteorit imens îngropat în gheaţă. A anunţat descoperirea prin radio, iar NASA a interceptat transmisia.

Gabrielle făcu ochii mari:

— Şi nu e acest canadian furios acum că NASA îşi atribuie toate meritele descoperirii?

— Nu, răspunse Harper, simţind un fior pe şira spinării. Lucru care a convenit tuturor, omul e mort.

91

Michael Tolland îşi închise ochii şi ascultă zumzetul motoarelor avionului. Renunţase să se mai gândească la meteorit până când nu aveau să ajungă înapoi în Washington. După părerea lui Corky, condrulele reprezentau o dovadă elocventă a faptului că roca din gheţarul Milne nu putea fi decât un meteorit. Rachel sperase să aibă un răspuns clar pentru William Pickering până la aterizare, dar presupunerile ei ajunseseră într-o fundătură odată cu problema condrulelor. Chiar dacă dovezile despre meteorit lăsau de dorit, roca aceea părea să fie autentică.

„Aşa să fie?”

Rachel fusese, evident, serios zguduită de drama petrecută. În orice caz, Tolland era uimit de înverşunarea ei. Acum era concentrată puternic pe chestiunea pe care o avea de rezolvat – încercarea de a găsi o cale de elucidare definitivă a misterului meteoritului şi de a afla un răspuns la întrebarea legată de cei care încercaseră să-i omoare.

Cea mai mare parte a drumului, Rachel stătuse pe scaun lângă Tolland. Lui îi plăcuse să discute cu ea, în ciuda momentului tocmai potrivit. Cu câteva minute înainte, ea plecase spre toaletă, iar acum Tolland simţea, în mod ciudat, că îi ducea lipsa. Se întrebă cât timp trecuse de când dusese dorul unei femei – o altă femeie în afara Celiei.

— Domnule Tolland?

Tolland ridică privirea.

Pilotul îşi scosese capul din cabină:

— Mi-aţi cerut să vă informez când ajungem în raza de legătură telefonică cu vasul dumneavoastră. Vă pot face acum legătura, dacă doriţi.

— Mulţumesc.

Tolland se ridică şi porni de-a lungul coridorului.

Când ajunse în cabină, îşi sună echipajul. Voia să-şi

informeze oamenii că va mai întârzia o zi sau două. Bineînţeles, n-avea de gând să le pomenească nimic despre încercările prin care trecuse.

Telefonul sună de câteva ori. Tolland fu surprins când auzi că-i răspunde doar robotul telefonic de pe vas. Mesajul înregistrat nu semăna deloc cu acele cuvinte clasice de întâmpinare, ci părea mai degrabă înregistrat de unul dintre membrii echipajului, un tip pus mereu pe şotii.

— Salve, salve, aici e *Goya,* anunţă vocea. Ne pare rău că nu e nimeni acum, dar am fost cu toţii răpiţi de nişte păduchi foarte mari! De fapt, ne-am luat cu toţii o scurtă permisie la mal pentru a sărbători uriaşa realizare a lui Mike. Măi, dar tare mai suntem mândri! Vă puteţi lăsa numele şi numărul de telefon şi poate o să vă răspundem mâine, când vom fi mai treji. Ciao! Du-te acasă, ET!

Tolland izbucni în râs. Îi era deja dor de echipajul lui. Era clar că văzuseră cu toţii conferinţa de presă. Era bucuros că plecaseră cu toţii pe mal; îi abandonase cam brusc după apelul preşedintelui, iar statul degeaba în largul mării te putea înnebuni uneori. Deşi mesajul spunea că toată lumea plecase pe ţărm, Tolland presupuse că vasul nu rămăsese nepăzit, mai ales în mijlocul curenţilor puternici unde era ancorat acum.

Tolland formă codul numeric de aflare a mesajelor interne lăsate pentru el. Linia emise un singur clinchet. Un mesaj. Vocea îi aparţinea aceluiaşi membru glumeţ al echipajului:

— Bună, Mike, ce mai spectacol! Dacă auzi asta, înseamnă că îţi verifici mesajele din mijlocul vreunei petreceri simandicoase de la Casa Albă şi te întrebi unde dracu’ suntem noi. Scuze că am abandonat nava, amice, dar era genul de noapte care se cerea sărbătorită pe uscat. Nu-ţi face griji, am ancorat-o bine şi am lăsat lumina aprinsă. Să ştii că, de fapt, sperăm să fie furată de piraţi, astfel încât NBC să-ţi cumpere barca aia nouă! Glumeam, omule! Nu-ţi face griji, Xavia a fost de acord să rămână la bord şi să păzească fortăreaţa. A zis că preferă să stea

singură decât să petreacă împreună cu o gaşcă de negustori de peşti şi beţi pe deasupra. Îţi vine să crezi?

Tolland chicoti, uşurat să audă că cineva păzea totuşi nava. Xavia era o fată responsabilă, iar petrecerile nu se potriveau felului ei de a fi. Un geolog marin respectat, Xavia avea reputaţia de a spune ce crede cu o sinceritate de-a dreptul caustică.

— În orice caz, Mike, continuă vocea înregistrată, seara asta a fost incredibilă. Genul de seară care te face mândru că eşti om de ştiinţă, nu? Toată lumea discută despre modul în care povestea asta ajută NASA. Eu zic la naiba cu NASA! Chestia asta dă chiar mai bine pentru *noi!* Probabil că audienţa lui *Amazing Seas* a crescut cu un milion de puncte în seara asta. Eşti o vedetă, omule! O vedetă adevărată! Felicitări! Excelentă treabă!

Pe linie, se auzi un zgomot de conversaţie înăbuşită, după care vocea reveni:

— Oh, da, că pomeneam de Xavia, ca să nu-ţi intre prea mulţi gărgăuni în cap, vrea să te tragă de urechi în legătură cu o chestie. Ţi-o dau.

Pe linie se făcu auzită vocea ascuţită a Xaviei:

— Mike, aici e Xavia, eşti un zeu, yada yada! Şi, pentru că te iubesc atât de mult, am fost de acord să fac pe baby-sitter-ul cu epava asta antediluviană a ta. Ca să fiu sinceră, va fi nemaipomenit să stau un pic la distanţă faţă de nebunii ăştia care se autointitulează oameni de ştiinţă. Oricum, în plus faţă de îngrijirea navei, echipajul m-a rugat, în calitatea mea de ticăloasă la bord, să fac tot ce îmi stă în puteri ca să te împiedic să devii un ticălos nesuferit, ceea ce, după noaptea asta, îmi dau seama că va fi foarte dificil, dar trebuia să fiu prima care să-ţi spună că ai dat o chifluţă în documentarul tău. Da, m-ai auzit bine. O atât de rară băşină cerebrală marca Michael Tolland. Nu-ţi face griji, poate doar vreo trei oameni de pe planeta asta îşi vor da seama, şi toţi trei sunt geologi marini cu un băţ în cur pe post de simţ al umorului. Aşa, cam ca mine. Dar ştii ce se spune despre noi, geologii – totdeauna căutăm *faliile!* Xavia

râse. Oricum, nu e nimic important, o chestie minoră legată de petrologia marină. Ţi-am spus despre asta ca să-ţi stric noaptea. S-ar putea să primeşti un telefon sau două în legătură cu povestea asta, aşa că mi-am zis că e mai bine să te avertizez, ca să nu cazi de fraier, aşa cum te ştim noi toţi aici.

Din nou râsete.

— În fine, cum eu nu prea sunt un animal petrecăreţ, am să rămân la bord. Nu te deranja să mă suni; a trebuit să activez robotul pentru că blestemaţii ăia de ziarişti au sunat toată seara. Acum eşti o vedetă adevărată, în ciuda chiflei menţionate. Oricum, îţi spun mai multe când te întorci. Ciao.

Linia muri.

Michael Tolland se încruntă. „O greşeală în documentarul meu?”

Rachel Sexton stătea în toaleta avionului şi se privea în oglindă. Îşi spuse că arăta cam palidă la faţă şi mai obosită decât crezuse. Groaza din acea noapte o epuizase. Se întrebă cât va mai dura până când tremuratul din suflet avea să înceteze sau până când avea să se mai apropie de vreun ocean. Îşi scoase gluga cu însemnele submarinului U.S.S. *Charlotte* şi îşi lăsă părul desfăcut. „E mai bine”, se felicită singură, simţindu-se deja mai aproape de ea însăşi.

Uitându-se în oglindă, Rachel sesiză îngrijorarea profundă din ochi. Tot acolo însă văzu şi rezolvarea. Era un dar primit de la mama ei. „Nimeni nu trebuie să-ţi spună ce să faci şi ce nu.” Se întrebă dacă mama ei văzuse de acolo, de sus, ce se petrecuse în seara asta. „Cineva a încercat să mă omoare, mami. Cineva a încercat să ne omoare pe toţi…”

La fel ca în urmă cu câteva ore, Rachel se gândi la o listă cu nume posibile.

„Lawrence Ekstrom… Marjorie Tench… Preşedintele Zach Herney.” Toţi aveau motive. Mai înfiorător, toţi dispuneau de mijloace necesare să o facă. „Preşedintele nu e implicat”, căută Rachel să se convingă, agăţându-se de

speranţa că preşedintele pe care îl respecta mai mult decât pe propriul tată nu era decât un personaj nevinovat. În tot acest incident misterios.

„Încă nu ştim nimic.”

„Nici cine… nici dacă… nici de ce.”

Şi-ar fi dorit să aibă nişte răspunsuri pentru William Pickering, dar până acum nu reuşise decât să ridice şi mai multe semne de întrebare.

După ce părăsi toaleta, Rachel constată cu surprindere că Michael Tolland nu se găsea pe scaunul lui. Corky aţipise. În vreme ce Rachel privi în jur, Mike deschise uşa cabinei, lăsând-o pe Rachel să vadă cum pilotul atârnă radiofonul de la bord în furca lui. În ochii lui Tolland se citea îngrijorarea.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Rachel.

Tolland îi relată cu o voce tulburată mesajul primit.

„O greşeală în prezentarea lui?” Rachel îşi zise că Tolland exagerează.

— Probabil că nu e nimic. Nu ţi-a explicat clar care este greşeala?

— Ceva care are legătură cu petrologia meteoritică.

— Structura rocii?

— Mda. A zis că singurii oameni care ar observa eroarea ar fi doar o mână de alţi geologi. Se pare că această eroare pe care am făcut-o se leagă de compoziţia meteoritului.

Rachel trase scurt aer în piept. Acum înţelegea.

— Condrulele?

— Nu ştiu, dar coincidenţa pare prea mare.

Rachel fu de acord. Condrulele reprezentau ultimele dovezi care sprijineau clar pretenţia NASA legată de autenticitatea meteoritului.

Lângă ei apăru Corky, frecându-se la ochi:

— Ce se întâmplă?

Tolland îl puse la curent.

Corky se strâmbă şi clătină din cap:

— Condrulele nu sunt o problemă, Mike. N-au cum. Toate informaţiile pe care le-ai avut au venit de la NASA. Şi de la

mine. Erau extrem de corecte.

— Ce altă eroare petrologică puteam comite?

— Cine naiba poate şti? În plus, ce cunosc petrologii marini despre condrule?

— Habar n-am, dar Xavia e o tipă extrem de deşteaptă.

— Având în vedere circumstanţele, interveni Rachel, eu cred că ar trebui să discutăm cu această femeie înainte de a vorbi cu directorul Pickering.

Tolland ridică din umeri:

— Am sunat-o de patru ori şi mi-a răspuns robotul. Probabil că e în hidrolab şi, oricum, nu aude nimic. Nu va primi mesajele mele decât cel mai devreme mâine dimineaţă.

Se opri şi se uită la ceas.

— Deşi…

— Deşi ce?

Tolland o privi fix pe Rachel:

— Cât de important crezi că este să discutăm cu Xavia înainte de a vorbi cu şeful tău?

— Dacă are ceva de zis legat de condrule? Eu aş zice că situaţia e critică. Mike, momentan noi dispunem de tot felul de date contradictorii. William Pickering este genul de om obişnuit cu răspunsuri clare. Când îl vom întâlni, mi-ar plăcea tare mult să am nişte elemente clare pe baza cărora să purtăm discuţia.

— Atunci ar trebui să facem o oprire.

Rachel simţi un junghi:

— Pe nava ta?

— E aproape de coastă, lângă New Jersey. Aproape chiar pe drumul nostru înspre Washington. Putem discuta cu Xavia şi astfel aflu ce ştie ea. Corky are încă la el mostra de meteorit, iar dacă Xavia vrea să-i facă nişte teste, nava este bine dotată cu echipamente de laborator. Nu-mi imaginez că ne va lua mai mult de o oră ca să obţinem nişte răspunsuri concludente.

Rachel simţi cum o cuprinde anxietatea. O neliniştea profund gândul că va avea de-a face iarăşi cu oceanul, atât

de repede. „Răspunsuri concludente, îşi spuse ea, tentată de şansa ivită. Pickering va dori, cu siguranţă, nişte răspunsuri.”

92

Delta One se bucura că a ajuns din nou la nivelul solului.

Chiar dacă zburase doar la jumătate din capacitate şi o luase pe o rută ocolitoare peste ocean, aeronava Aurora îşi terminase călătoria în mai puţin de două ore, permiţând echipei Delta Force să obţină un avantaj serios în luarea de poziţii şi pregătirea misiunii suplimentare de lichidare cerute de controlor.

Aflată acum pe o pistă militară privată în afara oraşului Washington, echipa lăsă aeronava în urmă şi se urcă la bordul noului ei mijloc de transport – un elicopter OH-58D Kiowa Warrior care deja îşi încălzea motoarele.

„Controlorul ne-a pus la dispoziţie ce e mai bun”, îşi spuse Delta One.

Proiectat iniţial drept elicopter de observare, Kiowa Warrior fusese „extins şi îmbunătăţit”, astfel creându-se cea mai nouă ramură de elicoptere militare de atac. Kiowa se lăuda cu posibilitatea de vedere termală în infraroşu, care îi permisese proiectantului să-l înzestreze cu arme de precizie ghidate prin laser precum rachetele aer-aer Stinger şi sistemul de rachete AGM-1148 Hellfire. Un microprocesor cu semnal digital de înaltă viteză permitea urmărirea simultană multiţintă – până la şase ţinte. Puţini erau inamicii care zăriseră un Kiowa de aproape şi supravieţuiseră ca să mai apuce şi să povestească.

Urcându-se pe scaunul pilotului şi punându-şi centura de siguranţă, Delta One simţi un fior cunoscut în vene. Se antrenase pe acest elicopter şi zburase cu el în trei operaţiuni secrete. Bineînţeles că niciodată până acum nu doborâse cu ajutorul lui o oficialitate proeminentă *americană.* Trebuia să admită că elicopterul Kiowa reprezenta aeronava perfectă pentru o asemenea misiune. Motorul Rolls-Royce şi palele gemene rigide „turau silenţios”, ceea ce în esenţă însemna că o ţintă aflată pe sol

nu auzea elicopterul decât atunci când acesta era chiar deasupra ei. Iar pentru că dispunea de capacitatea de a zbura fără lumini şi era vopsită în negru, fără numere reflectorizante pictate pe fuzelaj, aeronava era invizibilă, cu excepţia cazului în care ţinta avea radar.

„Elicoptere negre, tăcute."

Susţinătorii teoriei conspiraţiei înnebuniseră de-a dreptul. Unii pretindeau că invazia tăcutelor elicoptere negre reprezenta o dovadă a existenţei „trupelor Noii Ordini Mondiale", aflate sub autoritatea Naţiunilor Unite. Alţii susţineau că aceste obiecte erau sonde extraterestre tăcute. Mai erau şi unii care zăriseră elicopterele Kiowa zburând în formaţie noaptea şi care fuseseră păcăliţi să creadă că vedeau luminile fixe ale unei aeronave mult mai mari – o farfurie zburătoare singuratică, aparent capabilă de zbor vertical.

O nouă farsă. Însă armatei îi plăcea această diversiune.

În timpul unei recente operaţiuni secrete, Delta One pilotase un Kiowa înarmat cu cea mai nouă şi secretă tehnologie militară americană – o armă holografică ingenioasă poreclită S&M. În ciuda asocierii numelui cu termenul larg folosit pentru sado-masochism, S&M însemna *smoke and mirrors* – imagini holografice „proiectate" pe cer deasupra teritoriului inamic. Kiowa folosise tehnologia S&M pentru a proiecta holograme ale aeronavei americane deasupra unei instalaţii inamice antiaeriene. Panicaţi, artileriştii trăseseră înnebuniţi asupra fantomelor care le dădeau târcoale. După ce muniţia li se terminase, Statele Unite trimiseseră în luptă armele adevărate.

Ridicându-se împreună cu ceilalţi doi camarazi ai lui de pe pistă, Delta One auzi din nou în minte cuvintele controlorului: „Aveţi o altă ţintă". Părea un termen de-a dreptul obscen având în vedere identitatea noii victime. Delta One îşi reaminti însă că rolul lui nu era acela de a pune la îndoială ordinele. Echipei sale i se ceruse ceva, iar ei aveau să ducă acea cerinţă la îndeplinire, folosind exact metoda indicată, indiferent cât de şocantă era acea

metodă.

„Sper, la naiba, că acest controlor e convins că aceasta este mutarea corectă.”

După ce Kiowa se ridică de pe pistă, Delta One îl îndreptă spre sud-vest. Mai văzuse FDR Memorial de două ori, dar în noaptea asta avea să-l vadă pentru prima dată din aer.

93

— Meteoritul ăsta a fost descoperit mai întâi de un geolog canadian?

Gabrielle Ashe îl privea uluită pe tânărul programator:

— Iar acest canadian este acum *mort?*

Harper dădu trist din cap:

— De cât timp ştiţi?

— De câteva săptămâni. După ce Marjorie Tench şi Ekstrom m-au forţat să depun mărturie falsă în conferinţa de presă, şi-au dat seama că nu pot reveni asupra vorbelor rostite. Atunci, mi-au povestit modul real în care a fost descoperit meteoritul.

„PODS n-are nicio legătură cu descoperirea meteoritului!” Gabrielle habar n-avea ce puteau declanşa aceste informaţii, dar ele erau, desigur, scandaloase. Veşti proaste pentru Tench, însă grozave pentru senator.

— Aşa cum am mai spus, reluă Harper, părând cât se poate de sobru acum, meteoritul a fost descoperit într-adevăr prin intermediul unei transmisii radio interceptate. Aveţi idee despre un program intitulat INSPIRE? Interactive NASA Space Physics Ionosphere Radio Experiment.

Gabrielle auzise undeva denumirea.

— În esenţă, începu Harper să îi explice, este vorba despre un şir de receptoare radio de foarte joasă frecvenţă aflate în apropierea Polului Nord, care ascultă sunetele Pământului – emisii de unde plasmatice ale aurorelor boreale, pulsurile de bandă largă emise de furtunile cu trăsnete, genul ăsta de lucruri.

— Bine.

— Cu câteva săptămâni în urmă, unul dintre receptoarele radio INSPIRE a interceptat o transmisie ciudată din insula Ellesmere. Un geolog canadian cerea ajutor pe o frecvenţă excepţional de joasă.

Harper făcu o pauză.

— De fapt, frecvenţa era *atât* de joasă încât nimeni cu excepţia receptoarelor de frecvenţă foarte joasă ale NASA nu ar fi putut-o auzi. Am presupus că acel canadian semnaliza pe lungime.

— Pardon?

— Transmitea cu cea mai joasă frecvenţă posibilă ca să poată fi auzit pe o distanţă maximală. Amintiţi-vă că se găsea în plină pustietate; o transmisie pe frecvenţă standard nu s-ar fi propagat suficient de departe pentru a fi auzită.

— Ce spunea mesajul lui?

— Transmisia a fost scurtă. Canadianul spunea că lua mostre din gheaţa gheţarului Milne, că detectase o anomalie superdensă îngropată în gheaţă, că bănuia că era vorba de un meteorit gigant şi că fusese prins în vârtejul unei furtuni în vreme ce lua mostre. Îşi dădea coordonatele şi cerea ajutor. După aceea a închis transmisia. Postul de ascultare NASA a trimis un avion de la baza Thule pentru a-l salva. Căutările au durat ore în şir. În cele din urmă, omul a fost găsit mort, la kilometri distanţă de locul anunţat, în fundul unei crevase, împreună cu sania şi cu câinii lui. Se pare că încercase să fugă din calea furtunii, fusese orbit, ieşise de pe traseu şi căzuse în crevasă.

Gabrielle meditä, intrigată, la informaţiile primite:

— Aşa că brusc NASA a aflat despre un meteorit despre care n-avea nimeni habar?

— Exact. Ca o ironie, dacă aplicaţia mea software ar fi funcţionat cum trebuie, satelitul PODS ar fi detectat acelaşi meteorit, cu o săptămână înaintea canadianului.

Coincidenţa o determină pe Gabrielle să facă o pauză:

— Un meteorit îngropat timp de trei sute de ani aproape că a fost descoperit *de două ori* în aceeaşi săptămână?

— Da, ştiu. Sună cam bizar, dar ştiinţa poate genera aşa ceva. Ospăţ sau foamete. Important aici este faptul că Ekstrom a simţit că meteoritul *ar fi trebuit* să reprezinte descoperirea noastră oricum, dacă eu mi-aş fi îndeplinit îndatoririle cum trebuie. Mi-a spus că, deoarece acel

canadian murise, nimeni nu s-ar fi supărat dacă eu aş fi redirecţionat pur şi simplu satelitul pe coordonatele transmise de canadian în mesajul S.O.S. Apoi puteam pretinde că eu descoperisem meteoritul şi astfel recâştigam ceva respect după eşecurile anunţate.

— Şi dumneavoastră exact asta aţi făcut.

— Aşa cum am mai spus, n-am avut de ales. Dezamăgisem pe toată lumea implicată în misiune.

Harper făcu o pauză.

— Cu toate astea, în seara asta, când am auzit conferinţa de presă a preşedintelui şi am aflat că meteoritul presupus a fi fost descoperit de mine conţinea *fosile...*

— Aţi fost şocat.

— Mai exact, ţintuit locului!

— Credeţi că directorul administrativ al NASA ştia de fosilele din meteorit înainte de a vă cere să pretindeţi că PODS l-a descoperit?

— Nu-mi pot imagina cum. Acel meteorit a fost îngropat şi a rămas neatins până la sosirea primei echipe NASA la faţa locului. Bănuiala mea este că NASA habar n-a avut peste ce a dat până ce nu a trimis o echipă acolo care să ia mostre şi să radiografieze roca. Mi-au cerut să mint în privinţa PODS, gândindu-se că vor repurta o victorie moderată cu un meteorit gigant. Când au ajuns la faţa locului însă, şi-au dat seama cât de importantă era victoria.

De emoţie, Gabrielle respira sacadat.

— Doctore Harper, veţi depune mărturie că NASA şi Casa Albă v-au forţat să minţiţi în legătură cu aplicaţia software PODS?

— Nu ştiu.

Harper părea înspăimântat:

— Nu-mi imaginez ce dezastru ar provoca asta agenţiei... — şi descoperirii.

— Doctore Harper, ştiţi la fel de bine ca mine că această descoperire rămâne *extraordinară,* indiferent de modul în care a fost făcută. Ideea aici este că dumneavoastră aţi minţit poporul american. Acesta are dreptul să afle că PODS

nu este în întregime ceea ce susţine NASA că este.

— Nu ştiu. Îl dispreţuiesc pe directorul administrativ, dar *colegii mei...* sunt oameni buni.

— Şi tocmai de aceea merită să afle că au fost înşelaţi.

— Şi dovezile împotriva mea despre care mi-aţi vorbit mai devreme?

— Le puteţi şterge dintre preocupări, rosti Gabrielle, aproape uitând ceea ce spusese la început. Îi voi spune senatorului că nu ştiţi nimic despre vreo deturnare de fonduri. E pur şi simplu vorba de o înscenare – o poliţă de asigurare pusă la cale de directorul administrativ ca să vă facă să vă ţineţi gura închisă în legătură cu PODS.

— Mă poate proteja senatorul?

— În întregime. N-aţi comis nicio ilegalitate. Aţi urmat pur şi simplu ordinele. În plus, cu informaţiile pe care tocmai mi le-aţi dat despre acest geolog canadian, nu-mi imaginez de ce senatorul ar mai vrea să aducă în discuţie chestiunea deturnării de fonduri. Ne putem concentra în întregime asupra dezinformării NASA legate de PODS şi de meteorit. După ce senatorul va face publică informaţia despre canadian, administratorul nu va mai putea să încerce discreditarea dumneavoastră folosind minciuna.

Harper continua să pară indecis. Tăcu, părând să-şi calculeze opţiunile. Gabrielle îl lăsă în pace câteva clipe. Ceva mai devreme realizase că povestea mai conţinea un amănunt tulburător. N-avea de gând să vorbească despre asta, dar vedea cu ochii ei că doctorul Harper avea nevoie de un ultim imbold.

— Aveţi câini, doctore Harper?

Harper înălţă privirea:

— Ce-aţi spus?

— Tocmai mi-am spus că e ciudat. Mi-aţi povestit că la scurtă vreme după ce acest geolog canadian a transmis coordonatele sale radio, sania lui trasă de câini a căzut orbeşte într-o crevasă?

— Era furtuna. Au ieşit de pe traseu.

Gabrielle înălţă din umeri, lăsând să i se vadă

scepticismul.

— Mda… În regulă.

Harper sesiză ezitarea ei:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu ştiu. Pur şi simplu sunt prea multe coincidenţe în jurul acestei descoperiri. Un geolog canadian transmite coordonatele meteoritului pe o frecvenţă pe care *doar* NASA o poate auzi… câinii lui de sanie se aruncă orbeşte într-o prăpastie…

Făcu o pauză.

— Sunt convinsă că înţelegeţi foarte bine că moartea acestui geolog a pavat drumul către tot acest triumf NASA.

Harper se albi la faţă:

— Dumneavoastră credeţi că Ekstrom ar fi în stare să *ucidă* pentru acest meteorit.

„Politică la nivel înalt. Mulţi bani în joc”, îşi spuse Gabrielle.

— Lăsaţi-mă să discut cu senatorul şi ţinem legătura. Există vreo ieşire de rezervă de aici?

Gabrielle Ashe îl lăsă pe Chris Harper livid la faţă şi cobori pe o scară de incendiu într-o alee pustie din spatele NASA. Făcu semn unui taxi care tocmai adusese alţi angajaţi NASA dornici să sărbătorească.

— Westbrooke Place Luxury Apartments, îi ceru ea taximetristului.

Era pe punctul de a-l face pe senator un om fericit.

94

Întrebându-se la ce anume îşi dăduse ea mai precis acordul, Rachel stătea lângă intrarea în carlinga avionului G4 şi întindea un cablu de *transceiver* radio în interior, astfel încât să poată apela persoane fără ca pilotul să audă conversaţia. Corky şi Tolland o supravegheau. Deşi Rachel şi William Pickering plănuiseră să menţină tăcerea până la aterizarea ei la baza aeriană Bollings de lângă Washington, Rachel dispunea acum de informaţii pe care Pickering ar fi vrut cu siguranţă să le audă imediat. Tocmai îl sunase pe telefonul lui celular, pe care directorul îl purta întotdeauna la el.

Pickering răspunse la apel cu o voce lipsită de inflexiuni:

— Vorbeşte cu grijă, te rog. Nu pot garanta această conexiune.

Rachel înţelese. Ca majoritatea telefoanelor de teren NRO, celularul lui Pickering dispunea de un indicator care detecta apelurile nesecurizate. Deoarece Rachel vorbea de la un radiofon, una dintre cele mai nesecurizate căi de comunicaţii, detectorul îl avertizase pe director. Conversaţia trebuia să fie una la modul general. Fără nume. Fără locaţii.

— Vocea mea este identitatea mea, zise Rachel, folosind formula standard de salut în astfel de situaţii.

Se aşteptase la o reacţie nu prea bună din partea şefului ei din cauza riscurilor pe care şi le asuma prin contactarea pe o asemenea cale, dar răspunsul lui Pickering nu părea deloc cel aşteptat:

— Da, tocmai voiam eu să te contactez. Trebuie să vă schimbăm destinaţia. Sunt îngrijorat că s-ar putea să ai parte de o petrecere de bun venit.

Rachel simţi un fior. „Cineva ne urmăreşte.” Simţea pericolul din vocea directorului. „Să schimbăm destinaţia.” Probabil că şeful ei ar fi fost mulţumit să afle că ea sunase

cu exact acelaşi scop, chiar dacă din motive cu totul diferite.

— Povestea aia cu autenticitatea, rosti Rachel. Am discutat despre ea. S-ar putea să existe o cale de a o confirma sau nega în mod categoric.

— Excelent. Lucrurile au evoluat şi cel puţin atunci aş avea un teren solid pe care să acţionez.

— Dovada implică oprirea noastră undeva pentru o scurtă perioadă. Unul dintre noi are acces la un laborator din…

— Fără locaţii exacte, te rog. Pentru siguranţa ta.

Rachel n-avea nicio intenţie să îşi transmită planurile printr-o asemenea linie de comunicaţii.

— Ne puteţi acorda permisiunea de a ateriza la GAS-AC?

Pickering rămase tăcut câteva clipe. Rachel îşi dădu seama că încerca să proceseze informaţia. GAS-AC reprezenta o prescurtare NRO obscură pentru Staţia Aeriană a Grupului de Pază de Coastă din Atlantic City. Rachel spera ca directorul să o cunoască.

— Da, rosti el într-un târziu. Pot face aranjamente. Este destinaţia voastră finală?

— Nu. De acolo avem nevoie de un elicopter.

— Vă va aştepta o aeronavă.

— Mulţumesc.

— Îţi recomand prudenţă extremă până ce vom afla mai multe. Nu vorbi cu nimeni. Bănuielile tale au atras îngrijorarea profundă a unor persoane puternice.

„Tench”, îşi spuse Rachel, dorindu-şi să fi reuşit contactul direct cu preşedintele.

— Acum mă aflu în maşina mea, în drum spre întâlnirea cu femeia în discuţie. Mi-a cerut o întâlnire privată într-o locaţie neutră. Multe ar trebui să se lămurească.

„Pickering se duce să se întâlnească undeva cu Tench?” Dacă femeia refuzase să discute cu el la telefon însemna că era vorba de ceva foarte important.

Pickering reluă:

— Nu discuta cu nimeni coordonatele finale. Şi fără

contacte radio. S-a înţeles?

— Da, domnule. Vom ajunge la GAS-AC peste o oră.

— Transportul va fi asigurat. Când ajungi la destinaţia finală, mă poţi contacta pe canale mai sigure.

Făcu o pauză.

— Nu pot sublinia îndeajuns importanţa confidenţialităţii pentru securitatea ta. În seara asta, te-ai ales cu duşmani puternici. Fii foarte prudentă!

Pickering închise.

Întorcându-se spre Tolland şi spre Corky, Rachel se simţi extrem de încordată.

— Vreo schimbare de destinaţie? întrebă Tolland, aşteptând cu nerăbdare răspunsul.

Rachel dădu ezitând din cap:

— Spre *Goya.*

Corky oftă şi se uită la mostra de meteorit din palmă.

— Eu tot nu-mi pot imagina că NASA putea să…

Lăsă vorbele să se piardă în aer, părând tot mai îngrijorat cu fiecare clipă.

„Vom afla destul de curând”, îi explică Rachel în gând.

Se duse în cabină şi înapoie dispozitivul de comunicaţii radio. Privind prin parbriz în jos la plafonul de nori luminaţi de razele lunii, o cuprinse brusc sentimentul neliniştitor că n-avea să le placă ce vor descoperi la bordul vasului lui Tolland.

95

Conducându-şi maşina de-a lungul Leesburg Highway, William Pickering se simţea ciudat de singur. Ceasul arăta aproape ora două dimineaţa şi şoseaua era pustie. Trecuseră şapte ani de când nu mai condusese la o oră atât de târzie.

Vocea răguşită a lui Marjorie Tench continua să-l râcâie pe creier: „Haideţi să ne întâlnim la FDR Memorial!”

Pickering încercă să-şi aducă aminte când se întâlnise ultima dată faţă în faţă cu Marjorie Tench. Niciodată o asemenea experienţă nu fusese plăcută. Se întâmplase cu două luni în urmă. La Casa Albă. Tench stătea vizavi de Pickering la o masă lungă de stejar, înconjurată de membri ai Consiliului Naţional de Securitate, ai Statului Major al Armatei, ai CIA, de preşedintele Herney şi de directorul administrativ al NASA.

— Domnilor, rostise şeful CIA, uitându-se direct la Marjorie Tench. Mă aflu din nou în faţa dumneavoastră ca să presez această administraţie să se ocupe de criza de securitate de la NASA.

Declaraţia nu luase pe nimeni prin surprindere. Gafele de securitate făcute de NASA deveniseră un subiect deja obositor în lumea serviciilor secrete. Cu două zile înainte de acea întâlnire, peste trei sute de fotografii de satelit de înaltă rezoluţie, provenind de la unul dintre sateliţii NASA de observare a planetei fuseseră furate de hackeri dintr-o bază de date NASA. Dezvăluind din întâmplare locaţia unei tabere militare americane secrete de instruire din nordul Africii, fotografiile apăruseră imediat pe piaţa neagră, de unde fuseseră cumpărate de servicii secrete inamice din Orientul Mijlociu.

— În ciuda celor mai bune intenţii, continuase directorul CIA cu o voce îngrijorată, NASA continuă să fie o ameninţare la adresa securităţii naţionale. Mai precis,

agenţia noastră spaţială nu este echipată pentru protecţia datelor şi a tehnologiilor pe care le dezvoltă.

— Îmi dau seama, replicase preşedintele, că au existat anumite indiscreţii. Scurgeri de date care ne-au făcut mult rău. Iar faptul ăsta mă tulbură profund.

Făcuse un semn dincolo de masă, înspre directorul administrativ al NASA, Lawrence Ekstrom.

— De aceea, căutăm noi modalităţi de a întări securitatea NASA.

— Cu tot respectul, îl întrerupsese directorul CIA, orice schimbări vor fi implementate în sistemul de securitate al NASA, acestea vor fi ineficiente câtă vreme operaţiunile agenţiei vor rămâne în afara protecţiei oferite de comunitatea serviciilor secrete ale Statelor Unite.

Declaraţia provocase agitaţie printre participanţi. Toată lumea îşi dădea seama care era obiectivul final.

— După cum ştiţi, continuase directorul CIA, pe un ton mai tăios, toate entităţile guvernamentale americane care au de-a face cu informaţii secrete – armata, CIA, NSA, NRO – sunt guvernate de anumite reguli stricte de confidenţialitate şi toate trebuie să se supună unor legi restrictive privind punerea la adăpost a datelor pe care le folosesc şi a tehnologiilor pe care le dezvoltă. Şi atunci vă întreb din nou, pe toţi, de ce NASA, agenţia care produce actualmente cele mai importante tehnologii aerospaţiale, imagistice, aeronautice, software, de recunoaştere şi de telecomunicaţii folosite de comunitatea forţelor armate şi de cea a serviciilor secrete, funcţionează *în afara* acestei umbrele a confidenţialităţii.

Preşedintele oftase din greu. Propunerea era cât se poate de limpede. „Restructuraţi NASA astfel încât să devină parte componentă a comunităţii serviciilor secrete şi a celor militare.” Cu toate că restructurări similare avuseseră loc în trecut în cazul altor agenţii, Herney refuza cu obstinaţie ideea de a plasa NASA sub aripa Pentagonului, a Agenţiei de Constraspionaj a Statelor Unite, a NROului sau a oricărei alte instituţii militare. Chestiune care începuse deja să

dezbine Consiliul Naţional de Securitate, mulţi dintre membrii acestuia luând partea comunităţii serviciilor secrete.

Lawrence Ekstrom nu părea niciodată mulţumit în astfel de întâlniri, iar acea întâlnire nu făcuse excepţie de la regulă. Îi aruncase o privire ucigătoare directorului CIA:

— Cu riscul de a mă repeta, domnule, intervenise el, tehnologiile dezvoltate de NASA sunt pentru medii academice şi nonmilitare. Este alegerea dumneavoastră dacă Serviciile Secrete vor să întoarcă vreunul dintre sateliţii noştri ca să mai arunce o privire asupra Chinei.

Auzind intervenţia, directorul CIA păruse gata să explodeze.

Pickering sesizase momentul de maximă tensiune şi interveni în discuţie:

— Larry, zisese el, atent să păstreze un ton neutru, în fiecare an NASA îngenunchează în faţa Congresului şi se milogeşte pentru acordarea de fonduri. Tu derulezi operaţiuni cu finanţări prea sărace şi plăteşti preţul prin misiuni eşuate. Dacă NASA va fi încorporată comunităţii serviciilor secrete, nu va mai trebui să ceară ajutorul Congresului. Agenţia va fi finanţată din bugetele secrete, la niveluri semnificativ mai înalte. Este o soluţie în urma căreia câştigă toţi. NASA va dispune de banii necesari pentru a-şi desfăşura activitatea în mod adecvat, iar serviciile secrete vor dormi liniştite ştiind că tehnologiile NASA sunt protejate.

Ekstrom clătinase din cap:

— Din principiu, nu pot fi de acord cu o asemenea soluţie. NASA înseamnă ştiinţă spaţială; noi n-avem nimic de-a face cu securitatea naţională.

Directorul CIA se ridicase în picioare – un gest total lipsit de politeţe atunci când preşedintele şedea pe un scaun. Nimeni nu-l oprise. Individul se uitase mânios la directorul administrativ al NASA:

— Vrei să îmi spui că tu crezi că ştiinţa *n-are nimic de-a face* cu securitatea naţională? Larry, cele două noţiuni sunt

sinonime, pentru numele lui Dumnezeu! Avantajele tehnologice şi ştiinţifice ale acestei ţări sunt singurele care ne conferă siguranţa. Că ne place sau nu, NASA joacă un rol tot mai mare în dezvoltarea acestor tehnologii. Din nefericire, din agenţia ta se scurg informaţii ca dintr-un burete ud şi în nenumărate ocazii ne-a demonstrat că are mari probleme cu securitatea!

Toţi cei din încăpere fuseseră brusc reduşi la tăcere.

Venise rândul directorului administrativ al NASA să se ridice în picioare ca să încrucişeze spada cu oponentul lui:

— Vasăzică tu ţi-ai dori să vezi douăzeci de mii de specialişti NASA închişi în laboratoare militare sigilate şi lucrând pentru tine? Chiar crezi că noile telescoape spaţiale NASA ar fi putut să fie concepute dacă n-ar fi existat dorinţa *personală* a specialiştilor noştri să pătrundă mai adânc tainele spaţiului? NASA reuşeşte să efectueze descoperiri uimitoare dintr-un singur motiv – angajaţii agenţiei vor să înţeleagă mai bine cosmosul. Sunt o comunitate de visători care au crescut privind cerul înstelat şi întrebându-se ce e acolo sus. Descoperirile NASA sunt generate de pasiune şi de curiozitate, nu de promisiunea superiorităţii militare.

Pickering îşi dresese glasul şi intervenise din nou, cu voce moale, încercând să mai destindă puţin atmosfera încordată:

— Larry, eu unul sunt convins că domnul director nu se referă la recrutarea specialiştilor NASA pentru a construi sateliţi militari. Misiunea de credinţă NASA nu trebuie să se schimbe. NASA îşi va desfăşura activitatea ca de obicei, doar că ar dispune de fonduri mai mari şi de standarde mai ridicate de siguranţă.

Pickering se întorsese spre preşedinte:

— Securitatea este un concept extrem de costisitor. Toţi ne dăm cu certitudine seama că breşele de securitate ale agenţiei provin din lipsa de fonduri adecvate. NASA trebuia să se laude cât mai tare, să adopte cât mai puţine măsuri de securitate şi să deruleze proiecte comune cu alte ţări,

astfel încât cheltuielile să fie suportate de mai mulţi. În schimb, eu propun ca NASA să rămână superba entitate ştiinţifică şi nonmilitară care este acum, dar să dispună de un buget mai mare şi să aibă ceva mai multă discreţie.

Mai mulţi membri ai consiliului de securitate încuviinţaseră tăcuţi.

Preşedintele Herney se ridicase încet de pe scaun, privindu-l ţintă pe William Pickering şi, cu siguranţă, deranjat de modul în care directorul NRO preluase controlul.

— Bill, dă-mi voie să te întreb un lucru: NASA speră să ajungă pe Marte în următorul deceniu. Ce va zice comunitatea serviciilor secrete când o mare parte din bugetul alocat se va risipi într-o misiune către Marte – o misiune care nu aduce beneficii imediate pentru securitatea naţională?

— NASA va putea proceda cum va crede de cuviinţă.

— Rahat, îi replicase sec Herney.

Toţi cei din încăpere îşi ridicaseră privirile. Preşedintele Herney se înfuria foarte rar.

— Dacă am învăţat un singur lucru ca preşedinte, declarase Herney, acela e că direcţia o dau cei care controlează banii. Eu refuz să pun bugetul NASA în mâinile celor care nu împărtăşesc obiectivele pentru care această agenţie a fost înfiinţată. Nici nu-mi pot imagina câtă ştiinţă pură s-ar putea dezvolta în condiţiile în care *militarii* ar decide care misiuni NASA sunt viabile.

Preşedintele cercetase cu privirea încăperea, după care, încet şi cu bună ştiinţă, îşi îndreptase ochii către directorul NRO:

— Bill, oftase el, neplăcerea ta legată de angajamentul NASA în proiecte comune cu agenţii spaţiale străine este dureros de lipsită de vizionarism. Cel puţin *cineva* lucrează în mod constructiv cu ruşii şi cu chinezii. Pacea pe această planetă nu va fi făurită prin forţă militară. Ea va fi generată de cei care lucrează *împreună,* în ciuda diferendelor dintre guvernele ţărilor cărora aparţin. Dacă mă întrebi pe mine,

misiunile mixte NASA fac mult mai multe pentru promovarea securităţii naţionale decât orice satelit spion în valoare de miliarde de dolari şi cu speranţe mult mai trainice pentru viitor.

Pickering simţise cum mânia îl copleşeşte în profunzime. „Cum îndrăzneşte un politician să-mi vorbească pe un asemenea ton?” Idealismul lui Herney ar fi dat foarte bine într-un pension de fete, însă, în lumea reală, aşa ceva ucidea oameni.

— Bill, intervenise şi Marjorie Tench, ca şi cum ar fi sesizat că Pickering era pe punctul de a exploda, ştim că ai pierdut un copil. Şi mai ştim că această chestiune ai interpretat-o într-un mod personal.

Din tonul femeii, Pickering nu auzise decât condescendenţa.

— Dar te rog să îţi aminteşti, continuase ea, că administraţia de la Casa Albă se luptă acum cu o invazie de investitori care vor să deschidă spaţiul cosmic sectorului privat. Dacă m-ar întreba cineva, cu toate greşelile ei, NASA a fost un prieten pe cinste pentru Serviciile Secrete. Poate că ar fi mai degrabă cazul ca toată lumea să o binecuvânteze.

O bandă de pietriş de pe marginea şoselei îl readuse pe Pickering cu gândul în prezent. Se apropia ieşirea de pe autostradă. La un moment dat, Pickering trecu pe lângă un cadavru plin de sânge al unei căprioare de pe marginea drumului. Îl încercă brusc nehotărârea dar continuă să meargă mai departe.

Trebuia să ajungă la o întâlnire.

96

Memorialul Franklin Delano Roosevelt este unul dintre cele mai mari monumente americane. Dispunând de un parc, de fântâni arteziene, de grupuri de statui, de alcovuri şi de bazine cu apă, monumentul este împărţit în patru galerii exterioare, câte una pentru fiecare mandat al fostului preşedinte american.

La aproape un kilometru şi jumătate de monument, un elicopter Kiowa Warrior se opri în zbor, sus, deasupra oraşului, cu lumina farurilor foarte scăzută. Într-un oraş care se lăuda cu numărul VIP-urilor şi al grupărilor mass-media, elicopterele erau la fel de banale precum stolurile de păsări migratoare care plecau spre sud. Delta One ştia prea bine că aeronava lui n-avea cum să atragă atenţia, câtă vreme rămânea în afara razei de acţiune a „domului”, insulă de spaţiu aerian protejat din jurul Casei Albe. Oricum, el şi echipa sa nu aveau să zăbovească prea mult prin partea locului.

Kiowa se oprise în aer la o înălţime de şaptezeci de metri, în apropierea monumentului, dar nu exact deasupra acestuia. Delta One îşi verifică poziţia. Privi înspre stânga, unde Delta Two manevra sistemul de vedere telescopică de noapte. Miniecranul video prezenta o imagine verzuie a întregii intrări dinspre monument. Zona era pustie.

Acum trebuiau să aştepte.

Nu avea să fie o misiune discretă de lichidare. Unii oameni nu puteau fi uciși în mod discret. Existau repercusiuni, indiferent de metoda folosită. Investigaţii. Anchete. În astfel de cazuri, cea mai bună acoperire era zgomotul. Exploziile, focul şi fumul dădeau aparenţa unei declaraţii publice, iar primele gânduri legate de posibilii atentatori se îndreptau spre terorismul străin. Mai ales când ţinta era o oficialitate de prim rang.

Delta One scană monumentul de dedesubt prin

intermediul sistemului de vedere de noapte. Parcarea şi aleea de intrare erau pustii. „În curând”, îşi spuse el. Locaţia acestei întâlniri private, deşi se afla în zonă urbană, era dezolant de pustie la o astfel de oră. Delta One îşi întoarse privirea de la miniecran la controalele armelor.

În noaptea asta, arma de atac avea să fie sistemul Hellfire. În esenţă, o rachetă antitanc cu ghidare prin laser, Hellfire dispunea de capacităţi unice de a-şi doborî ţinta. Proiectilul putea lovi o ţintă iluminată cu rază laser proiectată de observatori de la sol, de alte aeronave sau chiar de aeronava lansatoare. În noaptea asta racheta avea să fie ghidată autonom prin intermediul unui proiector laser montat în corpul elicopterului. De îndată ce proiectorul aeronavei „picta” ţinta cu un fascicul laser, racheta Hellfire se direcţiona singură. Deoarece racheta putea fi trasă din aer sau de pe sol, acţiunea din acea noapte nu necesita neapărat prezenţa unui elicopter. În plus, Hellfire reprezenta o marcă populară în rândul traficanţilor de arme de pe piaţa neagră, aşa că vina putea fi, fără nicio problemă, atribuită teroriştilor.

— Sedan, rosti Delta Two.

Delta One se uită la miniecran. O limuzină neagră, greu de identificat, se apropia de aleea de intrare, conform planului. Era mijlocul obişnuit de transport pentru marile agenţii guvernamentale. Pe măsură ce se apropia, şoferul micşoră intensitatea luminii farurilor. Maşina dădu ocol de câteva ori, apoi opri lângă un pâlc de copaci. Delta One urmări ecranul, în vreme ce camaradul lui mută sistemul de vedere asupra portierei, şoferului. După o clipă, chipul persoanei se ivi în raza vizuală.

Delta One trase aer în piept.

— Ţintă confirmată, rosti camaradul lui.

Delta One se uită din nou la ecran, cu crucea fină de fixare a ţintei din centru, simţindu-se ca un lunetist care urma să asasineze un membru al unei familii regale. „Ţintă confirmată.”

Delta Two răsuci spre stânga compartimentul cu

ustensile de navigaţie şi activă proiectorul laser. Ţinti cu grijă. Şaptezeci de metri mai jos, un punct luminos, invizibil şoferului, apăru pe acoperişul maşinii.

— Ţinta fixată, zise el.

Delta One inspiră adânc. Trase.

De sub fuzelajul elicopterului se auzi un sfârâit, urmat de o dâră remarcabil de subţire de lumină care se îndrepta spre sol. După o secundă, maşina din parcare se făcu fărâme într-o explozie de flăcări orbitoare. Bucăţi de metal contorsionat începură să zboare în toate părţile. Cauciucurile incandescente o luară razna spre pâlcul de copaci.

— Misiunea terminată, rosti Delta One, plecând deja cu elicopterul din zonă. Sună-l pe controlor!

La mai puţin de trei kilometri depărtare, preşedintele Zach Herney se pregătea de culcare. Ferestrele blindate ale „reşedinţei” erau groase de trei centimetri. Herney nu auzi explozia.

97

Baza aeriană a Pazei de Coastă din Atlantic City este situată într-o porţiune sigură a Centrului Tehnic şi de Administrare Aviatică Federală William J. Hughes din cadrul Aeroportului Internaţional Atlantic City. Printre responsabilităţile Centrului se numără şi paza apelor Atlanticului de la Asbury Park până la Cape May.

Rachel Sexton îşi reveni din aţipeală când roţile avionului se aşezară cu un scrâşnet pe pista pustie cuibărită între două imense depozite de marfă. Surprinsă de faptul că adormise, Rachel se uită ameţită la ceas.

2.13 A.M. I se părea că dormise zile în şir.

Era înfăşurată într-o pătură care-i ţinea cald. Michael Tolland tocmai se trezea şi el alături şi îi oferi un zâmbet obosit.

Corky veni clătinându-se pe coridor şi se strâmbă când îi văzu:

— La naiba, mai sunteţi încă aici? Eu m-am trezit crezând că noaptea asta a fost un coşmar.

Rachel cunoştea senzaţia. „Mă îndrept iar spre mare.”

Avionul se opri într-un târziu, iar Rachel şi ceilalţi ieşiră pe pista pustie. Cerul era acoperit de nori, dar briza de coastă era călduţă. Faţă de Ellesmere, New Jersey părea situat la tropice.

— Aici! se auzi o voce strigând.

Rachel şi ceilalţi se întoarseră şi văzură unul dintre clasicele elicoptere HH-65 Dolphin, vopsite în roşu aprins, ale Pazei de Coastă aşteptându-i în apropiere. Încadrat de panglica de un alb strălucitor vopsită pe coada elicopterului, un pilot complet echipat le făcea semn.

Tolland dădu impresionat din cap în direcţia lui Rachel:

— Şeful tău ştie să aranjeze bine lucrurile.

„Habar n-ai tu cât de bine”, îi răspunse Rachel în gând.

Corky se uita chiorâş:

— Deja? Fără pauză de masă?

Pilotul îi întâmpină şi îi ajută să se urce. Fără să le ceară numele, le vorbi reverenţios şi cu multe precauţii. Pickering avertizase probabil Paza de Coastă că această misiune avea un caracter secret. Cu toate astea, în ciuda discreţiei cerute de Pickering, Rachel îşi dădu seama că identităţile lor rămăseseră necunoscute doar câteva secunde, căci pilotul nu reuşi să-şi ascundă surpriza când văzu celebra vedetă de televiziune, Michael Tolland.

Punându-şi centura de siguranţă lângă Tolland, Rachel simţi deja cum o cuprinde încordarea. Motorul Aerospatiale de deasupra capetelor lor se trezi la viaţă, iar rotoarele late de treisprezece metri ale Dolphinului porniră să se învârtească într-o ceaţă argintie. Zumzetul se transformă în muget, iar elicopterul se ridică de pe pistă şi porni în noapte.

Pilotul se răsuci pe locul lui şi zise:

— Mi s-a spus că îmi veţi spune destinaţia după ce ne ridicăm de la sol.

Tolland îi spuse pilotului coordonatele unei locaţii aflate lângă coastă, la circa cincizeci de kilometri de poziţia lor curentă.

„Nava lui se află la douăsprezece mile în larg”, îşi spuse Rachel, cuprinsă de un fior.

Pilotul introduse coordonatele în sistemul de navigaţie, după care dădu drumul mai tare la motoare. Elicopterul ţâşni spre sud-est.

În vreme ce malul nisipos al coastei din New Jersey aluneca sub ei, Rachel îşi întoarse privirea de la întunecimea oceanului care se întindea în faţă. Chiar dacă o îngrijora profund faptul că se întorcea la ocean, Rachel încercă să se calmeze spunându-şi că era însoţită de un bărbat pentru care oceanul devenise prieten pe viaţă. În cabina îngustă, Tolland stătea înghesuit lângă ea, cu şoldurile şi umerii apropiindu-li-se. Niciunul nu încercă să îşi schimbe poziţia:

— Ştiu că n-ar trebui să pomenesc de aşa ceva, izbucni

pe neaşteptate pilotul, plin de emoţie, dar e clar că dumneavoastră sunteţi Michael Tolland şi eu trebuie să mărturisesc că, în fine, v-am urmărit la televizor toată noaptea! *Meteoritul!* E absolut incredibil! Probabil că sunteţi uluit!

Tolland încuviinţă răbdător din cap:

— Am rămas fără grai.

— Documentarul a fost fantastic! Ştiţi, postul de televiziune l-a reluat de nu ştiu câte ori. Niciunul dintre piloţii de serviciu n-au vrut misiunea asta, pentru că toată lumea voia să se uite la televizor, dar eu am tras paiul scurt. Vă vine să credeţi? Paiul scurt! Şi iată-mă aici! Dacă băieţii ar şti că zbor chiar cu…

— Apreciem faptul că ne pilotaţi, îl întrerupse Rachel, dar prezenţa noastră aici trebuie să rămână confidenţială. Nimeni nu trebuie să ştie unde ne aflăm.

— Categoric, domniţă. Ordinele pe care le-am primit au fost foarte clare.

Pilotul ezită, apoi expresia de pe chip i se schimbă:

— Hei, nu cumva ne îndreptăm spre *Goya?*

Tolland dădu fără tragere de inimă din cap:

— Ba da.

— Fir-ar să fie! exclamă pilotul. Scuzaţi-mă. Îmi cer scuze, dar am văzut nava la televizor. Cea cu chilă geamănă, nu? Ciudat aspect pentru bestia aia! N-am fost niciodată pe un vas proiectat în stil SWATH. Nu mi-am imaginat niciodată că nava *dumitale* va fi prima!

Rachel îşi luă privirea de la pilot, tot mai îngrijorată de faptul că se îndepărta de ţărm.

Tolland se întoarse spre ea:

— Ţi-e bine? Puteai rămâne la ţărm. Ţi-am spus eu.

„Ar fi trebuit să rămân la ţărm”, îşi zise Rachel, ştiind prea bine că mândria n-ar fi lăsat-o să facă un asemenea gest.

— Nu, mulţumesc. N-am nimic.

Tolland zâmbi:

— O să fiu cu ochii pe tine.

— Mersi.

Rachel era surprinsă să constate cum căldura din vocea lui o făcea să se simtă mai în siguranţă.

— Ai văzut şi tu *Goya* la televizor, nu?

Ea încuviinţă:

— Este o… mm… navă cu aspect *interesant.*

Tolland izbucni în râs:

— Da. La vremea ei, a fost un prototip extrem de îndrăzneţ, dar proiectarea n-a putut ţine pasul.

— Nu-mi imaginez de ce, glumi Rachel, imaginându-şi bizarul profil al vasului.

— Acum NBC mă presează să folosesc o navă mai nouă. Ceva… nu ştiu, mai sclipitor şi mai atrăgător. Încă un sezon sau două şi mă vor determina să mă despart de ea.

Gândindu-se la această eventualitate, Tolland păru de-a dreptul melancolic.

— Nu ţi-ar plăcea o navă nou-nouţă?

— Ştiu eu… am o mulţime de amintiri de la bordul ei.

Rachel zâmbi:

— Ei bine, aşa cum obişnuia mama mea să spună, mai devreme sau mai târziu cu toţii trebuie să ne despărţim de trecut.

Tolland se uită adânc în ochii ei preţ de câteva clipe:

— Da, ştiu.

98

— La naiba! rosti şoferul de taxi, uitându-se peste umăr la Gabrielle. Se pare că a avut loc un accident undeva, în faţă. Nu mai plecăm nicăieri. Cel puţin, nu pentru o bucată de vreme.

Gabrielle privi pe fereastră şi zări luminile clipitoare ale vehiculelor de intervenţie fulgerând în noapte. Mai mulţi poliţişti blocau drumul în faţă, oprind traficul din jurul Mallului.

— Probabil că a fost un accident cumplit, mai zise şoferul, arătând spre flăcările care se vedeau în apropiere de FDR Memorial.

Gabrielle se încruntă. „Tocmai acum trebuia să se întâmple şi asta.” Trebuia să ajungă neapărat la senatorul Sexton cu veştile despre PODS şi despre geologul canadian. Se întrebă dacă minciunile celor de la NASA legate de modul de descoperire a meteoritului aveau să provoace un scandal suficient de mare ca să relanseze campania electorală a senatorului. „Poate că multor politicieni nu le-ar fi suficient”, se gândi ea, dar aici era vorba de Sedgewick Sexton, un om care îşi construise o campanie electorală punând accent pe greşelile altora.

Gabrielle nu se simţea întotdeauna mândră de abilitatea senatorului de a pune un accent negativ şi de a profita de ghinioanele oponenţilor politici, dar metoda era eficientă. Priceperea lui Sexton în lansarea zvonurilor şi în manifestări de indignare putea transforma această scăpare a unui departament NASA într-o chestiune de moralitate care putea infecta întreaga agenţie spaţială şi, prin asociere, întreaga administraţie prezidenţială.

Dincolo de fereastră, flăcările din zona FDR Memorial păreau să crească în intensitate. Câţiva copaci din apropiere luaseră foc, iar camioanele de pompieri îi doborau. Şoferul de taxi deschise radioul şi începu să caute

pe diverse frecvenţe.

Oftând, Gabrielle îşi închise ochii şi se lăsă pradă epuizării care o încerca. Când venise pentru prima dată la Washington, visase să lucreze în politică pentru totdeauna, cine ştie, poate, într-o zi chiar la Casa Albă. Pe moment însă, avea sentimentul că înghiţise la politică să-i ajungă pentru o viaţă întreagă – duelul cu Marjorie Tench, pozele obscene cu ea şi cu senatorul, toate minciunile celor de la NASA…

Un corespondent de presă anunţa pe un post de radio ceva despre o bombă şi despre un posibil act terorist.

„Trebuia să plec din oraşul ăsta” îşi zise Gabrielle, pentru prima dată de când sosise în capitală.

99

Controlorul era rareori încercat de remuşcări, dar ziua care se terminase fusese extrem de încărcată şi acum îşi cerea plata. Nimic nu se desfăşurase conform aşteptărilor – descoperirea tragică a puţului de inserţie din gheaţă, dificultatea de a păstra secretă acea informaţie, iar acum lista din ce în ce mai lungă de victime.

„Nimeni nu trebuia să moară… cu excepţia canadianului.”

Ca o ironie, partea tehnică, cea mai dificilă a planului, se dovedise cea mai puţin problematică. Completată cu luni de zile înainte, inserţia reuşise fără nicio problemă. Odată ce anomalia fusese inserată, nu rămăsese decât aşteptarea lansării satelitului PODS. Acesta era destinat scanării unor secţiuni enorme ale Cercului Arctic, iar mai devreme sau mai târziu aplicaţia software de detectare a anomaliilor de la bord ar fi detectat meteoritul şi i-ar fi oferit agenţiei o descoperire majoră.

Numai că blestemata de aplicaţie software nu funcţionase.

Aflând că aplicaţia eşuase, cu şanse nule de a fi înlocuită până la alegeri, controlorul îşi dăduse rapid seama că întregul plan era pus în pericol. Fără PODS, meteoritul avea să rămână nedetectat. Controlorul trebuia să găsească o cale de a alerta pe cineva din NASA despre existenţa meteoritului. Soluţia presupunea aranjarea unei transmisii radio de urgenţă din partea unui geolog canadian aflat în vecinătatea inserţiei. Din motive evidente, geologul trebuise eliminat imediat, iar moartea lui trebuia să pară accidentala. Aruncarea unui geolog nevinovat din elicopter însemnase doar începutul. Acum lucrurile evoluau cu repeziciune.

Wailee Ming, Norah Mangor. Două cadavre.

Asasinatul îndrăzneţ care tocmai avusese loc la FDR

Memorial.

În curând, pe listă aveau să se adauge şi Rachel Sexton, Michael Tolland şi doctorul Marlinson.

„Nu există altă cale, îşi zise controlorul, luptându-se cu remuşcările tot mai mari. Sunt mult prea multe în joc.”

100

Elicopterul Pazei de Coastă zbura la o mie de metri altitudine şi mai avea trei kilometri de parcurs până la ţintă, când Michael Tolland strigă spre pilot:

— Dispuneţi de sistem de vedere pe timp de noapte NightSight la bordul chestiei ăsteia?

Pilotul încuviinţa:

— Suntem unitate de salvare.

Tolland se aşteptase măcar la atâta. Sistemul NightSight fusese realizat de compania Raytheon pentru luare de imagini marine pe timp de noapte şi era capabil să localizeze supravieţuitorii naufragiilor în beznă. Căldura emanată de capul unui înotător apărea ca un punct roşu pe o mare de negru.

— Daţi-i drumul, vă rog, îi ceru Tolland.

Pilotul păru nedumerit:

— De la înălţimea asta nu se vede nimic, doar dacă nu arde o platformă petrolieră.

— Dumneavoastră daţi-i drumul! insistă Tolland.

Pilotul se uită ciudat la Tolland, apoi manevră nişte butoane, comandând lentilelor termice de sub elicopter să inspecteze o lungime de cinci kilometri de ocean în faţa lor. Pe bordul de lângă pilot se aprinse un ecran LCD. Imaginea se cristaliză treptat.

— Sfinte Sisoe!

Elicopterul se clătină câteva clipe când pilotul tresări de surpriză, apoi îşi reveni.

Rachel şi Corky se aplecară în faţă şi se uitară la imagine la fel de surprinşi. Fundalul negru al oceanului era iluminat de o spirală enormă, de un roşu care pulsa.

Rachel se întoarse şocată spre Tolland:

— Pare a fi un ciclon.

— Chiar asta e, o aprobă Tolland. Un ciclon de curenţi calzi. Cu lăţime de circa opt sute de metri.

Pilotul chicoti de uimire:

— Da, mare mai e! Vedem aşa ceva din când în când, dar despre asta n-am auzit până acum.

— A ieşit la suprafaţă săptămâna trecută, îi explică Tolland. Probabil că nu va mai dura decât câteva zile.

— Ce îl provoacă? se interesă Rachel, încă perplexă la vederea unui ciclon uriaş de apă în mijlocul oceanului.

— Un dom de magmă, răspunse pilotul.

Rachel se uită la Tolland cu o privire îngrijorată:

— Un vulcan?

— Nu, îi explică Tolland. Nu sunt vulcani activi pe Coasta de Est, însă din când în când apar buzunare de magmă care sapă sub platforma marină şi generează zone fierbinţi. Zona fierbinte generează la rândul ei un gradient invers de temperatură – apă fierbinte la fund şi apă mai rece la suprafaţă. De aici rezultă aceşti curenţi gigantici în formă de spirală. Li se spune megafisură. Se rotesc câteva săptămâni, apoi se disipează.

Pilotul privi spirala pulsândă de pe ecranul LCD:

— Se pare că ăsta este încă destul de puternic.

Pilotul făcu o pauză şi căută coordonatele navei lui Tolland, apoi privi peste umăr, surprins:

— Domnule Tolland, se pare că v-aţi parcat vasul chiar în mijlocul vârtejului.

Tolland încuviinţă:

— Curenţii sunt mai liniştiţi în apropiere de ochiul vârtejului. Optsprezece noduri. Ca o ancorare într-un râu cu ape repezi. Ancora noastră a fost supusă la presiuni serioase săptămâna asta.

— Isuse, zise pilotul. Un curent de optsprezece noduri? A nu se cădea peste bord!

Izbucni în râs.

Rachel nu îi ţinu isonul:

— Mike, nu mi-ai spus nimic despre megafisura asta, despre domul de magmă sau despre curenţi fierbinţi.

Tolland îşi puse mâna pe genunchiul ei, încercând să o liniştească.

— Nu este niciun pericol, crede-mă!

Rachel se strâmbă:

— Aşadar documentarul pe care îl filmai aici se referea la fenomenul ăsta de dom magmatic?

— Se referea la megafisura şi la *Sphyma mokarran.*

— Corect. Ai mai spus asta ceva mai devreme.

Tolland îi zâmbi sfios:

— *Sphyma mokkaran* iubeşte apa caldă, iar acum toate microorganismele de pe o rază de o sută şi cincizeci de kilometri se adună în bazinul ăsta de ocean încălzit.

— Drăguţ.

Rachel dădu neliniştită din cap:

— Şi rogu-te frumos să-mi spui, ce mai e şi *Sphyma mokaran?*

— Cel mai urât peşte din ocean.

— Exracuda?

Tolland râse:

— Marele rechin-ciocan.

Rachel înţepeni lângă el:

— În jurul navei tale roiesc *rechini-ciocan?*

Tolland îi făcu cu ochiul:

— Stai liniştită, nu sunt periculoşi.

— N-ai spune asta decât dacă ar fi periculoşi.

Tolland chicoti:

— Cred că ai dreptate.

Se aplecă vesel spre pilot:

— Hei, câtă vreme a trecut de când aţi salvat pe cineva de un atac al rechinilor-ciocan?

Pilotul ridică din umeri:

— Măi să fie! De zeci de ani n-am salvat pe nimeni de aşa ceva.

Tolland se întoarse spre Rachel:

— Vezi? *De zeci de ani.* N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Chiar luna trecută, adăugă pilotul, am avut parte de un atac în care un idiot de scafandru amator se împrietenea…

— Staţi aşa! sări Rachel. Aţi spus că n-aţi salvat pe

nimeni *de zeci de ani!*

— Mda, replică pilotul. *Nu am salvat* pe nimeni. De obicei, ajungem prea târziu. Ticăloşii ăştia ucid într-o clipă.

101

Din aer, silueta navei *Goya* se ivea la orizont. Chiar şi la o distanţă de peste şapte sute de metri, Tolland putea desluşi luminile strălucitoare de punte pe care Xavia le lăsase, cu înţelepciune, aprinse. Văzând acele lumini, se simţea ca un călător obosit care ajungea, în sfârşit, acasă.

— Parcă spuneai că la bord e o singură persoană, îi zise Rachel, surprinsă să vadă toate acele lumini.

— Tu nu laşi o lumină aprinsă când rămâi singură acasă?

— O singură lumină. Nu toată casa.

Tolland zâmbi. Chiar dacă părea pusă pe glume, Rachel lăsa clar să se vadă extrema ei îngrijorare pentru faptul că se găsea acolo. Tolland vru să-şi pună un braţ în jurul ei pentru a o linişti, dar era aproape sigur că n-o va ajuta prea mult.

— Luminile sunt aprinse din motive de securitate. Indică activitate pe vas.

Corky chicoti:

— Te temi de piraţi, Mike?

— Nu. Pericolul cel mai mare aici este dat de idioţii care nu ştiu să citească un radar. Cea mai bună apărare împotriva abordajului este să te asiguri ca te vede toata lumea.

Corky îşi miji ochii înspre nava sclipitoare.

— Te *vede?* Arată ca un transatlantic pregătit de carnaval în noaptea de Anul Nou. E clar că NBC plăteşte factura de electricitate.

Elicopterul Pazei de Coastă încetini apropiindu-se de imensa navă luminată. Pilotul începu manevrele de aterizare pe helipad-ul din pupa. Chiar dacă se găsea încă în aer, Tolland putea auzi deja zgomotele curentului turbat care trăgea de lanţurile vasului. Ancorată de prova, Goya stătea cu faţa spre curentul care trăgea de ancora masivă ca o bestie în lanţuri.

— Chiar că e o frumuseţe, zise pilotul, râzând.

Tolland simţi sarcasmul din vocea lui. *Goya* era o navă îngrozitor de urâtă. „Urâtă ca un dos”, cum o poreclise un critic de televiziune. Una dintre cele doar şaptesprezece nave SWATH construite vreodată, *Goya* n-avea niciun element care să o facă atrăgătoare.

Vasul era, în esenţă, o platformă orizontală masivă care plutea la zece metri deasupra oceanului pe patru piloni imenşi ataşaţi unor pontoane. De la distanţă, nava arăta ca o platformă de foraj marin cu carena coborâtă. De aproape, părea doar o barjă pe catalige. Cabinele echipajului, laboratoarele de cercetări şi puntea de navigaţie erau găzduite de o serie de structuri stratificate aflate sus pe navă, fapt care crea impresia unei imense tăvi pentru ceşti de cafea care sprijinea un amestec haotic de clădiri multietajate.

În ciuda aspectului puţin plăcut, forma navei o făcea să deplaseze semnificativ mai puţină apă decât alte nave, ceea ce îi conferea o stabilitate crescută. Platforma suspendată permitea filmarea uşoară, munca mai facilă în laboratoare şi mai puţină mizerie de curăţat din pricina răului de mare al oamenilor de ştiinţă. Chiar dacă NBC exercitase presiuni ca Tolland să îi permită postului de televiziune să cumpere o navă mai modernă, acesta refuzase cu obstinaţie. În mod sigur existau vase mai noi şi chiar mai stabile, însă *Goya* era casa lui de peste zece ani – casa prin care îşi găsise calea de a reveni la viaţă după moartea Celiei. În unele nopţi, îi mai auzea încă vocea în şuieratul vântului pe punte. Doar când fantomele aveau să dispară, Tolland avea să ia în consideraţie propunerea de achiziţionare a unei nave noi.

Acel moment nu sosise încă.

Odată cu aterizarea pe platforma din pupa navei, Rachel se simţi mai uşurată, dar doar în parte. Vestea bună era aceea că nu mai zbura deasupra oceanului. Vestea proastă era că stătea *pe* apă. Urcându-se pe punte, se luptă cu

senzaţia de tremurătură din picioare. Odată ajunsă sus, privi în jur. Puntea era surprinzător de înghesuită, mai ales cu elicopterul la bord. Îndreptându-şi privirea spre prova, Rachel zări construcţia stângace şi etajată reprezentând partea centrală a navei.

Tolland stătea aproape de ea.

— Ştiu, zise el cu voce tare ca să acopere sunetele scoase de curentul de apă de dedesubt. Pare mai mare la televizor.

Rachel dădu din cap:

— Şi mai stabilă.

— E una dintre cele mai sigure nave de pe mare. Îţi garantez.

Tolland îşi aşeză o mână pe umărul ei şi o conduse de-a lungul punţii.

Căldura mâinii lui reuşi să o calmeze pe Rachel mai mult decât oricare vorbă pe care ar fi putut-o rosti el. Şi totuşi, privind înapoi spre pupa, vederea vârtejului agitat de apă din spatele lor îi provocă fiori. „Tocmai stăm pe o megafisură de magmă”, îşi spuse ea.

Undeva, în partea din faţă a punţii dorsale a navei, Rachel zări submersibil Triton de o singură persoană atârnând de un vinci uriaş. Botezat după zeul grec al mării, Triton-ul arăta complet diferit de modelul anterior, Alvin. Submersibilul dispunea de un dom semisferic din acrilat în partea din faţă, construcţie care făcea submersibilul să semene mai degrabă cu un vas uriaş pentru peşti. Puţine lucruri o îngrozeau mai tare pe Rachel decât scufundarea la treizeci de metri în apele oceanului într-o carcasă în care singura perdea de separaţie dintre faţa ei şi apă era constituită dintr-un geam de material plastic. Desigur, conform celor spuse de Tolland, singura neplăcere a unei călătorii cu Triton-ul era dată de prima parte a acţiunii – coborârea înceată prin trapa din *Goya* şi atârnarea ca un pendul la zece metri deasupra mării.

— Probabil că Xavia e în hidrolab, zise Tolland, continuându-şi deplasarea pe punte. Pe aici!

Rachel şi Corky se luară după Tolland. Pilotul de la Paza de Coastă ramase în elicopterul lui, cu instrucţiuni stricte să nu se folosească de comunicaţiile radio.

— Uitaţi-vă la asta, zise Tolland, oprindu-se în dreptul balustradei drepte a vasului.

Ezitând, Rachel se apropie de balustradă. Se găseau undeva foarte sus. Apa se afla la cel puţin zece metri sub ei; cu toate astea căldura emanată ajungea până sus.

— Temperatura e aceea a unei băi fierbinţi, îi explică Tolland, încercând să acopere zgomotele vârtejului.

Se întinse către o cutie cu mai multe comutatoare fixată pe balustradă.

— Ia priviţi, mai zise el şi apăsă pe un comutator.

Un arc lat de lumină se aprinse în apa din spatele navei, iluminând-o de dedesubt, ca o piscină noaptea. Rachel şi Corky rămăseseră cu gura căscată.

Apa din jurul vasului era plină de zeci de umbre fantomatice. La doar câţiva metri sub suprafaţa iluminată, armate întregi de forme întunecate şi zvelte înotau în paralel împotriva curentului. Boturile lor inconfundabile în formă de ciocan se mişcau în sus şi în jos, ca şi cum ar fi menţinut un soi de ritm înnăscut.

— Dumnezeule, Mike, îngăimă Corky. Ce mă bucur că ai vrut să ne arăţi aşa ceva!

Rachel încremeni. Vru să se dea înapoi, dar constată că nu se putea mişca. Era acaparată de priveliştea înfiorătoare.

— Sunt incredibili, nu? zise Tolland.

Mâna lui se odihnea din nou pe umărul ei, într-un gest de liniştire.

— Pot să caute locurile cu apă caldă săptămâni în şir. Tipii ăştia au cele mai fine nasuri din întregul ocean, datorită lobilor olfactivi telencefalici măriţi. Adulmecă sângele de la peste un kilometru distanţă.

Corky părea sceptic:

— Lobi olfactivi telencefalici măriţi?

— Nu mă crezi?

Tolland începu să caute ceva într-un dulap de aluminiu aflat lângă locul în care stăteau. După câteva clipe, scoase de acolo un peşte e mort.

— O să-ţi demonstrez!

Luă un cuţit din dulap şi tăie peştele în câteva locuri. Acesta începu să lase sânge.

— Isuse, Mike, izbucni Corky. E dezgustător!

Tolland aruncă peştele însângerat peste bord. În clipa în care peştele atinse apa, şase sau şapte rechini se năpustiră într-un salt feroce, cu perechile lor de colţi argintii repezindu-se nebuneşte să sfâşie prada. Peştele dispăru într-o fracţiune de secundă.

Oripilată, Rachel se întoarse şi se holbă la Tolland, care ţinea deja în mână alt peşte. De acelaşi fel şi de aceeaşi mărime.

— De aceasta dată, fără sânge, zise Tolland.

Aruncă peştele fără a-l tăia. Peştele ajunse în apă, dar nu se petrecu nimic. Rechinii părură să nu observe. Momeala fu luată de curentul de apă, fără să atragă în niciun fel atenţia asupra ei.

— Atacă *numai* pe baza mirosului, explică Tolland, luându-i din dreptul balustradei. De fapt, se poate înota în mijlocul lor în perfectă siguranţă, dar trebuie să nu existe răni deschise.

Corky arătă înspre copcile din obrazul lui.

Tolland se încruntă:

— Corect. Tu nu intri în discuţie.

102

Taxiul lui Gabrielle înţepenise locului.

Aşteptând în apropiere FDR Memorial, Gabrielle privi înspre vehiculele de intervenţie din depărtare şi avu senzaţia că o ceaţă reală se aşază peste oraş. Buletinele radio spuneau acum că în maşina care sărise în aer era posibil să se fi aflat o înaltă oficialitate guvernamentală.

Gabrielle scoase telefonul celular şi formă numărul senatorului. Probabil că Sexton începuse deja să se întrebe ce era cu ea de avea nevoie de atâta timp pentru a îndeplini treaba.

Linia era ocupată.

Gabrielle privi spre ceasul de marcat al taxiului şi se strâmbă. Câteva dintre celelalte maşini înţepenite în trafic începeau să facă stânga-împrejur ca să caute rute ocolitoare.

Şoferul se uită la ea peste umăr:

— Vreţi să aşteptaţi? Sunt bănuţii dumneavoastră!

Gabrielle zări şi alte maşini de intervenţie care se apropiau.

— Nu. Haideţi să întoarcem!

Şoferul mormăi ceva aprobator şi începu manevrele de întoarcere a taxiului. În vreme ce maşina se urcă zdruncinându-se peste marginea şoselei, Gabrielle încercă din nou să-l sune pe Sexton.

Linia continua să fie ocupată.

Câteva minute mai târziu, după ce şoferul făcu o curbă amplă, taxiul parcurgea C. Street, Gabrielle zări ivindu-se în faţă clădirea de birouri Philip A. Hart. Intenţionase să meargă drept la apartamentul senatorului, dar odată ce biroul ei se găsea atât de aproape…

— Trage pe dreapta, rosti ea precipitat. Chiar acolo. Mulţumesc.

Îi făcu şoferului semn unde să oprească.

Acesta se conformă.

Gabrielle plăti cursa şi îi dădu un bacşiş de zece dolari.

— Poţi aştepta zece minute? îl întrebă ea pe şofer.

Acesta se uită la bani, apoi îşi privi ceasul:

— Dar niciun minut mai mult.

Gabrielle se îndepărtă în fugă. „O să mă întorc în cinci."

Coridoarele pustii din marmură ale clădirii Senatului păreau de-a dreptul fantomatice la acea oră. Gabrielle se grăbi printre coloanele de statui austere care străjuiau intrarea de la etajul trei. Muşchii începeau să o doară din cauza efortului. Ochii de piatră ai statuilor păreau să o urmărească precum nişte santinele tăcute.

Gabrielle ajunse la uşa biroului senatorial de cinci camere a lui Sexton şi îşi folosi cartela de acces ca să intre. Secretariatul de la intrare era slab iluminat. Trecând prin hol, Gabrielle parcurse un mic coridor către biroul personal. Intră, aprinse lămpile fluorescente şi se îndreptă direct spre fişierele cu documente.

Gabrielle ţinea acolo un întreg dosar legat de bugetarea Sistemului NASA de Observare a Pământului, incluzând informaţii detaliate despre PODS. Sexton avea să ceară, cu siguranţă, cât mai multe date despre PODS de îndată ce ea avea să-i povestească despre Harper.

„NASA a minţit în legătură cu PODS."

În vreme ce frunzărea dosarele, sună telefonul ei celular.

— Domnule senator? întrebă ea fără să mai verifice.

— Nu, Gabs. Yolanda.

Vocea prietenei ei părea neobişnuit de încordată:

— Mai eşti la NASA?

— Nu. Acum sunt la birou.

— Ai descoperit ceva despre NASA?

„Habar n-ai tu." Gabrielle ştia că nu-i putea povesti nimic Yolandei până când nu discuta cu Sexton; senatorul avea idei aparte legate de modurile de manipulare a unei astfel de informaţii.

— Îţi povestesc după ce discut cu Sexton. Chiar acum plec spre el.

Yolanda rămase tăcută câteva clipe:

— Gabs, mai ţii minte chestiile alea pe care mi le spuneai despre campania de finanţare a lui Sexton şi despre SFF?

— Ţi-am explicat că m-am înşelat şi…

— Tocmai am aflat că doi dintre reporterii noştri care se ocupă de industria aerospaţială au lucrat la un articol pe aceeaşi temă.

Gabrielle fu surprinsă de veste:

— Şi asta ce înseamnă?

— Habar n-am. Dar tipii ăştia sunt buni şi par destul de convinşi că Sexton ia bani negri de la Fundaţie. Mi-am zis că trebuie să te sun. Ştiu că mai devreme ţi-am spus că ideea e nebunească. Marjorie Tench în chip de sursă de informaţii părea destul de partizană, dar angajaţii ăştia ai noştri… Ştiu şi eu, poate că vrei să discuţi cu ei înainte de a te vedea cu senatorul.

— Dacă ei sunt atât de convinşi, de ce n-a apărut nimic în presă?

Gabrielle părea mai defensivă decât ar fi vrut ea:

— Nu dispun de dovezi solide. Se pare că senatorul se pricepe să îşi şteargă urmele.

„La fel ca majoritatea politicienilor.”

— N-ai să găseşti nimic aici, Yolanda. Ţi-am spus că senatorul a recunoscut că primeşte donaţii de la SFF, dar toate sumele de bani sunt sub plafon.

— Ştiu că asta ţi-a spus *el,* Gabs, iar eu nu pretind că ştiu care este adevărul în toată povestea asta. M-am simţit doar obligată să te sun pentru că ţi-am spus să nu ai încredere în Marjorie Tench, iar acum aflu că *alţii,* în afara lui Tench, cred că senatorul e mânjit. Asta-i tot.

— Cine sunt reporterii ăia?

Gabrielle simţea cum un val neaşteptat de mânie o cuprinde acum.

— Nu-ţi pot da nume. Îţi pot aranja o întâlnire. Sunt tipi inteligenţi. Înţeleg foarte bine legea de finanţare a campaniilor…

Yolanda ezită:

— Ştii, tipii ăştia cred chiar că Sexton are probleme cu banii – e chiar falit.

În tăcerea din birou, Gabrielle auzea ecoul acuzaţiilor lui Tench. „După ce a murit Katherine, senatorul a cheltuit cea mai mare parte a moştenirii pe investiţii proaste, confort personal şi cumpărarea a ceea ce părea o victorie confortabilă în alegerile primare. Acum şase luni, candidatul dumitale era falit.”

— Oamenilor noştri le-ar plăcea să discute cu tine, zise Yolanda.

„Pun pariu că aşa e”, gândi Gabrielle.

— Te sun eu înapoi!

— Pari ofticată.

— Niciodată pe tine, Yolanda. Niciodată pe tine. Mulţumesc!

Gabrielle închise.

Aţipit pe un scaun în faţa uşii apartamentului lui Sexton, un paznic se deşteptă la auzul soneriei de la telefonul său celular. Ridicându-se drept pe scaun, omul se frecă la ochi şi scoase telefonul din buzunarul de la piept.

— Da?

— Owen, aici e Gabrielle.

Paznicul lui Sexton îi recunoscu vocea.

— Oh, bună.

— Trebuie să vorbesc cu senatorul. Vrei să baţi în uşă în locul meu? Telefonul lui sună ocupat.

— E cam târziu.

— Sunt sigură că e treaz.

Gabrielle părea nerăbdătoare:

— E o urgenţă.

— *Alta?*

— Aceeaşi. Tu dă-mi-l la telefon, Owen! Chiar trebuie să-l întreb ceva.

Paznicul oftă şi se ridică în picioare:

— Bine, bine. O să bat în uşă.

Se întinse spre uşa apartamentului.

— Dar o fac doar pentru că el s-a bucurat că v-am dat drumul înainte.

Ezitând, omul întinse mâna să bată.

— Ce-ai spus?

Pumnul paznicului se opri în aer:

— Am spus că senatorul s-a bucurat că v-am dat drumul mai devreme. Aţi avut dreptate. N-a fost niciun fel de problemă.

— Tu şi senatorul *aţi discutat* pe tema asta?

Gabrielle părea surprinsă:

— Mda. Şi ce-i cu asta?

— Nimic, doar că nu credeam…

— De fapt, a fost cam ciudat. Senatorul a avut nevoie de câteva secunde ca să-şi amintească de faptul că aţi fost înăuntru. Cred că băieţii au dat pe gât mai multe pahare.

— Când aţi discutat, Owen?

— Imediat ce aţi plecat. S-a întâmplat ceva?

Câteva clipe de tăcere.

— Nu… nu. Ascultă, dacă mă gândesc mai bine, hai să nu-l deranjăm pe senator în clipa asta. O să continui să sun la telefon, iar dacă n-am noroc, o să revin şi atunci o să te rog iarăşi să baţi în uşă.

Paznicul îşi dădu ochii peste cap:

— Cum spuneţi, domnişoară Ashe.

— Mulţumesc, Owen. Scuze că te-am deranjat!

— Nicio problemă.

Paznicul închise, se aşeză înapoi pe scaun şi aţipi la loc.

Singură în biroul ei, Gabrielle rămase nemişcată câteva secunde înainte de a pune telefonul în furcă. „Sexton ştie că am fost în apartamentul lui… şi nu mi-a spus nimic?”

Ciudăţeniile din noaptea asta deveneau tot mai mari. Gabrielle sărise imediat la apelul senatorului, în vreme ce se afla la postul de televiziune ABC. Senatorul o uluise cu recunoaşterea necondiţionată a faptului că se întâlnea cu firme aerospaţiale şi că accepta bani din partea lor. Sinceritatea lui o convinsese Gabrielle. Chiar o ruşinase. Confesiunea lui părea acum mult mai puţin nobilă ca

înainte.

„Mărunţişuri, zisese Sexton. Nimic ilegal.”

Brusc, toate bănuielile vagi ale lui Gabrielle legate de senatorul Sexton păreau să revină la suprafaţă.

Afară, se auzea claxonul taxiului.

103

Comanda navei se făcea dintr-o încăpere din plexiglas, în formă de cub, situat mai sus cu două etaje faţă de puntea principală. De acolo, Rachel avea o vedere panoramică a mării care o înconjura din toate părţile, o privelişte pe care avu curajul să o admire o singură dată înainte de a se întoarce la chestiunea care o preocupa.

După ce îi trimisese pe Tolland şi pe Corky să o găsească pe Xavia, Rachel se pregătise să-l contacteze pe Pickering. Îi promisese directorului că îl va suna după ce va ajunge la destinaţie şi acum era nerăbdătoare să afle ce îi spusese Tench în cadrul întâlnirii.

Sistemul SHINCOM 2.100 al navei reprezenta o platformă digitală de comunicaţii cu care Rachel era destul de familiarizată. Ştia că orice convorbire prin acest sistem era sigură, câtă vreme era menţinută sub un anumit prag de timp.

Acum, după ce formase numărul lui Pickering, Rachel aştepta, ţinând strâns la ureche receptorul. Se aştepta ca Pickering să îi răspundă la primul apel. Însă telefonul suna în continuare.

Şase apeluri. Şapte. Opt…

Rachel îşi furişă privirea spre oceanul întunecat. Faptul că nu reuşea să dea de director o neliniştea şi mai mult decât apele mării.

Nouă. Zece. „Ridică odată receptorul!”

Începu să se plimbe pe loc, nervoasă. Ce naiba se întâmpla? Pickering îşi purta permanent telefonul cu el şi îi ceruse în mod expres să îl sune.

Închise după cincisprezece apeluri la care el nu îi răspunse.

Cu o îngrijorare, ridică telefonul şi formă din nou numărul.

Patru apeluri. Cinci.

„Unde naiba e?”

Într-un târziu, conexiunea păru să se stabilească. Rachel simţi un fior de uşurare, dar numai pentru câteva fracţiuni de secundă. De la capătul celălalt al liniei nu-i răspunse nimeni. Doar tăcerea.

— Alo, zise ea. Domnule director?

Trei clinchete rapizi.

— Alo? întrebă ea din nou.

Pe linie izbucniră un val de pârâituri, care explodară în urechea lui Rachel. Îndepărtă receptorul de urechea afectată. Zgomotele încetară brusc. Acum se auzeau o serie de tonuri oscilante rapide care pulsau la intervale de jumătate de secundă. Confuzia lăsă iute loc înţelegerii şi apoi fricii.

— Rahat!

Răsucindu-se spre comenzile din cabină, Rachel trânti receptorul la loc în furcă şi întrerupse legătura. Rămase câteva secunde ţintuită locului, întrebându-se dacă închisese la timp.

Cu două punţi mai jos, hidrolab-ul de pe *Goya* reprezenta un spaţiu extins de lucru, segmentat de tejghele lungi şi de insule pline de echipamente electronice – analizoare oceanice, analizoare de curenţi marini, profundoare, acoperitoare de fum, un răcitor mobil, computere şi o stivă de lăzi pentru depozitarea datelor şi a echipamentelor necesare bunei funcţionări a cercetării.

La intrarea lui Tolland şi a lui Corky, geologul navei, Xavia, se odihnea în faţa unui televizor. Femeia nici măcar nu se întoarse.

— Aţi rămas fără bani de bere? îi strigă ea peste umăr, gândindu-se probabil că i se întorseseră o parte dintre colegi.

— Xavia, zise Tolland. Sunt eu, Mike.

Femeia se răsuci în scaun şi înghiţi brusc bucata de sandviş pe care o mesteca.

— Mike? îngăimă ea, uluită.

Se ridică, închise televizorul şi veni spre ei, continuând să mestece:

— Credeam că s-au întors o parte din băieţi de la bar. Ce cauţi aici?

Xavia era o femeie voinică, cu piele măslinie şi cu o voce piţigăiată. Părea destul de ţâfnoasă. Femeia arătă înspre televizorul unde se transmiteau reluări ale documentarului lui Tolland de la locul descoperirii meteoritului:

— Nu ai stat prea mult pe gheţarul ăla, nu?

„A intervenit ceva”, îi răspunse Tolland în gând.

— Xavia, sunt convins că îl recunoşti pe Corky Marlinson.

Femeia dădu din cap:

— E o onoare pentru mine, domnule!

Corky admira sandvişul din mâna ei:

— Chestia aia arată tare bine.

Xavia îi aruncă o privire ciudată.

— Am primit mesajul tău, îi spuse Tolland femeii. Spuneai ceva despre o greşeala în prezentarea mea? Vreau să discut cu tine pe tema asta.

Geologul se holbă la el, după care râse ascuţit:

— *De-asta* te-ai întors? Oh, Mike, pentru numele lui Dumnezeu, ţi-am spus că nu e vorba de nimic important. Doar te necăjeam. E clar că NASA ţi-a furnizat nişte date vechi. Inconsecvente. Serios vorbesc, doar vreo trei sau patru geologi marini din lume ar fi putut observa această trecere cu vederea!

Tolland îşi ţinu respiraţia:

— „Această trecere cu vederea.” Are cumva de-a face cu condrulele?

Xavia se albi la faţă din pricina şocului:

— Doamne! Ai fost deja sunat de vreun geolog?

Tolland se înfioră. „Condrulele.” Se uită la Corky, apoi din nou spre femeie:

— Xavia, trebuie să aflu tot ce ştii tu despre aceste condrule. Ce greşeală am comis?

Xavia se holbă din nou la el, părând a-şi da abia acum seama că vorbea al naibii de serios.

— Mike, zău că nu e vorba de nimic important. Cu ceva vreme în urmă, am citit un articolaş într-o revistă. Dar nu înţeleg de ce eşti atât de îngrijorat.

Tolland oftă:

— Xavia, oricât ar părea de ciudat, cu cât ştii mai puţine, cu atât mai bine. Nu-ţi cer decât să îmi spui ce ştii despre condrule, după care o să avem nevoie de tine să examinezi o mostră de rocă pentru noi.

Xavia păru uluită şi puţin deranjată să fie dată în felul ăsta la o parte.

— Bine, hai să-ţi aduc articolul ăla! E în biroul meu.

Renunţă la sandviş şi porni spre uşă.

Corky strigă după ea:

— Pot să termin eu ăsta?

Xavia se opri, părând a nu-şi crede urechilor:

— Vreţi să *terminaţi* sandvişul meu?

— Păi, m-am gândit că dacă dumneavoastră…

— Făceţi-vă *singur* un blestemat de sandviş.

Xavia plecă.

Tolland chicoti şi arătă în partea cealaltă a laboratorului înspre un frigider.

— Raftul de jos, Corky! Între sambuca şi sacii de sepie.

Sus, pe punte, Rachel coborî scara abruptă dinspre cabina de comandă şi se îndreptă spre helipad. Pilotul de la Paza de Coastă moţăia, dar se trezi imediat când Rachel bătu cu degetele în carlingă.

— Aţi terminat deja? se miră el. V-aţi mişcat tare repede!

Rachel clătină îngrijorată din cap:

— Puteţi să faceţi cercetare radar atât de suprafaţă, cât şi aeriană?

— Desigur. Pe o rază de cincisprezece kilometri.

— Daţi-i drumul, vă rog.

Nedumerit, pilotul apăsă mai multe comutatoare şi ecranul radarului se aprinse. Fasciculul începu să se învârtească în cercuri leneşe.

— Se vede ceva? întrebă Rachel.

Pilotul lăsă fasciculul să efectueze câteva rotaţii

complete. Ajustă câteva controale şi privi ecranul. Nimic neobişnuit.

— Câteva vase mici la periferia radarului, dar se îndepărtează de noi. Totul e curat. În jurul nostru nu sunt decât kilometri întregi de mare deschisă.

Rachel oftă, cu toate că nu se simţea pe deplin liniştită.

— Vă rog să îmi faceţi o favoare! Dacă vedeţi că se apropie ceva, nave, aeronave, orice, îmi daţi imediat de ştire?

— Categoric. S-a întâmplat ceva?

— Nu. Vreau doar să aflu dacă vom avea însoţitori.

Pilotul înălţă din umeri:

— O să mă uit pe radar, doa’nă. Dacă apare ceva, o să aflaţi prima.

Rachel plecă spre hidrolab cu toate simţurile în alertă. Când intră, îi văzu pe Corky şi pe Tolland stând în faţa unui computer şi înfulecând sandvişuri.

Corky o strigă cu gura plină:

— Ce să fie? Salată cu pui plin de peşte, cu cârnaţi plini cu peşte sau cu ouă pline de peşte?

Rachel abia dacă mai auzi întrebarea:

— Mike, cât de repede putem obţine informaţiile şi pleca de pe vasul asta?

104

Tolland se plimba prin hidrolab, aşteptând întoarcerea Xaviei împreună cu Rachel şi Corky. Veştile despre condrule păreau la fel de neliniştitoare precum veştile lui Rachel despre încercarea ei a-l contacta pe Pickering.

„Directorul n-a răspuns.”

„Iar cineva a încercat să afle locaţia navei.”

— Liniştiţi-vă, îi zise el cu glas tare. Suntem în siguranţă. Pilotul de la Paza de Coastă urmăreşte ecranul radar. Are tot timpul să ne avertizeze dacă vine cineva încoace.

Rachel încuviinţă, deşi încordarea nu o părăsise.

— Mike, ce naiba mai e şi *asta?* întrebă Corky, arătând înspre un ecran de computer Sparc, care afişa o imagine psihedelică monstruoasă ce pulsa şi vibra ca şi cum ar fi fost vie.

— Profilator acustic cu efect Doppler, răspunse Tolland. Reprezintă o secţiune transversală a curenţilor şi a gradienţilor de temperatură ai oceanului.

Rachel se holbă:

— Pe *asta* stăm noi ancoraţi?

Tolland trebuia să admită că imaginea arăta înfricoşător. La suprafaţă, apa părea de un verde-albăstrui agitat. Mergând în jos însă, culorile se schimbau treptat către un roşu-portocaliu ameninţător, pe măsură ce temperatura creştea. Aproape de fund, cam la un kilometru şi jumătate adâncime, deasupra patului oceanic, un vârtej ciclonic de un roşu sângeriu se agita turbat.

— Aia e megafisura, explică Tolland.

Corky gemu:

— Arată ca o tornadă submarină.

— Funcţionează pe acelaşi principiu. Oceanele sunt, de obicei, mai reci şi mai dense către fund, dar aici dinamica este inversată. Apa de la fund este încălzită şi mai uşoară, aşa că se ridică spre suprafaţă. Între timp, apa de suprafaţă

este mai grea, aşa că se grăbeşte să coboare în spirală ca să umple vidul. Aşa se obţin astfel de curenţi ameţitori în ocean. Ca nişte vârtejuri uriaşe.

— Ce e cocoaşa aia imensă pe patul oceanic?

Corky arătă înspre fundul plat al oceanului, pe care se înălţa o movilă mare în formă de dom, ca o bulă imensă. Vârtejul se rotea ameţitor chiar deasupra ei.

— Movila aia este un dom magmatic, explică Tolland. Pe acolo împinge lava de sub patul oceanic.

Corky dădu din cap:

— Ca un muşuroi uriaş.

— Se poate spune şi aşa.

— Şi dacă explodează?

Tolland se încruntă. Îşi aminti de celebra megafisură din 1986 de lângă Juan de Fuca Ridge, unde mii de tone de magmă încălzită la o mie două sute de grade Celsius se revărsaseră dintr-odată în apa oceanului, înzecind aproape instantaneu forţa norului de curenţi marini. Curenţii de suprafaţă se amplificaseră pe măsură ce vârtejul se extinsese cu rapiditate în sus. Ce se întâmplase apoi reprezenta un eveniment pe care Tolland n-avea de gând să-l împărtăşească cu Rachel şi cu Corky în noaptea asta.

— Domurile magmatice din Atlantic nu explodează, zise el. Apa rece care circulă peste movilă răceşte şi întăreşte în permanenţă creasta domului, păstrând magma în siguranţă sub un strat gros de rocă. În cele din urmă, lava de dedesubt se răceşte şi spirala dispare. Megafisurile nu sunt, în general, periculoase.

Corky arătă înspre o revistă ferfeniţită care se odihnea lângă computer:

— Aşadar tu susţii că *Scientific American* publică ficţiuni?

Tolland zări coperta revistei şi se strâmbă. Cineva părea să o fi scos special din arhiva navei de reviste ştiinţifice vechi: *Scientific American,* februarie 1999. Coperta prezenta imaginea aranjată de un artist grafic a unui petrolier răsucindu-se fără niciun fel de control într-un enorm vârtej oceanic. Titlul spunea: Megafisurile – UCIGAŞII

GIGANTICI AI ADÂNCURILOR?

Tolland dădu a lehamite din mână:

— Complet irelevant. Articolul ăla vorbeşte despre megafisuri în zone *tectonice.* Acum câţiva ani constituia o ipoteză des întâlnită prin care se explica dispariţia navelor din Triunghiul Bermudelor. Din punct de vedere tehnic, dacă se petrece un soi de eveniment geologic cataclismic pe fundul oceanului, ceea ce este complet necunoscut în această zonă, domul poate exploda şi vârtejul poate deveni suficient de mare ca să... În fine, ştii tu...

— Nu, *nu* ştim, insistă Corky.

Tolland înălţă din umeri:

— Ca să se ridice la suprafaţă.

— Minunat. Ce mă bucur că ne-ai adus la bord!

În acel moment se ivi Xavia, cărând cu ea mai multe hârtii.

— Admiraţi megafisura?

— Oh, da, rosti Corky cu sarcasm. Mike tocmai ne explica cum ne vom învârti toţi ca nebunii în vârtej dacă se rupe movila aia mică.

— Vârtej?

Xavia râse sec:

— Ar semăna mai degrabă cu a fi scurşi prin cea mai mare toaletă din lume.

Afară, pe puntea navei, pilotul de la Paza de Coastă urmărea cu atenţie ecranul radar. Ca pilot de salvare, zărise de multe ori frica în ochii oamenilor; Rachel Sexton se temea în mod clar de ceva atunci când îl rugase să supravegheze radarul în caz că apăreau vizitatori nepoftiţi.

„Oare la ce gen de vizitatori se aşteaptă ea?", se întrebă el.

Din câte putea observa el, apele oceanului şi spaţiul aerian pe o rază de cincisprezece kilometri de jur împrejur nu conţineau nimic neobişnuit. Un pescador la doisprezece kilometri în larg. Din când în când câte un avion tăind o felie a ecranului radar şi apoi dispărând către o destinaţie

necunoscută.

Pilotul oftă şi se uită la apele oceanului care se agitau de jur împrejurul navei. Senzaţia părea desprinsă dintr-un film cu fantome – parcă navigau cu o viteză maximă în ciuda faptului că stăteau.

Îşi întoarse privirea spre ecranul radarului şi se uită la el. Cu mare atenţie.

105

La bordul navei, Tolland făcu prezentările pentru Rachel şi Xavia. Geologul vasului părea tot mai uluită de anturajul distins din jurul ei. În plus, nerăbdarea lui Rachel de a rula testele şi de a pleca cât mai repede de pe vas o neliniştea, în mod clar.

„Ai răbdare, Xavia, o sfătui Tolland în gând. Trebuie să aflăm totul.”

Xavia vorbea cu fermitate:

— În documentarul tău, Mike, ai afirmat că acele mici incluziuni metalice din rocă se puteau forma *doar* în spaţiu.

Tolland simţea deja un tremur de nerăbdare. „Condrulele se formează doar în spaţiu. Aşa mi-au spus cei de la NASA.”

— Însă, în conformitate cu aceste însemnări, reluă Xavia, ridicând hârtiile din mână, afirmaţia nu este în întregime adevărată.

Corky se repezi mânios:

— Bineînţeles că e adevărată!

Xavia se uită urât la Corky şi îi flutură însemnările pe sub nas:

— Anul trecut, un tânăr geolog pe nume Lee Pollock, de la Universitatea Drew, folosea un nou model de robot marin în Pacific pentru a lua mostre de crustă de adâncime din Groapa Marianelor. A extras de acolo o rocă ce conţinea o caracteristică geologică nemaiîntâlnită până atunci. Acea trăsătură semăna mult ca aspect cu condrulele. Tânărul a numit descoperirea „incluziuni plagioclasice de stres” – mici bule de metal care păreau a se fi reomogenizat în timpul unor evenimente de presurizare oceanică, la mare adâncime. Doctorul Pollock a fost uluit să descopere bule metalice într-o rocă oceanică şi a formulat o teorie unică pentru a le explica prezenţa.

Corky mormăi:

— Presupun că *trebuia* să o facă.

Xavia îl ignoră:

— Doctorul Pollock a presupus că roca s-a format într-un mediu oceanic extrem de adânc, unde presiunea foarte mare metamorfoza o rocă preexistentă, permiţând fuziunea unora dintre metalele disparate.

Tolland cântărea în minte cele auzite. Groapa Marianelor avea unsprezece mii de metri adâncime şi era una dintre puţinele zone cu adevărat neexplorate de pe planetă. Doar câteva sonde-robot se aventuraseră la o asemenea adâncime, cele mai multe suferind o implozie înainte de a atinge fundul. Presiunea apei din acea groapă era enormă – un uluitor nivel de o mie nouă sute şi ceva de kilograme pe centimetru pătrat, faţă de doar două kilograme şi ceva la suprafaţa apei. Oceanografii continuau să dispună de prea puţine informaţii despre forţele existente la adâncimi oceanice foarte mari.

— Deci tipul ăsta crede că Groapa Marianelor poate forma roci cu trăsături condrulitice?

— Este o teorie extrem de obscură, îi răspunse Xavia. De fapt, ea n-a fost niciodată publicată oficial. Mie mi s-a întâmplat să dau peste notele personale ale lui Pollock pe Internet printr-o şansă chioară luna trecută, când efectuam nişte cercetări legate de interacţiunea fluid-piatră în vedere spectacolului nostru cu megafisura. Altfel nici eu n-aş fi auzit de aşa ceva.

— Teoria n-a fost publicată niciodată, interveni Corky, pentru că e ridicolă. Pentru formarea condrulelor e nevoie de *căldură.* E imposibil ca presiunea apei să rearanjeze structura cristalină a unei roci.

— Presiunea, ripostă Xavia, este singurul factor important care trebuie la schimbările geologice de pe planeta noastră. Noţiunea de rocă *metamorfică* îţi trezeşte vreo amintire? Capitolul 101 din manualul de Geologie?

Corky se strâmbă.

Tolland îşi dădu seama că Xavia avea dreptate. Deşi căldura juca un rol în geologia metamorfică a planetei, cele mai multe roci metamorfice se formau în condiţii de

presiune extremă. Oricât de incredibil ar fi părut, rocile îngropate adânc în scoarţa terestră suportau presiuni aşa de mari, încât se comportau mai degrabă ca o melasă groasă decât ca o piatră solidă, devenind elastice şi suferind tot felul de transformări chimice în cursul procesului. Cu toate astea teoria doctorului Pollock continua să pară cam extravagantă.

— Xavia, rosti Tolland. Eu personal n-am auzit niciodată că presiunea apei poate altera de una singură compoziţia chimică a unei roci. Tu eşti geologul aici. Tu ce crezi?

— Ei bine, zise ea, uitându-se pe hârtii, se pare că presiunea apei nu este singurul factor. Găsi un pasaj şi citi cuvânt cu cuvânt însemnările lui Pollock: „Crusta oceanică din Groapa Marianelor, deşi se află sub o enormă presiune hidrostatică, poate fi comprimată şi mai tare de forţele tectonice din plăcile de subducţie din zonă”.

„Bineînţeles”, îşi spuse Tolland. Pe lângă faptul că era zdrobită de o coloană de apă înaltă de unsprezece kilometri, Groapa Marianelor însemna o zonă de subducţie – hotarul de compresie unde placa Pacifică şi cea Indiană se mişcau una spre alta şi se ciocneau. Presiunea combinată din groapă putea fi incalculabilă. Deoarece zona era atât de îndepărtată şi de periculoasă de studiat, dacă acolo jos existau condrule, şansele ca să afle cineva despre ele erau aproape inexistente.

Xavia continuă să citească:

— „Combinaţia dintre presiunea hidrostatică şi cea tectonică ar putea forţa scoarţa să treacă într-o stare elastică sau semilichidă, permiţând elementelor mai uşoare să fuzioneze în structuri condrulitice, despre care se crede că apar doar în spaţiul cosmic.”

Corky îşi dădu ochii peste cap:

— Imposibil.

Tolland se uită la el:

— Există vreo altă explicaţie pentru condrulele din roca descoperită de doctorul Pollock?

— Stai aşa, căută Corky să îl calmeze. Pollock a

descoperit, de fapt, un *meteorit.* Meteoriţii cad în ocean tot timpul. Probabil că Pollock nu a bănuit că e un meteorit deoarece crusta de fuziune s-a erodat în cursul anilor petrecuţi sub apă, fapt care îl făcea să arate ca o roca normală.

Se întoarse spre Xavia:

— Presupun că Pollock nu avut inspiraţia să măsoare conţinutul de *nichel,* nu-i aşa?

— De fapt, a făcut-o, ripostă Xavia, frunzărind iarăşi prin hârtii. Iată ce scrie Pollock: „Am fost surprins să găsesc un conţinut de nichel al rocii într-o gamă de valori medii care nu este asociată în mod obişnuit cu rocile terestre”.

Tolland şi Rachel schimbară priviri uluite.

Xavia continuă să citească:

— „Deşi conţinutul de nichel nu se încadrează în gama normal acceptabilă pentru o rocă de origine meteoritică, el este surprinzător de *apropiat”.*

Rachel păru de-a dreptul tulburată:

— Cât de apropiat? Există vreo posibilitate ca această rocă oceanică să fi fost considerată greşit un meteorit?

Xavia clătină din cap:

— Eu nu sunt petrolog, dar, din câte am înţeles, există diferenţe chimice numeroase între roca descoperită de Pollock şi meteoriţii adevăraţi.

— Care sunt aceste diferenţe? insistă Tolland.

Xavia îşi îndreptă atenţia spre un grafic din însemnări:

— Aşa cum scrie aici, o diferenţă este dată de structura chimică a condrulelor în sine. Se pare că diferă raportul dintre titaniu şi zirconiu. La roca din ocean, acest raport a arătat un nivel foarte coborât de zirconiu.

Îşi ridică privirea:

— Doar două părţi la milion.

— Două părţi la milion? izbucni Corky. Meteoriţii au de *mii de ori* mai mult!

— Exact, replică Xavia. De aceea Pollock crede că la această mostră condrulele nu provin din spaţiu.

Tolland se aplecă şi îi şopti lui Corky:

— NASA a măsurat cumva raportul dintre titaniu şi zirconiu la roca din Milne?

— Bineînţeles că nu, se zburli Corky. Nimeni n-ar măsura aşa ceva. E ca şi cum te-ai uita la o maşină şi ai calcula conţinutul cauciucului din roţi pentru a fi sigur că e o maşină!

Tolland oftă din greu şi îşi întoarse privirea spre Xavia:

— Dacă îţi dăm o mostră de rocă cu condrule, poţi face repede un test care să determine dacă aceste incluziuni sunt condrule meteoritice sau… una dintre chestiile de comprimare de mare adâncime găsite de Pollock?

Xavia ridică din umeri:

— Presupun că da. Acurateţea microscopului electronic ar trebui să fie suficientă. Oricum, despre ce e vorba aici?

Corky scoase ezitând mostra de meteorit din buzunar şi-o întinse Xaviei.

Femeia se strâmbă, dar luă discul de piatră. Zări crusta de fuziune, apoi fosila încastrată.

— Doamne! icni ea, ridicându-şi privirea. Asta nu face parte din…?

— Ba da, zise Tolland. Din nefericire, da.

106

Singură în biroul ei, Gabrielle Ashe stătea la fereastră şi se întreba ce avea de făcut în etapa următoare. Cu mai puţin de o oră în urmă, părăsise sediul NASA plină de emoţie pentru a-i împărtăşi senatorului discuţia cu Chris Harper despre frauda PODS.

Acum nu mai era chiar atât de sigură.

Conform celor spuse de Yolanda, doi reporteri neutri ai ABC îl suspectau pe Sexton că lua mită de la SFF. Mai mult, Gabrielle tocmai aflase că Sexton *ştia* de vizita ei în apartament în timpul întâlnirii cu membrii Fundaţiei, şi totuşi nu-i pomenise despre asta.

Gabrielle oftă. Taxiul ei plecase de mult. Deşi putea să cheme altul în câteva minute, ştia că avea altceva de făcut mai întâi.

„Chiar o să fac aşa ceva?”

Se încruntă, ştiind că n-avea de ales. Habar n-avea în cine să se mai încreadă.

Ieşi din birou şi se duse înapoi în secretariat şi apoi într-un coridor larg din partea opusă biroului senatorial. În capătul coridorului, văzu uşile masive de stejar ale biroului personal al lui Sexton flancate de două steaguri – „Bătrâna Glorie” pe dreapta şi drapelul statului Delaware pe stânga. La fel ca în cazul celor mai multe birouri senatoriale din clădire, uşile erau blindate cu oţel şi asigurate prin broaşte clasice, un sistem electronic de acces şi un sistem de alarmă.

Dacă ar fi putut intra în birou, măcar pentru câteva minute, ar fi găsit răspuns la toate întrebările. Îndreptându-se spre uşile foarte bine asigurate, Gabrielle nu-şi făcea iluzii că ar fi putut trece *prin* ele. Avea alte planuri în minte.

La trei metri de biroul lui Sexton, Gabrielle o coti brusc spre dreapta şi intră în toaleta femeilor. Lămpile fluorescente se aprinseră automat, reflectându-se cu

putere pe faianţa albă. După ce ochii i se obişnuiseră cu lumina strălucitoare, Gabrielle se opri atunci când se văzu în oglindă. Ca de obicei, trăsăturile ei păreau mai blânde decât ar fi sperat ea. Aproape delicate. Gabrielle era întotdeauna mai puternică decât arăta.

„Eşti sigură că eşti pregătită pentru asta?”

Ştia că Sexton o aştepta cu nerăbdare pentru a fi pus în temă în legătură cu situaţia PODS. Din păcate, Gabrielle îşi dăduse seama că senatorul o manipulase cu viclenie în seara asta. Iar ei nu-i plăcea să fie manipulată. Senatorul îi ascunsese lucruri importante. Întrebarea era cât de multe. Iar răspunsurile se aflau în biroul lui – chiar de cealaltă parte a peretelui din toaleta pentru femei.

— Cinci minute, rosti ea cu voce tare, dând glas hotărârii finale.

Se duse până la debara, întinse mâna şi o plimbă peste cadrul uşii. O cheie căzu cu zgomot pe podea. Echipa de curăţenie a clădirii era formată din angajaţi de stat, care păreau să se facă nevăzuţi de fiecare dată când se lăsa cu o grevă de orice fel, abandonând toaleta săptămâni de zile fără hârtie igienică sau tampoane. Enervate să tot fie luate prin surprindere de lipsuri, femeile din biroul lui Sexton preluaseră frâiele întregii poveşti în mâinile lor şi îşi asiguraseră o cheie a debaralei în caz de „urgenţe”.

„În seara asta este vorba de o urgenţă”, îşi zise ea.

Deschise uşa debaralei.

Interiorul era strâmt şi plin cu şerveţele, cârpe de şters pe jos şi rafturi cu role de hârtie igienică. Cu o lună înainte, Gabrielle căuta acolo prosoape de hârtie, când descoperise ceva neaşteptat. Neputând să ajungă la hârtia de pe raftul de sus, folosise coada unei mături pentru a determina căderea unei role. În timpul operaţiunii, lovise o placă din tavan. Cătărându-se ca să pună la loc placa, auzise cu surprindere vocea senatorului Sexton.

Limpede precum cristalul.

După natura ecoului, îşi dăduse seama că senatorul vorbea singur, în vreme ce se afla în camera lui privată de

baie. Încăperea părea a fi separată de debaraua toaletei femeilor doar prin nişte plăci despărţitoare din material lemnos.

Aflându-se din nou în debara în seara asta, cu un scop mult mai important decât obţinerea unor prosoape de hârtie, Gabrielle îşi scoase pantofii, se căţără pe rafturi, scoase placa din tavan şi se trase în sus. „S-a zis şi cu securitatea naţională”, îşi spuse ea, în timp ce se întreba câte legi federale şi statale era ea pe punctul de a încălca.

Dându-şi drumul prin tavanul băii senatorului, Gabrielle îşi sprijini piciorul de marginea rece din porţelan a căzii, apoi sări pe podea. Ţinându-şi respiraţia, ieşi din baie şi intră în biroul senatorului.

Covoarele orientale din încăpere îi dădeau o senzaţie de moliciune şi căldură.

107

La patruzeci şi cinci de kilometri depărtare, un elicopter Kiowa negru, de atac, zbura deasupra pădurii de pini din nordul statului Delaware. Delta One verifică datele despre coordonate, înscrise în sistemul de navigaţie automată.

Deşi dispozitivul de comunicaţii pe care îl folosea Rachel şi telefonul celular al lui Pickering erau criptate pentru protecţia convorbirilor, nu interceptarea *conţinutului* lor fusese scopul pentru care echipa Delta Force încercase interceptarea convorbirii, ci stabilirea *poziţiei.* Prin utilizarea triangulaţiei computerizate şi a Sistemului Global de Poziţionare GPS, determinarea coordonatelor unei transmisiuni devenea o sarcină semnificativ mai uşoară decât decriptarea unei convorbiri.

Delta One se amuza întotdeauna când se gândea că posesori de telefoane celulare habar n-aveau că, de fiecare dată când efectuau un apel, orice serviciu guvernamental de ascultare a convorbirilor telefonice le putea depista locaţia, dacă avea chef, cu o precizie de trei metri, oriunde s-ar fi aflat pe suprafaţa globului – nesemnificativă caracteristică a mobilităţii în comunicaţii pe care operatorii de telefonie mobilă nu o făceau niciodată publică. În noaptea asta, de îndată ce echipa Delta Force obţinuse accesul la frecvenţele de recepţie ale telefonului celular al lui William Pickering, depistarea coordonatelor oricărui apel către acel telefon devenise floare la ureche.

Îndreptându-se acum pe un curs direct către ţintă, Delta One se apropia de intrarea în raza de acţiune, de sub treizeci de kilometri, a unui posibil radar.

— Umbrela e activată? întrebă el, întorcându-se spre Delta Two, care manevra radarul şi sistemul de arme de la bord.

— Afirmativ. Aşteptăm să intrăm în raza de acţiune de opt kilometri.

„Opt kilometri”, îşi zise Delta One. Trebuia să controleze jucăria care se afla adânc în raza de acţiune a radarului ţintei pentru a putea folosi armele Kiowei. Nu se îndoia că cineva de la bordul navei *Goya* cerceta acum cu nelinişte cerul, şi, deoarece misiunea echipei Delta Force era să elimine ţinta fără să permită emiterea vreunui S. O. S., Delta One trebuia acum să se apropie cât mai mult de pradă, fără să o alarmeze.

La douăzeci şi trei de kilometri distanţă, aflat încă în afara razei de acţiune a potenţialului radar inamic, Delta One întoarse brusc elicopterul cu treizeci şi cinci de grade spre vest. Se ridică la o mie de metri altitudine – plafonul de zbor pentru avioane de mici dimensiuni – şi îşi potrivi viteza la 110 noduri.

Pe puntea navei, radarul de la bordul elicopterului Pazei de Coastă scoase un sunet când un nou contact se ivi în perimetrul pe care-l acoperea de cincisprezece kilometri. Pilotul se ridică pe scaun şi *studie* ecranul. Contactul părea să aparţină unui avion mic ce se îndrepta spre vest în susul coastei.

Probabil se îndrepta spre Newark.

Cu toate că traiectoria actuală a avionului îl aducea la o apropiere de şase kilometri de *Goya,* culoarul de zbor părea ales la întâmplare. Chiar şi aşa, din vigilenţă, pilotul Pazei de Coastă urmări punctul care clipea trasând o linie leneşă în partea dreaptă a ecranului. În punctul cel mai apropiat, avionul avea să se afle la şase kilometri depărtare. Aşa cum era de aşteptat, avionul continuă să zboare – de acum îndepărtându-se de ei.

„Şase kilometri şi două sute de metri. Şase kilometri şi jumătate.”

Pilotul răsuflă uşurat.

Apoi se petrecu un lucru extrem de ciudat.

— Umbrela a fost activată, zise Delta Two, ridicând degetele mari de la ambele mâini în sus, în semn că totul

decurge conform planului. Barajul, zgomotele modulate şi pulsurile de acoperire sunt activate şi fixate pe ţintă.

Delta One manevră manşa cu atenţie şi viră strâns la dreapta, aşezând aeronava pe un curs direct către *Goya.* Manevra n-avea cum să fie observată pe radarul navei.

— Cu siguranţă, e mai bună decât sacii cu bruiaj din tablă! strigă Delta Two.

Delta One trebuia să fie de acord. Bruierea radarelor fusese inventată în Al Doilea Război Mondial, când un aviator britanic deştept începuse să arunce din avion saci cu fân înveliţi în foi de tablă, în vreme ce bombarda ţintele. Radarele germanilor depistau atât de multe contacte reflectorizante încât habar n-aveau în care dintre acestea să tragă. De atunci tehnica fusese substanţial îmbunătăţită.

Sistemul de bruiere a radarelor de la bordul elicopterului Kiowa însemna una din cele mai devastatoare arme militare de atac electronic. Transmiţând o umbrelă de zgomote parazite de spectru larg de frecvenţă în atmosferă deasupra unor anumite coordonate de suprafaţă, Kiowa putea înşela ochii, urechile şi vocea ţintei avute în vizor. Cu câteva clipe în urmă, probabil că toate radarele de la bordul navei *Goya* amuţiseră. Când echipajul avea să-şi dea seama că trebuie să ceară ajutor, probabil că n-avea să mai fie capabil de nicio transmisie. Comunicaţiile unei nave se bazau pe unde radio de mare frecvenţă şi nu pe cabluri. Dacă Kiowa se apropia suficient de mult, toate sistemele de comunicaţii ale navei aveau să îşi înceteze funcţionarea, semnalele emise de ele fiind blocate de norul invizibil de zgomote parazite lansate de botul elicopterului ca un far orbitor.

„Izolare perfectă, îşi spuse Delta One. Sunt lipsiţi de apărare.”

Victimele găsiseră o cale norocoasă şi şireată de a evada de pe gheţarul Milne, dar asta nu se va mai repeta. Rachel Sexton şi Michael Tolland comiseseră o greşeală când hotărâseră să părăsească ţărmul. Avea să fie ultima.

În Casa Albă, Zach Herney se ridică ameţit în capul oaselor şi apucă receptorul telefonului.

— Acum? Ekstrom vrea să stea de vorbă cu mine *acum?*

Herney îşi miji iarăşi ochii spre ceasul de pe noptieră: 3.17 A.M.

— Da, domnule preşedinte, îi zise ofiţerul de comunicaţii. Spune că e urgent.

108

În vreme ce Corky şi Xavia se agitau în jurul dispozitivului care măsura nivelul de zirconiu din condrule, Rachel îl urmă pe Tolland într-o cameră lipită de laborator. Aici Tolland porni un alt computer. Oceanograful părea că vrea să mai verifice o informaţie.

În vreme ce computerul se încălzea, Tolland se întoarse spre Rachel cu gura întredeschisă, ca şi cum ar fi vrut să îi spună ceva, dar nu ştia cum să înceapă.

— Ce e? îl întrebă Rachel, surprinsă să constate cât de atrasă era de el, chiar şi în mijlocul unui asemenea haos.

Ar fi vrut să oprească timpul în loc şi să fie doar cu el – doar pentru un singur minut.

— Îţi datorez scuze, rosti Tolland, cuprins de remuşcări.

— Pentru ce?

— Pe punte? Rechinii-ciocan? Eram emoţionat! Uneori uit cât de înfricoşător poate fi oceanul pentru o mulţime de oameni.

Faţă în faţă cu el, Rachel se simţea ca o adolescentă stând în pragul casei cu un nou iubit.

— Mulţumesc. Nu-i nicio problemă. Serios.

Ceva din fiinţa ei îi spunea că Tolland voia să o sărute.

După o clipă, el îşi întoarse sfios faţa:

— Ştiu. Vrei să ajungi la ţărm. Ar trebui să ne întoarcem la lucru.

— Deocamdată, răspunse Rachel, zâmbind uşor.

— Deocamdată, repetă Tolland, aşezându-se la computer.

Rachel răsuflă zgomotos. Se apropie de Tolland, savurând intimitatea micului laborator. Îl urmări pe Tolland cum navighează printr-o serie de fişiere din calculator:

— Ce căutăm?

— Verificăm baza de date pentru păduchele gigant de ocean. Vreau să văd dacă descopăr vreo fosilă preistorică

marină care să semene cu ceea ce am văzut noi în meteoritul NASA.

Deschise o pagină de căutare marcată cu litere aldine: „PROJECT DIVERSITAS”.

Navigând printre meniuri, Tolland se apucă să îi explice:

— Diversitas reprezintă, în esenţă, un index permanent actualizat al datelor biologice oceanice. Când un biolog marin descoperă o nouă specie sau o nouă fosilă, poate da de veste şi împărtăşi descoperirea prin încărcarea datelor şi a fotografiilor într-o bază centrală de date. Deoarece în fiecare săptămână se descoperă o mulţime de date noi, această modalitate este singura de a păstra cercetarea marină la zi.

Rachel îl urmări pe Tolland cum navighează printre meniuri:

— Deci acum accesezi Internetul?

— Nu. Accesarea Internetului poate fi riscantă pe mare. Noi stocăm toate aceste date la bordul navei, pe un şir imens de discuri optice aflate în cealaltă încăpere. De fiecare dată când acostăm într-un port, ne conectăm la proiectul Diversitas şi ne actualizăm baza de date cu ultimele descoperiri. Astfel putem accesa datele pe mare fără o conexiune Web, iar acestea nu sunt niciodată mai vechi de o lună sau două.

Tolland chicoti, în vreme ce începu să introducă diverse cuvinte-cheie de căutare în calculator.

— Probabil că ai auzit de Napster, controversatul program de partajare a fişierelor cu programe muzicale!

Rachel încuviinţă.

— Diversitas este considerat versiunea de biologie marină a Napsterului. Noi îi mai spunem LOBSTER de la Lonely Ocean’ Biologists Sharing Totally Eccentric Research.

Rachel izbucni în râs. Chiar şi într-o situaţie tensionată, Michael Tolland nu îşi pierdea simţul umorului, lucru care o făcea să se simtă mai bine. Începea să înţeleagă că în ultima vreme nu prea avusese parte de râsete.

— Baza noastră de date este enormă, reluă Tolland, terminând de introdus cuvintele-cheie. Sunt peste zece terabytes de descrieri şi fotografii. Sunt informaţii acolo pe care nimeni nu le-a văzut vreodată – şi pe care nimeni nu le va vedea. Speciile oceanice sunt, pur şi simplu, prea numeroase.

Apăsă tasta de căutare.

— Bine, hai să vedem dacă a văzut cineva vreo fosilă oceanică asemănătoare cu micuţa noastră insectă spaţială.

După câteva secunde, ecranul scoase la iveală patru trimiteri la animale fosilizate. Tolland apăsă pe fiecare, una câte una, şi examină fotografiile. Niciuna nu semăna nici pe departe cu fosilele din meteorit.

Tolland se încruntă:

— Hai să încercăm altceva!

Scoase cuvântul „fosilă” din motorul de căutare şi apăsă din nou tasta de căutare:

— O să căutăm printre toate speciile *vii.* Poate că găsim un descendent în viaţă care are o parte dintre caracteristicile fiziologice ale fosilei din Milne.

Ecranul se reîmprospătă.

Tolland se încruntă din nou. Computerul returnase sute de trimiteri. Stătu o clipă în cumpănă, frecându-şi bărbia înnegrită de firele nerase de păr.

— Bine, asta înseamnă prea mult. Să facem o selecţie!

Rachel îl urmări cum accesează un alt meniu intitulat „habitat”. Lista opţiunilor părea nesfârşită: bazin oceanic, mlaştină, lagună, recif, creastă de mijloc oceanic, pungi de sulf. Tolland merse către capătul listei şi alese o opţiune care spunea: MARGINI DISTRUCTIVE/GROPI OCEANICE.

„Deşteaptă mutare”, remarcă Rachel în gând. Tolland îşi limita căutarea la speciile care trăiau în apropiere de mediile oceanice unde se presupunea că se pot forma structuri asemănătoare condrulelor.

Ecranul se reîmprospătă din nou. De această dată Tolland zâmbi:

— Excelent. Doar trei trimiteri.

Rachel se uită cu atenţie la primul nume de pe listă. *„Limulus ply…* ceva.”

Tolland apăsă butonul pentru a vedea unde-l ducea trimiterea. Pe ecran apăru o poză; creatura semăna cu un crab-potcoavă supradimensionat fără coadă.

— Nţţ, făcu Tolland, întorcându-se la pagina precedentă.

Rachel se uită la al doilea nume de pe listă. *Shrimpus Uglius from Hellus.* Era nedumerită:

— Numele ăla e adevărat?

Tolland chicoti:

— Nu. Este o specie nouă, încă neclasificată. Tipul care a descoperit-o are simţul umorului. Propune *Shrimpus Uglius* drept denumire taxonomică oficială.

Tolland deschise poza, dezvăluind o creatură îngrozitor de urâtă, asemănătoare cu un crevete, cu mustăţi şi antene de un roz fluorescent.

— Potrivit nume, zise Tolland. Dar nu e insecta noastră spaţială.

Se întoarse la index.

— Şi ultima ofertă îi aparţine lui…

Apăsă pe cea de-a treia intrare, încărcând noua pagină.

— *Bathynomous giganteus…* citi el cu voce tare când apăru textul.

Imediat se încărcă şi fotografia. Un instantaneu color luat de aproape.

Rachel sări drept în sus:

— Doamne!

Creatura care îi privea din poză îi dădea fiori.

Tolland inspiră adânc:

— Oh, Doamne! Amicul ăsta îmi pare cumva cunoscut!

Rachel dădu din cap. Rămăsese fără grai. *Bathynomous giganteus.* Creatura semăna cu un păduche gigant de apă. Arăta aproape la fel ca specia fosilă descoperită în roca NASA.

— Există câteva diferenţe minore, rosti Tolland, mergând pe pagină în jos, către diagramele şi schiţele anatomice. Dar e al naibii de apropiat. Mai ales, dacă luăm în

consideraţie faptul că a avut la dispoziţie 190 de milioane de ani ca să evolueze.

„Apropiat e cuvântul potrivit, gândi Rachel. Prea apropiat.”

Tolland citi descrierea de pe ecran:

— „Considerată a fi una din cele mai vechi specii din ocean, rara şi recent clasificata *Bathynomous giganteus* este un izopod de apă adâncă, consumator de resturi, care seamănă cu o căpuşă mare. Cu o lungime de până la şaizeci de centimetri, această specie prezintă un exoschelet chitinos segmentat, în cap, torace şi abdomen. Posedă extremităţi dispuse în perechi, antene şi ochi compoziţi, precum cei ai insectelor terestre. Acest săpător în fundul oceanelor nu e vânat de nimeni şi trăieşte în medii pelagice descoperite despre care în trecut se credea că sunt de nelocuit.”

Tolland îşi înălţă privirea spre ea:

— Asta ar putea explica lipsa altor fosile în mostra de rocă!

Rachel se holba la creatura de pe ecran, emoţionată şi totuşi nesigură că înţelegea în profunzime semnificaţia celor aflate.

— Imaginează-ţi, rosti Tolland, plin de înflăcărare, că acum 190 de milioane de ani, o familie din aceste insecte a fost îngropată în noroiul de pe fundul oceanului. Pe măsură ce noroiul se transformă în rocă, insectele sunt fosilizate în piatră. Simultan, fundul oceanului, care se mişcă în mod continuu ca un imens valţ leneş către gropile oceanice, duce fosilele într-o zonă de presiune ridicată unde roca formează condrule! Tolland vorbea din ce în ce mai repede şi mai precipitat. Iar dacă o parte a crustei fosilizate şi pline de condrule se rupe şi sfârşeşte pe panta urcătoare a gropii, fapt cât se poate de banal, atunci are toate şansele să fie descoperită!

— Dar dacă NASA… îngăimă Rachel. Adică, dacă totul e o minciună, NASA *trebuie* să fi ştiut că, mai devreme sau mai târziu, cineva ar fi descoperit că această fosilă seamănă cu

o creatură marină, nu? Vreau să spun că *noi* tocmai am descoperit asta!

Tolland începu să tipărească fotografiile insectei la o imprimantă laser.

— Ştiu şi eu... Chiar dacă ar fi ieşit cineva în faţă şi ar fi pus în evidenţă similarităţile dintre fosile şi un păduche marin viu, fiziologiile lor nu sunt identice. Aproape că întăreşte cazul NASA.

Rachel înţelese brusc:

— Panspermie.

„Viaţa pe pământ a fost plantată din spaţiu."

— Exact. Similarităţile dintre organismele cosmice şi cele terestre au perfect sens din punct de vedere ştiinţific. Acest păduche marin, de fapt, face poziţia NASA mai puternică.

— Doar dacă nu se pune problema autenticităţii meteoritului.

Tolland dădu din cap:

— Dacă meteoritul ridică întrebări, atunci întregul eşafodaj se prăbuşeşte. Păduchele nostru marin se transformă din prieten în distrugător al NASA.

Rachel urmări în tăcere cum imprimanta scuipă paginile despre insectă. Încerca să se convingă că totul fusese o greşeală nevinovată a celor de la NASA, dar ştia prea bine că nu era aşa. Oamenii care comiteau greşeli nevinovate nu încercau să ucidă alţi oameni.

În acea clipă, se auzi ecoul vocii nazale a lui Corky, care răsună în laborator:

— Imposibil!!!

Rachel şi Tolland se răsuciră pe călcâie.

— Verifică din nou nenorocitul ăla de raport! N-are niciun sens!

Xavia veni în fugă strângând în mână o hârtie de imprimantă.

Chipul ei era cenuşiu:

— Mike, nu ştiu cum să-ţi spun...

Vocea ei suna spart:

— Raportul dintre titaniu şi zirconiu din mostra asta...

Îşi drese glasul:

— E clar că NASA a comis o eroare uriaşă. Meteoritul lor este doar o nenorocită de rocă oceanică.

Rachel şi Tolland se priviră, dar niciunul nu scoase vreo vorbă. Ştiau. Într-o fracţiune de secundă, toate bănuielile şi îndoielile de până atunci se spulberaseră.

Tolland încuviinţă. În ochi i se citea tristeţea:

— Da. Mersi, Xavia!

— Dar nu înţeleg, replică femeia. Crusta de fuziune... locaţia din gheaţă...

— Îţi explicăm în timp ce facem drumul spre coastă, o întrerupse Tolland. Plecăm!

Rachel strânse repede hârtiile şi dovezile pe care le aveau. Acestea erau şocant de concludente: hârtia de imprimantă GPR arătând un puţ de inserţie în gheţarul Milne; fotografii ale unui păduche marin asemănător cu fosila NASA; articolul doctorului Pollack despre condrulele oceanice; în fine, datele microscopului electronic care arătau conţinutul uriaş de zirconiu din meteorit.

Concluzia era imbatabilă. „Fraudă!”

Tolland privi stiva de hârtii din mâinile lui Rachel şi oftă melancolic:

— Ei bine, aş spune că William Pickering are acum toate dovezile necesare.

Rachel dădu din cap, întrebându-se din nou de ce Pickering nu răspunsese la telefon.

Tolland ridică receptorul unui telefon din apropiere şi i-l întinse.

— Vrei să încerci din nou de aici?

— Nu, hai să plecăm. O să încerc să iau legătura cu el din elicopter.

Rachel hotărâse deja că, dacă nu va izbuti să dea de Pickering, îi va spune pilotului de la Paza de Coastă să îi ducă direct la sediul NRO, aflat la doar vreo 270 de kilometri depărtare.

Tolland vru să pună receptorul în furcă, dar se opri brusc. Părea nedumerit, ascultă în receptor şi se încruntă.

— Ce bizar! Nu are ton!

— Cum adică? întrebă Rachel, îngrijorată.

— Ciudat, întări Tolland. Liniile telefonice directe prin COMSAT nu îşi pierd niciodată...

— Domnule Tolland?

Pilotul Pazei de Coastă se ivi alergând în laborator, cu faţa albă ca varul:

— Ce s-a întâmplat? ceru Rachel să afle. Vine cineva?

— Asta-i problema, răspunse pilotul. Habar n-am. Radarul de la bord şi toate comunicaţiile au murit brusc.

Rachel îndesă adânc hârtiile în sân.

— Repede la elicopter. Plecăm. ACUM!

109

Inima lui Gabrielle bătea cu putere, în vreme ce fata traversa biroul întunecat al senatorului Sexton. Camera era mare şi elegantă, cu pereţi lambrisaţi în lemn, picturi în ulei, covoare persane, scaune din piele şi cu un imens birou din mahon. Încăperea era luminată doar de ciudata lumină a ecranului aprins al calculatorului senatorului.

Gabrielle se duse la birou.

Senatorul Sexton îmbrăţişase cauza „biroului digital" ca un maniac, evitând masivitatea fişierelor cu dosare în favoarea simplităţii unui computer personal, în care introducea cantităţi monumentale de informaţii – articole şi discursuri scanate, rezultate ale şedinţelor de lucru. Computerul lui Sexton era altarul lui sfânt, iar senatorul îşi păstra biroul închis în permanenţa pentru a-l proteja. Omul refuza chiar să se conecteze la Internet de teama hackerilor care i-ar fi putut sparge sacrul seif digital.

Cu un an în urmă, Gabrielle n-ar fi fost în stare să creadă că vreun politician putea fi atât de idiot, încât să depoziteze copii ale documentelor care îl puteau incrimina, însă viaţa la Washington o învăţase multe. „Informaţia înseamnă putere." Gabrielle aflase cu stupoare că era o practică obişnuită pentru politicienii care acceptau contribuţii financiare discutabile să menţină *o dovadă* a acestor donaţii – scrisori, conturi bancare, chitanţe, jurnale – ascunse într-un loc sigur. O astfel de tactică de contraşantaj, eufemistic cunoscută la Washington cu numele de „asigurarea siameză", proteja candidaţii de donatorii care aveau sentimentul că generozitatea lor îi autoriza cumva să exercite presiune politică asupra candidatului. Dacă un „sponsor" începea să pretindă prea multe, candidatul putea scoate, pur şi simplu, dovezile donaţiilor ilegale, reamintindu-i donatorului că *ambele* părţi încălcaseră legea. Dovezile întăreau legătura dintre

candidat şi sponsor, făcându-i să semene cu doi gemeni siamezi.

Gabrielle se strecură la biroul senatorului şi se aşeză. Inspiră adânc şi privi ecranul computerului. „Dacă senatorul acceptă mită de la SFF, dovezile trebuie să se găsească aici.”

Screensaver-ul prezenta un potpuriu curgător de imagini ale Casei Albe. Fundalul fusese creat de un membru al echipei senatoriale, mare specialist în vizualizări şi gândire pozitivă. În jurul imaginilor se rotea un banner sub formă de dungă pe care se putea citi: „Preşedintele Statelor Unite Sedgewick Sexton... Preşedintele Statelor Unite Sedgewick Sexton... Preşedintele...”

Gabrielle apucă mouse-ul şi o casetă de dialog de securitate se ivi imediat pe ecran:

„ENTER PASSWORD”.

Se aştepta la asta. N-avea să fie o problemă. Săptămâna trecută, Gabrielle intrase în biroul senatorului exact în clipa în care Sexton se aşeza la calculator şi îşi introducea parola. Îl văzuse apăsând scurt trei taste în succesiune rapidă.

— *Asta* e parolă? îl luase ea la rost intrând în încăpere.

Sexton ridicase privirea.

— Ce?

— Şi eu care credeam că vă preocupă securitatea, se prefăcuse Gabrielle supărată. Parola dumneavoastră are doar trei caractere? Credeam că tipii de la tehnic ne-au spus să folosim cel puţin şase.

— Tipii de la sectorul tehnic sunt adolescenţi. Ar trebui să încerce să-şi amintească trei caractere aleatorii când trec de patruzeci de ani. În plus, uşa dispune de alarmă. Nimeni nu poate intra aici.

Gabrielle venise lângă el, zâmbind:

— Şi dacă intră cineva în vreme ce sunteţi la toaletă?

— Şi să încerce toate combinaţiile posibile?

Senatorul o privise cu scepticism:

— Oi fi eu încet la baie, dar nici chiar aşa.

— Pe o cină la Davide că vă ghicesc parola în zece secunde!

Sexton păruse amuzat şi intrigat de provocare:

— Nu-ţi permiţi o cină la Davide, Gabrielle.

— Adică n-aveţi curaj?

Sexton aproape că păruse că-i pare rău pentru ea că a acceptat pariul.

— Zece secunde?

Se deconectase şi îi făcuse semn lui Gabrielle să se aşeze şi să încerce.

— Ştii că la Davide comand doar saltimbocca. Şi nu e deloc ieftină.

Ea ridicase din umeri, în vreme ce se aşeza.

— Sunt banii *dumneavoastră!*

„ENTER PASSWORD”

— Zece secunde, îi reamintise Sexton.

Lui Gabrielle îi venea să râdă. Avea nevoie doar de două. Chiar din uşă reuşise să vadă că Sexton îşi introdusese parola de trei caractere într-o succesiune extrem de rapidă, folosind doar indexul. „Evident, aceeaşi tastă. Nu prea inteligent.” Îşi dădu seama că mâna lui stătuse poziţionată la capătul din stânga al tastaturii, reducând astfel literele posibile ale alfabetului la doar nouă. Alegerea literei nu constituise o problemă; lui Sexton îi plăcuse dintotdeauna tripla aliteraţie a numelui său. Senatorul Sedgewick Sexton.

„Niciodată nu subestima ego-ul unui politician”.

Tastase SSS şi ecranul cu căsuţa de dialog se evaporase.

Sexton căscase gura mare de uimire.

Asta se petrecea cu o săptămână în urmă. Acum, că Gabrielle se confrunta din nou cu computerul lui, era sigură că Sexton nu avusese timp să introducă o parolă nouă. „De ce ar fi făcut-o? În mine are o încredere oarbă.”

Tastă SSS.

„INVALID PASSWORD – ACCESS DENIED

(PAROLA INVALIDATĂ – ACCESUL INTERZIS)”

Gabrielle se holbă la ecran, şocată.

Probabil că supraestimase încrederea pe care o avea

senatorul în ea.

110

Atacul fu lansat fără niciun fel de avertisment. Pe cer, în partea de sud-vest, deasupra navei, silueta aducătoare de moarte a unui elicopter înarmat coborî în picaj ca o viespe. Rachel n-avea niciun dubiu ce era acel elicopter sau ce căuta el acolo.

Un răpăit ţâşni din botul elicopterului, sfâşie întunericul şi trimise un torent de gloanţe peste cabina de comanda din fibră de sticlă, trăgând o linie de găuri în carenă. Rachel se aruncă prea târziu în căutarea unui adăpost şi simţi tăietura usturătoare a unui glonţ care-i scrijeli braţul. Căzu pe suprafaţa navei, apoi se rostogoli, încercând să ajungă în spatele domului transparent şi bulbucat al submersibilului Triton.

Un tunet le explodă deasupra capetelor când elicopterul trecu pe deasupra vasului. Zgomotul se pierdu într-un sfârâit bizar când elicopterul se îndepărtă spre ocean şi începu manevrele de întoarcere pentru o a doua raită.

Tremurând pe punte, Rachel îşi prinse braţul rănit şi se uită înapoi după Tolland şi Corky. După ce se aruncaseră la adăpost în spatele unui depozit, cei doi se ridicau acum împleticindu-se şi cercetând, îngroziţi, cerul cu privirea. Rachel se ridică în genunchi. Întregul univers părea să se mişte brusc cu încetinitorul.

Ghemuită în spatele bilei transparente a Tritonului, Rachel se uita înfricoşată spre singurul lor mijloc de scăpare – elicopterul Pazei de Coastă. Xavia se urca deja în cabină, gesticulând frenetic spre toată lumea să urce la bord. Rachel îl zări pe pilot întinzându-se în carlingă şi manevrând frenetic comutatoare şi manete. Elicea începu să se răsucească… extrem de încet.

Mult prea încet.

„Grăbeşte-te!”

Rachel se ridică cu greu în picioare, pregătindu-se să o

rupă la fugă şi întrebându-se dacă va reuşi să traverseze puntea înainte ca atacatorii să revină. Îi auzi în spatele ei pe Tolland şi pe Corky venind spre ea şi spre elicopter. „Da! Grăbiţi-vă!”

De-abia atunci văzu.

La o sută de metri depărtare, ivindu-se din beznă, un fascicul de lumină roşie, subţire ca un fir de păr, sfâşie noaptea, măturând puntea vasului. După ce îşi găsi ţinta, fasciculul se opri pe partea laterală a elicopterului Pazei de Coastă.

Rachel avu nevoie doar de o fracţiune de secundă ca să înţeleagă ce se petrecea în faţa ochilor ei. În aceeaşi clipă, ea simţi toată acţiunea de pe puntea vasului transformându-se într-o ceaţă de sunete şi forme: Tolland şi Corky alergând spre ea, Xavia agitându-se înnebunită în elicopter, laserul roşu ca focul sfâşiind cerul nopţii.

Prea târziu.

Rachel se răsuci spre Tolland şi spre Corky, care alergau cât îi ţineau picioarele să se adăpostească în elicopter. Se postă în calea lor, cu braţele ridicate pentru a-i opri. Se ciocniră zdravăn şi toţi trei se prăbuşiră pe punte într-o învălmăşeală de braţe şi picioare.

Undeva, la distanţă, apăru sclipirea unei lumini albe. Rachel urmări terorizată cum o linie perfect dreaptă de gaze de emisie urmează calea fasciculului laser direct spre elicopter.

Când racheta Hellfire se izbi de fuzelaj, elicopterul se făcu bucăţi ca o jucărie stricată. Puntea fu inundată de un val de căldură şi de zgomote. De sus, începu să plouă cu bucăţi de metal încins ca nişte şrapnele de foc. Scheletul elicopterului în flăcări se ridică pe coada făcută bucăţi, se clătină o clipă, apoi căzu de pe vas, direct în apele oceanului, unde se scufundă într-un nor şuierător de aburi.

Rachel îşi închise ochii, cu respiraţia tăiată. Auzea epava elicopterului bolborosind, în vreme ce se scufunda, trasă de lângă *Goya* de curenţii rapizi. În tot acel haos, Michael Tolland urla. Rachel îi simţi braţele care încercau să o ridice

în picioare. Numai că ea nu se putea mişca.

„Pilotul Pazei de Coastă şi Xavia sunt morţi.”

„Urmăm noi.”

111

Stihiile se opriră pentru moment pe gheţarul Milne, astfel încât în habisferă era linişte. Nici măcar în astfel de condiţii, Lawrence Ekstrom nu încercase să tragă un pui de somn. Petrecuse acele ore în singurătate, plimbându-se prin dom, privind în gol în puţul de extracţie, plimbându-şi palmele peste golurile din imensa rocă înnegrită.

În cele din urmă, se hotărâse.

Acum stătea în faţa videofonului din cabina de transmisii a habisferei şi privea în ochii obosiţi ai preşedintelui Statelor Unite. Zach Herney purta un halat de baie şi nu părea deloc amuzat. Ekstrom ştia că va fi şi mai puţin amuzat când va afla ceea ce avea el să-i spună.

După ce directorul administrativ al NASA termină de vorbit, pe chipul lui Herney se citea neplăcerea – ca şi cum ar fi crezut că e prea adormit ca să fi înţeles corect cele aflate.

— Stai aşa, zise Herney. Probabil că legătura e proastă şi nu aud bine. Mi-ai spus cumva că NASA a interceptat coordonatele acestui meteorit dintr-o transmisie radio de urgenţă, după care a *pretins* că PODS a efectuat descoperirea?

Ekstrom tăcea, singur în întuneric, dorindu-şi să se trezească cumva din acel coşmar.

Era clar că tăcerea lui nu-i convenea preşedintelui:

— Pentru numele lui Dumnezeu, Larry, spune-mi că nu e adevărat ce am auzit!

Ekstrom îşi simţi gura uscată:

— Meteoritul a fost descoperit, domnule preşedinte! Asta e tot ce contează.

— Ţi-am cerut să-mi spui că *nu e adevărat!*

Tăcerea provocată de surpriză se transformă în tunet în urechile lui Ekstrom. „Trebuia să-l informez, îşi spuse el. O să fie tot mai rău.”

— Domnule preşedinte, eşecul PODS vă ruina în sondaje. Când am interceptat o transmisie radio care menţiona un meteorit mare încastrat în gheaţă, am întrezărit şansa de a vă arunca înapoi în luptă.

Herney părea uluit:

— Mimând o descoperire PODS?

— PODS urma să devină operaţional în curând, dar nu îndeajuns de repede pentru alegeri. Sondajele vă arătau în scădere vertiginoasă, Sexton dădea cu NASA de toţi pereţii, aşa că…

— Eşti nebun! M-ai minţit, Larry!

— Oportunitatea asta ni s-a ivit din senin, domnule! Am decis să profit de ea. Am interceptat transmisiunea radio a canadianului care a descoperit meteoritul. Omul a murit într-o furtună. Nimeni altcineva nu ştia de meteorit. PODS se afla deasupra zonei. NASA avea nevoie de o victorie, şi noi aveam coordonatele.

— Şi de ce îmi spui toate astea acum?

— Credeam că ar trebui să ştiţi.

— Ai idee ce ar face Sexton cu aceste informaţii dacă ar afla de ele?

Ekstrom prefera să nu se gândească la această ipoteză.

— Ar povesti lumii întregi că NASA şi Casa Albă au minţit poporul american! Şi ştii ce, ar avea dreptate!

— Nu dumneavoastră aţi minţit, domnule, ci eu. Şi îmi voi da demisia dacă…

— Larry, nu asta e problema. Eu am încercat să-mi îndeplinesc funcţia bazându-mă pe adevăr şi decenţă! Fir-ar să fie! Seara asta era minunată. Plină de demnitate. Acum aflu că am minţit o lume întreagă?!?

— A fost doar o minciună nevinovată, domnule.

— Nu există aşa ceva, Larry, ripostă Herney, fumegând de furie.

Ekstrom simţi cum spaţiul strâmt al cabinei se prăbuşeşte peste el. Mai erau atât de multe de mărturisit preşedintelui… Ekstrom îşi spuse însă că era mai înţelept să aştepte până dimineaţă.

— Îmi pare rău că v-am trezit, domnule! Am crezut de cuviinţă că ar trebui să ştiţi.

În partea cealaltă a oraşului, Sedgewick Sexton trase o nouă duşcă de coniac şi se plimba de colo-colo prin apartament, cu o iritare crescândă.

„Unde naiba e Gabrielle?”

112

Gabrielle Ashe stătea în întuneric, la biroul senatorului, şi se uita urât la computerul lui Sexton.

„INVALID PASSWORD – ACCESS DENIED”

Încercase alte câteva parole care păreau promiţătoare, dar niciuna nu funcţionase. După ce căutase prin încăpere vreun sertar descuiat sau un indiciu oarecare, Gabrielle aproape că renunţase. Tocmai intenţionase să plece, când zărise ceva ciudat care clipea pe calendarul senatorului de pe birou. Cineva subliniase data alegerilor cu marker fosforescent alb, roşu şi albastru. Cu siguranţă că nu fusese Sexton. Gabrielle trase calendarul mai aproape de ea. Lângă dată se vedea o exclamaţie: POTUS!

Probabil că exuberanta secretară a lui Sexton îi însemnase acea dată pe calendar ca o dovadă a gândirii pozitive. Acronimul POTUS reprezenta numele de cod pentru Preşedintele Statelor Unite folosit de Serviciile Secrete. Dacă totul decurgea bine, în ziua alegerilor Sexton avea să devină noul POTUS.

Pregătindu-se să plece, Gabrielle reaşează calendarul pe birou şi se ridică în picioare. Brusc, se opri şi privi ecranul computerului.

„ENTER PASSWORD”

Privi din nou spre calendar.

„POTUS”

Se simţi dintr-odată invadată de speranţă. Ceva din denumirea POTUS îi spunea lui Gabrielle că reprezenta o parolă perfectă pentru Sexton. „Simplă, pozitivă, egocentrică.”

Tastă literele cu repeziciune.

„POTUS”

Ţinându-şi respiraţia, apăsă tasta „return”. Computerul scoase un sunet.

„INVALID PASSWORD – ACCESS DENIED”

Dezamăgită, Gabrielle renunţă. Porni înapoi spre baie, ca să iasă tot pe unde intrase. Ajunse la jumătatea drumului, când se auzi soneria telefonului celular. Cum era deja tensionată la maximum, sunetul o făcu să tresară îngrozitor. Se opri, scoase telefonul şi privi spre ceasul de perete Jourdain pe care Sexton îl primise de la bunicul lui. „Aproape ora patru dimineaţa.” La o astfel de oră apelantul nu putea fi decât Sexton. În mod clar senatorul se întreba unde era ea. „Să răspund sau să îl las să sune?” Dacă răspundea, ar fi trebuit să mintă. Dacă nu o făcea, Sexton ar fi intrat la idei.

Răspunse:

— Alo?

— Gabrielle?

Sexton părea nerăbdător:

— Ce te reţine?

— FDR Memorial, răspunse Gabrielle. Taxiul a fost blocat în trafic şi acum suntem la…

— Nu pari a fi într-un taxi.

— Nu, îl aprobă ea.

Inima îi bătea cu putere.

— Nu sunt. Am hotărât să trec pe la birou ca să iau nişte documente NASA care ar putea avea relevanţă în legătură cu PODS. Am probleme să le găsesc.

— Mă rog, grăbeşte-te! Vreau să programez o conferinţă de presă dimineaţă şi trebuie să discutăm câteva lucruri pe tema asta.

— Vin repede, promise ea.

Pe linie se lăsă tăcerea:

— Eşti în biroul tău?

Senatorul părea brusc nedumerit.

— Mda. Încă zece minute şi vin într-acolo.

O nouă pauză:

— Bine. Ne vedem în curând.

Gabrielle închise, prea preocupată ca să audă ticăitul puternic şi deosebit al nepreţuitului ceas de perete Jourdain aflat la doar câţiva paşi de ea.

113

Michael Tolland nu-şi dădu seama că Rachel e rănită decât atunci când sări să o protejeze în spatele Tritonului şi îi văzu sângele de pe braţ. După expresia transfigurată de pe chipul ei îşi dădu seama că ea nu simţea niciun fel de durere. După ce o ridică, Tolland se răsuci să îl găsească pe Corky. Astrofizicianul se împleticea către ei cu ochii ieşiţi din orbite de groază.

„Trebuie să ne găsim un adăpost”, îşi zise Tolland, forţându-se să nu se lase pradă panicii. Din instinct, scrută cu privirea suprastructura punţilor de deasupra lor. Scările care duceau spre cabina de comandă erau în plin spaţiu deschis, iar cabina propriu-zisă nu era decât o cutie de sticlă – o ţintă perfect transparentă din aer. A urca însemna sinucidere, rezulta că au o singură direcţie de urmat.

Pentru o fracţiune de secundă, Tolland se uită plin de speranţă la submersibilul Triton, întrebându-se dacă nu exista vreo şansă să-i aducă pe toţi sub apă, la adăpost de gloanţe.

„Absurd.” Triton-ul putea adăposti o singură persoană, iar vinciul de lansare avea nevoie de peste zece minute ca să coboare submersibilul sub apele oceanului aflate la peste zece metri mai jos. În plus, fără baterii şi compresoare încărcate, Triton-ul s-ar fi comportat ca un cadavru în apă.

— Vin! strigă Corky cu o voce sugrumată de panică, gesticulând spre cer.

Tolland nici măcar nu se obosi să îşi ridice privirea. Arătă spre un loc din apropiere, de unde o rampă de aluminiu cobora sub punte. Corky părea că nu are nevoie de vreo altă încurajare. Ferindu-şi capul, se repezi spre deschizătură şi se făcu nevăzut. Tolland o prinse strâns pe Rachel de mijloc şi îl urmă. Cei doi dispărură la fix, exact înainte ca elicopterul să se întoarcă, împrăştiind gloanţe

deasupra capetelor lor.

Tolland o ajută pe Rachel să coboare rampa până la platforma suspendată de dedesubt. După ce ajunseră, Tolland simţi corpul fetei că devine brusc rigid. Se întoarse, temându-se să nu fi fost lovită de vreun glonţ care a ricoşat de undeva.

Când îi văzu faţa, îşi dădu seama că era vorba de altceva. Tolland urmări privirea ei îngrozită în jos şi înţelese imediat.

Rachel stătea nemişcată. Picioarele refuzau să o mai asculte. Se holba la bizara lume de sub ea.

Datorită designului SWATH, *Goya* nu avea o carenă, ci mai degrabă nişte catalige, ca un catamaran gigantic. Coborâseră prin punte pe o pasarelă cu grătare care atârna deasupra unei prăpăstii deschise, la zece metri, direct deasupra mării învolburate. Zgomotul devenise asurzitor aici, reverberându-se de partea inferioară a punţii. La groaza instinctivă a lui Rachel se adăuga faptul că luminile de sub apă ale navei continuau să ardă, aruncând proiecţii verzui adânc în oceanul aflat chiar sub ea. Rachel se trezi holbându-se la şase sau şapte siluete fantomatice din apă. Erau nişte rechini-ciocan enormi, înotând pe loc împotriva curentului – nişte forme ca de cauciuc care-şi mişcau trupurile înainte şi înapoi.

Tolland îi şopti în ureche:

— Rachel, n-ai păţit nimic. Priveşte drept înainte. Sunt chiar în spatele tău.

Braţele lui o înconjurau, încercând să-i desprindă cu blândeţe pumnii încleştaţi de balustradă. În acea clipă, Rachel zări picătura sângerie scurgându-se de pe braţul ei şi căzând printre ochiurile grătarului. Privirea ei urmări picătura în drumul spre ocean. Cu toate că nu o zări ajungând în apă, ştiu când se întâmplă evenimentul, căci rechinii se agitară instantaneu, împingând cu puternicele lor cozi şi ciocnindu-se unul de altul într-o agitaţie nebună de colţi şi de boturi.

„Lobi olfactivi telencefalici măriţi…”

„Adulmecă sângele de la peste un kilometru distanţa.”

— Privirea drept înainte, repetă Tolland, cu voce puternică şi liniştitoare. Sunt chiar în spatele tău.

Rachel simţi acum mâinile lui pe şolduri, împingând-o. Forţându-se să nu se gândească la vidul de sub ea, Rachel începu să parcurgă pasarela. Undeva, deasupra, se auzea din nou elicea elicopterului. Corky se depărtase deja binişor de ei, străbătând pasarela într-o goană de om disperat.

Tolland îl strigă:

— Mergi până la capăt, Corky! Apoi coboară scările!

Rachel habar n-avea încotro se îndreptau. În faţa lor, se vedea capătul unei noi rampe descendente. La nivelul apei, o punte îngustă şi scurtă mărea suprafaţa vasului. De această punte stăteau prinse mai multe ieşituri mici şi suspendate, ca un fel de miniport sub nava mamă. Pe un indicator mare se putea citi:

„ZONA DE SCUFUNDARE

Pot apărea înotători fără avertisment.

Bărcile să se apropie cu prudenţă”.

Rachel spera ca Michael să nu-i pună să înoate. Teama îi spori atunci când Tolland se opri în dreptul unor dulapuri pline de sârme care flancau pasarela. Deschise uşile, dezvăluind privirii mai multe costume de scafandru, tuburi de respirat, labe de înotat, veste de salvare şi lănci electrice de apărare. Înainte ca ea să scoată vreun sunet şi să protesteze, Tolland întinse mâna şi apucă un pistol de semnalizare.

— Hai să mergem!

Se mişcau din nou.

Undeva în faţă, Corky ajunsese la rampă şi o coborâse deja pe jumătate.

— O văd! strigă el, cu o voce care părea de-a dreptul veselă pe deasupra tunetelor oceanului.

„Ce vezi?”, se întrebă Rachel, în vreme ce Corky ajunsese jos şi acum alerga de-a lungul unei pasarele înguste. Rachel nu zărea decât oceanul înţesat cu rechini

care se apropiau tot mai periculos. Tolland o împinse mai departe. Brusc, zări motivul bucuriei lui Corky. La capătul punţii de dedesubt era amarată o mică barcă cu motor. Corky alerga spre ea.

Rachel îşi făcu ochii mari.

„Vom fugi de un elicopter într-o barcă cu motor?”

— Are un radio la bord, îi explică Tolland. Şi, dacă ne putem îndepărta suficient de bruiajul elicopterului…

Rachel nu mai auzi niciun cuvânt. Tocmai zărise ceva care îi îngheţa sângele în vine.

— Prea târziu, cârâi ea, întinzând un deget tremurând.

„Suntem terminaţi…”

Când se întoarse, Tolland îşi dădu seama într-o fracţiune de secundă că totul se terminase.

Dincolo de capătul navei, ca un dragon zgâindu-se în deschiderea unei peşteri, elicopterul negru coborâse extrem de jos şi stătea cu botul spre ei. Pentru o clipă, Tolland avu impresia că maşinăria avea să zboare drept spre ei prin mijlocul navei. Însă elicopterul începu să se încline, ţintind victimele. Tolland urmări direcţia ţevilor de mitralieră. „Nu!”

Ghemuit lângă barca cu motor şi dezlegând parâmele, Corky îşi înălţă privirea exact în clipa în care mitralierele de sub elicopter începură să scuipe o ploaie de gloanţe. Corky sări ca şi cum ar fi fost atins. Se feri înnebunit din calea gloanţelor şi sări în barcă, lipindu-se de fundul ei. Mitralierele se opriră. Tolland îl zări pe Corky târându-se în barcă. Partea de jos a piciorului drept era acoperită de sânge. Ghemuit sub dunetă, Corky întinse mâna şi scotoci printre butoanele de comandă până găsi cheia de contact. O răsuci şi motorul Mercury de 250 de cai putere se trezi la viaţă o clipă mai târziu, din botul elicopterului se ivi iarăşi fasciculul laser roşu, ţintind şalupa cu o rachetă.

Tolland reacţionă instinctiv, apucând singura armă pe care o avea.

Pistolul de semnalizare din mâna lui sfârâi când Tolland

apăsă cocoşul. Un fascicul orbitor ţâşni pe o traiectorie orizontală pe sub navă, îndreptându-se direct către elicopter. Chiar şi aşa, Tolland pricepu că acţionase prea târziu. În vreme ce dâra de lumină se îndrepta spre parbrizul elicopterului, lansatorul de rachete de sub aeronavă emise propriul fascicul de lumină. În aceeaşi fracţiune de secundă cu lansarea rachetei, aeronava viră brusc şi ieşi din raza vizuală pentru a evita impactul cu racheta de semnalizare.

— Ai grijă! strigă Tolland, trântind-o pe Rachel pe pasarelă.

Racheta devie de la traseu, ratându-l pe puţin pe Corky, o luă de-a lungul navei şi se izbi de baza cataligei aflate la zece metri sub Rachel şi Tolland.

Se auzi un zgomot infernal. De sub ei, ţâşniră coloane de apă şi de foc. Bucăţi de metal contorsionat zburară prin aer şi se ciocniră de pasarela de sub picioarele lor. Explozia rachetei schimbase poziţia navei. *Goya* îşi stabili încet echilibrul, într-o poziţie uşor înclinată.

După ce fumul se mai limpezi, Tolland văzu că una dintre cele patru catalige principale ale navei fusese grav avariată. Curenţii puternici de apă trăgeau de stâlpul metalic, ameninţând să îl rupă. Scara în spirală care cobora pe ultima pasarelă părea să atârne de un fir de aţă.

— Haide! îi strigă Tolland, împingând-o pe Rachel într-acolo.

„Trebuie să ajungem jos!”

Era însă prea târziu. Cu un trosnet, scările se rupseră de stâlp şi se prăbuşiră în mare.

Deasupra vasului, Delta One se luptă să controleze şi reuşi într-un final să echilibreze elicopterul. Orbit, pe moment, de fascicolul luminos al rachetei de semnalizare, trăsese de manşă în sus instinctiv, determinând ratarea ţintei de către racheta Hellfire. Blestemând, Delta One se orientă acum asupra provei navei, pregătindu-se să coboare la loc şi să termine treaba.

„Elimină toţi pasagerii.” Ordinul controlorului fusese cât se poate de explicit.

— La naiba! Priveşte! îi strigă Delta Two de pe scaunul lui din spate, arătând pe geamul exterior. O şalupă!

Delta One se răsuci şi văzu o şalupă Crestliner împroşcată de gloanţe îndepărtându-se de *Goya* şi încercând să dispară în noapte.

Trebuia să ia o hotărâre.

114

Cu mâinile pline de sânge, Corky strângea cu putere timona bărcii cu motor, în vreme ce aceasta tăia valurile oceanului. Împinse până la fund maneta de viteze înainte, încercând să obţină cât mai repede viteza maximă. Abia în acea clipă simţi durerea sfâşietoare. Privi în jos şi îşi zări piciorul drept sângerând. Brusc, ameţi.

Sprijinindu-se de timonă, Corky se răsuci şi se uită la *Goya,* dorindu-şi ca elicopterul să se ia după el. Din pricină că rămăseseră prinşi pe pasarelă, Corky nu putuse ajunge la Tolland şi la Rachel. Atunci fusese forţat să ia o decizie pe loc.

„Divide şi stăpâneşte.”

Corky ştia că, dacă reuşea să ademenească elicopterul la o distanţă suficient de mare de *Goya,* Tolland şi Rachel ar fi avut o şansă să ceară ajutor prin radio. Din nefericire, privind peste umăr către nava iluminată, Corky zări elicopterul care plana pe loc, ca şi cum cei dinăuntru nu s-ar fi decis cum să acţioneze în continuare.

„Haideţi, ticăloşilor! Veniţi după mine!”

Însă elicopterul nu se mişcă din loc. Din contră, se aşeză deasupra carenei navei, se alinie cu aceasta şi coborî, aterizând pe punte. „Nu!” Corky urmări cu groază desfăşurarea evenimentelor, înţelegând abia acum că îi părăsise pe Rachel şi pe Tolland şi că aceştia rămăseseră ca pradă sigură pentru vânători.

Acum îi revenea lui sarcina de a cere ajutor prin radio. Căută pe bordul de control şi găsi staţia radio. Apăsă pe comutatorul de pornire. Nu se întâmplă nimic. Nicio luminiţă. Niciun pârâit. Răsuci butonul volumului la maximum. Nimic. „Haide odată!” Dădu drumul timonei şi se aplecă să vadă mai bine. Aplecându-se, piciorul îl săgetă îngrozitor de durere. Privirea i se fixă pe staţia radio. Nu-i veni să-şi creadă ochilor. Panoul de control fusese ciuruit de

gloanţe, iar staţia radio era făcută praf. Prin bord ieşeau sârme. Se holbă într-acolo, nevenindu-i să creadă.

„Cu toate ghinioanele astea nenorocite…”

Cu genunchii tremurându-i, Corky se ridică la loc în picioare, întrebându-se ce se mai putea întâmpla. Primi răspunsul când se uită înapoi la *Goya.* Pe puntea navei săriseră doi soldaţi. După aceea, elicopterul decolă din nou, întorcându-se în direcţia lui Corky şi pornind după el cu viteză maximă.

Corky se făcu mic. „Divide şi stăpâneşte.” În noaptea asta, se părea că nu era singurul căruia îi trecuse prin minte această idee strălucită.

În vreme ce îşi croia drum pe punte şi se apropia de rampa care dădea dedesubt, Delta Three auzi o femeie care striga ceva chiar sub el. Se întoarse şi îi făcu semn lui Delta Two că se duce sub punte ca să verifice. Camaradul lui dădu din cap şi rămase sus, ca să acopere nivelul superior. Cei doi puteau rămâne în contact prin intermediul staţiilor de comunicaţii mobile criptate, căci sistemul de bruiere al elicopterului Kiowa lăsase în mod ingenios o bandă îngustă deschisă pentru propriile lor comunicaţii.

Apucând strâns pistolul lui mitralieră, Delta Three porni tăcut spre rampa care ducea jos. Cu vigilenţa unui asasin experimentat, începu să coboare, cu ţeava armei orientată în jos.

Panta rampei oferea doar o vizibilitate limitată, astfel încât Delta Three se ghemui pentru a vedea mai bine. Acum auzea strigătul mai clar. Continuă să coboare. La jumătatea distanţei, putea descifra deja zgomotul scos de labirintul de pasarele ataşate părţii inferioare a navei. Strigătul deveni mai puternic.

Atunci o văzu. La jumătatea pasarelei transversale, Rachel Sexton se zgâia peste o balustradă înspre apă şi îl striga cu disperare pe Michael Tolland.

„Să fi căzut Tolland? Poate în cursul exploziei?”

Dacă aşa stăteau lucrurile, atunci misiunea lui Delta

Three avea să fie mai uşoară decât se aşteptase. Trebuia doar să mai coboare câteva trepte ca să obţină spaţiu de manevră. Ca şi cum ar fi împuşcat un animal care era deja prins în capcană. Îl îngrijora doar faptul că Rachel stătea lângă un dulap deschis pentru echipamente, ceea ce însemna că femeia putea avea acces la o armă, cum ar fi fost o puşcă pentru rechini sau o lance electrică, deşi niciuna dintre acestea nu s-ar fi putut compara cu mitraliera lui. Încrezător în controlul pe care-l avea asupra situaţiei, Delta Three ridică arma şi coborî o nouă treaptă. Rachel Sexton aproape că se vedea perfect acum. Omul ridică arma.

„Încă un pas.”

Mişcarea veni de sub el, de sub scări. Mai mult nedumerit decât înfricoşat, Delta Three privi în jos şi îl văzu pe Michael Tolland care împingea o bară de aluminiu înspre picioarele lui. Deşi fusese tras pe sfoară, Delta Three aproape că izbucni în râs din pricina jalnicei tentative de a-l da de-a berbeleacul.

Atunci simţi bara atingându-i picioarele.

Corpul îi fu copleşit, instantaneu, de o durere fierbinte năucitoare, în vreme ce piciorul drept îi explodă pur şi simplu în urma contactului. Pierzându-şi echilibrul, Delta Three dădu disperat din mâini şi căzu pe scări. Mitraliera se rostogoli pe rampă şi căzu peste balustradă, în vreme ce omul se prăbuşi pe pasarela de dedesubt. Îngrozit, omul se îndoi să îşi prindă piciorul lovit, dar constată cu surprindere că acesta nu mai era la locul lui.

Tolland se repezi imediat asupra atacatorului. Mâinile continuau să strângă bine bara fumegândă – un dispozitiv de control al rechinilor prin descărcări electrice, lung de aproape doi metri. Bara de aluminiu fusese înzestrată în vârf cu un mic obuz de calibrul doisprezece, sensibil la presiune, menit autoapărării în eventualitatea atacului unui rechin. Tolland reîncărcase bara cu un alt obuz şi acum aţintea vârful ameninţător al armei spre gâtul atacatorului. Omul zăcea întins pe spate, ca paralizat, privindu-l pe

Tolland cu o expresie de ură şi de agonie.

Rachel se apropie de ei alergând pe pasarelă. Planul prevedea ca ea să înşface mitraliera soldatului, dar, din păcate, arma căzuse peste balustradă, în apele oceanului.

Dispozitivul de comunicaţii de la centura individului croncăni. Vocea care se auzi părea a aparţine unui robot.

— Delta Three? Răspunde! Am auzit o împuşcătură.

Omul nu făcu niciun gest că s-ar conforma.

Dispozitivul croncăni din nou:

— Delta Three? Confirmă! Ai nevoie de sprijin?

Aproape imediat, o nouă voce robotică se interpuse pe linie. Vocea abia se putea desluşi pe fundalul sonor al elicopterului în zbor.

— Aici e Delta One, rosti vocea. Urmăresc şalupa care a plecat. Delta Three, confirmă. Ai fost doborât? Ai nevoie de sprijin?

Tolland apăsă bara de aluminiu în gâtul omului.

— Spune-i elicopterului să lase în pace barca. Dacă îmi ucid prietenul, tu mori!

Soldatul se strâmbă de durere, în vreme ce îşi duse dispozitivul de comunicaţii în dreptul buzelor. Privi drept spre Tolland şi apăsă butonul:

— Aici Delta Three! N-am nimic! Doboară şalupa!

115

Gabrielle Ashe se întoarse în baia lui Sexton, pregătindu-se să iasă din biroul lui. Apelul senatorului o nelinişti. Tipul ezitase în mod clar atunci când ea îl informase că se găseşte în biroul ei – de parcă ar fi ştiut cumva că minte. Oricum, eşuase în tentativa de a avea acces la computerul lui Sexton, şi acum nu mai ştia care era următoarea mutare.

„Sexton aşteaptă."

Cătărându-se înapoi pe marginea căzii de baie şi pregătindu-se să se agaţe de tavan, Gabrielle auzi ceva care căzu cu zgomot pe podeaua de gresie. Se uită în jos şi constată iritată că lovise o pereche de butoni pe care senatorul părea să-i fi uitat pe marginea căzii.

Trebuia să lase lucrurile exact aşa cum le găsise.

Dându-se iarăşi jos, Gabrielle culese butonii de pe jos şi îi aşeză la loc. Voi să se caţere din nou spre tavan, dar se opri, privind încă o dată spre butoni. În oricare altă noapte i-ar fi ignorat, însă monograma de pe ei îi atrase acum atenţia. La fel ca multe alte articole personale monogramate ale senatorului, butonii erau inscripţionaţi cu două litere îngemănate. SS. Gabrielle îşi aminti de prima parolă a lui Sexton – SSS. Îşi imagină calendarul lui… POTUS… şi screensaver-ul cu pictorialul Casei Albe în fundal şi cu banda care rula la infinit pe margine.

Preşedintele Statelor Unite Sedgewick Sexton… Preşedintele Statelor Unite Sedgewick Sexton… Preşedintele…

Gabrielle căzuse pe gânduri câteva clipe. „Oare să fie chiar atât de încrezător?"

Ştia că îi trebuia doar o secundă ca să afle răspunsul, aşa că reveni în fugă în biroul senatorului, se duse la calculator şi tastă o parolă de şapte caractere:

POTUSSS

Screensaver-ul dispăru instantaneu.
Se holbă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.
„Nu subestima niciodată ego-ul unui politician.”

116

Corky Marlinson nu mai ţinea cârma şalupei, deşi aceasta îşi continua goana în noapte. Ştia că barca avea să meargă în linie dreaptă cu sau fără el la timonă. „Calea minimei rezistenţe…”

Se afla în spatele şalupei, încercând să îşi dea seama cât de distrus îi era piciorul. Un glonţ îi intrase prin partea din faţă a gambei, ratând cu puţin osul. În spatele gambei, nu se vedea nicio gaură de ieşire, aşa că glonţul rămăsese probabil înfipt în muşchi. Corky scotoci prin preajmă în speranţa că va găsi ceva cu care să îşi oprească sângerarea, dar nu dădu peste nimic care să-l ajute – doar câteva labe de înot, un tub de respirat şi vreo două veste de salvare. Nicio trusă de prim ajutor. Înnebunit, Corky deschise un mic dulăpior şi găsi câteva unelte, bandă adezivă, cârpe, ceva ulei şi alte articole de genul ăsta. Îşi privi piciorul care-i sângera şi se întrebă cât mai trebuia să meargă ca să iasă din teritoriul rechinilor.

„Mult mai mult decât am mers până acum.”

Delta One menţinu elicopterul la un nivel coborât deasupra oceanului, străbătând întunericul cu privirea în căutarea şalupei. Presupunând că barca fugarilor avea să se îndrepte spre ţărm, încercând să se distanţeze cât mai mult de *Goya,* Delta One pornise pe traiectoria iniţială a bărcii.

„Ar fi trebuit să-l depăşesc deja.”

În mod normal, urmărirea bărcii s-ar fi rezolvat foarte simplu cu ajutorul radarului, dar acesta devenise inutil odată cu activarea umbrelei de bruiaj care transmitea semnale parazite pe o suprafaţă de kilometri pătraţi în jur. Iar oprirea sistemului de bruiaj nu constituia o opţiune câtă vreme toţi cei de pe *Goya* nu erau morţi. În noaptea asta, niciun semnal de urgenţă nu avea voie să plece de pe acea

navă.

„Secretul meteoritului trebuie să dispară. Chiar aici. Şi chiar acum.”

Din fericire pentru el, Delta One dispunea şi de alte mijloace de urmărire. În ciuda apelor ciudat de calde ale oceanului, găsirea amprentei termice a şalupei era o treabă simplă. Delta One porni scanerul termic. Oceanul din jur se agita la o temperatură de aproape patruzeci de grade Celsius. Motorul de 250 de cai putere al şalupei funcţiona la o temperatură mult mai ridicată.

Piciorul lui Corky Marlinson amorţise în întregime.

Neştiind ce altceva ar mai putea face, Corky îşi înfăşură gamba rănită în cârpe şi trăsese de jur împrejur rolă după rolă bandă adezivă. De la gleznă şi până la genunchi, întreaga lui gambă nu era altceva decât o teacă argintie strânsă la maximum pe picior. Sângerarea nu mai era la fel de puternică, cu toate că mâinile şi hainele îi erau încă pline de pete roşii.

Stând pe fundul şalupei, Corky se întrebă de ce nu îl ajunsese elicopterul din urmă. Îşi înălţă capul şi cercetă bezna din spatele lui, aşteptându-se să zărească undeva, la distanţă, luminile navei şi elicopterul. Ciudat, dar nu zări nimic. Luminile vasului dispăruseră. Cu siguranţă nu reuşise să ajungă chiar *atât* de departe, nu?

Corky se simţi brusc cuprins de o rază de speranţă. Poate că scăpase. Poate că îl pierduseră în bezna nopţii. Poate că va reuşi să ajungă la ţărm!

Abia atunci observă că dâra lăsată de şalupă nu era dreaptă, ci apărea a se curba treptat, ca şi cum barca ar fi mers în arc de cerc. Nedumerit, Corky îşi întoarse capul ca să vadă direcţia arcului şi extrapolă în minte o curbă gigantică peste apele oceanului. O clipă mai târziu, văzu clar.

Goya se găsea chiar la babord, la mai puţin de opt sute de metri distanţă. Cu groază, Corky îşi dădu seama de greşeala făcută. Fără o mână care să o conducă ferm,

şalupa fusese purtată de curenţii puternici ai oceanului – vârtejul produs de megafisura magmatică. „Mă învârt ca boul în cerc!”

Se păcălise pe el însuşi.

Ştiind că se afla încă în „atenţia” rechinilor, Corky îşi aminti cuvintele înfricoşătoare ale lui Tolland: „Lobi olfactivi telencefalici măriţi… Rechinii adulmecă o picătură de sânge de la peste un kilometru distanţă”. Corky se uită la piciorul acoperit cu bandă adezivă şi la mâinile lui.

Cei din elicopter aveau să-l atace în curând.

Smulgându-şi hainele pline de sânge, Corky se împletici dezbrăcat până la prova şalupei. Ştiind că niciun rechin nu putea ţine pasul cu o şalupă în plină viteză, se spălă cât de bine putu de sânge în apele curentului puternic.

„O singură picătură de sânge…”

Rămas singur în largul oceanului, se ridică, ştiind că îi mai rămăsese un singur lucru de făcut. Aflase odată că animalele îşi marcau teritoriul cu urină, pentru că acidul uric reprezenta fluidul cu mirosul cel mai puternic pe care îl putea secreta un corp.

„Mai puternic decât sângele”, spera el. Dorindu-şi acum să fi băut mai multe beri în seara asta blestemată, Corky îşi ridică piciorul rănit pe balustrada şalupei şi încercă să urineze pe banda adezivă. „Haide odată!” Aşteptă. „Nimic nu se compară cu nevoia de a te pişa pe tine când te urmăreşte un elicopter ucigaş.”

În sfârşit, îi veni să facă. Corky urină peste toată banda adezivă, îmbibând-o bine. Folosi ultimele picături din vezică pentru a îmbiba o cârpă, cu care apoi îşi şterse întregul trup. „Foarte plăcut”

De pe cerul întunecat se ivi o rază laser, îndreptându-se spre el precum lama lucitoare a unei ghilotine uriaşe. Elicopterul apăru dintr-un unghi înclinat, ca şi cum pilotul ar fi fost nedumerit de ce Corky o luase înapoi spre *Goya.*

Corky îmbrăcă repede o vestă de salvare şi o luă la goană spre spatele şalupei. Un punct de un roşu intens apăru pe podeaua plină de sânge a vasului, la numai doi

metri de locul în care se afla el.

Sosise clipa.

De la bordul navei, Michael Tolland nu văzu cum şalupa explodează într-o minge uriaşă de flăcări şi cum rămăşiţele ei se împrăştiară în toate părţile, lăsând în urmă dâre imense de fum.

Însă auzi totul.

117

În aripa de vest era, de obicei, liniște la o asemenea oră, dar apariţia neaşteptată a preşedintelui în halat de baie şi papuci pusese pe jar întregul personal şi scosese din pat consilierii care dormeau la Casa Albă.

— N-o găsesc, domnule preşedinte, îi zise un angajat tânăr, alergând după şeful lui către Biroul Oval.

Omul o căutase pretutindeni.

— Domnişoara Tench nu răspunde nici la pager şi nici la telefonul celular.

Preşedintele părea exasperat:

— Aţi căutat în…

— A plecat din clădire, domnule! îl informă un alt angajat.

A semnat de ieşire cu circa o oră în urmă. S-ar putea să se fi dus la NRO. Una dintre centraliste zicea că ea şi Pickering au avut o discuţie în seara asta.

— William Pickering?

Preşedintele părea uluit.

— Tench şi Pickering nu se puteau înghiţi. L-aţi sunat?

— Nici el nu răspunde, domnule. Centrala NRO nu dă de el. Spune că telefonul lui Pickering nici măcar nu sună. De parcă ar fi dispărut de pe faţa pământului.

Herney îşi privi subalternii câteva clipe, apoi se duse la bar şi îşi turnă un pahar cu bourbon. Când vru să-i ducă paharul la buze, în încăpere dădu buzna un om de la Serviciile Secrete.

— Domnule preşedinte? Nu voiam să vă trezesc, dar trebuie să aflaţi că în noaptea asta a avut loc un atentat cu bombă la FDR Memorial.

— Ce???

Herney aproape că scăpă paharul din mână.

— Când?

— Cu o oră în urmă.

Omul era cenuşiu la faţă.

— Iar FBI tocmai a identificat victima…

118

Lui Delta Three îi venea să urle de durere. Simţea că pluteşte într-o stare de semiconştientă. „Oare asta mi-e moartea?” Încercă să se mişte, dar se simţea paralizat şi de-abia reuşea să respire. În faţa ochilor, cu greu distingea nişte umbre. Gândul i se întoarse la explozia şalupei pe mare, atunci când zărise furia ucigaşă din ochii lui Michael Tolland în timp ce oceanograful stătea aplecat deasupra lui, ţinându-i arma explozivă la gât.

„Cu siguranţă, Tolland m-a ucis…”

Şi totuşi, durerea sfâşietoare din piciorul drept îi spunea că era cât se poate de viu. Treptat, îşi aminti. Când auzise explozia şalupei, Tolland scosese un urlet de mânie din cauza prietenului pierdut. După aceea, întorcându-şi privirea ucigaşă spre Delta Three, Tolland se arcuise ca şi cum s-ar fi pregătit să-i străpungă gâtul duşmanului cu bara de metal. În ultima clipă însă păru să ezite, ca şi cum ceva l-ar fi împiedicat să-şi ducă gestul la bun sfârşit. Cu o brutalitate feroce, Tolland aruncase bara şi îl lovise cu cizma pe Delta Three în piciorul rănit.

Ultimul lucru de care îşi mai amintea Delta Three era că vomita în vreme ce întregul univers se transformase într-un haos. Acum îşi revenea, fără să aibă habar câtă vreme zăcuse inconştient. Îşi simţea braţele legate la spate cu un nod strâns, cum doar marinarii ştiau să facă. Şi picioarele îi erau legate, îndoite sub el şi prinse de încheieturile mâinilor într-un soi de arc imobilizator. Încercă să strige, dar nu reuşi să scoată niciun sunet. Îi îndesase ceva în gură.

Delta Three nu-şi putea da seama ce se întâmplă. Atunci simţi briza rece şi văzu luminile care străluceau. Îşi dădu seama că se afla pe puntea principală a navei. Se răsuci cât putu ca să ceară ajutor, dar îl întâmpină o privelişte înfiorătoare – propria imagine reflectată distorsionat de bila submersibilului de pe *Goya.* Triton-ul atârna chiar în faţa

lui, astfel încât Delta Three îşi dădu seama că zace pe o trapă gigantică din punte. Situaţia nu era nici pe departe la fel de neliniştitoare ca o întrebare care îi veni în minte.

„Dacă eu sunt pe punte… atunci unde e Delta Two?”

Delta Two era tot mai îngrijorat.

Cu toate că partenerul lui îi spusese prin staţia de comunicaţii că nu păţise nimic, sunetul asemănător cu o împuşcătură nu provenea de la un pistol mitralieră. Era evident că Michael Tolland sau Rachel Sexton trăseseră un foc de armă. Delta Two se apropie ca să se zgâiască deasupra rampei pe care o coborâse camaradul lui şi văzu sânge.

Cu arma ridicată, coborî sub punte, unde urmări dâra de sânge de-a lungul unei pasarele către prova navei. Aici, dâra de sânge îl conduse pe o altă rampă, înapoi către puntea principală. Era pustie. Tot mai neliniştit, Delta Two urmări petele sângerii de-a lungul punţii către partea din spate a navei, trecând pe lângă deschizătura rampei de unde plecase.

„Ce naiba se întâmplă aici?” Dâra părea să contureze un cerc gigantic.

Mergând cu prudenţă, cu arma în faţă, Delta Two trecu de intrarea în laboratorul de pe vas. Dâra continua spre puntea de la pupa. Trecu cu grijă de colţ, ocolindu-l pe partea largă a curbei. Zări din nou dâra.

Atunci îl văzu.

„Isuse Hristoase!”

Delta Three zăcea, legat şi cu căluş în gură, aruncat fără pic de milă chiar în faţa submersibilului navei. Chiar şi de la acea distanţă, Delta Two observă că partenerului său îi lipsea o bună parte din piciorul drept.

Cu grijă, să nu fie prins într-o capcană, Delta Two înălţă arma şi păşi încet înainte. Delta Three începu să se agite, încercând să vorbească. Ca o ironie, modul în care tovarăşul lui fusese legat, cu genunchii strâns îndoiţi sub el, probabil că îi salva viaţa, căci sângerarea piciorului părea

să se fi oprit.

Apropiindu-se de submersibil, Delta Two observă cu bucurie că putea să vadă şi ce se întâmplă în spatele lui, datorită faptului că întreaga punte se reflecta în structura rotundă a Tritonului. Într-un târziu, Delta Two ajunse lângă camaradul doborât. Dar zări prea târziu avertismentul din ochii lui.

Sclipirea argintie se ivi ca din senin.

Unul dintre cleştii de manipulare ai submersibilului sări brusc în faţă şi apucă coapsa stângă a lui Delta Two cu o forţă zdrobitoare. Omul încercă să se tragă înapoi, dar cleştele îl ţinea prea strâns. Ţipă de durere, simţind cum i se rupe osul. Privirea îi căzu pe cabina Tritonului. Zgâindu-se prin reflecţia punţii în geam, Delta Two văzu un bărbat ascuns în umbra din interiorul submersibilului.

Michael Tolland manevra Triton-ul.

„Proastă idee”, îşi zise Delta Two, forţându-se să uite de durere şi apucând strâns pistolul mitralieră. Ţinti în sus şi spre stânga, către pieptul lui Tolland, aflat la numai un metru distanţă de cealaltă parte a geamului de plexiglas. Apăsă pe trăgaci. Furios la culme că fusese păcălit, Delta Two ţinu degetul apăsat pe trăgaci până ce ultimul cartuş gol se rostogoli pe punte şi arma ţăcăni a gol. Rămas fără suflare, lăsă arma să cadă şi se uită mânios la geamul zgâlţâit din faţa lui.

— Eşti mort! sâsâi el, chinuindu-se să-şi smulgă piciorul din strânsoarea cleştelui.

Zvârcolindu-se, gheara de metal îi sfâşie carnea, deschizând o rană imensă:

— La dracu!

Se întinse după staţia de comunicaţii de la centură. Însă, în vreme ce îşi ducea dispozitivul la buze, un al doilea braţ de robot se ivi chiar în faţa lui şi îi prinse strâns braţul drept. Staţia căzu cu zgomot pe punte.

Abia atunci Delta Two zări fantoma din geamul din faţă. Un chip palid care se apleca în partea laterală şi se zgâia printr-o porţiune intactă de geam. Uluit, Delta Two privi în

centrul domului de plexiglas şi îşi dădu seama că gloanţele nu reuşiseră nici măcar să penetreze plasticul gros. Domul eră plin doar de urme de impact.

După o clipă, se deschise trapa laterală a submersibilului, din care se ivi Michael Tolland. Omul tremura, dar era nevătămat. Coborând de pe cadrul de aluminiu, Tolland sări pe punte şi aruncă o privire spre geamul lovit.

— O mie de kilograme pe centimetru pătrat, zise el. Cred că vă trebuie o armă mai mare şi mai puternică.

În timp ce se afla în hidrolab, Rachel îşi dădea seama că nu mai avea timp. Auzise împuşcăturile de pe punte şi se ruga ca totul să se fi petrecut după cum plănuise Tolland. Nu-i mai păsa cine se aflase în spatele farsei cu meteoritul NASA, directorul administrativ al agenţiei, Marjorie Tench sau însuşi preşedintele, căci oricum acum nu mai avea rost.

„N-o să scape aşa uşor. Oricine ar fi, adevărul va ieşi la iveală.” Rana din braţ nu mai sângera, iar adrenalina care îi cuprinsese corpul amorţise durerea şi îi sporise puterea de concentrare. Rachel găsi un pix şi hârtie şi scrijeli un mesaj de două rânduri. Cuvintele scrise erau stângace şi dure, dar elocvenţa era un lux pe care nu şi-l putea permite în acest moment. Adăugă nota la stiva de hârtii acuzatoare din mână – hârtia GPR, imaginile insectei oceanice, poze şi articole legate de condrulele oceanice, precum şi rezultatul scanat al testului făcut prin microscopul electronic. Meteoritul era un fals şi ea avea dovezile.

Rachel introduse întreaga stivă în faxul hidrolabului. Ştiind doar câteva numere pe dinafară, îşi dădea seama că opţiunile de trimitere erau limitate, însă deja se hotărâse cine anume avea să primească toate acele dovezi. Ţinându-şi respiraţia, tastă cu grijă numărul de fax al receptorului.

Apăsă tasta SEND, sperând din tot sufletul ca alegerea ei să fi fost una înţeleaptă.

Dispozitivul emise un sunet:

„ERROR: NO DIAL TONE

(EROARE: FĂRĂ TON)”.

Rachel se aşteptase la aşa ceva. Comunicaţiile de la bordul navei erau în continuare bruiate. Aştepta şi urmărea maşinăria, sperând ca aceasta să funcţioneze la fel cu cea pe care o avea ea acasă.

„Haide odată!”

După cinci secunde, faxul emise un nou sunet.

„REDIALING…”

„Da!” Rachel urmări cum maşina intră în transmitere automată.

„ERROR: NO DIAL TONE

REDIALING…

ERROR: NO DIAL TONE

REDIALING”

Rachel lăsă faxul să găsească un ton de apel şi se grăbi să iasă din hidrolab exact în clipa în care elicea elicopterului se auzi tunând deasupra navei.

119

La două sute cincizeci de kilometri depărtare de *Goya,* Gabrielle privea mută de uimire ecranul computerului din biroul senatorului. Bănuielile ei se confirmau.

Dar nu-şi imaginase nicio clipă câtă dreptate avuse.

Privea copiile scanate ale mai multor zeci de cecuri emise pe numele lui Sexton de către companii aerospaţiale private şi depozitate în diverse conturi din insulele Cayman. Cel mai mic cec era în valoare de cincisprezece mii de dolari. Restul se învârteau în jurul sumei de jumătate de milion de dolari.

„Doar nişte boabe de fasole, îi spusese Sexton. Toate donaţiile sunt sub limita de două mii de dolari.”

Era clar că Sexton minţise tot timpul. Gabrielle privea acum dovada unei finanţări ilegale de campanie electorală la scară uriaşă. Trădarea şi deziluzia o loveau teribil acum. „M-a minţit.”

Se simţea ca o idioată. Se simţea mânjită. Dar, mai presus de toate, o copleşea furia.

Gabrielle stătea singură în beznă, dându-şi seama că habar n-avea cum va acţiona în continuare.

120

Deasupra navei, în timp ce manevra elicopterul Kiowa în dreptul punţii din spate, Delta One se uită cu atenţie dedesubt, în faţa lui derulându-se un tablou cu totul neaşteptat.

Michael Tolland stătea în picioare pe punte lângă un submersibil minuscul. Atârnând în braţele metalice ale micii nave, ca în cleştii unei insecte uriaşe, Delta Two se lupta în zadar să se elibereze din strânsoarea de fier.

„Ce Dumnezeu s-a întâmplat aici?”

La fel de şocantă era apariţia lui Rachel Sexton pe punte, stând deasupra unui om legat şi grav rănit, de la picioarele submersibilului. Omul nu putea fi decât Delta Three. Rachel ţinea un pistol mitralieră îndreptat spre Delta Three şi privea ţintă elicopterul, ca şi cum l-ar fi provocat pe pilot să-i atace.

Delta One se simţi pe moment dezorientat, incapabil să priceapă cum de se întâmplase aşa ceva. Greşelile echipei Delta Force de gheţarul Milne fuseseră un eveniment rar, dar oarecum explicabil. Ceea ce se petrecuse pe *Goya* depăşea orice imaginaţie.

În condiţii normale, umilirea de care a avut parte Delta One ar fi fost extrem de greu de înghiţit. În noaptea asta însă, ruşinea era amplificată de prezenţa altei persoane în elicopter, o persoană care în mod obişnuit nu avea ce sa caute acolo.

„Controlorul.”

După misiunea îndeplinită de echipa Delta Force la FDR Memorial, controlorul îi ceruse lui Delta One să zboare către un parc public pustiu, nu departe de Casa Albă. La ordinul controlorului, Delta One aterizase pe o pajişte, între nişte copaci, moment în care controlorul, care îşi parcase maşina în apropiere, apăruse din întuneric şi urcase la bordul elicopterului Kiowa. În câteva secunde, porniseră din nou la

drum.

Deşi se întâmpla rar ca un controlor să se implice personal în misiuni, Delta One nu se putea plânge. Dezamăgit de modul în care echipa Delta Force gestionase operaţiunile de pe gheţarul Milne şi temându-se că tot mai mulţi aveau să intre la bănuieli şi să înceapă să investigheze situaţia, controlorul îl informase pe Delta One că va supraveghea chiar el faza finală a operaţiunii.

Acum controlorul manevra armamentul de pe elicopter şi era martorul unui eşec cum Delta One nu mai înregistrase niciodată, până atunci.

„Povestea asta trebuie să se termine! Acum!”

Controlorul privi puntea navei de la bordul elicopterului şi se întrebă cum se putuseră întâmpla toate grozăviile pe care le vedea. Nimic nu funcţionase ca lumea – bănuielile legate de meteorit, eşecul asasinatelor de pe gheţarul Milne, nevoia unei alte crime de rang înalt la FDR Memorial.

— Iertaţi-mă, îngăimă Delta One uluit, cu un ton de dispreţ, în vreme ce privea tragedia de pe navă. Nu-mi pot imagina…

„Nici eu”, îşi spuse controlorul. Era clar că prada lor fusese subestimată.

Se uită la Rachel Sexton, care privea geamul reflectorizant al elicopterului, ţinând staţia radio criptată la buze. Când auzi vocea ei ca de robot cum inundă interiorul aparatului de zbor, controlorul se aşteptă ca ea să ceară retragerea aeronavei sau oprirea sistemului de bruiaj, astfel încât Tolland să poată cere ajutor. Însă cuvintele femeii avură un efect mult mai înfricoşător:

— Aţi ajuns prea târziu. Nu mai suntem singurii care ştim adevărul.

Ecoul cuvintelor răsunară pentru câteva clipe în carlingă. Deşi părea imposibilă, o asemenea eventualitate, în caz că era reală, îl punea pe controlor pe gânduri. Succesul întregului proiect depindea de eliminarea tuturor celor care ştiau adevărul. Operaţiunea trebuia îndeplinită cu orice

preţ, indiferent cât de multe erau victimele care apăreau pe parcurs.

„Mai ştie cineva…”

Cunoscând faptul că Rachel Sexton era foarte atentă şi discretă când venea vorba de informaţii secrete, controlorului îi veni greu să creadă că ea ar fi putut împărtăşi astfel de informaţii cu terţe părţi externe.

Rachel se auzi din nou în staţia criptată:

— Retrageţi-vă şi vom cruţa viaţa oamenilor voştri! Apropiaţi-vă şi vor muri! Oricum, adevărul va ieşi la iveală. Limitaţi-vă pierderile! Plecaţi de aici!

— Mergi la cacealma, îi răspunse controlorul, ştiind că vocea pe care o auzea Rachel aparţinea unui robot androgin. N-ai spus nimic, nimănui.

— Eşti gata să rişti? riposta Rachel. N-am putut da de William Pickering mai devreme, aşa că m-am speriat şi mi-am luat unele măsuri de siguranţă.

Controlorul se încruntă. Ceea ce spunea avea sens.

— Nu mă cred, rosti Rachel, uitându-se la Tolland.

Soldatul prins în cleştii submersibilului rânji:

— Ai arma descărcată, iar elicopterul o să vă arunce direct în iad. O să muriţi amândoi. Singura voastră speranţă e să ne daţi drumul.

„Pe naiba”, îi răspunse Rachel, gândindu-se la următoarea mutare. Se uită la bărbatul legat fedeleş care zăcea chiar la picioarele ei. Părea că delirează din pricina pierderii uriaşe de sânge. Se ghemui lângă el şi îl privi drept în ochi:

— O să-ţi scot căluşul ca să poţi vorbi în staţie; convinge-i pe ăia să plece de aici. S-a înţeles?

Omul se grăbi să dea din cap.

Rachel îi scoase căluşul. Soldatul o scuipă pe Rachel drept în faţă cu un amestec de salivă şi sânge:

— Ticăloaso, sâsâi el, tuşind. O să privesc şi o să savurez moartea ta. O să te spintece ca pe o scroafă, iar eu am să mă bucur de fiecare clipă a agoniei tale.

Rachel se şterse. Simţi braţele lui Tolland îndepărtând-o de acolo, trăgând-o înapoi, încercând s-o liniştească în vreme ce îi lua pistolul mitralieră din mână. Din atingerea lui, Rachel îşi dădu seama că în interiorul lui ceva tocmai plesnise. Tolland se duse la un panou de control aflat la doar câţiva metri depărtare, apucă o manetă şi îşi încrucişă privirea cu cea a omului care zăcea pe punte.

— Şocul numărul doi, îi zise el. Iar pe nava mea, ăsta este şi ultimul.

Cuprins de o furie devastatoare, Tolland se lăsă cu putere peste manetă. În puntea de sub Triton se căscă o trapă uriaşă, ca podeaua culisantă a unei spânzurători. Soldatul legat scoase un scurt urlet de frică, după care dispăru prin gaură. Căzu zece metri, drept în apele oceanului. La ciocnirea cu apa ţâşniră picături rozalii. Rechinii îl atacaseră într-o fracţiune de secundă.

Controlorul tresări de mânie. Se uită la ceea ce mai rămăsese din trupul lui Delta Three cum e tras de curenţii puternici. În partea pe care o lumina nava, apa devenise roz. Mai mulţi peşti se băteau pe ceva ce părea a fi un braţ.

„Isuse Hristoase.”

Controlorul privi din nou spre puntea navei. Delta Two se zbătea în continuarea în cleştii submersibilului, atârnând acum deasupra trapei deschise în punte. Picioarele lui se agitau deasupra hăului. Tolland nu trebuia decât să deschidă cleştii şi Delta Two avea să fie următoarea cină a rechinilor.

— Bine, urlă controlorul în staţie. Staţi aşa! Staţi aşa!

Rachel stătea pe punte şi se uita în sus la Kiowa. Controlorul citi hotărârea din ochii ei, chiar şi de la înălţimea la care se afla. Rachel ridică staţia în dreptul gurii.

— Mai crezi că merg la plesneală? îl întrebă ea. Sună centrala principală NRO. Cere cu Jim Samiljan. E la P&A, în schimbul de noapte. I-am povestit totul despre meteorit. Îţi va confirma.

„Îmi specifica un nume?” Treaba asta nu mirosea a bine.

Rachel Sexton nu era o proastă, iar controlorul putea verifica un astfel de bluf în doar câteva secunde. Deşi nu cunoştea pe nimeni în NRO cu numele Jim Samiljan, controlorul ştia că organizaţia avea un număr uriaş de salariaţi. Rachel putea spune adevărul. Înainte de a comanda ultimul asasinat, controlorul trebuia să se asigure că era vorba de un bluf – sau nu.

Delta One privi peste umăr:

— Vreţi să dezactivez umbrela de bruiaj ca să îl puteţi suna?

Controlorul se uită la Rachel şi la Tolland. Îi vedea pe amândoi foarte bine. Dacă oricare dintre ei ar fi făcut un gest de a scoate un telefon celular sau o staţie radio, Delta One ar fi reacţionat imediat în mod decisiv. Riscul era minim.

— Opreşte umbrela, îi ordonă controlorul, scoţând un telefon celular. O să văd dacă Rachel minte. Apoi o să găsim o cale să-l salvăm pe Delta Two şi să punem capăt porcăriei ăsteia.

În Fairfax, operatoarea de la centrala principală NRO devenea din ce în ce mai nerăbdătoare.

— Aşa cum tocmai v-am explicat, nu văd niciun Jim Samiljan la Divizia Planificare şi Analiză.

Apelantul insistă:

— Aţi încercat ortografieri multiple? Aţi încercat la alte departamente?

Operatoarea verificase deja; o făcu din nou. După câteva secunde, reveni la telefon:

— N-avem niciun angajat în agenţie cu numele Jim Samiljan. Oricum s-ar pronunţa şi scrie acest nume.

Apelantul păru mulţumit de rezultat:

— Deci sunteţi sigură că NRO nu are niciun angajat pe nume Jim Samil…

Pe linie se auziră brusc zgomote. Cineva ţipă. Apelantul înjură cu voce tare, apoi închise.

La bordul elicopterului, Delta One urla de furie în vreme ce încerca să reactiveze sistemul de bruiaj. Îşi dăduse seama prea târziu. În mulţimea de controale iluminate din cabina elicopterului, un mic indicator LED arăta că de pe *Goya* se transmitea un mesaj prin SATCOM. „Dar cum? Nimeni nu a părăsit puntea!” Înainte ca Delta One să reuşească activarea umbrelei, conexiunea de pe navă se închise de la sine.

În hidrolab, dispozitivul de trimitere a faxurilor clipea satisfăcut.

„CARRIER FOUND… FAX SENT

(GĂSIT LINIE DE TRANSMITERE… MESAJ TRIMIS)”

121

„Ucide sau eşti ucis.” Rachel descoperea o latură a ei pe care nu şi-o cunoştea. Fiinţa care lupta pentru supravieţuire – o necesitate imperioasă alimentată de frică.

— Ce conţinea acel fax? se interesă vocea din staţia criptată:

Rachel fu uşurată când află confirmarea trimiterii mesajului:

— Plecaţi de aici, le ceru ea, vorbind în staţie şi uitându-se urât la cei din elicopter. S-a terminat. Secretul vostru s-a aflat.

Rachel îi puse pe atacatori la curent cu toate informaţiile pe care le trimisese. O jumătate de duzină de pagini cu text şi ilustraţii. Dovezile irefutabile ale falsificării meteoritului.

— Dacă ne faceţi vreun rău, situaţia voastră se va agrava şi mai mult Se lăsă o tăcere încordată:

— Cui i-ai trimis faxul?

Rachel n-avea nici cea mai mică intenţie de a răspunde la o asemenea întrebare. Ea şi Tolland aveau nevoie de timp. Se poziţionaseră în apropierea deschizăturii din punte, în linie dreaptă cu Triton-ul, astfel încât pilotului din elicopter îi era imposibil să tragă fără a-i face rău soldatului prins în cleştii metalici.

— William Pickering, rosti vocea, părând ciudat de optimistă. Ai trimis faxul lui William Pickering.

„Greşit”, îi răspunse Rachel în gând. Pickering ar fi fost prima opţiune, însă fusese obligată să aleagă pe altcineva temându-se ca atacatorii să nu-l fi eliminat deja pe Pickering, o mutare a cărei îndrăzneală ar fi reprezentat o mărturie înfricoşătoare a hotărârii inamicului ei. Într-un moment de disperare, Rachel trimisese faxul pe celălalt număr pe care îl ştia pe dinafară.

Faxul din biroul tatălui ei.

Acel număr se întipărise în mod dureros în memoria ei

după moartea maică-sii, când taică-său hotărâse să dispună de averea familiei după bunul lui plac fără a se mai consulta cu Rachel. Fata nu-şi imaginase niciodată că avea să apeleze la el în caz de nevoie, însă în noaptea asta omul poseda două calităţi vitale – avea toate motivele politice corecte pentru a da drumul datelor legate de meteorit fără nicio ezitare şi dispunea de suficientă prestanţă pentru a suna la Casa Albă şi a strânge administraţia de ouă suficient de tare ca aceasta să dea ordinul de retragere a echipei de asasini.

Cu toate că era foarte probabil ca senatorul să nu fie la birou la o astfel de oră, Rachel ştia că biroul lui era mai sigur ca un seif de bancă. Chiar dacă atacatorii aflau unde trimisese ea faxul, erau prea puţine şanse ca ei să treacă de securitatea extrem de rigidă din clădirea Senatului şi să intre prin efracţie în biroul unui senator fără ca nimeni să nu sesizeze.

— Oriunde ai trimis acel fax, zise vocea de deasupra, destinatarul a intrat într-un mare pericol.

Rachel ştia că trebuie să-şi păstreze poziţia de forţă, indiferent de frica pe care o simţea. Făcu un semn înspre soldatul prins în cleştii Tritonului. Picioarele îi atârnau deasupra abisului, lăsând picături de sânge să cadă de la o înălţime de zece metri direct în apele oceanului.

— Singura persoană de aici care este în pericol e agentul vostru, ameninţă ea în staţie. S-a terminat! Renunţaţi. Datele au fost transmise! Aţi pierdut! Părăsiţi zona sau omul ăsta moare!

Vocea de sus ripostă:

— Domnişoară Sexton, nu înţelegeţi importanţa…

— Să înţeleg? explodă Rachel. Înţeleg că aţi ucis oameni nevinovaţi! Înţeleg că aţi minţit în legătură cu meteoritul! Şi mai înţeleg că nu o să scăpaţi aşa uşor! S-a terminat, chiar dacă ne omorâţi pe toţi!

Urmă o lungă tăcere. Într-un târziu, vocea rosti:

— Vin jos.

Rachel simţi cum îi înţepenesc muşchii. „Vine jos?”

— Sunt neînarmat, mai zise vocea. Nu acţiona în pripă. Noi doi trebuie să discutam între patru ochi.

Înainte ca Rachel să poată reacţiona, elicopterul se lăsă pe puntea navei. Uşa pentru pasageri din fuzelaj se deschise, lăsând să iasă o siluetă dinăuntru. Era un bărbat îmbrăcat cu haină neagră şi cravată. Pentru o clipă, Rachel nu mai ştiu ce să creadă.

Se holba la William Pickering.

Directorul NRO stătea pe punte şi o privea pe Rachel cu regret. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că acea zi se va sfârşi într-un asemenea mod. În timp ce se îndrepta spre ea, îi zări emoţiile din ochi îngemănându-se într-un joc al luminilor care putea deveni extrem de periculos.

Şoc, trădare, confuzie, furie.

„Toate sunt de înţeles, gândi el. Sunt atât de multe pe care nu le înţelege.”

Pentru o clipă, Pickering îşi aminti de fiica lui, Diana, şi se întrebă ce simţise ea înainte de a muri. Diana şi Rachel erau victime ale aceluiaşi război, un război pe care Pickering jurase să-l poarte până la moarte. Uneori pierderile puteau fi foarte dureroase.

— Rachel, zise Pickering. Încă mai putem rezolva această criză. Sunt multe pe care trebuie să ţi le explic.

Rachel Sexton mai avea puţin şi vomita. Tolland era cel care ţinea acum pistolul mitralieră, aţintindu-l spre pieptul lui Pickering. Şi el părea uluit.

— Stai pe loc! strigă Tolland.

Pickering se opri la o distanţă de cinci metri, focalizându-şi privirea asupra lui Rachel.

— Tatăl tău ia mită, Rachel! Bani negri de la companii aerospaţiale private. Vrea să închidă NASA şi să deschidă spaţiul cosmic sectorului privat. Trebuia oprit, din raţiuni de securitate naţională.

Pe chipul lui Rachel nu se putea citi nimic. Pickering oftă:

— Cu toate greşelile ei, NASA trebuie să rămână o entitate guvernamentală.

„Cu siguranţă că ea poate înţelege care sunt pericolele”, îşi spuse Pickering. Privatizarea ar fi putut arunca cele mai strălucite minţi şi idei ale NASA în braţele sectorului privat. Nucleul acela de inteligenţă sclipitoare s-ar fi dizolvat. Armata şi-ar fi pierdut accesul la tehnologie. Companiile aerospaţiale private, în lupta lor de a acumula capital, ar fi început să vândă idei şi patente NASA oricui ar fi licitat mai mult din lume!

Rachel răspunse cu voce sugrumată:

— Aţi falsificat meteoritul şi aţi ucis oameni nevinovaţi… În numele securităţii naţionale?

— Planul nu prevedea aşa ceva, răspunse Pickering. Trebuia salvată o importantă agenţie guvernamentală. Uciderea oamenilor nu era inclusă în strategie.

Pickering ştia prea bine că, asemenea multor propuneri ale Serviciilor Secrete, ideea meteoritului fals fusese un produs al fricii. Cu trei ani înainte, în efortul de a extinde reţeaua NRO de hidrofoane în ape mai adânci, acolo unde nu puteau fi atinse de sabotori inamici, Pickering întocmise un program care utiliza un material de construcţii recent inventat de NASA pentru a proiecta în secret un submarin uimitor de rezistent, capabil să ducă fiinţe umane în regiunile cele mai adânci ale oceanului – incluzând aici fundul Gropii Marianelor.

Construit dintr-un material ceramic revoluţionar, acest submarin de două persoane fusese proiectat pe baza schiţelor furate din computerul lui Graham Hawkes, un strălucit inginer californian care proiecta submersibile, al cărui vis de o viaţă fusese acela de a proiecta un submarin pentru ape extrem de adânci, pe care el îl botezase Deep Flight II. Hawkes întâmpinase probleme în găsirea unei linii de finanţare pentru a construi un prototip. Pickering, pe de altă parte, dispunea de un buget nelimitat.

Folosind noul submersibil secret, Pickering trimisese o echipă în misiune pentru a fixa hidrofoane pe pereţii Gropii Marianelor, mai jos decât ar fi putut căuta orice inamic. În timpul forajelor însă, echipa dăduse peste nişte structuri

geologice deosebite de ceea ce ştiinţa cunoscuse până în acel moment. Printre descoperiri se numărau condrule şi fosile ale unor specii necunoscute. Bineînţeles că, datorită caracterului secret al operaţiunii NRO, niciuna dintre informaţiile obţinute nu putuse fi împărtăşită.

Mânaţi tot de frică, Pickering şi echipa lui discretă de consilieri ştiinţifici hotărâseră abia în ultima vreme să pună informaţiile excepţionale aflate din Groapa Marianelor în favoarea NASA.

Transformarea unei roci oceanice în meteorit se dovedise o sarcină extrem de simplă. Folosindu-se de un motor ECE cu noroi de hidrogen, echipa NRO înnegrise roca sub forma unei cruste de fuziune convingătoare ca aspect. Apoi, utilizând un alt submersibil, membrii echipei coborâseră sub gheţarul Milne şi inseraseră roca înnegrită în gheaţa de dedesubt. După reîngheţarea puţului de inserţie, roca părea că stătea în acel loc de peste trei sute de ani.

Din nefericire, aşa cum se întâmpla adesea în lumea operaţiunilor sub acoperire, cel mai grandios plan putea fi răsturnat de o mică scăpare. Cu o zi în urmă, măreaţa iluzie fusese spulberată de amărâtul de plancton bioluminiscent…

Din carlinga elicopterului, Delta One urmărea drama care se desfăşura. Rachel şi Tolland păreau a deţine controlul total, deşi Delta One abia se abţinea să nu râdă gândindu-se cât de zadarnică putea fi o asemenea impresie. Pistolul mitralieră din mâna lui Tolland era inutil; chiar de la distanţa la care se afla, Delta One putea să vadă cocoşul armei dat pe spate, ceea ce însemna că magazia de cartuşe era goală.

Privindu-şi camaradul care se zbătea în ghearele metalice ale submersibilului, Delta One îşi dădu seama că trebuia să se grăbească. Cei de pe punte erau acum concentraţi asupra lui Pickering, astfel încât Delta One avea spaţiu de manevră. Lăsând motorul elicopterului să meargă la relanti, soldatul se strecură prin spatele fuzelajului şi, folosindu-se de elicopter ca acoperire, îşi croi nevăzut drum spre pasarela de acces din tribordul navei. Ţinând propria

mitralieră în mâini, se îndreptă spre prova. Pickering îi dăduse ordine clare înainte de aterizarea pe punte, iar Delta One n-avea de gând să rateze o asemenea sarcină simplă.

„În câteva minute, îşi spuse el, toată povestea asta se va încheia.”

122

Deşi încă mai purta halatul de baie, Zach Herney se aşează la biroul lui din Biroul Oval. Îl durea cumplit capul. Tocmai aflase ultima noutate din puzzle.

„Marjorie Tench e moartă.”

Subalternii preşedintelui îi spuseseră că deţineau informaţii conform cărora Tench se dusese la FDR Memorial pentru o întâlnire cu William Pickering. Acum, că Pickering lipsea, toată lumea se temea că murise şi el.

Preşedintele şi Pickering purtaseră destule bătălii în ultima vreme. Cu mai multe luni în urmă, Herney aflase că directorul NRO se angajase în tot felul de activităţi ilegale, în numele preşedintelui, pentru a-i salva acestuia campania electorală.

Pickering obţinuse pe căi obscure diverse informaţii, de natură să distrugă campania lui Sexton – fotografii scandalos de obscene ale senatorului cu Gabrielle Ashe, dosare financiare incriminatoare care dovedeau că Sexton lua mită de la companii aerospaţiale private. Pickering îi trimisese toate dovezile lui Marjorie Tench, sub rezerva anonimatului, presupunând că administraţia de la Casa Albă va folosi acele informaţii cu înţelepciune. Numai că, după ce văzuse datele, Herney îi interzisese lui Tench să le folosească. Scandalurile sexuale şi cele financiare reprezentau nişte cancere în Washington, aşa că adăugarea unora noi nu ar fi făcut decât să distrugă şi mai tare credibilitatea guvernului în ochii cetăţenilor.

„Cinismul ucide această ţară”, îşi zisese mereu Herney.

Cu toate că ştia prea bine că îl poate distruge pe Sexton folosind scandalul, Herney socotise că preţul plătit avea să fie ruinarea demnităţii Senatului Statelor Unite, iar preşedintele nu putea accepta plata unui asemenea preţ.

„Fără campanii negative.” Herney voia să-l bată pe Sexton în luptă dreaptă.

Înfuriat de refuzul Casei Albe de a folosi dovezile furnizate, Pickering încercase să provoace el însuşi scandalul, generând zvonul că Sexton se culcase cu Gabrielle Ashe. Din nefericire, Sexton îşi proclamase nevinovăţia cu o asemenea indignare şi atât de convingător, încât preşedintele fusese nevoit să-şi ceară el însuşi scuze pentru un asemenea zvon. În cele din urmă Pickering făcuse mai mult rău decât bine. Herney îl ameninţase pe Pickering că îl va elibera din funcţie dacă se va mai amesteca în campania lui electorală. Marea ironie în toată povestea asta consta în faptul că Pickering nici măcar nu îl plăcea pe preşedinte. Tentativele directorului NRO de a-l ajuta pe Herney erau cauzate de frica pentru soarta agenţiei spaţiale americane. Zach Herney era răul cel mai mic dintre cele două posibile.

„Şi acum cineva îl ucisese pe Pickering?”

Herney nu-şi putea imagina cine.

— Domnule preşedinte? îl întrerupse un angajat. Aşa cum aţi cerut, l-am sunat pe Lawrence Ekstrom şi i-am spus despre Marjorie Tench.

— Mulţumesc.

— Ar vrea să discute cu dumneavoastră, domnule!

Herney continua să fie supărat pe directorul administrativ pentru că-l minţise în legătură cu PODS.

— Spune-i că o să discut cu el de dimineaţă.

— Domnul Ekstrom vrea să vorbească cu dumneavoastră chiar acum, domnule!

Angajatul părea tulburat:

— E foarte supărat.

„El e supărat?” Herney simţi că mai are puţin şi explodează.

Plecând să discute cu Ekstrom, preşedintele se întrebă dacă a mai rămas ceva rău pe lumea asta care să nu se fi întâmplat în acea noapte.

123

La bordul navei, Rachel simţea că mintea i se limpezea. Misterele începeau să fie elucidate. Adevărul care începea să se contureze din ce în ce mai clar îi dădea un sentiment de goliciune şi de dezgust. Rachel se uita la străinul din faţa ei şi abia dacă îi auzea vocea.

— Trebuia să reconstruim imaginea NASA, spunea Pickering. Popularitatea şi fondurile aflate în vertiginoasă descreştere deveniseră periculoase pe mai multe planuri.

Pickering se opri, uitându-se ţintă la ea cu ochii lui cenuşii:

— Rachel, NASA căuta un triumf *cu disperare!* Cineva trebuia să materializeze această dorinţă.

„Ceva trebuia făcut”, îşi zise Pickering.

Meteoritul însemnase un ultim act disperat. Pickering şi alţii încercaseră să salveze NASA prin susţinerea din răsputeri a ideii de încorporare a agenţiei spaţiale în comunitatea serviciilor secrete unde aceasta s-ar fi bucurat de niveluri de finanţare şi de securitate mai bune, însă Casa Albă refuzase în permanenţă ideea, ca fiind un atac împotriva ştiinţei pure. „Idealism mărginit.” Odată cu creşterea în popularitate a retoricii anti-NASA a senatorului Sexton, Pickering şi gaşca lui de factori de putere militari se treziseră că nu mai dispun de timp. Hotărâseră că trebuie să captiveze imaginaţia contribuabililor şi a Congresului cu ceva, ca unică modalitate de a mai salva imaginea NASA şi de a împiedica vânzarea agenţiei pe bucăţi. Dacă voia să supravieţuiască, agenţia avea nevoie disperată de o infuzie de grandoare – ceva care să le reamintească contribuabililor de zilele de glorie ale misiunilor *Apollo.* Iar dacă Zach Herney voia să-l învingă pe senatorul Sexton, atunci avea nevoie de un ajutor serios.

„Am încercat să-l ajut”, îşi spuse Pickering, amintindu-şi de dovezile zdrobitoare pe care i le trimisese lui Marjorie

Tench. Din păcate, Herney interzisese folosirea lor, astfel că lui Pickering nu îi rămăsese altă soluţie decât să treacă la măsuri drastice:

— Rachel, zise Pickering, informaţia pe care ai trimis-o pe fax de pe această navă este extrem de periculoasă. Trebuie să înţelegi asta. Dacă se află tărăşenia asta, Casa Albă şi NASA vor părea complici. Preşedintele şi NASA vor primi o lovitură năucitoare. Nici preşedintele şi nici NASA nu ştiu nimic, Rachel. Agenţia şi Casa Albă sunt nevinovate! Sunt ferm convinşi că meteoritul este autentic.

Pickering nici măcar nu încercase să-i implice pe Herney şi pe Ekstrom, pentru că amândoi erau mult prea idealişti ca să accepte vreo înşelătorie, indiferent de potenţialul acesteia de a salva agenţia spaţială sau preşedinţia. Singura crimă pe care o înfăptuise administratorul Ekstrom fusese forţarea directorului de misiune PODS să mintă în legătură cu aplicaţia software de detectare a anomaliilor, o faptă pe care Ekstrom, fără îndoială, o regretase din clipa în care îşi dăduse seama cât de cercetat va deveni acest meteorit.

Frustrată de insistenţa lui Herney de a duce o bătălie cinstită, Marjorie Tench complotase cu Ekstrom pentru minciuna cu PODS, sperând că un mic succes în acea cauză va ajuta la limitarea dezastrului produs de atacurile lui Sexton.

„Dacă Tench ar fi folosit pozele şi datele financiare pe care i le-am dat, nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat!”

Tench îşi semnase condamnarea la moarte – chiar dacă un asemenea asasinat era profund regretabil – în clipa în care o sunase pe Rachel şi îi aruncase acuzaţiile de fraudă în faţă. Pickering ştia că Tench ar fi efectuat investigaţii detaliate, până ce ar fi ajuns la motivele clare ale unor asemenea acuzaţii, iar directorul nu îşi putea permite o astfel de anchetă. Ca o ironie, Tench îşi slujea preşedintele mai bine moartă decât vie, căci sfârşitul ei violent nu putea decât să aducă voturi din simpatie pentru Casa Albă şi să

arunce bănuiala unui joc murdar asupra senatorului Sexton, umilit în mod public de către Tench cu ocazia dezbaterii de la CNN.

Rachel rămase fermă pe poziţie. Din ochi îi ţâşneau flăcări.

— Înţelege, reluă Pickering. Dacă se află adevărul despre meteorit, vei distruge, un preşedinte şi o agenţie spaţială, amândoi nevinovaţi. Totodată, vei aduce un individ periculos în Biroul Oval. Trebuie să aflu unde ai trimis faxul.

În vreme ce directorul îi vorbea, pe chipul lui Rachel apăru o expresie ciudată. O imagine îndurerată a groazei cuiva care tocmai realizase că era posibil să fi comis o greşeală gravă.

După ce dăduse roată provei şi revenise pe partea babordului, Delta One stătea acum în hidrolabul din care o văzuse pe Rachel că iese. Un computer din laborator afişa o imagine neliniştitoare – o reprezentare policromică a vârtejului de apă care părea să stăruie deasupra fundului oceanic, undeva chiar sub *Goya.*

„Un alt motiv să plecăm naibii de aici”, îşi zise el, îndreptându-se către ţintă.

Faxul se găsea pe o tejghea aflată la marginea cealaltă a peretelui. Tava era plină cu hârtii, exact aşa cum bănuise Pickering. Delta One înşfăcă stiva de hârtii. Prima era o notă de la Rachel. Doar două rânduri. Delta One o citi.

„Scurt şi concis”, îşi zise el.

Frunzărind paginile, Delta One fu uimit, dar şi dezamăgit, de cât de mult din înşelătorie reuşiseră Rachel şi Tolland să descopere. Oricine ar fi văzut acele hârtii n-ar fi avut nicio îndoială asupra semnificaţiei lor. Din fericire, Delta One nici măcar nu avea nevoie să apese tasta „REDIAL” ca să afle unde ajunseseră mesajele. Ultimul număr continua să fie afişat în fereastra LCD a aparatului.

„Un prefix de Washington, D. C.”

Copie cu grijă numărul respectiv, înşfăcă teancul de hârtii

şi ieşi din laborator.

Tolland îşi simţea palmele cum îi asudau pe armă, în vreme ce o ţinea îndreptată spre pieptul lui William Pickering. Directorul NRO continua să o preseze pe Rachel, ca aceasta să-i dezvăluie unde trimisese faxul, iar Tolland începea să aibă neliniştitorul sentiment că de fapt, Pickering doar încerca să tragă de timp. „Pentru ce?”

— Casa Albă şi NASA *n-au nicio vină,* repetă Pickering. Vino alături de mine. Nu lăsa ca greşelile mele să distrugă ultima picătură de credibilitate a agenţiei. Dacă se răspândeşte mesajul tău, NASA va părea cea vinovată. Noi doi putem ajunge la o înţelegere. America are nevoie de acest meteorit. Spune-mi unde ai trimis faxul înainte de a fi prea târziu.

— Ca să îi mai *ucideţi* şi pe alţii? replică Rachel. Mi se face greaţă când vă aud!

Tolland era uimit de încăpăţânarea fetei. Îşi ura profund tatăl, şi cu toate astea n-avea de gând să îl pună în pericol sub nicio formă. Din păcate, planul ei de a trimite mesajul către tatăl ei în speranţa unui ajutor eşuase. Chiar dacă senatorul ar fi venit la birou, ar fi văzut mesajul şi l-ar fi sunat pe preşedinte dându-i vestea despre fraudă şi cerându-i să oprească atacul, nimeni de la Casa Albă n-ar fi avut nici cea mai vagă idee la ce s-ar fi referit Sexton şi n-ar fi ştiut poziţia lor pe hartă.

— Îţi mai spun doar o singură dată, insistă Pickering, ţintuind-o pe Rachel cu o privire ameninţătoare. Această situaţie depăşeşte puterea ta de înţelegere. Ai comis o imensă greşeală transmiţând acele informaţii de pe acest vas! Ţi-ai pus ţara în pericol!

Tolland înţelese că Pickering chiar trăgea de timp. Iar motivul unei asemenea atitudini venea calm spre ei de-a lungul tribordului navei. Când zări soldatul care se apropia, purtând în mâini un teanc de hârtii şi un pistol mitralieră, Tolland simţi un fior de panică.

Reacţionă cu o hotărâre care îl şocă şi pe el. Apucând

pistolul mitralieră, se răsuci pe călcâie, ţinti spre soldat şi apăsă pe trăgaci. Arma scoase un ţăcănit sec.

— Am descoperit numărul de fax, anunţă soldatul, dându-i lui Pickering un bileţel. Iar domnul Tolland a rămas fără muniţie!

124

Sedgewick Sexton traversă ca o furtună holul clădirii Philip A. Hart. Habar n-avea cum reuşise Gabrielle să o facă, dar era clar că intrase în biroul lui. În vreme ce vorbeau la telefon, Sexton auzise limpede în fundal ticăitul ceasului Jourdain. Nu-şi putea închipui decât că trăgând cu urechea în timp ce avusese loc întâlnirea cu SFF hotărâse să-şi piardă încrederea în el, astfel încât ea decisese să renunţe la orice prudenţă şi să caute dovezi.

„Cum mama dracului a intrat în biroul meu?”

Era bucuros măcar că schimbase parola computerului.

Când ajunse în dreptul biroului, Sexton tastă codul lui personal de dezactivare a alarmei, apoi îşi căută cheile, descuie uşile grele, le deschise larg şi dădu buzna, cu intenţia clară de a o prinde pe Gabrielle în flagrant delict.

Numai că biroul era pustiu şi întunecat, slab luminat doar de licărul emis de ecranul computerului. Aprinse lumina şi inspectă încăperea. Totul părea la locul lui. Cu excepţia ticăitului triplu al ceasului de perete, totul era tăcut.

„Unde naiba e ea?”

Auzi ceva mişcându-se în baie şi porni în fugă într-acolo. Aprinse lumina. Baia era pustie. Se uită după uşă. Nimic.

Nedumerit, Sexton se privi în oglindă, întrebându-se dacă cumva băuse prea mult în seara asta. „Ştiu sigur că am auzit ceva.” Simţindu-se dezorientat şi confuz, se întoarse în birou:

— Gabrielle? o strigă el.

Porni pe coridor către biroul ei. Nu era acolo. Biroul ei zăcea cufundat în beznă.

Din toaleta pentru femei se auzi zgomotul apei trase. Sexton răsuci pe călcâie şi se repezi în direcţia sunetului. Ajunse exact atunci când Gabrielle ieşea, ştergându-se pe mâini. Fata sări drept în sus când îl văzu:

— Doamne! Ce m-aţi speriat! rosti ea, părând de-a

dreptul înspăimântată. Ce căutaţi aici?

— Spuneai că iei nişte documente NASA din biroul tău, se repezi el, uitându-se spre mâinile ei goale. Unde sunt?

— Nu le-am găsit. Am căutat pretutindeni. De-asta a durat atât de mult.

El o privi drept în ochi:

— Ai fost în biroul meu?

„Faxul lui mi-a salvat viaţa”, îşi zise Gabrielle.

Cu numai câteva minute înainte stătea la biroul lui Sexton şi încerca să imprime imaginile cecurilor care dovedeau mita încasată de senator. Fişierele fuseseră protejate cumva, aşa că îi mai trebuia timp ca să găsească o modalitate de a avea acces la ele. Probabil că ar fi continuat să încerce să le spargă dacă nu ar fi sunat aparatul faxul senatorului, speriind-o şi trezind-o la realitate. Gabrielle luase întreruperea drept un semn că ar fi cazul să o şteargă de acolo. Fără a se mai opri să vadă ce era cu acel fax, se deconectase de la computerul lui Sexton, făcuse ordine pe birou şi se îndreptase spre ieşire tot pe unde intrase. Tocmai se căţăra în tavan de pe cada de baie când îl auzise intrând.

Acum, cu Sexton stând în faţa ei şi uitându-se ţintă în ochii ei, Gabrielle îşi dădu seama că el o cerceta ca să vadă dacă nu minte. Sedgewick Sexton mirosea minciunile ca nimeni altcineva. Dacă l-ar fi minţit, el şi-ar fi dat seama într-o fracţiune de secundă.

— Aţi băut, zise Gabrielle, întorcându-i spatele.

„Cum naiba ştie că am fost în biroul lui?”

Sexton îşi puse mâinile pe umerii ei şi o întoarse cu faţa spre el:

— Ai fost în biroul meu?

Gabrielle simţi cum o cuprinde frica. Sexton chiar băuse. O strângea dureros de tare.

— În biroul dumneavoastră? ripostă ea, mimând confuzia printr-un hohot de râs. Cum? *De ce?*

— Mi-am auzit ceasul Jourdain în fundal, atunci când te-

am sunat.

Gabrielle se strâmbă. Ceasul lui? Nici măcar nu-i trecuse prin minte.

— Ştiţi cât de ridicol sună ceea ce spuneţi?

— Îmi petrec toată ziua în biroul ăla. Ştiu prea bine ce sunet scoate ceasul meu.

Gabrielle îşi dădu seama că trebuia să pună capăt imediat situaţiei. „Cea mai bună apărare este atacul.” Cel puţin aşa susţinuse mereu Yolanda Cole. Punându-şi mâinile în şolduri, Gabrielle se arunca asupra lui cu tot ce avea. Făcu un pas spre el şi începu să se răţoiască:

— Vreau să văd dacă am înţeles bine, domnule senator! Este ora patru dimineaţa, aţi băut, aţi auzit un ticăit la telefon şi de-asta aţi venit până aici? Arătă indignată cu degetul spre uşa de la biroul lui. Ca să pricep eu mai bine, mă acuzaţi că am neutralizat un sistem federal de alarmă, am luat două seturi de chei, am intrat prin efracţie în biroul dumneavoastră, fiind suficient de tâmpită, încât să răspund la telefonul celular în timp ce comiteam o infracţiune, am reactivat sistemul de alarmă la ieşire şi apoi m-am folosit cu calm de toaleta pentru femei, înainte de a fugi cu mâna goală? Asta vreţi să spuneţi, de fapt?

Sexton o privi cu ochii mari de uimire.

— Există un motiv pentru care oamenii n-ar trebui să bea de unii singuri, continuă Gabrielle. Acum vreţi să discutăm despre NASA sau nu?

Sexton se simţi năucit. Se îndreptă înapoi spre birou. Se duse drept la bar şi luă un Pepsi. Cu siguranţă că nu se *simţea* beat. Oare chiar se înşelase? În partea cealaltă a încăperii, ceasul ticăia batjocoritor. Sexton sorbi paharul cu suc şi îşi turnă încă unul. Îi oferi unul şi lui Gabrielle.

— Bei ceva, Gabrielle? o întrebă el, răsucindu-se pe călcâie.

Gabrielle nu îl urmase înăuntru. Stătea în cadrul uşii, frecându-şi nasul de toc.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Vino înăuntru! Spune-mi ce ai descoperit la NASA.

— Cred că mi-ajunge pentru noaptea asta, răspunse ea sec. O să discutăm mâine.

Sexton n-avea chef de joacă. Avea nevoie de informaţii acum şi n-avea de gând să o implore ca să i le dea. Scoase un oftat obosit. „Fă-o să aibă încredere! Totul se rezumă la încredere."

— Am dat-o în bară, zise el spăşit. Îmi pare rău. A fost o zi îngrozitoare. Nu ştiu la ce m-am gândit.

Gabrielle rămase în cadrul uşii.

Sexton se duse la birou şi puse paharul lui Gabrielle pe el. Îi făcu semn fetei să se aşeze pe fotoliul lui de piele – poziţia de putere.

— Stai jos. Ia un pic de suc. Eu o să mă duc să îmi bag capul sub un jet de apă.

Porni spre baie.

Gabrielle continua să rămână nemişcată.

— Cred că am zărit un fax în maşină, îi zise Sexton peste umăr, în vreme ce intra în camera de baie. „Arată-i că ai încredere în ea." Uită-te tu la el în locul meu, bine?

Sexton închise uşa şi umplu chiuveta cu apă rece. Îşi stropi cu apă faţa, dar nu se simţi deloc mai treaz. Aşa ceva nu i se mai întâmplase până acum – să fie atât de sigur şi totuşi să greşească într-un asemenea hal. Sexton avea încredere în propriile instincte care acum îi spuneau că Gabrielle Ashe fusese în biroul lui.

Dar cum? Era imposibil.

Îşi spuse că e mai bine să o lase baltă şi să se concentreze asupra problemei principale. „NASA." Avea nevoie de Gabrielle în acest moment. Nu îşi permitea să o îndepărteze. Trebuia să afle ce ştia. „Uită de instincte. Ai greşit."

Îşi şterse faţa, îşi dădu capul pe spate şi inspiră adânc. „Calmează-te, îşi spuse el. Nu te agita." Închise ochii şi inspiră din nou profund, simţindu-se mai bine.

Când ieşi din baie, Sexton constată că Gabrielle se înmuiase şi intrase în birou. „Bine, îşi zise el. Acum putem trece la afaceri." Gabrielle stătea lângă fax şi răsfoia printre

paginile primite. Când îi văzu faţa, Sexton nu mai ştiu ce să creadă. Era o mască a dezorientării şi a fricii.

— Ce s-a întâmplat? se interesă el, pornind spre ea.

Gabrielle se clătină pe picioare, ca şi cum ar fi fost gata să leşine.

— Ce e?

— Meteoritul… îngăimă ea, cu voce plăpândă, în vreme ce cu mâna tremurândă întindea teancul de hârtii spre el. Şi fiica dumneavoastră… e în pericol.

Uluit, Sexton se duse la ea şi îi luă hârtiile din mână. Prima foaie era scrisă de mână. Sexton recunoscu imediat scrisul. Mesajul era ciudat şi şocant prin simplitate.

„Meteoritul e fals. Iată dovada. NASA/ Casa Albă încearcă să mă ucidă. Ajutor! — RS”

Senatorul avea rareori sentimentul că nu pricepe nimic, însă acum, recitind cuvintele scrise de Rachel, îşi dădu seama că habar n-are ce trebuie să înţeleagă.

„Meteoritul e un fals? NASA şi Casa Albă încearcă să o omoare?”

Simţind că se afundă într-o ceaţă din ce în ce mai deasă, Sexton începu să răsfoiască hârtiile. Prima pagină era o imagine computerizată, pe al cărei început stătea scris GPR. Poza părea să prezinte un soi de testare prin gheaţă. Sexton văzu puţul de extracţie despre care se vorbise la televizor. Privirea i se opri asupra a ceea ce părea un vag contur al unui cadavru care plutea în puţ. Apoi văzu ceva şi mai şocant: conturul clar al unui al doilea puţ, drept sub locul unde fusese meteoritul, ca şi cum bolovanul fusese inserat pe dedesubtul gheţii.

„Ce naiba se întâmplă aici?”

Când trecu la următoarea pagină, Sexton dădu peste poza unui gen de specie de animal oceanic pe care scria *Bathynomous giganteus.* Privi acea poză cu gura căscata. „Ăsta e animalul din fosilele meteoritului!”

Trecând şi mai repede la următoarea pagină, zări un grafic legat de conţinutul în hidrogen ionizat al crustei meteoritului. Pe pagină se vedea o scrijelitură de mână:

„Arsură prin noroi de hidrogen? Noul motor ECE de la NASA?”

Sexton nu-şi putea crede ochilor. Simţea cum camera începe să învârtească. Trecu şi la ultima pagină – fotografia unei roci ce conţinea bule metalice care arătau exact la fel ca acelea din meteorit. Şi mai şocant, descrierea care însoţea imaginea spunea că roca era produsul vulcanilor oceanici. „O rocă din ocean? se miră Sexton. Dar NASA spunea că aceste condrule se formează doar în spaţiu!”

Senatorul lăsă foile jos, pe birou, şi se prăbuşi în scaun. Îi trebuiră doar cincisprezece secunde ca să pună cap la cap tot ce văzuse. Semnificaţia imaginilor de pe hârtii devenise limpede ca lumina zilei. Oricine avea ceva creier îşi dădea seama ce dovedea acel mesaj:

„Meteoritul NASA este un fals!”

În întreaga lui carieră, nu mai avusese o asemenea zi în care lucrurile să treacă brusc de la o extremă la alta. Ca o călătorie de douăzeci şi patru de ore pe culmile sinuoase ale speranţei şi ale disperării. Uluirea legată de modul în care fusese pusă în practică o asemenea înşelătorie deveni complet irelevantă pentru senator, când el îşi dădu seama ce implicaţii aveau toate astea din punct de vedere politic.

„După ce o să ies în public cu informaţiile astea, preşedinţia e a mea!”

Cu moralul la cotă maximă, senatorul Sedgewick Sexton uitase pe moment de cererea fiicei sale.

— Rachel e în pericol, zise Gabrielle. Biletul ei spune că NASA şi Casa Albă încearcă să…

Faxul senatorului începu brusc să sune din nou. Gabrielle se răsuci pe călcâie şi se holbă la maşinărie. Sexton se trezi şi el făcând acelaşi lucru. Nu-şi putea imagina ce i-ar mai fi putut trimite Rachel. Alte dovezi? Ce altceva mai putea exista? „Ceea ce am e mai mult decât suficient!”

După ce robotul aparatului răspunse la apel, nu se văzu nicio pagină apărând. Detectând că nu era vorba de o transmisie de date, aparatul comută pe răspuns vocal.

— Hello, se auzi vocea înregistrată a senatorului. Aici

este biroul senatorului Sedgewick Sexton. Dacă încercaţi să transmiteţi un fax, o puteţi face oricând. Dacă nu, lăsaţi un mesaj după semnal.

Înainte ca Sexton să apuce receptorul, aparatul emise un semnal sonor.

— Senatorul Sexton? Vocea apelantului avea o anumită duritate în ea. Aici este William Pickering, directorul NRO. Probabil că nu sunteţi la birou la ora asta, dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră urgent.

Vocea se opri, ca şi cum ar fi aşteptat ca să ridice cineva receptorul.

Gabrielle se întinse spre aparat.

Sexton o prinse de mână şi i-o îndepărtă cu violenţă.

Gabrielle îl privi uluită.

— Dar este directorul…

— Domnule senator, continuă Pickering, părând aproape uşurat că nimeni nu ridicase receptorul. Mă tem că v-am sunat să vă dau nişte veşti foarte neplăcute. Tocmai am prins de veste că fiica dumneavoastră, Rachel, se află într-un extrem de mare pericol. Acum, când vorbim, încerc să adun o echipă de intervenţie. Nu vă pot oferi detalii despre această situaţie la telefon, dar tocmai am fost informat că e posibil ca ea să vă fi transmis prin fax nişte informaţii referitoare la meteoritul NASA. Eu nu le-am văzut şi nu ştiu despre ce e vorba, dar oamenii care vă ameninţă fiica m-au avertizat că va muri dacă acele informaţii devin publice. Îmi cer scuze că sunt atât de direct, domnule! O fac de dragul clarificării situaţiei. Viaţa fiicei dumneavoastră este ameninţată. Dacă v-a trimis cu adevărat ceva prin fax, nu împărtăşiţi acele informaţii nimănui. Nu încă. Viaţa fiicei dumneavoastră depinde de asta. Rămâneţi acolo unde vă aflaţi. Voi ajunge acolo în scurt timp.

Pickering făcu o pauză:

— Cu puţin noroc, domnule senator, toată această situaţie se va rezolva până ce vă treziţi dumneavoastră din somn. Dacă, din cine ştie ce motiv, ascultaţi acest mesaj înainte ca eu să ajung la biroul dumneavoastră, rămâneţi

acolo şi nu sunaţi pe nimeni. Fac tot ce îmi stă în puteri ca să vă înapoiez fata teafără şi nevătămată!

Pickering închise.

Gabrielle tremura.

— Rachel e ostatică?

Sexton îşi dădu seama că, în ciuda dezamăgirii pe care o încerca faţă de el, Gabrielle nutrea o ciudată empatie când o tânără se afla în pericol. Şi mai ciudat, el însuşi se lupta cu acelaşi gen de emoţii. Cea mai mare parte a lui se simţea totuşi de parcă ar fi fost un copil căruia îi fusese oferit cel mai frumos şi mai dorit cadou de Crăciun. Ca atare, refuza cu obstinaţie gândul de a lăsa pe altcineva să-i ia jucăria din mâini.

„Şi Pickering vrea ca eu să-mi ţin gura?”

Rămase nemişcat câteva clipe, încercând să descifreze complet înţelesul celor petrecute. Simţi deja acea parte calculată şi rece a minţii cum începea să îi funcţioneze la turaţie maximă, ca un computer politic, imaginându-şi toate scenariile şi evaluând rezultatele. Sexton privi teancul de hârtii din mână şi începu să priceapă puterea acelor imagini. Meteoritul NASA îi spulberase visul de a deveni preşedinte. Însă totul nu fusese decât o minciună. O mânăreală. Acum, cei care făcuseră aşa ceva aveau să plătească. Meteoritul pe care oponenţii lui îl creaseră ca să-l distrugă avea să-l facă acum mai puternic decât şi-ar fi putut imagina el vreodată. Fiica lui avusese grijă de asta.

„Există un singur rezultat posibil, îşi zise el. Iar un adevărat lider nu poate urma decât o singură cale.”

Fascinat de imaginea propriei renaşteri din cenuşă, Sexton traversă ca prin ceaţă încăperea. Ajunse la copiator şi îl porni, pregătindu-se să multiplice paginile trimise de Rachel.

— Ce faceţi? se repezi, uluită, Gabrielle.

— N-o s-o ucidă pe Rachel, declară el.

Chiar dacă mergea rău ceva, Sexton ştia că moartea fiicei sale nu putea decât să-l facă mai puternic. Oricum ar fi câştigat. Un risc care merita.

— Pentru ce sunt acele copii? ceru Gabrielle să afle. William Pickering a cerut ca nimeni să nu afle!

Sexton se întoarse de la copiator şi se uită la Gabrielle, uimit să constate cât de respingătoare devenise pentru el în doar câteva minute. În acele momente, senatorul Sexton se transformase într-o cetate inexpugnabilă. De neatins. Ţinea acum în mâini tot ce avea nevoie pentru a-şi îndeplini visul. Acum nimic nu îl mai putea opri. Nici acuzaţiile de mită. Nici zvonurile legate de sex. Nimic.

— Du-te acasă, Gabrielle! Nu mai am la ce să te folosesc!

125

„S-a terminat”, îşi spuse Rachel.

Ea şi Tolland stăteau unul lângă altul pe punte, privind drept în ţeava mitralierei lui Delta One. Din păcate, Pickering aflase unde trimisese ea faxul. La biroul senatorului Sedgewick Sexton.

Rachel se îndoia că tatăl ei va asculta vreodată mesajul vocal lăsat de Pickering. Acesta avea probabil să ajungă în biroul senatorului cu mult înaintea zorilor. Dacă ar intra în birou, ar lua foile de hârtie din aparatul fax şi ar şterge mesajul vocal înainte de sosirea lui Sexton, atunci Pickering n-ar mai avea niciun motiv să îi facă rău. William Pickering era probabil unul dintre puţinii oameni din Washington care puteau intra în biroul unui senator american în cea mai deplină discreţie. Rachel fusese întotdeauna uimită câte se puteau realiza „în interesul securităţii naţionale”.

„Bineînţeles că, dacă această variantă cade, Pickering ar putea zbura până acolo şi ar trimite, pur şi simplu, o rachetă Hellfire prin fereastră, ca să arunce în aer faxul”, gândi Rachel. Ceva îi spunea însă fetei că o asemenea măsură extremă nu avea să fie necesară.

Şezând lipită de Tolland, Rachel tresări surprinsă când mâna lui se strecură într-a ei. Atingerea lui avea o anumită forţă, dar şi gingăşie, iar degetele li se împleteau atât de firesc, încât Rachel avu sentimentul că gestul ăsta îl făcuse de-o viaţă. Acum, nu îşi dorea decât să se cuibărească în braţele lui, la adăpost de vuietul apelor agitate de sub ei.

„Nu se va întâmpla niciodată, îşi spuse ea cu mâhnire. Nu a fost să fie.”

Michael Tolland se simţea ca un om care şi-a întâlnit visul tocmai pe drumul spre spânzurătoare.

„Viaţa îşi bate joc de mine.”

Ani de zile după moartea Celiei, Tolland se chinuise nopţi

întregi în care îşi dorise să moară, ore încărcate de durere şi de singurătate în care singura evadare posibilă părea a fi doar moartea. Cu toate astea, alesese viaţa, spunându-şi că avea să răzbească chiar şi de unul singur. Astăzi, pentru prima dată, Tolland începuse să înţeleagă ceea ce îi tot spuseseră prietenii lui.

„Mike, nu trebuie să treci singur prin toate astea. O să-ţi găseşti o altă iubire."

Mâna lui Rachel în mâna lui făcea ca această ironie să fie extrem de greu de înghiţit. Soarta îşi alegea cu cruzime momentele. Tolland avea sentimentul că „zidurile" pe care şi le construise în jurul inimii începeau să cedeze. Preţ de o clipă, pe punţile vechi ale navei, Tolland avu senzaţia că o vede pe Celia deasupra lui, aşa cum i se mai întâmplase adesea. Vocei ei răsărea din apa învolburată… rostind ultimele vorbe pe care i le spusese înainte să moară.

— Eşti un supravieţuitor, îi şoptea vocea ei. Promite-mi că să-ţi găseşti o altă iubire!

— Nu îmi voi dori niciodată alta, îi spusese Tolland.

Celia îi zâmbise plină de înţelepciune:

— Va trebui să înveţi.

Acum, pe puntea navei, Tolland îşi dădu seama că tocmai era pe cale să înveţe. Sufletul îi era brusc invadat de o emoţie profundă. Îşi dădu seama că era vorba despre fericire.

Iar odată cu aceasta se năştea o dorinţă copleşitoare de a trăi.

Pickering se simţea ciudat de detaşat, în vreme ce se îndrepta spre cei doi prizonieri. Se opri în faţa lui Rachel, oarecum surprins că situaţia nu i se părea deloc dificilă.

— Uneori, zise el, circumstanţele te determină la decizii imposibile.

Rachel se uită ţintă la el:

— Dumneavoastră sunteţi cel care aţi creat aceste circumstanţe.

— Războiul provoacă pagube colaterale, continuă

Pickering, cu o voce mai fermă. „Întreab-o pe Diana Pickering sau pe oricare dintre cei care mor în fiecare an ca să apere această naţiune.” Tu eşti cea mai calificată să înţelegi chestia asta, Rachel.

Privirea lui o ţintui:

— *Iactura paucorum serva multos.*

Sesiză că ea recunoscuse cuvintele – era aproape un clişeu în cercurile de interese legate de securitatea naţională. „Sacrifică-i pe cei puţini ca să-i salvezi pe cei mulţi.”

Rachel se uită la el cu un dezgust evident:

— Iar acum eu şi Michael trebuie să ne numărăm printre cei *puţini?*

Pickering se gândi puţin la întrebarea ei. Nu exista altă cale. Se întoarse spre Delta One.

— Eliberează-ţi camaradul şi să terminăm odată cu toată povestea asta!

Delta One încuviinţă.

Pickering se mai uită lung, ca pentru ultima dată, la Rachel, după care se duse către balustrada apropiată din babord, privind în jos spre apele învolburate. Prefera să nu vadă scena care avea să urmeze.

Delta One se simţea plin de forţă. Îşi apucă strâns arma şi se uită la camaradul lui care continua să atârne prins în cleştii metalici. Nu mai trebuia decât să închidă trapa de sub picioarele lui Delta Two, să-l elibereze din cleşti şi să-i elimine pe Rachel Sexton şi pe Michael Tolland.

Din nefericire, Delta One apucase să vadă cât de complex era panoul de control de lângă trapă – o serie întreagă de manete şi butoane nemarcate care păreau să controleze trapa, motorul vinciului şi numeroase alte dispozitive. Delta One n-avea niciun chef să acţioneze maneta greşită şi să rişte viaţa camaradului lui aruncând din greşeală submersibilul în mare.

„Elimină toate riscurile. Nu te grăbi niciodată.”

Îl va obliga pe Tolland să acţioneze în locul lui. Şi, ca să

se asigure că nu vor exista niciun fel de surprize, Delta One avea de gând să se folosească de ceea ce în lumea lui se numea o „garanţie biologică”.

„Învrăjbeşte-ţi adversarii.”

Delta One înfipse ţeava armei drept în faţa lui Rachel, oprindu-se la doar câţiva milimetri de frunte. Rachel îşi închise ochii, iar Delta One văzu pumnii lui Tolland strângându-se protectori.

— Ridică-te, domnişoară Sexton, comandă Delta One.

Ea se conformă.

Ţinând arma înfiptă în spatele fetei, Delta One o împinse către un set de scări mobile din aluminiu care duceau spre vârful submersibilului.

— Urcaţi-le şi rămâneţi pe vârful submersibilului.

Rachel păru înspăimântată şi nedumerită.

— Executaţi ordinul acum! porunci Delta One.

În timp ce se căţăra pe treptele de aluminiu, Rachel avea senzaţia că are un coşmar. Se opri în capătul lor, neavând niciun chef să păşească mai încolo, deasupra vârtejului, pe suprafaţa submersibilului suspendat.

— Mergeţi până în vârful Tritonului, îi ceru soldatul, întorcându-se spre Tolland şi ameninţându-l cu arma.

Soldatul prins în cleşti o urmări pe Rachel. Se zbătea de durere şi era evident nerăbdător să iasă din capcană. Rachel se uită la Tolland, care acum avea o armă la tâmplă. „Să mă duc în vârful Tritonului.” N-avea de ales.

I se părea că merge pe o platformă suspendată deasupra unui canion imens, Rachel păşi pe cutia motorului – o mică porţiune dreaptă din spatele bulei de plexiglas a submersibilului. Maşinăria atârna ca un plumb imens de undiţă deasupra trapei deschise. Chiar şi atârnat de cablu, Triton-ul de nouă tone abia dacă se clătină câţiva milimetri după ce urcă ea.

— Bine, acum hai să mergem, îi comandă soldatul lui Tolland. Du-te la manete şi închide uşa trapei!

Împins de ţeava armei, Tolland porni spre panoul de

control cu soldatul în spatele lui. Se apropie încet de obiectiv. Rachel îi văzu privirea ţintuind-o, ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva. Tolland se uită la ea, apoi îşi coborî privirea spre poarta de acces în submersibil.

Rachel se uită în jos. Capacul rotund al trapei de acces în Triton era ridicat. Putea să vadă direct în interiorul bulei de plexiglas. „Oare vrea să intru acolo?” Crezând că înţelege greşit, se uită din nou la Tolland. Acesta aproape ajunsese la panoul de control. Continua să o ţintuiască cu privirea. De aceasta dată, era mai puţin subtil.

Îi citi pe buze porunca:

— Sări înăuntru! Acum!

Delta One o zări cu coada ochiului pe Rachel, care se mişcă şi se răsuci instinctiv. Deschise focul exact în clipa în care Rachel căzu prin trapa submersibilului pe sub ploaia de gloanţe. Cartuşele se izbiră de uşa circulară, trimiţând o jerbă de scântei în aer şi trântind capacul peste trapă.

În fracţiunea de secundă în care nu mai simţi apăsarea armei în spate, Tolland ţâşni. Sări în stânga, îndepărtându-se de uşa trapei mari, şi se aruncă pe punte, rostogolindu-se, exact în clipa în care soldatul se întoarse spre el, cu arma care continua să scuipe gloanţe. Acestea explodară undeva, în spatele lui Tolland, în vreme ce el îşi căuta adăpost dincolo de panoul ancorei din pupa – un cilindru imens cu motor, în jurul căruia erau înfăşurate câteva sute de metri de lanţ de oţel conectat la ancora navei.

Tolland îşi făcuse un plan, dar trebuia să acţioneze repede. În vreme ce soldatul porni după el, Tolland se întinse, apucă dintr-o mişcare cătuşa de prindere a ancorei cu ambele mâini şi trase de ea.

Instantaneu, tamburul ancorei porni să dea drumul lanţului înfăşurat, astfel încât nava se înclină în curentul puternic. Mişcarea bruscă făcu pe toată lumea de pe punte să se clatine, ţinându-se cu greu pe picioare. În vreme ce nava începuse să se rotească din pricina curentului, tamburul ancorei dădea drumul tot mai repede lanţului.

„Hai, fetiţo”, imploră Tolland.

Soldatul îşi recăpătă echilibrul şi veni după el. Aşteptând până în ultima clipă, Tolland se opinti şi ridică maneta cătuşei la loc, blocând tamburul. Lanţul se întinse, oprind nava din mişcare şi trimiţând o vibraţie colosală în tot corpul vasului. Tot ce era pe punte sări de pe loc. Soldatul se pomeni în genunchi, lângă Tolland. Pickering căzu pe punte cu faţa în sus. Triton-ul se agită puternic la capătul cablului care îl ţinea.

De sub navă se auzi un uruit teribil de metal când pilonul avariat cedă şi se frânse, trimiţând unde ca de cutremur în întreaga navă. Colţul din dreapta al pupei începu să se prăbuşească sub propria greutate. Nava se înclină pe diagonală, ca o uriaşă masă care tocmai îşi pierduse un picior. Zgomotul care venea de dedesubt era asurzitor – un geamăt imens de metal încovoiat şi rupt, amestecat cu furia apelor.

Albă ca varul din cauza spaimei, Rachel se ţinu cum putu, în vreme ce maşinăria de nouă tone începu să se legene mai tare deasupra trapei deschise. Prin geamul de plexiglas vedea furia oceanului de dedesubt. Îşi luă privirea de acolo şi şi-o îndreptă spre punte, căutându-l pe Tolland, şi atunci văzu drama care tocmai se petrecea.

La numai un metru distanţă, prins în cleştii submersibilului, soldatul din echipa Delta urla de durere, în vreme ce se legăna în toate părţile, ca o păpuşă. Rachel îl văzu pe William Pickering agăţându-se de o scândură a punţii. Lângă tamburul ancorei, Tolland se ţinea şi el de ce putea, căutând să nu alunece peste margine, în apă. Când îl zări şi pe soldatul cu arma recăpătându-şi echilibrul chiar în apropierea lui Tolland, Rachel strigă în submersibil:

— Mike, fereşte-te!

Numai că Delta One îl ignoră complet pe Tolland. Soldatul se uită cu gura căscată de groază la elicopterul de pe punte. Rachel se întoarse, urmărindu-i privirea. Aeronava Kiowa, cu rotoarele continuând să se învârtească, începuse să alunece încet înainte, pe puntea umedă. Platformele lungi de metal care foloseau la aterizare se

comportau acum ca nişte schiuri pe o pârtie. Abia atunci, Rachel îşi dădu seama că uriaşa maşinărie aluneca drept spre Triton.

Împleticindu-se pe puntea înclinată spre aeronava care aluneca, Delta One reuşi să se agaţe şi apoi să se urce în carlingă. N-avea niciun chef să lase unicul lor mijloc care le-ar fi asigurat plecarea de acolo să cadă în ocean. Apucă de manetele aeronavei şi trase cu putere înapoi de manşă. „Ridică-te!” Cu un uruit asurzitor, elicea îşi acceleră rotaţiile, forţându-se să ridice masivul elicopter de atac de pe punte. „Sus, la naiba!” Aeronava se îndrepta chiar spre Triton şi spre camaradul lui prins în capcana cleştilor.

Cu botul aplecat în faţă şi cu elicele înclinate, elicopterul acceleră, mai mult înainte decât în sus, drept spre submersibil, ca o insectă uriaşă. „Sus!” Delta One trase de manşă, dorindu-şi să poată scăpa de cele cinci sute de kilograme de rachete care îl trăgeau în jos. Lamele elicei ratară pe puţin capul lui Delta Two şi vârful submersibilului, dar elicopterul se mişca prea repede. N-avea cum să scape de cablul vinciului.

Noaptea se lumină de scânteile ivite din ciocnirea metal pe metal când elicele de oţel se izbiră de cablu. Imaginea părea desprinsă dintr-o bătălie colosală. Din carlinga elicopterului, Delta One urmări cum elicea tăia „carnea” cablului ca o morişcă uriaşă. Deasupra capului izbucni un şuvoi orbitor de scântei, când lamele elicei explodară. Delta One simţi cum elicopterul se prăbuşeşte cu botul în jos pe puntea vasului. Încercă să îl controleze, dar nu dispunea de mişcare în plan vertical. Elicopterul sări de două ori pe puntea înclinată, apoi alunecă şi se izbi de balustrada navei.

Pentru o clipă, Delta One avu senzaţia că balustrada o să reziste.

Apoi, auzi trosnitura. Datorită inerţiei ucigaşe, aeronava rupse balustrada şi se prăbuşi în apele învolburate ale oceanului.

Rachel Sexton stătea paralizată în submersibil. Trupul îi era presat de scaunul Tritonului. Mininava fusese izbită cu violenţă atunci când lamele elicei se izbiseră de cablul vinciului, dar Rachel reuşise să îşi păstreze echilibrul. Cumva, elicea ratase corpul principal, dar Rachel ştia că daunele importante erau cele de la cablu. În acel moment, nu se putea gândi decât la calea cea mai rapidă de a evada din submersibil. Soldatul prins în cleşti se holba la ea, delirând, sângerând şi ars de schije. Dincolo de el, Rachel îl văzu pe William Pickering ţinându-se de scândura din punte.

„Unde e Michael?” Nu-l vedea. Panica dură doar o secundă, lăsând loc unei alte temeri. Deasupra capului, cablul de susţinere deteriorat scoase un geamăt înfiorător când nervurile cedară. Apoi se auzi o plesnitură puternică şi Rachel simţi cum cablul se rupe.

Intrând pentru câteva secunde în imponderabilitate, Rachel se trezi plutind deasupra scaunului, în vreme ce submersibilul plonja spre ocean. Puntea dispăru deasupra capului, iar pasarelele navei îi trecură cu repeziciune prin faţa ochilor. Soldatul prins în cleştii metalici se făcu alb ca varul. Continua să se holbeze la Rachel.

Plonjonul părea că nu se mai sfârşeşte.

Când atinse oceanul, submersibilul se scufundă adânc pentru câteva secunde, aruncând-o pe Rachel cu putere înapoi pe scaun. Fata îşi simţi şira spinării comprimată cu forţă. Oceanul iluminat acoperi întregul glob de plexiglas. Rachel simţi că se sufocă. Submersibilul se opri din cădere, apoi porni înapoi spre suprafaţă şi ţâşni deasupra apelor ca un dop de plută.

Rechinii atacară instantaneu. De pe scaunul ei, Rachel urmări încremenită spectacolul care se desfăşura la doar câţiva zeci de centimetri în faţa ochilor ei.

Delta Two simţi capul în formă de ciocan izbindu-l cu o forţă colosală. Un cleşte ascuţit îi prinse braţul, sfâşiind

carnea până la os şi înşfăcându-l cu putere. O durere înfiorătoare îi săgetă creierii în clipa în care rechinul îşi arcui trupul viguros şi scutură cu violenţă din cap, rupând braţul lui Delta Two din umăr. Alţi rechini se năpustiră. Cuţite i se înfipseră în picioare. În piept. În gât. Delta Two nu mai avea aer să urle de durere, în vreme ce rechinii rupeau bucăţi mari din corpul lui. Ultimul lucru pe care îl văzu era un bot imens în formă de curcubeu, care se apropia din lateral, şi un şir de colţi imenşi care se apropiau de faţa lui.

În jurul lui, se făcu brusc întuneric.

În Triton, zgomotul înăbuşit al rechinilor care se repeziseră pradă se diminua treptat. Rachel îşi deschise ochii. Omul dispăruse. Apa care spăla geamul era sângerie.

Rănită grav, Rachel se ghemui pe scaun, cu genunchii lângă piept. Simţea că submersibilul se mişcă. Era purtat de curenţi de-a lungul punţii de scufundare a navei mari. Totodată, submersibilul începea să se deplaseze şi în altă direcţie. În jos.

Bolboroseala apei care inunda tancurile de balast deveni tot mai accentuată. Oceanul se înălţă cu câţiva centimetri.

„Mă scufund!”

Teroarea puse stăpânire pe Rachel. Fata se ridică în picioare. Se întinse şi apucă de mecanismul trapei. Dacă ar fi putut ieşi deasupra submersibilului, ar mai fi avut timp să sară pe platforma de scufundare de pe *Goya,* care se afla la doar câteva zeci de centimetri depărtare.

„Trebuie să ies!”

Mecanismul trapei arăta clar în ce sens trebuia rotit pentru deschidere. Rachel se opinti. Trapa nu se clinti. Încercă din nou. Nimic. Capacul era închis ermetic. Simţind cum o cuprinde panica, de la tălpi până în creştet, Rachel se opinti pentru ultima dată.

Trapa nu se mişcă.

Triton-ul se mai scufundă câţiva centimetri, lovindu-se uşor de *Goya,* pentru ultima dată, înainte de a ieşi complet

de sub carena deteriorată… în apele largi ale oceanului.

126

— Nu faceţi asta, îl imploră Gabrielle pe senator, în vreme ce el termina de copiat hârtiile. Este viaţa fetei dumneavoastră în joc!

Sexton refuză să o asculte şi se duse înapoi în birou, cu zece teancuri identice de fotocopii. Fiecare teanc conţinea copiile paginilor trimise de Rachel prin fax, inclusiv nota scrisă de mână, unde se afirma că meteoritul era un fals şi unde NASA şi Casa Albă erau acuzate de tentativă de crimă.

„Cel mai şocant pachet media asamblat vreodată”, îşi zise Sexton, începând să insereze cu grijă fiecare teanc în plicul lui mare şi alb. Fiecare plic avea înscrise numele senatorului, adresa de la birou şi sigiliul senatorial. N-aveau să existe niciun fel de îndoieli legate de sursa acelor informaţii incredibile. „Scandalul politic al secolului, gândi Sexton, iar eu voi fi cel care-l declanşează!”

Gabrielle pleda în continuare pentru siguranţa lui Rachel, dar Sexton nu o mai auzea. În timp ce asambla plicurile, intrase într-un univers propriu. „Fiecare carieră politică are un moment de răscruce. Acesta e momentul meu.”

Mesajul telefonic al lui William Pickering avertiza că viaţa lui Rachel era în pericol dacă Sexton dezvăluia publicului informaţiile. Din păcate pentru Rachel, Sexton mai ştia şi că ieşirea în public cu dovezile despre frauda NASA l-ar fi propulsat către Casa Albă cu o viteză şi cu un dramatism cum mediul politic american nu mai înregistrase până acum.

„Viaţa e plină de decizii dificile, îşi spuse el. Iar câştigătorii sunt cei care şi le iau.”

Gabrielle văzuse şi înainte acea privire în ochii lui Sexton. „Ambiţie oarbă.” Se temea de ea. Acum îşi dădea seama că avea şi de ce. Era clar că Sexton prefera să rişte viaţa fiicei lui dacă ăsta era preţul pe care trebuia să-l plătească

pentru a fi primul care anunţă frauda celor de la NASA.

— Nu vă daţi seama că aţi câştigat deja? insistă Gabrielle. Zach Herney şi NASA nu pot supravieţui acestui scandal. Indiferent *cine* îl aduce la cunoştinţa publicului! Indiferent când devine public! Aşteptaţi până ce o să ştiţi că Rachel se află în siguranţă. Aşteptaţi. Până ce vorbiţi cu Pickering!

Evident, Sexton nu o mai asculta deloc. Trase de un sertar şi scoase o foaie pe care erau prinse zeci de sigilii autoadezive din ceară, cu iniţialele lui pe ele. Gabrielle ştia că senatorul le folosea de obicei pentru invitaţiile oficiale, însă probabil că acum îşi spunea că un sigiliu din ceară sângerie adăuga fiecărui plic un soi de dramatism aparte. Scoţând sigiliile circulare de pe foaie, Sexton lipi câte unul la îmbinarea fiecărui plic, sigilându-le ca pe nişte epistole cu monogramă.

Gabrielle se simţea cuprinsă de un nou val de mânie. Se gândi la imaginile cecurilor ilegale aflate în computerul lui. Ştia că, dacă ar fi scos cel mai mic cuvânt despre ele, Sexton ar fi şters dovezile din memoria calculatorului.

— Nu faceţi asta, îl ameninţă ea, sau o să dau în vileag legătura noastră.

Sexton râse tare, în timp ce lipea cu nonşalanţă sigilii:

— Nu zău? Şi crezi că te vor crede pe tine, un ajutor lacom după putere căruia i s-a refuzat un post în administraţia mea şi care caută să se răzbune cu orice preţ? Am negat legătura noastră o dată şi lumea m-a crezut! Bineînţeles, o să neg din nou.

— Casa Albă a intrat în posesia unor fotografii, declară Gabrielle.

Sexton nici măcar nu-şi ridică privirea:

— N-au niciun fel de fotografii. Şi, chiar dacă le au, nu le mai folosesc la nimic.

Termină de lipit şi ultimul sigiliu:

— Am imunitate. Plicurile astea sunt mai importante decât orice mi-ar arunca cineva în faţă.

Gabrielle ştia că el avea dreptate. Se simţea cumplit de

neajutorată, în vreme ce Sexton îşi admira operele de artă. Pe biroul său, se odihneau zece plicuri elegante, din mătase albă, fiecare inscripţionat cu numele şi adresa lui, şi asigurat cu un sigiliu de ceară sângerie pe care se găseau iniţialele lui. Arătau ca nişte scrisori regale. Cu siguranţă, unii regi fuseseră înscăunaţi pe baza unor informaţii mai puţin relevante.

Sexton înşfăcă plicurile şi se pregăti să plece. Gabrielle se repezi şi îi blocă drumul:

— Faceţi o mare greşeală! Povestea asta mai poate aştepta!

Sexton o ţintui cu privirea:

— Eu te-am creat, Gabrielle, şi acum tot eu te-am distrus.

— Faxul acela de la Rachel vă pune pe tavă preşedinţia. I-o datoraţi.

— I-am dat destule!

— Şi dacă i se întâmplă ceva?

— Atunci, se vor înmulţi voturile pentru mine din simpatie!

Lui Gabrielle nu-i veni să creadă că un asemenea gând îi putuse veni în minte, darămite să mai fie şi rostit cu voce tare. Dezgustată, se întinse după telefon.

— Sun acum la Casa…

Sexton se întoarse pe călcâie şi îi trase o palmă zdravănă peste faţă.

Gabrielle se împletici făcând câţiva paşi înapoi şi simţi că îi crapă buza. Reuşi să se echilibreze, când se prinse de birou şi se uită încremenită la omul pe care odinioară îl adorase.

Sexton o privi lung şi aspru:

— Dacă ai de gând să mi te pui împotrivă, o să am grijă să regreţi asta până la sfârşitul zilelor tale.

Rămase acolo fără să clipească, strângând stiva de plicuri sub braţ. În ochii lui, se citea o ameninţare de moarte.

Când Gabrielle ieşi din clădirea de birouri în aerul rece al nopţii, buza îi sângera serios. Opri un taxi şi se urcă în el.

Apoi, pentru prima dată de când sosise în Washington, Gabrielle Ashe cedă nervos şi izbucni în plâns.

127

„Triton-ul a căzut…”

Michael Tolland se echilibră cum putu pe puntea înclinată şi privi peste tamburul ancorei la cablul rupt de care atârna submersibilul. Se răsuci pe călcâie spre pupa şi cercetă apele învolburate ale oceanului. Triton-ul tocmai ieşea de sub *Goya* chiar în mijlocul curentului. Uşurat că măcar submersibilul era intact, Tolland aţinti cu privirea trapa de acces, dorindu-şi ca nimic altceva de pe lumea asta să o vadă deschisă şi pe Rachel ieşind teafără de acolo. Numai că trapa era închisă. Tolland se întrebă dacă nu cumva fata leşinase din pricina căderii violente.

Chiar şi de la o asemenea distanţă, Tolland îşi dădea seama că Triton-ul părea neobişnuit de afundat în apă – cu mult sub nivelul de scufundare normală. „Se scufundă.” Nu-şi dădea seama din ce cauză, dar, în acea clipă, motivul nu avea niciun fel de însemnătate.

„Trebuie s-o scot pe Rachel. Acum!”

Pregătindu-se să o ia la goană de-a lungul punţii, o ploaie de gloanţe se auzi deasupra lui, scoţând scântei din tamburul masiv de oţel al ancorei. Tolland se lăsă înapoi în genunchi. „Rahat!” Se zgâi pe lângă tambur doar atât cât să îl vadă pe Pickering pe puntea superioară, ţintind spre el ca un lunetist. Soldatul din echipa Delta Force scăpase probabil arma când se căţăra în elicopterul condamnat la moarte, iar Pickering că o recuperase. Acum directorul era cel care controla situaţia.

Prins în capcană în spatele tamburului, Tolland privi înapoi spre submersibilul care se scufunda. „Hai, Rachel! Ieşi de acolo!” Aşteptă ca trapa să se deschidă. Nimic.

Când privi înapoi spre puntea navei, Tolland măsură distanţa dintre locul în care se afla şi balustrada din pupa. Şase metri. O distanţă cam mare în câmp deschis.

Tolland trase adânc aer în piept şi se hotărî. Îşi rupse

cămaşa de pe el şi o aruncă în dreapta, pe puntea deschisă. În vreme ce Pickering ciurui bucata de pânză, Tolland o zbughi în stânga, în josul punţii înclinate, spre pupa. Cu un efort aproape supraomenesc se lansă peste balustradă, în spatele navei. Se arcui în aer, auzi gloanţele vâjâind în jurul lui. O simplă zgârietură şi ar fi devenit un ospăţ pentru rechini în clipa în care ar fi atins apa.

Rachel Sexton se simţea ca un animal prins în capcană. Încercase în mod repetat să deschidă trapa, însă fără succes. Auzea un tanc de balast, undeva sub ea, umplându-se cu apă şi accentuând scufundarea Tritonului. Întunecimea oceanului ameninţa tot mai tare domul, ca o cortină neagră care s-ar fi ridicat pe dos.

Prin partea inferioară a domului, adâncurile oceanului se zăreau ca un mormânt de apă. Hăul de dedesubt ameninţa să o înghită, în curând, cu totul. Rachel prinse de mecanismul trapei şi încercă să îl răsucească încă o dată pentru a deschide capcana, dar nimic nu se clinti. Începeau să o doară plămânii. Simţea deja cum dioxidul de carbon îi înţepa nările. Mai presus de toate însă, un gând o bântuia: „Am să mor singură, sub apă”.

Cercetă panoul de control şi manetele submersibilului, sperând să găsească ceva care să o ajute, însă toate cadranele erau negre. Maşinăria nu avea curent. Rachel era încuiată într-o criptă inertă de oţel şi se scufunda încet către fundul oceanului.

Bolboroseala din tancurile de balast părea să sporească. Nivelul apei în exteriorul domului se înălţă la câteva zeci de centimetri de vârful bilei de plexiglas. La orizont, dincolo de întinderea pustie de apă, o bandă purpurie începea să se zărească. Se apropiau zorii. Rachel se temu că acesta va fi ultimul răsărit pe care îl va mai vedea. Închise ochii ca să alunge din minte gândul la cumplita soartă care o aştepta, dar începu imediat să revadă cu ochii minţii imaginile înfiorătoare din copilărie.

Căderea prin stratul de gheaţă. Alunecarea dedesubt.

Nu putea respira. Incapacitatea de a se urni singură de acolo. Senzaţia de scufundare.

Mama ei care o striga: „Rachel! Rachel!”

O bătaie în geamul submersibilului o trezi din delir. Ochii i se deschiseră:

— Rachel!

Vocea se auzea înfundat. Dincolo de geam, se ivi un chip fantomatic, cu capul în jos, cu părul negru care-i atârna ca o coamă. Rachel abia putea zări ceva în beznă.

— Michael!

Tolland ieşi la suprafaţă, uşurat că o văzuse pe Rachel mişcându-se în interiorul submersibilului. „Trăieşte”. Înotă cu mişcări rapide către coada Tritonului şi se căţără pe platforma scufundată a motorului. Simţea curenţii fierbinţi şi puternici ai oceanului de jur împrejur. Se postă ca să apuce bine capacul circular al trapei, stând ghemuit şi sperând că nu se află în raza de acţiune a armei lui Pickering.

Corpul Tritonului era acum aproape complet sub apă. Tolland ştia că trebuia să se grăbească, dacă voia să deschidă trapa şi să o scoată pe Rachel. Mai avea vreo douăzeci de centimetri de capac la dispoziţie, dar lungimea se micşora cu repeziciune. Odată ce capacul s-ar fi scufundat şi el, deschiderea lui ar fi trimis un torent năvalnic de apă înăuntru, prinzând-o pe Rachel în capcană şi trimiţând Triton-ul ca o piatră drept la fund.

— Acum sau niciodată, icni el, apucând bine de roata capacului şi opintindu-se să o răsucească în sens invers acelor de ceasornic.

Nu se întâmplă nimic. Încercă din nou, punând la bătaie întreaga forţă de care era capabil. Capacul refuză din nou să se mişte.

O auzea pe Rachel înăuntru, de cealaltă parte a capacului. Avea vocea înfundată, dar chiar şi aşa îi simţea groaza.

— Am încercat! urla ea. N-am reuşit să-l răsucesc!

Apa ajunsese, între timp, la nivelul capacului.

— Să încercăm împreună! strigă el. Acolo tu încerci *în sensul acelor de ceasornic!* Ştia că sensul era clar marcat pe capac. Bine, acum!

Tolland se sprijini de tancurile de balast şi trase cu toată forţa. O auzea pe Rachel cum încerca să facă acelaşi lucru. Roata capacului se mişcă un centimetru, apoi înţepeni definitiv.

Atunci Tolland văzu unde era problema. Capacul trapei nu era aşezat egal pe canal. Era înţepenit precum capacul unui borcan care fusese înşurubat strâmb. Cu toate că garnitura de sigilare se aşezase corect, clemele de prindere ale capacului erau îndoite, ceea ce însemna că singura modalitate prin care acea trapă se putea deschide era prin utilizarea unei torţe cu acetilenă.

Văzând cum vârful submersibilului e înghiţit de apă, Tolland fu năpădit brusc de groază. Rachel Sexton n-avea să mai iasă teafără din Triton.

La aproape şapte sute de metri mai jos, fuzelajul zdrobit al elicopterului Kiowa se scufunda cu repeziciune, prizonier al forţei de gravitaţie şi al puternicilor curenţi generaţi de vârtejul marin. În carlingă, cadavrul lui Delta One nu mai putea fi recunoscut, desfigurat fiind de presiunea zdrobitoare a adâncurilor.

În vreme ce aeronava se afunda în spirală, continuând să ţină ataşate de fuzelaj rachetele Hellfire, domul de magmă aştepta pe fundul oceanului ca un teren încins de aterizare. Sub crusta groasă de trei metri a domului, o vână de lavă fierbinte sfârâia la o mie de grade Celsius, ca un vulcan care stătea să erupă.

128

Tolland stătea în apă până la genunchi pe platforma motorului şi îşi storcea creierii încercând să găsească o soluţie de a o salva pe Rachel.

„Submersibilul nu trebuie să se scufunde!”

Privi înapoi spre *Goya,* întrebându-se dacă exista vreo posibilitate de a aduce un vinci pe care să îl conecteze la Triton, astfel încât acesta să rămână la nivelul apei. Imposibil. Nava se găsea la circa cincizeci de metri acum, iar Pickering trona pe punte, ca un împărat roman care ocupa fotoliul de onoare la un spectacol sângeros din Colosseum.

„Gândeşte! îşi spuse Tolland. De ce se scufundă Triton-ul?”

Mecanismul de flotare al submersibilului era îngrozitor de simplu: tancurile de balast modificau, în funcţie de fluidul cu care erau umplute, apă sau aer, capacitatea de flotare şi mişcau Triton-ul în sus sau în jos.

Evident, tancurile de balast se umpleau acum cu apă.

„Dar n-ar trebui!”

Fiecare tanc era echipat cu deschizături deasupra şi dedesubtul corpului. Deschizăturile de dedesubt, denumite şi „găuri de inundare”, rămâneau întotdeauna deschise, în vreme ce deschizăturile de deasupra, denumite şi „ventile de aer”, puteau fi manevrate prin închidere sau deschidere, astfel încât să asigure nivelul dorit al aerului în tanc, în funcţie de nevoi.

Dacă ventilele de aer ale submersibilului erau deschise din cine ştie ce motiv? Tolland nu-şi putea imagina vreunul. Se deplasă de cealaltă parte a platformei motorului şi cercetă cu degetele unul dintre tancuri. Ventilele de aer erau închise. În acelaşi timp cu ventilele însă, degetele lui dădură peste altceva.

Găuri de gloanţe.

„La naiba!” Triton-ul fusese sub ploaia de gloanţe când Rachel sărise în el. Tolland se scufundă imediat şi înotă sub Triton, plimbându-şi palmele cu mare atenţie pe suprafaţa celui mai important tanc de balast – tancul negativ. Britanicii porecliseră acest tanc „expresul de mers în jos”. Germanii îl botezaseră „pantofii de plumb”. Semnificaţia lui era cât se poate de clară. Odată umplut, tancul negativ ducea submersibilul *în adâncuri.*

Plimbându-şi palma şi pe părţile laterale ale tancului, Tolland dădu peste zeci de găuri de glonţ. Se simţea apa cum năvăleşte înăuntru. Indiferent că lui Tolland îi plăcea sau nu, submersibilul se pregătea să se scufunde.

Triton-ul ajunsese între timp la un metru adâncime. Îndreptându-se spre prova, Tolland îşi lipi faţa de geam şi se zgâi înăuntru.

Rachel bătea în geam şi urla. Panica din glasul ei îl făcea să se simtă lipsit de puteri. Pentru o clipă, se trezi transportat înapoi în timp într-un spital, uitându-se cum moare femeia pe care o iubea şi ştiind că nu poate face absolut nimic să o ajute. Aflat acum sub apă în faţa submersibilului care se ducea la fund, Tolland îşi spuse că nu mai putea trece din nou prin aşa ceva. „Eşti un supravieţuitor”, îi spusese Celia, dar Tolland nu voia să supravieţuiască de unul singur… nu din nou.

Plămânii lui cereau cu disperare aer, şi totuşi Tolland rămase acolo cu ea. De fiecare dată când Rachel izbea în geam, Tolland auzea cum se ridică bulele de aer şi vedea cum submersibilul se scufunda şi mai adânc. Rachel urla ceva despre apa care intra pe lângă geam.

Bila de plexiglas avea scăpări.

„Să existe o gaură de glonţ în geam?” Puţin probabil. Simţindu-şi plămânii gata să explodeze, Tolland se pregăti să iasă la suprafaţă. Sprijinindu-se de imensul geam acrilic, degetele lui dădură peste o bucată din cauciuc care acum atârna liberă. Probabil că în cădere se desprinsese o garnitură de etanşare. Acesta era motivul pentru care se infiltra apa. „Altă veste proastă.”

Ajungând la suprafaţă, Tolland trase de trei ori aer adânc în piept, încercând, în acelaşi timp, să-şi limpezească gândurile. Apa care se infiltra pe sub geam nu putea decât să accelereze plonjonul. Submersibilul se găsea deja la peste un metru şi jumătate sub apă, iar Tolland abia dacă îl mai putea atinge cu vârfurile picioarelor. Simţea bătăile disperate ale lui Rachel rezonând în întreaga masă de metal şi plastic.

Tolland se gândea la o singură cale de acţiune. Dacă se scufunda la loc până la platforma motorului şi localiza cilindrul cu aer la mare presiune, l-ar fi putut folosi ca să deverseze apa din tancul de balast. Chiar dacă deversarea tancului ar fi fost doar un exerciţiu disperat, poate aşa Triton-ul ar fi reuşit să rămână în apropiere de suprafaţa apei încă un minut sau două, înainte ca tancurile perforate să se umple la loc.

„Şi după aceea?”

Fără a avea un plan clar de acţiune, Tolland se pregăti să se scufunde. Inspiră profund, aproape de nivelul în care îşi simţi plămânii gata să explodeze. „Mai mult aer în plămâni. Mai mult oxigen. O scufundare mai lungă.” Simţindu-şi însă ţesuturile întinzându-se la maximum şi apăsându-i coastele, un gând ciudat îi trecu prin minte.

Dacă ar fi crescut presiunea în *interiorul* submersibilului? Unul dintre sigiliile domului de plexiglas se rupsese. Poate că, dacă ar fi putut creşte presiunea în *interiorul* habitaclului, Tolland ar fi reuşit să desprindă întregul dom, astfel încât Rachel să poată ieşi.

Expiră şi călcă apa câteva secunde, încercând să îşi imagineze mai bine şansele de reuşită. Era o opţiune perfect logică, nu? În definitiv, un submarin era construit ca să fie rezistent *într-o singură* direcţie. Trebuia să reziste la presiuni colosale din afară, fără ca presiunea dinăuntru să fie schimbată.

Mai mult, Triton-ul folosea valve de reglare uniformă, pentru a scădea numărul de piese de schimb duse de *Goya* în expediţii. Tolland putea desprinde pur şi simplu furtunul

de alimentare al cilindrului de înaltă presiune, după care să îl redirecţioneze către un regulator de furnizare a ventilaţiei de urgenţă din babordul submersibilului! Presurizarea cabinei i-ar fi produs lui Rachel o durere cumplită, dar ar fi putut însemna o cale de salvare.

Tolland inspiră din nou şi se scufundă.

Submersibilul coborâse acum la doi metri şi jumătate, iar curenţii şi întunericul îi îngreunau orientarea. După ce găsi tancul presurizat, Tolland redirecţionă furtunul şi se pregăti să introducă aer în dom. Apucând valva, zări inscripţia din vopsea galbenă reflectorizantă de pe partea laterală a tancului, care îi reamintea de pericolul unei asemenea manevre: „ATENŢIE: AER COMPRIMAT – 3000 PSI”.

„Trei mii de livre pe *inch pătrat”,* îşi spuse Tolland. Reuşita acţiunii ar fi însemnat desprinderea domului din plexiglas înainte ca presiunea din cabină să îi zdrobească plămânii lui Rachel. În esenţă, Tolland înfigea un furtun de incendiu de mare capacitate într-un balon de apă, sperând ca balonul să se destrame cât mai repede.

Strânse valva şi se hotărî. Suspendat acolo, pe spatele Tritonului, Tolland roti de robinet, deschizând valva. Furtunul se umflă imediat, iar Tolland auzi cum aerul inunda cabina cu o forţă colosală.

În cabină, Rachel simţi brusc o durere sfâşietoare crăpându-i ţeasta. Deschise gura să ţipe, însă aerul intra în plămânii ei cu o asemenea forţă, încât fata avu senzaţia că o să-i explodeze pieptul. Îşi simţea ochii înfundaţi în orbite. În urechi ceva uruia cu putere, împingând-o către o stare de inconştienţă. Îşi strânse instinctiv ochii şi îşi apăsă palmele peste urechi. Durerea era din ce în ce mai mare.

Rachel auzi o bătaie chiar în faţa ei. Se chinui să întredeschidă ochii şi apucă să zărească silueta lui Michael Tolland în întuneric. Faţa lui stătea lipită de geam. O îndemna prin semne să facă ceva.

„Dar ce?”

Abia îl zărea în beznă. Vederea îi era înceţoşată, iar globii oculari – distorsionaţi din pricina presiunii. Chiar şi aşa, îşi putea da seama că Triton-ul se scufundase sub nivelul ultimelor licăriri ale luminilor subacvatice ale navei *Goya.* În jurul ei, se găsea doar un abis mocirlos şi nesfârşit.

Tolland se întinse pe suprafaţa domului şi continuă să bată. Pieptul urla după aer. Ştia că în câteva secunde trebuia să se întoarcă la suprafaţă.

„Împinge în geam!”, o imploră el în gând. Auzea aerul presurizat evadând de sub geam şi ridicându-se în bule. Undeva, garnitura de etanşare se fisurase destul de serios. Mâinile lui Tolland căutară o muchie, ceva sub care să-şi bage degetele şi să tragă. Nimic.

Oxigenul i se termină, lipsa lui aducându-l în pragul leşinului. Bătu în geam pentru ultima dată. Nici măcar nu o mai vedea pe Rachel. Era prea întuneric. Cu ultimele picături de aer din plămâni strigă sub apă:

— Rachel… Împinge… În… geam!

Cuvintele lui ieşiră ca o bolboroseală neinteligibilă.

129

În Triton, Rachel îşi simţea capul comprimat ca într-un soi de mecanism medieval de tortură. Pe jumătate stând în picioare, înţepenită lângă scaunul din cabină, simţea moartea care plutea pretutindeni. Chiar în faţa ochilor, geamul domului era pustiu. Bătaia încetase.

Tolland dispăruse. O părăsise.

Şuierul aerului presurizat care năvălea cu putere îi amintea de rafalele asurzitoare ale vântului katabatic de pe gheţarul Milne. Pe podeaua submersibilului apa se înălţase la treizeci de centimetri. „Scoateţi-mă de aici!” Prin minte începură să i se perinde mii de gânduri şi de amintiri, ca nişte sclipiri de lumină violetă.

În întuneric, submersibilul începu să îşi schimbe poziţia. Rachel se împletici, pierzându-şi echilibrul. Se împiedică de scaun, căzu în faţă şi se izbi tare de interiorul domului semisferic. O durere ascuţită îi săgetă umărul. Se izbi din nou de geam şi atunci o încercă o senzaţie neaşteptată – o bruscă scădere a presiunii din submarin. Bătăile din urechi se domoliră sensibil, astfel încât Rachel reuşi să audă bolboroseala aerului care ieşea din dom.

Îi trebui o secundă ca să priceapă ce se întâmplase. Când se izbise de geam, greutatea ei forţase cumva întredeschiderea milimetrică a domului, astfel încât presiunea din interior se diminuase datorită vreunei garnituri slăbite. Evident, geamul domului era desprins! Rachel îşi dădu brusc seama ce încerca Tolland să-i spună.

„Încerca să arunce geamul în aer!”

Deasupra capului, cilindrul de presiune continua să pompeze aer. Rachel simţi cum presiunea creştea din nou în interior. De această dată, aproape că se bucură de eveniment, deşi simţea iarăşi acea apăsare care o aducea în pragul inconştienţei. Ridicându-se în picioare, Rachel împinse cu toată forţa în partea interioară a geamului.

De această dată nu se auzi niciun bolborosit. Geamul abia dacă se mişcă.

Se aruncă din nou cu toată greutatea asupra geamului. Nimic. O durea rana din umăr, aşa că se uită la ea. Sângele se uscase. Se pregăti să încerce din nou, dar nu mai avu timp să treacă la acţiune. Fără niciun fel de avertisment, submersibilul începu să se răstoarne – pe spate. Datorită apăsării exercitate de cutia grea a motorului asupra tancurilor de balast inundate, Triton-ul se roti pe spate, scufundându-se acum cu pupa în jos.

Rachel căzu pe spate şi se lovi de peretele cabinei. Pe jumătate afundată în apă băltită, se uită drept în sus la geamul domului, care se întindea deasupra ei ca un parbriz imens.

Afară era noapte… şi mii de tone de apă o împingeau în jos.

Rachel se forţă să se ridice, dar îşi simţea corpul inert şi greu. Mintea ei se întoarse în timp, în copilărie, la capcana de sub râul îngheţat.

— Luptă, Rachel! ţipa mama ei, întinzându-se ca să o tragă din apă. Ţine-te de mine!

Rachel îşi închisese ochii. „Mă scufund.” Patinele atârnau ca nişte greutăţi de plumb, trăgând-o în jos. O vedea pe mama ei întinsă pe gheaţă pentru a-şi dispersa greutatea, întinzându-se după ea.

— *Loveşte,* Rachel! Dă cu picioarele!

Rachel izbise cât putuse. Trupul i se ridicase puţin în copca de gheaţă. O scânteie de speranţă. Mama ei o prinsese.

— Da! strigase ea. Ajută-mă să te *ridic! Dă cu picioarele!*

Cu mama ei care o trăgea de sus, Rachel folosise ultimele picături de energie ca să lovească cu patinele. Îndeajuns ca mama să o tragă în sus, în siguranţă. O scosese pe Rachel până la marginea dâmbului de zăpadă, după care izbucnise în plâns.

Aflată acum în mijlocul umidităţii şi a căldurii care creştea în submarin, Rachel deschise ochii în întunecimea

din jur. Auzi clar vocea mamei ei, care-i şoptea de dincolo de mormânt, în interiorul Tritonului care se ducea la fund.

„Dă cu picioarele!”

Rachel privi domul de deasupra. Adunându-şi ultimele picături de curaj, se căţără pe braţele scaunului, care acum era orientat aproape orizontal, ca un fotoliu dintr-un cabinet stomatologic. Stând pe spate, Rachel îşi îndoi genunchii cât putu şi lovi cu picioarele în sus. Scoţând un urlet sălbatic de disperare, izbi în mijlocul domului acrilic. Ţepi de durere îi săgetară oasele gleznelor, trimiţându-i săgeţi până în creier. Urechile îi bubuiră brusc. Rachel simţi presiunea cum se echilibrează cu violenţă. Garnitura etanşă de pe partea laterală stânga a domului cedă complet, astfel încât lentilele uriaşe ale geamului se desfăcură parţial, ca uşile imense ale unui hambar.

Torentul de apă intră cu forţă în submarin şi o împinse cu putere pe Rachel înapoi pe scaun. De jur împrejurul ei, oceanul bubuia, învolburându-i-se prin spate, ridicând-o de pe scaun, răsucind-o cu capul în jos, de parcă ar fi fost o cârpă într-o maşină de spălat. Rachel bâjbâi după ceva de care să se prindă, dar se învârtea nebuneşte.

Simţea cum cabina se umple vijelios cu apă şi cum Triton-ul începe să alunece cu viteză în jos. Corpul ei o luă în sus şi se înghesui în rama geamului. În jur se ridicau şiruri de bule de aer, răsucind-o, trăgând-o în stânga şi în sus. O bucată de plexiglas o izbi cu putere peste şold.

Se trezi dintr-odată liberă.

Învârtindu-se în toate părţile în nesfârşitul întuneric apos şi cald, Rachel simţi cum plămânii ţipă deja după aer. „Du-te la suprafaţă!” Căută lumină cu privirea, dar nu văzu nimic. Universul părea la fel în toate direcţiile. Beznă. Nicio forţă de gravitaţie. Niciun indiciu în sus sau în jos.

În acea fracţiune înspăimântătoare de secundă, Rachel îşi dădu seama că habar n-avea încotro să pornească în înot.

La sute de metri sub ea, elicopterul Kiowa explodă sub

apăsarea nemiloasă a presiunii. Cele cincisprezece rachete AGM-l14 Hellfire începură să geamă din pricina compresiei. Conurile din cupru şi capetele de detonare se îndoiră periculos înspre interior.

La şaizeci de metri deasupra fundului oceanic, puţul vârtejului captură rămăşiţele elicopterului şi le supse, grăbindu-le coborârea spre crusta domului de magmă. Ca o cutie de chibrituri, rachetele Hellfire se aprinseră una de la alta şi explodară, generând o gaură imensă în vârful domului de magmă.

După ce ieşise la suprafaţă în căutarea aerului şi apoi se scufundase înapoi, Michael Tolland se afla la cinci metri sub apă, scrutând întunericul, în clipa exploziei rachetelor. Fulgerul alb ţâşni în sus, lăsând să se vadă o imagine şocantă – o imagine pe care el n-avea să o uite niciodată.

Rachel Sexton atârna la trei metri sub el, ca o marionetă dezlânată. Sub ea, Triton-ul plonja cu repeziciune, cu domul de plexiglas desprins de restul corpului. Rechinii din zonă se agitau înnebuniţi, sesizând pericolul acelei zone care stătea să erupă.

Uşurarea lui Tolland la vederea fetei se transformă imediat în groază la gândul coşmarului care stătea să se declanşeze. Memorând poziţia ei în vreme ce fulgerul alb se stingea, Tolland dădu din picioare, croindu-şi drum către Rachel.

La sute de metri mai jos, crusta domului de magmă explodă, lăsând vulcanul subacvatic să erupă şi aruncând lavă încinsă la o mie două sute de grade Celsius în apele oceanului. Magma vaporiză instantaneu apa şi trimise un stâlp masiv de aburi către suprafaţa oceanului, pe axa centrala a megafisurii. Animat de aceleaşi mecanisme cinematice ale tornadelor, transferul vertical de energie al coloanei de aburi intră instantaneu în contrabalans cu o spirală anticiclonicâ care încercuia coloana, purtând energia în direcţie opusă.

Mişcându-se în spirală în jurul coloanei de gaz care se ridica, curenţii oceanici porniră să se intensifice şi să se răsucească în jos. Aburul crea un con imens de vid care absorbea milioane de litri de apă marină în jos, către zona de contact cu magma. La atingerea fundului oceanic, apa proaspătă se transforma şi ea în abur şi, având nevoie de o cale de scăpare, se alătura coloanei tot mai groase de gaz care împingea în sus, trăgând tot mai multă apă dedesubt. Pe măsură ce alte cantităţi de apă se grăbeau să umple vidul creat în permanenţă, vârtejul se intensifica. Megafisura hidrotermală se alungi, iar coloana de abur învolburat îşi înteţi forţa cu fiecare secundă, îndreptându-se nemilos spre suprafaţă.

Tocmai se năştea o gaură neagră oceanică.

Rachel se simţea ca un făt în pântecele mamei. Întunericul fierbinte şi ud o înconjura din toate părţile. Gândurile i se împotmoliseră în căldura sufocantă. „Respiră.” Se luptă cu reflexul. Fulgerul luminos pe care tocmai îl zărise nu putea proveni decât dinspre suprafaţă. Şi totuşi părea atât de departe... „O iluzie. Du-te la suprafaţă.” Cu mişcări încete, Rachel începu să înoate în direcţia din care zărise lumina. Acum vedea mai multă lumină... un ciudat licăr roşu la distanţă. „Să fie lumina zilei?” Înotă mai repede.

O mână o prinse de gleznă.

Rachel fu cât pe ce să urle sub apă, aproape epuizându-şi ultimele rezerve de oxigen din plămâni.

Mâna o trase înapoi, răsucind-o şi îndicându-i sensul opus de mişcare. Rachel simţi o strânsoare cunoscută. Michael Tolland era acolo, trăgând-o în cealaltă direcţie, împreună cu el.

Mintea lui Rachel îi spunea că el o ducea în jos. Inima îi şoptea că el ştie ce face.

„Dă din picioare”, îi şopti mama ei.

Rachel dădu cât de tare putu.

130

Când ieşiră amândoi la suprafaţă, Tolland îşi dădu seama că totul se sfârşise. „A erupt domul de magmă.” Imediat ce capătul vârtejului avea să atingă suprafaţa, imensa tornadă subacvatică avea să înceapă să tragă totul în jos. Ca o ciudăţenie, universul de deasupra suprafeţei mării nu mai era la fel de liniştit cum îl lăsase el cu câteva momente în urmă. Zgomotul devenise asurzitor. Vântul îl izbea cu furie, ca şi cum o furtună s-ar fi iscat din senin câtă vreme el fusese scufundat.

Tolland aproape că delira din cauza lipsei de oxigen. Încercă să o sprijine pe Rachel în apă, dar fata îi era trasă din braţe. „Curentul!” Tolland încercă să reziste, dar forţa invizibilă trase şi mai puternic, ameninţând să o smulgă de lângă el. Brusc, strânsoarea lui se destrămă, iar corpul lui Rachel îi alunecă din braţe – dar *în sus.*

Uluit, Tolland urmări cum trupul lui Rachel e scos din apă.

Deasupra plutea un elicopter Osprey al Pazei de Coastă, trăgând-o pe Rachel sus cu un cablu. Cu douăzeci de minute în urmă, Paza de Coastă primise o informare despre o explozie pe mare. Pierzând urma elicopterului Dolphin care ar fi trebuit să se găsească în zonă, autorităţile se temuseră de un accident. Introduseseră ultimele coordonate cunoscute ale elicopterului în sistemul de navigaţie şi se rugaseră să nu se fi întâmplat o nenorocire.

Cam la opt sute de metri distanţă de nava *Goya,* echipa de pe elicopter zărise un câmp de rămăşiţe care ardeau şi pluteau în derivă în curentul marin. Părea o şalupă explodată. În apropiere, un bărbat din apă făcea disperat semne cu mâinile. Îl trăseseră în aeronavă. Omul era gol puşcă – cu excepţia unui picior acoperit complet cu bandă adezivă.

Epuizat, Tolland se uită în sus la pântecele elicopterului. Din motoarele aflate în poziţie orizontală ieşeau jeturi de fum. Mai multe braţe o traseră pe Rachel înăuntru. Urmărind cum e adăpostită într-un loc sigur, Tolland zări chipul familiar al unei siluete pe jumătate goale ghemuite în trapa de acces.

„Corky?” Tolland îşi simţi inima bătând cu putere. „Trăieşti!”

Laţul de prindere căzu imediat înapoi în apă, la trei metri depărtare. Tolland vru să înoate după el, dar simţea deja o senzaţie puternică de absorbţie din partea vârtejului. Strânsoarea nemiloasă a mării îl învăluia, refuzând să-i dea drumul.

Curentul îl trăgea dedesubt. Tolland se luptă să *rămână* la suprafaţă, dar era mult prea vlăguit. „Eşti un supravieţuitor”, îi şoptea cineva într-un colţişor al minţii. Dădu din picioare, croindu-şi drum spre suprafaţă. Ajunse din nou în bătaia vântului aspru şi văzu cablul încă la distanţă mare de el. Curentul continua să îl tragă înapoi. Privind în sus printre rafalele de vânt şi zgomot, Tolland o zări pe Rachel. Fata se uita la el, iar ochii ei îi spuneau că îl dorea cu disperare lângă ea.

Tolland avu nevoie de patru lovituri puternice din picioare ca să ajungă la cablu. Cu ultimele picături de energie, îşi strecură braţul şi capul în laţ şi se prăbuşi.

Dintr-odată, oceanul se îndepărtă sub el.

Tolland privi în jos exact în clipa în care vârtejul îşi deschise gura vorace. Tornada atinsese, în sfârşit, suprafaţa.

*

William Pickering stătea pe puntea navei şi urmărea ca lovit de trăsnet spectacolul care se desfăşura de jur împrejurul lui. Lângă tribordul navei se năştea o imensă depresiune ca un bazin circular la suprafaţa apei. Tornada era lată de sute de metri şi se extindea cu repeziciune.

Oceanul dădea năvală în ea, de parcă se grăbea în mod ciudat peste buza ei. De jur împrejur, se auzea un vuiet din adâncuri. Pickering privi cu mintea complet goală cum se întinde gaura spre el precum gura imensă a unui zeu antic înfometat râvnindu-şi ofranda.

„Visez”, reuşi Pickering să gândească.

Un nor imens de gaz erupse brusc din mijlocul tornadei cu un şuierat exploziv, care zgudui geamurile navei. Pickering zări deasupra capului un gheizer colosal care se căţăra, tunând, spre cerul întunecat.

Într-o clipă, pereţii vârtejului deveniră mai abrupţi. Perimetrul se extindea cu repeziciune, înghiţind oceanul spre el. Carena navei se deplasă cu putere spre cavitatea în expansiune. Pickering îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. Ca un muritor ajuns în faţa lui Dumnezeu, privi în jos, spre abisul care se căsca.

Ultimele lui gânduri se îndreptară spre fata lui, Diana. Se rugă ca ea să nu fi cunoscut o astfel de spaimă în clipa morţii.

Unda de impact generată de coloana de abur zgâlţâi serios elicopterul Osprey. Tolland şi Rachel se ţinură unul de celălalt, în vreme ce piloţii echilibrară aeronava, planând jos deasupra navei condamnate. Îl puteau vedea pe William Pickering – Quakerul – stând în genunchi, îmbrăcat în costum şi cravată, la marginea balustradei superioare a vasului. Carena navei săltă peste marginea imensului vârtej, determinând ruperea lanţului ancorei. Cu prova înălţându-se mândră în aer, *Goya* alunecă peste marginea tornadei şi porni să coboare vertiginos peretele abrupt de apă. Dispăru în câteva secunde în adâncuri, cu luminile care-i ardeau în continuare pe punte.

131

În Washington, dimineaţa era limpede şi răcoroasă.

Un vânticel rece trimitea roiuri de frunze moarte de jur împrejurul bazei Monumentului Washington. De obicei, în fiecare dimineaţă, imaginea imensului obelisc, cel mai mare din lume de acest gen, se reflecta paşnic în bazinul înconjurător. În dimineaţa asta însă, monumentul era martorul unei agitaţii nebune provocate de mulţimea de echipe de reporteri care se adunaseră, aşteptând veştile promise care, se pare, erau năucitoare.

Ieşind din limuzina personală şi pornind ca un animal furios spre reporterii care îl aşteptau, senatorul Sedgewick Sexton se simţea mai important decât întregul oraş Washington. Invitase cele mai importante zece canale de ştiri din ţară la o conferinţă de presă, promiţându-le cel mai mare scandal al deceniului.

„Nimic nu stârneşte vulturii mai tare decât mirosul morţii”, îşi spuse el.

Ţinea strâns în mână teancul de plicuri din mătase albă, sigilate elegant cu monograma lui personală. Dacă informaţia însemna putere, atunci el ducea cu sine o bombă nucleară.

Apropiindu-se de podium, se simţea îmbătat şi mulţumit să constate că scena improvizată includea două „structuri de recunoaştere” – despărţituri mari, de sine stătătoare, care flancau podiumul precum două cortine colorate în bleumarin – un truc de pe vremea lui Ronald Reagan menit să acopere orice posibile scăpări de regie.

Sexton apăru pe scenă prin dreapta, ivindu-se din spatele despărţiturii ca un actor care ieşea dintre faldurile unor aripi. Reporterii se aşezară repede pe cele câteva rânduri de scaune din faţa podiumului. Înspre est, soarele tocmai se ivea peste domul Capitoliului, trimiţând raze aurii şi roz spre capul lui Sexton, ca nişte săgeţi luminoase din

rai.

„O zi perfectă pentru a deveni cel mai puternic om din lume.”

— Bună dimineaţa, doamnelor şi domnilor, rosti Sexton, aşezând plicurile pe undeva în faţa lui. O să vorbesc cât mai puţin şi cât mai pe înţelesul tuturor. Informaţiile pe care vreau să vi le împărtăşesc sunt destul de tulburătoare. În aceste plicuri se găsesc dovezi ale unei înşelătorii practicate la cele mai înalte niveluri ale puterii. Mi-e ruşine să mărturisesc că preşedintele m-a sunat acum o jumătate de oră şi m-a implorat, da, *m-a implorat,* să nu fac publice aceste dovezi.

Senatorul clătină din cap cu dispreţ:

— Şi totuşi eu sunt un om care crede cu tărie în adevăr. Indiferent cât de dureros ar fi acesta.

Sexton se opri şi ridică plicurile, stârnind mulţimea de oameni aşezaţi pe scaune. Reporterii se uitară cu jind la plicuri, ca o haită de câini adulmecând o delicatesă necunoscută.

Preşedintele îl sunase într-adevăr pe Sexton cu o jumătate de oră în urmă şi îi explicase totul. Herney vorbise cu Rachel, care se afla în siguranţă la bordul unui avion, undeva. Oricât ar fi sunat de incredibil, Casa Albă şi NASA păreau a fi doar nişte martori nevinovaţi ai acestui fiasco de dimensiuni colosale, un complot urzit de mintea diabolică a lui William Pickering.

„Oricum nu mai contează, îşi zise Sexton. Zach Herney trebuie să se prăbuşească zgomotos.”

Şi-ar fi dorit în acele clipe să fie o muscă pe pereţii din Casa Albă, ca să îi vadă faţa preşedintelui atunci când îşi va da seama că Sexton trecuse la atac în public. Senatorul fusese de acord să se întâlnească cu Herney la Casa Albă chiar acum, pentru a discuta cum să prezinte cel mai bine naţiunii adevărul despre meteorit. Probabil că Herney stătea în faţa televizorului chiar în acea clipă, dându-şi seama, şocat, că nimic nu mai putea ajuta Casa Albă să oprească mâna destinului.

— Prieteni, reluă Sexton, privirea lui înfigându-se în ochii reporterilor, am cântărit serios ce cale să urmez. M-am gândit la onorarea şi la dorinţa preşedintelui de a menţine aceste secrete, dar am decis că trebuie să urmez ceea ce îmi dictează inima.

Oftă, clătinând din cap ca un om încărcat de povara istoriei:

— Adevărul este adevăr. Nu vreau să influenţez sub nicio formă interpretarea pe care o veţi da dumneavoastră faptelor. Vă voi oferi, pur şi simplu, datele în forma lor brută.

Undeva la distanţă, Sexton auzi zgomotul unor elice mari de elicopter. Pentru o clipă, se întrebă dacă nu cumva preşedintele, cuprins de panică, se repezea personal de la Casa Albă, în speranţa că va putea opri acea conferinţă de presă. „Asta ar fi cireaşa de pe tort, îşi spuse el, nutrind speranţa că lucrurile stăteau aşa. Cât de vinovat ar părea *atunci* Herney?”

— Nu-mi face plăcere să fac asta, reluă Sexton, simţind că momentul era cum nu se poate mai propice. Dar cred că este de datoria mea să informez poporul american că a fost minţit.

Aeronava ateriză cu zgomot pe esplanada din dreapta lor. Privind într-acolo, Sexton constată cu surprindere că nu era elicopterul prezidenţial, ci un elicopter Osprey cu motoare orizontale.

Pe fuzelaj era scris: „UNITED STATES COAST GUARD”.

Uimit, Sexton urmări cum se deschide trapa cabinei şi prin ea se iveşte o femeie care purta o haină portocalie a celor de la Paza de Coastă şi arăta complet neîngrijită, de parcă venea de la un război.

Femeia porni în fugă spre zona alocată presei. Câteva secunde Sexton nu o recunoscu. După aceea adevărul îl lovi drept în faţă.

„Rachel?” Senatorul căscă gura de uimire. „Ce dracu caută ea aici?”

Din mulţime răzbătu un murmur de confuzie.

Afişând un zâmbet larg pe chip, Sexton se întoarse spre reporteri şi ridică un deget în semn de scuze:

— Îmi puteţi acorda un minuţel? Îmi cer mii de scuze!

Scoase un oftat profund şi îngrijorat:

— Familia pe primul plan!

Câţiva reporteri izbucniră în râs.

Văzându-şi fata îndreptându-se spre el din dreapta, Sexton nu avu nicio îndoială că această reuniune tată-fiică trebuia să aibă loc în particular. Din nefericire, în acel moment intimitatea era un lux greu de obţinut. Privirea lui Sexton se furişă spre despărţitura largă din dreapta sa.

Continuând să zâmbească cu calm, Sexton îi făcu semn lui Rachel şi se îndepărtă de microfon. Îndreptându-se spre fata lui dintr-o parte, Sexton îşi coordonă mişcările în aşa fel încât Rachel să fie nevoită să treacă prin spatele deschizăturii ca să ajungă la el. Senatorul se întâlni cu ea la jumătatea drumului, la adăpost de ochii şi de urechile presei.

— Iubito? zise el, zâmbind şi deschizându-şi braţele în întâmpinarea ei. Ce surpriză!

Rachel veni până la el şi îi trase o palmă zdravănă peste faţă.

Singură cu tatăl ei, ascunsă în spatele deschizăturii, Rachel se uita la el cu un imens dezgust. Îl plesnise tare, dar el abia dacă clipise. Se controlă, cu un sânge rece înfiorător, şi îşi şterse încet zâmbetul de pe chip, transformându-l într-o căutătură severă.

Vocea i se prefăcu într-o şoaptă maliţioasă:

— N-ar trebui să fii aici!

Rachel îi văzu ura din privire, dar simţi, pentru prima dată în viaţa ei, că nu îi mai era frică.

— Ţi-am cerut să mă ajuţi şi tu m-ai vândut! Aproape că am fost ucisă!

— Dar acum e clar că nu ai păţit nimic.

Din tonul lui, aproape că răzbătea dezamăgirea.

— NASA este *nevinovată!* continuă ea. Preşedintele ţi-a

spus şi ţie asta! Ce faci aici?

În scurta călătorie la bordul avionului Osprey al Pazei de Coastă, Rachel purtase convorbiri telefonice atât cu preşedintele, cât şi cu tatăl ei şi cu Gabrielle Ashe.

— I-ai promis lui Zach Herney că te duci la Casa Albă!

— Chiar mă duc, rânji el. În ziua alegerilor!

Lui Rachel i se făcea rău când se gândi că acest om era tatăl ei:

— Ceea ce ai tu de gând să faci este curată nebunie!

— Nu zău? chicoti Sexton.

Se întoarse şi făcu un semn în spatele lui către podium, care se vedea prin deschizătură. Pe podium, aştepta un teanc de plicuri albe.

— Plicurile alea conţin informaţii pe care tu mi le-ai trimis, Rachel. *Tu.* Mâinile tale sunt mânjite cu sângele preşedintelui.

— Ţi-am trimis informaţiile prin fax fiindcă aveam nevoie de ajutorul tău! Atunci credeam că preşedintele şi NASA sunt vinovaţi!

— Având în vedere dovezile, NASA pare, cu siguranţă, vinovată!

— Dar nu e! Şi merită o şansă ca să-şi recunoască propriile greşeli! Tu ai câştigat deja aceste alegeri. Zach Herney este terminat! Şi tu *ştii* asta! Dă-i voie omului să retragă cu demnitate.

Sexton gemu:

— Eşti atât de naivă! Aici nu e vorba alegeri, Rachel, ci de *putere.* Ca să reuşeşti ceva, e nevoie de o victorie zdrobitoare, de acte de măreţie, de zdrobirea opoziţiei şi de controlarea forţelor din Washington.

— Cu ce preţ?

— N-o mai face pe moralista! Eu doar prezint faptele. Oamenii vor trage singuri concluziile şi vor hotărî cine este vinovatul.

— Dar tu ştii deja cine sunt!

Senatorul ridică din umeri:

— Poate că a sosit momentul dispariţiei NASA?!

Sexton simţi că reporterii îşi pierdeau răbdarea. N-avea niciun chef să stea acolo toată dimineaţa şi s-o asculte pe fiică-sa ţinându-i predici. Îl aştepta momentul lui de glorie.

— Am terminat discuţia, zise el. Trebuie să ţin o conferinţă de presă.

— Ţi-o cer în calitate de fiică, îl imploră Rachel. Nu face asta! Gândeşte-te la ceea ce tocmai urmează să declanşezi. Există o cale mai bună.

— Nu şi pentru mine.

În acea clipă, se auzi un ţiuit amplificat de boxe de staţia de amplificare. Sexton se răsuci pe călcâie şi zări o reporteriţă întârziată, aplecată peste podium şi încercând să ataşeze un microfon de rama podiumului.

„De ce nu ajung idioţii ăştia la timp?” se înfurie Sexton.

În graba ei, lovi teancul de dosare ale senatorului şi le împrăştie pe jos.

„Fir-ai a naibii!”, o înjură Sexton, ţâşnind de pe locul lui şi blestemând-o pe Rachel pentru că-i îl făcuse să piardă timpul de pomană. Când ajunse la locul incidentului, femeia stătea în patru labe şi strângea plicurile de pe jos. Sexton nu-i vedea chipul, dar era în mod clar un reporter de „reţea” – purta o haină lungă din caşmir, o eşarfă pe măsură şi o beretă din mohair pe care fusese ataşată legitimaţia de la postul de televiziune ABC.

„Proasta naibii”, o înjură din nou Sexton.

— Pe-astea le iau eu, se repezi el, întinzând mâna după mapele de presă.

Femeia culese ultimele mape şi i le dădu lui Sexton fără să-şi ridice privirea de jos.

— Îmi pare rău… îngăimă ea, evident stingherită.

Căutând să se ferească de priviri, femeia se grăbi să se ascundă în mulţime.

Sexton numără repede plicurile. „Zece. Bine.”

Nimeni nu-i putea fura izbânda din acea zi. Adaptând din nou un aer emfatic, reglă microfoanele şi zâmbi jovial în direcţia mulţimii:

— Cred c-ar fi mai bine să împart chestiile astea înainte

de a se răni careva!

Mulţimea râse părând nerăbdătoare.

Sexton îşi simţi fiica în apropiere, stând chiar în spatele deschizăturii.

— Nu face asta! îi şopti Rachel. Vei regreta!

Sexton o ignoră.

— Îţi cer să ai încredere în mine, continuă Rachel, cu voce ceva mai tare. E o greşeală!

Sexton apucă mapele şi trase de marginile lor.

— Tată, izbucni Rachel cu voce tare şi rugătoare. E ultima ta şansă de a face ceea ce e bine!

„Să fac ce e bine?” Sexton acoperi microfonul cu mâna şi întoarse capul, ca şi cum ar fi vrut să-şi dreagă glasul. Privi discret către fiica lui.

— Eşti la fel ca maică-ta – idealistă şi cu vederi înguste. Femeile pur şi simplu nu înţeleg adevărata natură a puterii!

Întorcându-se la loc spre reporterii care aşteptau, Sedgewick Sexton uită într-o fracţiune de secundă de fiică-sa. Cu capul sus, înconjură podiumul şi le înmână teancul de mape reporterilor. Urmări cu interes cum mapele sunt iute împărţite în mulţime. Auzi cum sunt rupte sigiliile şi cum sunt sfâşiate mapele, ca nişte ambalaje ale unor cadouri de Crăciun.

Mulţimea fu brusc străbătută de şoapte de uimire.

Sexton simţea cu toată fiinţa măreţia acestui moment.

„Meteoritul este un fals. Iar eu sunt omul care dă totul în vileag.”

Senatorul ştia că presa va avea nevoie de câteva clipe să priceapă adevăratele implicaţii ale documentelor pe care le-au primit: imaginile GPR ale puţului de inserţie prin gheaţă; specia oceanică vie, aproape identică cu fosilele prezentate de NASA; dovada formării condrulelor pe Pământ. Totul conducea către o concluzie şocantă.

— Domnule? îndrăzni un reporter, părând uluit. Toate astea sunt adevărate?

Sexton oftă cu gravitate:

— Da, mă tem că sunt foarte adevărate.

Din mulţime, izbucniră acum murmure de nedumerire.

— Vă mai las câteva secunde să răsfoiţi paginile, zise Sexton, după care aştept întrebări şi voi încerca să lămuresc câteva aspecte ale imaginilor pe care le vedeţi.

— Domnule senator? întrebă un alt reporter, părând de-a dreptul şocat. Aceste imagini sunt autentice?… Neretuşate?

— Sută la sută, răspunse Sexton, vorbind cu mai multă fermitate. Altfel, nu v-aş fi prezentat aceste dovezi.

Nedumerirea reporterilor păru să sporească. Sexton avu chiar impresia că aude câteva râsete – oricum, nu aceasta era reacţia scontată. Începea să se teamă că supraestimase capacitatea ziariştilor de a trage concluzii din câteva rânduri.

— Ăă, domnule senator? izbucni un alt reporter, părând ciudat de amuzat. Ca să fie cât se poate de oficial, dumneavoastră garantaţi pentru autenticitatea acestor imagini?

Sexton începea să se simtă frustrat!

— Prieteni, vă mai spun o singură dată că dovezile din mâinile dumneavoastră sunt sută la sută autentice. Iar dacă altcineva poate dovedi contrariul, îmi mănânc pălăria!

Sexton aşteptă hohotele de râs, dar acestea nu veniră.

Tăcere de mormânt. Priviri nedumerite.

Reporterul care pusese ultima întrebare porni spre Sexton, frunzărind pe drum dosarul:

— Aveţi dreptate, domnule senator! Aceste date sunt scandaloase.

Reporterul făcu o pauză şi se scărpină în cap:

— Păi atunci cred că noi suntem nedumeriţi de ce v-aţi decis să ne împărtăşiţi aceste imagini acum, mai ales după ce, până acum, le-aţi negat cu atâta vehemenţă.

Sexton habar n-avea la ce se referea individul. Reporterul îi dădu fotocopiile primite. Sexton se uită la pagini – şi pentru o clipă mintea lui refuză să priceapă ceea ce vedea.

Rămase fără grai.

Sexton privea nişte poze necunoscute. Imagini în alb şi negru. Doi oameni. Dezbrăcaţi. Braţe şi picioare încârligate.

Pentru o clipă, Sexton nu-şi dădu seama ce reprezentau acele poze. Apoi pricepu. Satârul ghilotinei coborând pe gâtul lui.

Îngrozit, Sexton îşi întoarse privirea spre mulţime. Toată lumea râdea. Jumătate dintre reporteri începuseră deja să sune la redacţii şi să comunice ştirea.

Sexton simţi o bătaie pe umăr.

Se întoarse, ca într-un vis urât.

În spatele lui se afla Rachel.

— Am încercat să te oprim, zise ea! Ţi-am acordat toate şansele!

Lângă fiică-sa se afla o femeie.

Sexton tremura deja în vreme ce privirea i se îndreptă spre necunoscută. Era reporteriţa cu haină de caşmir şi beretă de mohair – femeia care răsturnase mapele. Sexton îi zări chipul şi sângele îi îngheţă în vine.

Ochii negri ai lui Gabrielle părură să îl străpungă ca un cuţit atunci când fata îşi deschise haina şi dezvălui un teanc de mape albe ascunse bine sub braţ.

132

Biroul Oval era întunecat. Lumina venea doar de la veioza de pe biroul preşedintelui Herney. Stând în faţa preşedintelui, Gabrielle îşi ţinea bărbia sus. Dincolo de fereastra încăperii se lăsa amurgul înspre orizont.

— Am auzit că ne părăseşti, zise Herney, părând dezamăgit.

Gabrielle dădu din cap. Cu toate că preşedintele îi oferise cu amabilitate adăpost pe termen nelimitat în Casa Albă, la distanţă de ziarişti, Gabrielle prefera să nu evite furtuna ascunzându-se chiar în mijlocul ei. Îşi dorea să se găsească la cât mai mare distanţă cu putinţă. Cel puţin pentru o vreme.

Herney se uită la ea. Părea impresionat:

— Gabrielle, alegerea pe care ai făcut-o în dimineaţa asta…

Se opri, de parcă nu-şi găsea cuvintele. Privirea lui era limpede – nu se asemăna nici pe departe cu ochii adânci şi enigmatici ai senatorului Sedgewick Sexton care o atrăseseră pe Gabrielle. Cu toate astea, chiar şi în atmosfera solemnă a unui astfel de loc, ea întrezări bunătatea în ochii preşedintelui, o anumită demnitate şi o onoare pe care nu avea să le uite în curând.

— Am făcut-o şi pentru mine, zise ea, într-un târziu.

Herney încuviinţă:

— Chiar şi aşa, îţi datorez mulţumiri.

Herney se ridică, făcându-i semn să îl urmeze în hol.

— De fapt, speram să mai stai pe aici suficient de mult ca să-ţi pot oferi un post în echipa mea care se ocupă cu bugetul.

Gabrielle îi aruncă o privire bănuitoare:

— Opriţi cheltuiala şi începeţi refacerea?

El chicoti:

— Ceva în genul acesta.

— Cred că ştim prea bine amândoi, domnule, că acum eu sunt mai degrabă o piatră de moară decât o valoare pentru dumneavoastră.

Herney ridică din umeri:

— Lasă să treacă vreo câteva luni. Totul se va uita. O mulţime de bărbaţi şi de femei de renume au trecut prin situaţii asemănătoare şi tot au atins măreţia.

Preşedintele îi făcu cu ochiul:

— Câţiva dintre aceştia au ajuns chiar preşedinţi ai Statelor Unite.

Gabrielle ştia că el avea dreptate. Şomeră de câteva ore, Gabrielle refuzase deja două alte slujbe în acea zi – una de la Yolanda Cole, de la reţeaua de televiziune ABC, cealaltă de la editura St. Martin, care îi oferise o sumă considerabilă pentru publicarea unei biografii complete. „Nu, mulţumesc.”

Străbătând holul alături de preşedinte, Gabrielle se gândi la imaginile ei, difuzate acum de toate televiziunile.

„Altfel, ţara ar fi avut mult mai mult de suferit, se linişti ea. Mult mai mult.”

După ce se dusese la postul de televiziune ABC pentru a-şi recupera fotografiile şi împrumutase legitimaţia de presă a Yolandei, Gabrielle se strecurase înapoi în biroul lui Sexton pentru a pregăti mapele de presă duplicat. Câtă vreme stătuse acolo, reuşise să printeze şi copiile de pe cecurile cu donaţii ilegale din computerul senatorului. După confruntarea de la Monumentul Washington, Gabrielle înmânase copiile cecurilor senatorului, care părea lovit de dambla, şi îşi formulase pretenţiile:

— Daţi-i preşedintelui ocazia de a-şi anunţa greşeala cu meteoritul sau chestiile astea devin şi ele publice.

Senatorul Sexton se uitase o singură dată la teancul de hârtii, apoi se urcase în limuzina personală şi dispăruse. Din acel moment, nimeni nu mai auzise nimic despre el.

Acum, ajungând la uşa din spate a Sălii de briefing alături de preşedinte, Gabrielle auzi mulţimea fremătând dincolo de uşă. Pentru a doua oară în mai puţin de douăzeci şi

patru de ore, lumea se aduna ca să audă un comunicat special al preşedintelui.

— Ce le veţi spune? se interesă Gabrielle.

Herney oftă, păstrându-şi expresia de calm.

— De-a lungul anilor, am învăţat mereu un lucru…

Îşi puse o mână pe umărul ei şi zâmbi:

— Că nu există niciun substitut pentru adevăr.

Urmărindu-l cum se îndreaptă spre scenă, Gabrielle se simţi copleşită de un val neaşteptat de mândrie. Zach Herney era pe cale să recunoască greşeala vieţii lui şi totuşi, la modul cel mai ciudat cu putinţă, nu arătase niciodată mai preşedinte ca acum.

133

Rachel se trezi într-o cameră întunecată.

Un ceas cu indicatoare luminoase arăta 10.14 P.M. Nu se afla în patul ei. Preţ de câteva clipe, rămase nemişcată, întrebându-se unde era. Încet, amintirile începură să-i revină... megafisura... dimineaţa de la Monumentul Washington... invitaţia preşedintelui de a rămâne la Casa Albă.

„Sunt la Casa Albă, îşi dădu Rachel seama. Am dormit aici toată ziua."

La comanda preşedintelui, elicopterul Pazei de Coastă îi transportase pe Michael Tolland, Corky Marlinson şi Rachel Sexton, epuizaţi, de la Monumentul Washington la Casa Albă, unde li se oferise un mic dejun copios, apoi li se făcuse un control medical şi, la final, li se oferise spre alegere oricare dintre cele paisprezece dormitoare pentru oaspeţi, unde să îşi refacă forţele.

Toţi acceptaseră invitaţia.

Lui Rachel nu-i venea să creadă că dormise atâta. Deschise televizorul şi constata cu surprindere că preşedintele Herney îşi terminase deja conferinţa de presă. Rachel şi ceilalţi se oferiseră să stea lângă el în momentele în care preşedintele avea să anunţe lumii întregi marea decepţie legată de meteorit. „Cu toţii am greşit." Însă Herney insistase să poarte singur această povară.

— Ce e mai trist, spunea un analist politic la televizor, e că NASA pare a nu fi descoperit niciun fel de indicii ale vieţii extraterestre. Este pentru a doua oară în acest deceniu când NASA clasifică incorect un meteorit ca purtător de indicii ale vieţii extraterestre. De această dată însă, printre cei păcăliţi s-au numărat şi mai mulţi oameni de ştiinţă civili de mare reputaţie.

— În mod normal, interveni un al doilea analist, ar trebui să spun că o înşelătorie de o asemenea dimensiune precum

cea descrisă de preşedinte în această seară ar fi devastatoare pentru cariera lui politică... şi totuşi, luând în consideraţie evenimentele din această dimineaţă de la Monumentul Washington, trebuie să afirm că şansele lui Zach Herney de recâştigare a preşedinţiei par mai mari ca niciodată.

Primul analist încuviinţă:

— Deci niciun fel de viaţă din spaţiu, dar nici campania senatorului Sexton nu pare să mai aibă vreun viitor. Iar acum, că alte informaţii apărute între timp sugerează existenţa unor probleme financiare imense pentru senatorul...

O bătaie în uşă îi atrase atenţia lui Rachel.

„Michael", speră ea şi stinse repede televizorul. Nu îl mai văzuse de la micul dejun. După sosirea la Casa Albă, Rachel nu-şi dorise nimic cu mai multă ardoare decât să adoarmă în braţele lui. Cu toate că simţea cum Michael îi împărtăşea sentimentele, Corky se băgase ca musca în lapte şi se plantase pe patul lui Tolland, apucându-se cu înflăcărare să povestească şi să repovestească isprava cu urinatul şi cu salvarea lui. Într-un târziu, cumplit de epuizată, Rachel şi Tolland renunţaseră şi plecaseră spre dormitoare separate, ca să se odihnească.

Îndreptându-se acum spre uşă, Rachel se uită în oglindă, amuzată să descopere cât de ridicol era îmbrăcată. În dulap nu găsise altceva cu ce să se bage în pat decât un vechi tricou imens de fotbal american. Tricoul îi ajungea până la genunchi, ca o cămaşă de noapte.

Bătaia se auzi din nou.

Rachel deschise uşa şi constată dezamăgită că o aştepta o agentă a Serviciilor Secrete. Era îmbrăcată elegant, cu o bluză albastră, şi mai era şi drăguţă.

— Domnişoară Sexton, domnul din dormitorul Lincoln v-a auzit televizorul. Mi-a cerut să vă spun că, de vreme ce v-aţi trezit...

Femeia se opri şi îşi arcui sprâncenele. În mod clar jocurile nocturne de la etajele superioare ale Casei Albe nu

aveau secrete pentru ea.

Rachel se înroşi. I se făcu pielea de găină:

— *Mulţumesc.*

Agenta o conduse pe Rachel de-a lungul coridorului impecabil ornat către o uşă apropiată cu un aspect cât se poate de sordid.

— Dormitorul Lincoln, zise femeia. Iar cum eu trebuie să stau permanent de partea aceasta a uşii, vă urez „Somn uşor şi atenţie la fantome”.

Rachel dădu din cap. Legendele fantomelor din dormitorul Lincoln erau la fel de vechi cum era şi Casa Albă. Se spunea că Winston Churchill zărise fantoma lui Lincoln acolo, aşa cum se întâmplase şi în cazul multor altora, printre care se număraseră Eleanor Roosevelt, Amy Carter, actorul Richard Dreyfuss şi zeci de cameriste şi de valeţi. Se mai spunea că uneori câinele preşedintelui Reagan urla ore întregi, în faţa uşii dormitorului.

Gândul la aceste personalităţi o făcu pe Rachel să îşi dea seama ce loc sacru era acea încăpere. Se simţi brusc stânjenită, aşa cum stătea acolo, îmbrăcată cu tricoul de fotbal american, cu picioarele goale, ca o fetişcană de liceu aşteptând să se strecoare în camera unui băiat.

— E bine ce fac? o întrebă ea pe agentă în şoaptă. Vreau să spun că ăsta chiar e dormitorul Lincoln.

Agenta îi făcu cu ochiul:

— Pe acest etaj, politica noastră se rezumă la „Nu întreba, nu povesti”.

Rachel zâmbi:

— Mulţumesc.

Vru să apese pe clanţa uşii, tremurând deja din pricina emoţiei.

— Rachel!

Vocea nazală răsună pe coridor ca o sonerie.

Rachel şi agenta se întoarseră. Corky Marlinson ţopăia spre ele în cârjă. Piciorul îi fusese bandajat între timp, cu profesionalism de aceasta dată.

— Nici eu n-am putut să dorm!

Rachel se strâmbă, dându-şi seama că romantismul serii era pe punctul de a se destrăma.

Corky o cercetă cu privirea pe drăguţa reprezentantă a Serviciilor Secrete. Îi adresă un zâmbet larg:

— Îmi plac femeile în uniformă.

Agenta îşi dădu bluza la o parte, dezvăluind privirilor o armă ascunsă sub braţ.

Corky bătu în retragere.

— Am înţeles mesajul.

Se întoarse spre Rachel:

— S-a trezit şi Michael? Vrei să intri?

Omul părea dornic să se alăture petrecerii.

Rachel gemu:

— De fapt, Corky…

— Doctore Marlinson, interveni agenta Serviciilor Secrete, scoţând un bilet din bluza ei. Aşa cum se spune în acest bilet, care mi-a fost dat de către domnul Tolland, am primit ordine clare să vă escortez la bucătărie, să-i spun şefului bucătar să vă pregătească tot ce vă doriţi şi să vă rog să îmi explicaţi în amănunt cum v-aţi salvat de la o moarte sigură…

Agenta ezită şi se strâmbă citind biletul din nou…

— Urinând pe dumneavoastră?

Femeia părea că tocmai a rostit cuvintele magice. Corky renunţă imediat la cârje şi îşi puse un braţ în jurul umerilor agentei, ca să se sprijine. Rosti cu voce victorioasă:

— Spre bucătărie, iubire!

În vreme ce agenta indispusă îl ajută pe Corky să ţopăie mai departe pe coridor, Rachel nu se îndoia că partenerul lor de suferinţe era în al nouălea cer.

— Cheia stă în urină, îl auzi ea rostind, deoarece blestemaţii ăia de lobi olfactivi telencefalici pot mirosi orice de la distanţă!

Dormitorul Lincoln era întunecat. Rachel constată cu surprindere că patul era gol şi părea neatins. Michael Tolland nu se zărea nicăieri.

Lângă pat ardea o veche lampă cu petrol. În licărele

luminii moi, Rachel zări covorul de Bruxelles… celebrul pat sculptat din lemn de trandafir… portretul soţiei lui Lincoln, Mary Todd chiar şi biroul unde Lincoln semnase Proclamaţia de Emancipare.

După ce închise uşa în urma ei, Rachel simţi curentul înfiorându-i picioarele goale. „Unde e Michael?” O fereastră era deschisă de cealaltă parte a încăperii, lăsând un vânticel să pătrundă înăuntru şi să agite draperiile albe. Rachel porni spre fereastră să o închidă însă pe drum se auzi o şoaptă bizară dinspre dulap.

— Maaaarrrrrry…

Rachel se răsuci pe călcâie:

— Maaaaaarrrrrrrrry? şopti vocea din nou. Tu eşti?… Mary Todd Liiiiiincoln?

Rachel închise iute fereastra şi se întoarse spre dulap. Inima îi bătea cu putere, deşi ştia prea bine că era o prostie.

— Mike, ştiu că eşti tu.

— Nuuuuuu… continuă vocea. Nu sunt Mike… Sunt… Aaaaabe.

Rachel îşi înfipse mâinile în şolduri:

— Nu zău? Abe *Cel Onest?*

Un chicotit înfundat:

— Abe cel moderat de onest… da.

Rachel râdea şi ea acum.

— Să te teeeeeeeeeemi, gemu vocea din dulap. Să te teeeeemi foarte taaaaaaare.

— Nu mă tem.

— Te rog să te temi… gemu vocea. La specia umană, emoţia generată de frică şi cea sexuală sunt îndeaproape legate.

Rachel izbucni în hohote:

— Aşa crezi tu că mă poţi incita?

— Iaaaaartă-măăăă… gemu vocea. Au trecut aaaaaaaani de când n-am mai fost cu o femeie.

— Evident, zise Rachel, deschizând uşa dulapului.

Michael Tolland stătea în faţa ei cu zâmbetul întipărit pe

chip. Arăta irezistibil în pijamaua bleumarin cu care era îmbrăcat. Zărind sigiliul prezidenţial brodat pe pieptul bluzei, Rachel simţi cum îi stă o clipă inima în loc.

— Pijama prezidenţială?

El ridică din umeri.

— Era în dulap.

— Iar eu n-am avut decât tricoul ăsta?

— Ar fi trebuit să alegi dormitorul Lincoln.

— Ar fi trebuit să te oferi!

— Am auzit că salteaua era proastă. Din păr antic de cal.

Tolland îi făcu cu ochiul, arătând înspre un pachet ambalat ca un cadou de pe o masă cu tăblie de marmură:

— Cu aia o să mă revanşez.

Rachel era impresionată:

— Pentru mine?

— L-am trimis pe un angajat de la Casa Albă să caute chestia asta pentru tine. Abia a sosit. Nu o scutura.

Rachel desfăcu cu grijă ambalajul şi scoase dinăuntru conţinutul greu. Era un vas mare de cristal în care înotau doi peştişori aurii îngrozitor de urâţi. Se holbă la ei dezorientată şi deziluzionată:

— Glumeşti, nu-i aşa?

— *Helostoma temmincki,* îi explică Tolland cu mândrie.

— Mi-ai cumpărat *peşti?*

— Sunt nişte peşti rari, chinezeşti, care se sărută. Foarte romantici.

— Peştii nu sunt romantici, Mike!

— Spune-le asta *tipilor ăstora.* Pot să se sărute ore întregi.

— Şi ăsta este un alt stimulent erotic?

— Am cam ruginit când e vorba de dragoste. Poţi măcar să-mi răsplăteşti efortul?

— Pentru ştiinţa ta în viitor, Mike, peştii *nu sunt* un stimulent erotic. Încearcă poate cu nişte flori.

Tolland scoase un buchet de crini albi pe care îl ţinea ascuns la spate.

— Am încercat să iau trandafiri roşii, zise el, dar era cât

pe ce să fiu împuşcat când am încercat să mă furişez în Grădina cu trandafiri.

Trăgând-o pe Rachel la pieptul lui şi pierzându-se în mireasma părului ei, Tolland simţi cum dispar anii în care îşi impusese izolarea. O sărută cu pasiune, simţindu-i corpul cum se lipeşte de corpul lui. Crinii albi căzură la picioarele lor. Barierele pe care Tolland le construise inconştient se topiră ca prin farmec.

„Au dispărut fantomele."

O simţi pe Rachel trăgându-l încet spre pat şi şoptindu-i la ureche:

— Doar nu crezi *cu adevărat* că peştii sunt romantici, nu?

— Ba da, răspunse el, sărutând-o din nou. Ar trebui să vezi ritualul de împerechere al meduzelor. Incredibil de erotic.

Rachel îl trânti pe spate pe salteaua din păr de cal şi îşi potrivi trupul peste trupul lui.

— Iar căluţii de mare… zise Tolland, rămas fără suflare în timp ce savura atingerea ei prin satinul subţire al pijamalei. Căluţii de mare au… un dans al iubirii incredibil de senzual.

— Ajunge cu toată vorbăria despre peşti, şopti Rachel, deschizându-i nasturii de la pijama. Ce-mi poţi spune despre ritualul de împerechere ale primatelor avansate?

Tolland oftă:

— Mă tem că nu mă pricep la primate.

Rachel îşi ridică tricoul:

— Ei bine, naturalistule, ţi-aş sugera să înveţi repede!

EPILOG

Supersonicul NASA zbura sus deasupra Atlanticului.

La bordul lui, directorul administrativ al NASA, Lawrence Ekstrom privi lung, pentru ultima dată, imensa piatră înnegrită din spaţiul dedicat mărfurilor. „Înapoi în mare, îşi zise el cu tristeţe. Acolo unde te-au descoperit.”

La ordinul lui Ekstrom, pilotul deschise trapa compartimentului de marfă şi îi dădu drumul rocii. Urmăriră amândoi cum piatra uriaşă plonjează în jos în spatele avionului, se arcuieşte peste oceanul iluminat de soare şi dispare în valuri, în mijlocul unui strop argintiu.

Roca se scufundă cu repeziciune.

La o sută de metri adâncime, silueta ei masivă abia dacă mai putea fi întrezărită. La peste o sută cincizeci de metri adâncime, întunericul deveni complet şi deplin.

Roca îşi continuă coborâşul.

Mai adânc.

Plonjonul dură aproximativ douăsprezece minute.

Apoi, ca un meteorit care cade pe faţa întunecată a Lunii, roca se prăbuşi pe un platou imens şi noroios de pe fundul oceanului, ridicând un nor de depuneri. După ce depunerile se reaşezară pe fund, una dintre miile de specii necunoscute ale oceanului veni înotând să cerceteze bizarul nou-venit.

Neimpresionată, creatura plecă mai departe.